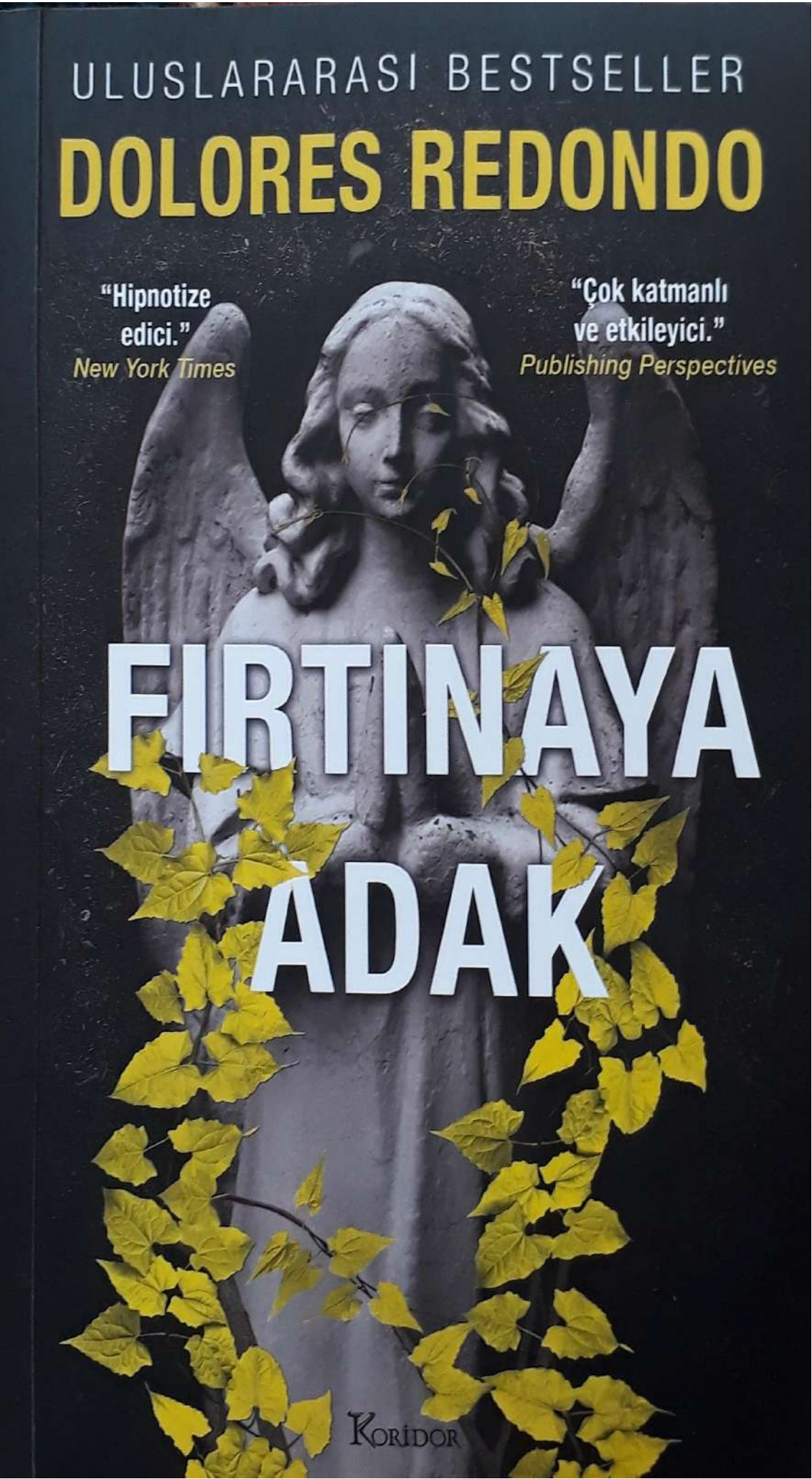
ULUSLARARASI BESTSELLER

DOLORES REDONDO

"Hipnotize edici."
New York Times

"Çok katmanlı ve etkileyici."
Publishing Perspectives

FIRTINAYA ADAK

KORİDOR

FIRTINAYA ADAK

Dedektif Amaia Salazar, bir çocuğun ölümünü araştırmak üzere görevlendirilir. İlk bakışta doğal bir ölüm gibi görünse de küçük kızın yüzünde şüpheli bir şey vardır - cinayete kurban gittiğini gösteren uğursuz bir işaret.

Çocuğun babası, suçluluktan mı yoksa kederden mi bilinmez cesetle birlikte kaçmaya çalışırken yakalanır. Büyükannesi ise polise verdiği ifadede her şeyin asıl sorumlusu olarak tek bir kişiyi işaret eder: Bask mitolojisinin, insanları uykularında öldüren kötü iblisi "Inguma". Amaia içinse tek çare, cevaplar için yeniden Baztán Vadisi'ne dönmektir.

Her şeyin başladığı yerde, bir kar fırtınasının derinliklerinde, geçmişinden bir hayaletle yüz yüze gelir. Ve sonunda yıllardır vadiyi kasıp kavuran yıkıcı bir gerçeği ortaya çıkarır.

Dolores Redondo, CWA International Dagger Ödülü'ne iki kez aday gösterildi ve Grand Prix des Lectrices de Elle'in finalisti oldu. 2016'da İspanya'nın en seçkin roman ödüllerinden Premio Planeta'yı aldı. En çok ses getiren Amaia Salazar serisi sadece İspanya'da 1,5 milyondan fazla sattı ve 36 dile çevrildi.

K
POLİSİYE

KDV'den muaftır
9 786256 353121

DOLORES REDONDO

FIRTINAYA ADAK

KORİDOR YAYINCILIK – 576

ISBN: 978-625-6353-12-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49242 MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© 2014 by Dolores Redondo

© Tüm hakları saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

•

FIRTINAYA ADAK

Dolores Redondo

Özgün Adı: **Ofrenda a la tormenta**

✧ *Yayın yönetmeni:* Zübeyde Abat

✧ *Çeviren:* Sevda Duman ✧ *Editör:* Esra Yüksel

✧ *Kapak tasarımı:* Tuğçe Ekmekçi

✧ *Kapaktaki görsel:* Wojciech Zwolinski/Arcangel Images

✧ *Sayfa tasarımı:* Kübra Yeşilyurt Çakır

•

Baskı ve Cilt: Assum Basım ve Mücellit

Birinci baskı: Şubat 2023

Koridor Yayıncılık

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

DOLORES REDONDO

FIRTINAYA ADAK

Çeviren
Sevda Duman

DOLORES REDONDO

1969 yılında doğduğu Donostia-San Sebastián'da Hukuk ve Gastronomi eğitimi görmüştür. *Görünmez Gardiyan* 2013 yılında İspanya'da yayımlandıktan sonra otuz altı dile çevrilmiştir. Ünlü İspanyol gazetesi *La Vanguardia* tarafından Yılın En İyi Polisiye Romanı seçilmiş ve yüz binlerce okurun takdiriyle *ve Görünmez Gardiyan ve Kemiklerin Mirası* adlı kitapların da dahil olduğu bu seri, İspanya'da son zamanların en büyük edebi başarısı haline gelmiştir. *The Killing* dizisinin ve Stieg Larsson'un Milenyum Serisi'nin yapımcısı tarafından filme uyarlanmıştır. Dolores Redondo İspanya'nın Ribera Navarra bölgesinde yaşamakta ve roman yazmaya devam etmektedir.

Eduardo'ya, yaptığım her şeyde olduğu gibi.

Yapılması gereken her şeyi yapan Angela teyzeme
ve ailemdeki diğer onurlu kadınlara.

Ve her şeyden önce, Ainara'ya.
Senin için adaleti sağlayamam belki ama ismini hep
hatırlayacağım.

"Asla çok geç değildir, Dorian. Dizlerimizin üzerine çöküp hatırladığımız bir dua bulmaya çalışalım."
"Bu sözler artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."
Dorian Gray'in Portresi, Oscar Wilde

"İsmi olan her şey gerçektir."
José Miguel de Barandiarán'ın, *Brujería y brujas* (Cadılık ve Cadılar) adlı kitabında yer alan popüler bir Baztán inancı.

1

Komodinin üzerindeki gece lambası odaya sıcak pembe bir ışıltı yayıyor, cam abajurun siperliğindeki peri desenlerinin üzerinde farklı renklere bürünüyordu. Raftaki pelüş oyuncaklar boncuk gözlerini, sessizce uyuyan çocuğu izleyen yabancıya dikmişlerdi. Yabancı, yandaki odadan gelen televizyonun uğultusunu ve ekrandan yayılan soğuk ışığın altında, kanepede uyuyan kadının derin nefes alış verişlerini duyabiliyordu. Yabancı, sanki o anı korumak ve sonsuza kadar yâd edeceği bir anıya dönüştürmek ister gibi gözlerini odada gezdirdi. Sabırsız ama soğukkanlı bir havayla duvar kâğıdının tatlı desenini, çerçevenin içindeki fotoğrafları, küçük kızın bezlerinin ve kıyafetlerinin olduğu çantayı aklına kazıdıktan sonra tüm dikkatini beşiğe verdi. Yabancı, midesinden gelen bir bulantıya eşlik eden, sarhoşluğa benzer bir his içindeydi. Üzerinde yünlü bir pijama ve beline kadar çekilmiş çiçekli bir örtü olan bebek sırtüstü yatıyordu. Yabancı, bebeği tamamen görebilmek için örtüyü açtı. Bebek uykusunda iç geçirince pembe dudaklarının arasından sızan incecik salya yanağında ıslak bir leke bıraktı. Başının iki yanındaki tombul ellerini birkaç kez kastıktan sonra tekrar serbest bıraktı. Bu görüntü karşısında içi şefkatle dolan yabancı içini çekti. Sessiz bir koruyucu gibi

beşiğin ayakucunda duran pelüş oyuncağı eline aldığında onun oraya ne kadar özenle yerleştirilmiş olduğunu fark etmemişti bile. Küçük kara gözleri ve büyük bir göbeği olan bir kutup ayısıydı bu. Boynundaki uyumsuz kırmızı kurdele arka ayaklarına doğru sarkmıştı. Yabancı, kutup ayısının yumuşacık başını okşadıktan sonra burnunu tüylü karnına gömdü ve bu pahalı yeni oyuncağın tatlı kokusunu içine çekti.

Nabzı hızlanan yabancı terlediği için teninde boncuk boncuk ter damlaları oluşmuştu. Ani bir öfkeyle kollarını uzattı ve oyuncak ayıyla bebeğin burnunu ve ağzını kapattı. Artık yapması gereken tek şey oyuncağı bastırmaktı.

Minik eller havaya kalkınca bebeğin küçücük parmakları yabancının bileğine değdi. Bir saniye sonra bebek derin ve canlandırıcı bir uykuya dalmış gibi görünüyordu. Kasları gevşemiş ve denizyıldızlarına benzeyen elleri tekrar çarşafın üstüne düşmüştü.

Yabancı, oyuncağı çekti ve küçük kızın yüzüne baktı. Kutup ayısının burnunun değdiği, kaşlarının arasındaki kırmızı leke dışında bebeğin acı çektiğini gösteren en ufak bir işaret bile yoktu. Bebeğin yüzündeki ışık sönmüştü ve yabancı oyuncak ayıyı çektiğinde içindeki, boş bir kaba bakıyor olduğu hissi daha da yoğunlaşmıştı. Küçük kızın, bedenini terk eden ruhunun iyice zenginleştirdiği kokusunu bir kez daha içine çekti. Bu o kadar güçlü ve tatlı bir kokuydu ki yabancının gözleri yaşlarla doldu. Yabancı, minnet dolu bir iç çekişle kutup ayısının kurdelesini düzelttikten sonra oyuncağı tekrar beşiğin ayakucuna koydu.

Sanki orada ne kadar oyalandığını birden fark etmiş gibi bir telaşla kaçmadan önce bir kez daha dönüp arkasına baktı. Korku içinde raflarından ona bakan on bir pelüş hayvanın gözleri, lambanın ışığıyla pırıl pırıl parlıyordu.

2

Amaia arabasından inmeden yirmi dakikadır evi seyrediyordu. Motor çalışmadığı ve istikrarlı bir şekilde çiseleyen yağmur yüzünden arabanın camları da kapalı olduğu için pencereler buğulanmış ve siyah kepenkli evin dış çizgileri bulanıklaşmıştı.

O anda küçük bir araba ön kapıya yanaştı. Arabanın içinden çıkan genç adam şemsiyesini açtı. Ön panele doğru eğilip eline bir not defteri aldı, deftere baktı ve defteri tekrar arabanın içine fırlattı. Sonra arabanın arkasına gitti, bagajdan düz bir paket çıkardıktan sonra kapıya yöneldi.

Adam tam zili çaldığında Amaia ona yetişti.

"Affedersiniz, siz kimsiniz?"

"Sosyal hizmetler, her gün bu beyefendinin yemeklerini biz getiriyoruz," dedi adam, elindeki plastik tepsiyi göstererek. "Kendisi evden çıkamıyor ve ona bakacak hiç kimse yok. Siz akrabası mısınız?" diye sordu ümit içinde.

"Hayır," dedi Amaia. "Navarra polisi."

"Ya," dedi adam, bir anda ilgisi kaybolmuştu.

Sonra zili tekrar çaldı ve kapıya doğru iyice yaklaşıp seslendi:

"Señor Yáñez. Ben Mikel. Sosyal hizmetlerden. Beni hatırladınız mı? Yemeğinizi..."

Daha cümlesini bitirmeden kapı açıldı ve Yáñez'in kırış kırış, gri yüzü belirdi karşılarında.

"Seni hatırlıyorum, daha bunamadım herhalde... Sağır da değilim," dedi adam sinirle.

"Evet, elbette değilsiniz, Señor Yáñez," dedi Mikel ve gülümseyerek içeri girdi.

Amaia, Yáñez'e göstermek için rozetini aramaya başlayınca Yáñez onu tanıdığı için, "Gerek yok," dedi ve kenara çekilip kadına yol verdi.

Yáñez fitilli kadife pantolonunun ve yün kazağının üzerine, içerisinin loş olması yüzünden Amaia'nın rengini anlayamadığı kalın bir sabahlık giymişti. Amaia, Yáñez'in peşinden koridordan geçti ve birkaç kez titreştikten sonra yanan floresan bir lambanın olduğu mutfağa girdi.

"Señor Yáñez!" diye bağırdı genç adam, fazlasıyla yüksek bir sesle. "Dün akşamki yemeğinizi yememişsiniz!" Kapısı açık buzdolabının yanında durmuş, streç filme sarılı eski yemek tepsisini yenisiyle değiştiriyordu. "Bunu raporumda yazmam gerekiyor, biliyorsunuz. Doktordan azar yediğinizde sakın beni suçlamayın," diye ekledi, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Nereye istersen oraya yaz," diye mırıldandı Yáñez.

"Domates soslu balığı beğenmediniz mi?" diye devam etti Mikel, onun ne dediğini duymazdan gelerek. "Bugün size et yahni, nohut ve tatlı olarak yoğurt getirdim, akşam yemeği için de çorba, omlet ve sünger kek var." Elinde dokunulmamış akşam yemeği tepsisiyle arkasını döndü, lavabonun altına eğildi, içinde birkaç parça yemek paketinden başka bir şey olmayan küçük çöp poşetine bir düğüm attıktan sonra kapıya yöneldi. Yáñez'in yanında durdu ve yine aynı aşırı yüksek sesle konuştu: "Hepsi tamam, Señor Yáñez, afiyet olsun, yarın görüşmek üzere." Amaia'ya başıyla selam verdikten sonra çıkıp gitti.

Yáñez kapının kapanma sesini bekledikten sonra konuşmaya başladı.

"Buna ne dersiniz? Üstelik bugün her zamankinden daha uzun kaldı. Normalde gitmek için can atıyor," diye ekledi, mutfağın ışığını kapattığı için Amaia oturma odasına giden yolu yarı karanlıkta bulmak zorunda kaldı. "Bu ev tüylerimi diken diken ediyor. Onu suçlayamam, buraya gelmek mezarlık ziyaretine benziyor."

Kahverengi kadife kanepenin bir kısmında iki kalın battaniye ve bir yastık vardı. Amaia, Yáñez'in bu odayı sadece uyumak için değil aynı zamanda yaşamak için de kullandığını tahmin ediyordu. Loş ışıkta battaniyelerin üzerindeki kırıntılar ve yumurta sarısı olma ihtimali çok yüksek olan, turuncuya çalan bir leke vardı. Amaia oturup sırtını yastığa yaslarken Yáñez'i dikkatle inceledi. Adamı polis karakolunda sorgulamasının üzerinden bir ay geçmişti. Yaşından dolayı ev hapsinde duruşma tarihini bekliyordu. Kilo kaybetmiş, yüzündeki sert ve şüpheci ifade daha da keskinleşmiş ve tüm bunlar ona uçuk bir münzevi havası vermişti. Saçları düzgünce taranmıştı, tıraş olmuştu ama kazağının altından görünen, pijama üstünü üzerinden çıkarmayalı kim bilir ne kadar zaman geçmişti. Ev buz gibiydi, büyük olasılıkla günlerdir kaloriferler yanmıyordu. Kanepenin karşısında, boş şöminenin önündeki düz ekran televizyonun soğuk mavi ışığından odaya soğuk mavi bir ışık yayılıyordu.

"Kepenkleri açabilir miyim?" diye sordu Amaia.

"Madem ısrar ediyorsun ama gitmeden önce eski hallerine getir."

Amaia başını aşağı yukarı salladıktan sonra ahşap kepenkleri açtı ve içeriye Baztán'ın kasvetli ışığı doldu. Arkasına döndüğünde Yáñez'in televizyon ekranına kilitlendiğini gördü.

"Señor Yáñez."

Adam, o sanki orada değilmiş gibi ekrana bakmaya devam ediyordu.

"Señor Yáñez."

Yáñez kadına sinirli bir bakış attı.

"Ben..." diye söze başladı Amaia, koridoru göstererek, "çevreye bir göz atmak istiyorum."

"Buyur," dedi adam, elini sallayarak. "İstediğin kadar bak ama sakın hiçbir şeye dokunma. Polisler gittikten sonra her yer her yerdeydi. Her şeyi eski yerine koymam yıllar aldı."

"Elbette."

"Dün gelen polis memuru kadar anlayışlı olacağınıza eminim."

"Dün buraya bir polis memuru mu geldi?" dedi Amaia, şaşkınlıkla.

"Evet, hoş bir delikanlıydı. Bana bir fincan kahve bile yaptı."

Mutfak ve oturma odasının dışında Yáñez'in tek katlı evinde üç yatak odası ve büyükçe bir de banyo vardı. Amaia banyo dolaplarını açtı, tıraş malzemeleri, tuvalet kâğıtları ve ilaç şişeleriyle dolu rafları kontrol etti. Ebeveyn yatak odasındaki çift kişilik yatakta uzun süredir hiç kimse yatmamış gibi görünüyordu. Yatağın üzerinde, yıllardır güneşte kalmaktan solmuş perdelerle uyumlu, çiçek desenli bir yatak örtüsü vardı. Cafcaflı plastik çiçeklerle dolu vazolara, şifonyer ve komodinin üzerindeki dantel örtülere bakılırsa yetmişli yıllarda Señora Yáñez'in sevgiyle dekore ettiği bu oda kocası tarafından hiç el değmeden korunmuştu. Etnografya müzesindeki bir sergiye bakıyor gibi hissediyordu kendini.

İkinci yatak odasında, pencerenin altındaki hasır sepetin yanında duran eski bir dikiş makinesinden başka hiçbir şey yoktu. Bunları rapordaki envanterden hatırlıyordu. Yine de sepetin kapağını açıp içindeki dikiş ipliklerine bakınca ebeveyn yatak odasındaki perdelerin daha canlı renkleriyle karşılaştı. Üçüncü yatak odası envanterde "oğlanın çocuk odası" olarak geçiyordu ve gerçekten de öyleydi, burası on ya da on bir yaşındaki bir oğlanın odasıydı. Temiz ve bembeyaz örtülü tek kişilik yatak; çoğunu kendisinin de çocukken okuduğu çocuk kitaplarıyla dolu raflar;

çoğu maket gemi ve uçaklardan oluşan oyuncakların yanı sıra, hepsi düzgünce sıraya dizilmiş, üzerlerinde tek bir toz zerresi olmayan oyuncak araba koleksiyonu. Kapının arkasındaki posterde eski model klasik bir Ferrari, çalışma masasının üzerinde ders kitapları ve bir lastikle bağlanmış futbol kartları vardı. Kartları eline alınca aşınmaya başlamış olan lastiğin, rengi solmuş kartlara yapıştığını fark etti. Kartları yerine bırakırken odayı zihninde Berasategui'nin Pamplona'daki yatak odasıyla karşılaştırdı.

Evde iki oda daha vardı ve buna ek olarak küçük bir malzeme odası ve Yáñez'in bahçe aletlerini ve patates soğan kutularını tuttuğu iyi stoklanmış bir odunluk vardı. Köşede çalışmayan bir kazan çekti dikkatini.

Yemek masasının sandalyelerinden birini aldı ve Yáñez'le televizyonun arasına koydu.

"Size birkaç soru sormak istiyorum."

Adam yanındaki uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. Sonra sessizce gözlerini kadına dikti, gözlerinde Amaia'yla ilk karşılaştıklarındaki öfke ve kırgınlık vardı.

"Bana oğlunuzdan bahsedin."

Adam omuzlarını silkti.

"İlişkiniz nasıldı?"

"O iyi bir çocuk," dedi Yáñez, biraz fazla hızlıca. "İyi bir evlattan beklenilecek her şeyi yapardı."

"Örneğin?"

Bu sefer Yáñez'in biraz düşünmesi gerekti.

"Şey, bana para verirdi... bazen alışverişimi yapar, yiyecek alırdı – böyle şeyler işte."

"Ben başka şeyler duydum ama. Kasabalılar karınız öldükten sonra oğlunuzu yurtdışında bir okula postaladığınızı ve oğlanın yıllarca buraya gelmediğini söylüyor."

"Okuyordu. İyi bir öğrenciydi, iki üniversite bitirdi, yüksek lisans yaptı, klinikteki en ünlü psikiyatristlerden biri..."

"Sizi sık sık ziyaret etmeye ne zaman başladı?"

"Bilmem, bir yıl önce falan."

"Yiyecek dışında başka bir şeyler getirdiği oluyor muydu? Buraya sakladığı veya sizin başka bir yere saklamanızı istediği şeyler?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Evet."

"Eve baktım da," dedi Amaia, gözlerini etrafta gezdirerek. "Pırıl pırıl."

"Temiz tutmak zorundayım."

"Anlıyorum. Oğlunuz için temizliyorsunuz."

"Hayır, karım için. Her şey karım gittiğinde nasılsa öyle..." Yáñez'in yüzü acı ve kederle buruştu. Hiç sesini çıkarmadan birkaç saniye o şekilde kaldı. Amaia adamın yanaklarından süzülen yaşları görünce onun ağladığını anladı.

"Elimden bu kadarı geliyor, bunun dışında yaptığım her şey yanlıştı."

Yáñez sanki gizli bir cevap bulmak ister gibi teker teker odadaki, dantel örtülerin ve sehpaların üzerinde duran eşyalara baktıktan sonra gözlerini Amaia'ya çevirdi. Battaniyesinin bir ucunu tutup yüzüne doğru kaldırdıktan sonra bir kenara fırlattı, sanki Amaia'nın önünde ağladığı için kendinden tiksinmiş gibiydi. Amaia sohbetin orada sona erdiğine emindi ama Yáñez sırtını yasladığı yastığın arkasına uzanıp bir fotoğraf çerçevesi çıkardı. Büyülenmiş gibi fotoğrafa baktıktan sonra çerçeveyi kadına uzattı. Yáñez'in bakışı Amaia'ya birkaç yıl önce, başka bir oturma odasında, keder içindeki başka bir babanın yine bir yastığın altından çıkarıp ona uzattığı öldürülmüş kızının fotoğrafını hatırlattı. Anne Arbizu'nun babasını o günden sonra bir daha hiç görmemiş olmasına rağmen adamın acısı hafızasına kazınmıştı.

Fotoğrafta yirmi beş yaşlarında ona gülümseyerek bakan bir kadın vardı. Amaia kadına baktıktan sonra fotoğrafı Yáñez'e geri verdi.

"Sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı sanıyordum, biliyor musunuz? O genç, güzel ve nazik bir kadındı... Ama oğlan doğduktan sonra tuhaf davranmaya başladı. Daha üzgündü, hiç gülmüyordu, oğlanı kucağına bile almıyordu, onu sevmeye hazır olmadığını söyleyip tamamen reddetti. Benim söylediğim hiçbir şeyin faydası olmadı. Ona saçmaladığını söyledim, oğlan tabii ki onu seviyordu ama bu onu daha da üzdü. Hep üzgündü. Evi temizliyor, yemek yapıyor ama hiç gülmüyordu. Kepenkler hep kapalıydı, şimdi ben de aynen öyle yapıyorum ve sürekli uyuyordu... Bu evi ilk aldığımız zamanı hatırlıyorum, ne kadar gururlanmıştık. Evi güzel bir yer haline getirmiştik, duvarları boyamıştık, pencerelerin önüne saksılar yerleştirmiştik... Hayat güzeldi. Ben hep böyle gidecek sandım. Ama ev demek yuva demek değil ve burası onun mezarı haline geldi... Buna ev hapsi deseler de, cezamı burada çekmeme izin vermiş olsalar da şimdi sıra bende. Her gece burada, gözlerimi bile kırpmadan, karımın kanının –başımın altından gelen– kokusunu içime çekerek yatıyorum."

Amaia tüm dikkatini toplayarak kanepeye baktı. Kanepenin döşemesi evin döşenme şekliyle uyumsuzdu.

"Kan lekeleri yüzünden döşemeyi değiştirmek istedim ama o kumaştan üretilmiyormuş artık bu yüzden bunu kullandılar. Bunun dışında evdeki her şey aynı. Burada yattığım zaman döşemenin altından kanının kokusunu alabiliyorum."

"Ev çok soğuk," dedi Amaia, içinin ürperdiğini belli etmemeye çalışarak.

Adam omuzlarını silkti.

"Neden kazanı açmıyorsunuz?"

"Elektriklerin kesildiği şu fırtınalı geceden beri çalışmıyor."

"Ama onun üzerinden bir ay geçti. Yani siz şimdi, o zamandan beri soğukta mı oturuyorsunuz?"

Yáñez cevap vermedi.

"Peki, sosyal hizmetlerden gelenler?"

"Ben sadece yemek tepsilerini getiren delikanlıya kapıyı açıyorum. İlk günden söyledim, buraya biri gelecek olursa onu elimde baltayla karşılarım dedim."

"Bir sürü odununuz var. Neden şömineyi yakmıyorsunuz? Soğukta oturmanın onurlu bir tarafı yok."

"Ben ancak bunu hak ediyorum."

Amaia ayağa kalkıp odunluğa gitti ve bir sepet dolusu odun ve eski gazetelerle döndü. Şöminenin önüne çömelip, soğuk külleri kenara çekip odunlar için yer açtı. Şöminenin üzerindeki raftan bir kibrit kutusu alıp ateşi yaktı. Sonra tekrar oturdu. Yáñez gözlerini alevlere dikti.

"Oğlunuzun odasını da olduğu gibi muhafaza etmişsiniz. Onun gibi bir adamın burada uyuduğunu düşünmekte zorlanıyorum."

"Uyumadı hiç zaten. Arada sırada öğle yemeğine, bazen de akşam yemeğine gelirdi ama gece hiç kalmazdı. Gidip ertesi gün erken bir saatte geri gelirdi. Otelde kalmayı tercih ediyormuş, bana öyle dedi."

Amaia buna inanmıyordu. Berasategui'nin vadideki otellerden, pansiyonlardan veya kiralık odalardan birinde kaldığını gösteren bir kanıta rastlamamışlardı.

"Bundan emin misiniz?"

"Sanırım ama yüzde yüz emin olamam tabii, polis memurlarına da söyledim, hafızam sosyal hizmet çalışanlarına söylediğimden daha kötü durumda. Çoğu şeyi unutuyorum."

Amaia titreşen telefonunu cebinden çıkardı. Ekranda birkaç cevapsız çağrı olduğunu gördü ama görmezden gelip telefonundan bir fotoğraf buldu ve ekrana dokunarak büyüttü. Sonra bakışlarını fotoğraftan uzaklaştırdı ve ekranı Yáñez'e doğru tuttu.

"Bu kadınla hiç karşılaştınız mı?"

"Anneniz."

"Onu tanıyor musunuz? O gece gördünüz mü?"

"Hayır ama annenizi yıllar öncesinden biliyorum. Yaşlanmış ama yine de tanıdım."

"Tekrar düşününün isterseniz, bana biraz önce hafızanızın iyi olmadığını söylediniz."

"Bazen akşam yemeği yemeyi unutuyorum, bazen de yediğimi unutup iki kere yiyorum ama evime gelenleri unutmam. Anneniz bu eve hiç adımını atmadı."

Amaia telefonunu tekrar montunun cebine koydu, sandalyeyi yerine yerleştirdi ve kepenkleri kapattıktan sonra evden çıktı. Arabaya biner binmez ısrarla çalan telefonu umursamadan telefon rehberinden bir numara bulup çevirdi. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra bir adam açtı.

"Fırtına gecesi bozulan bir kazanı tamir etmek için birini göndermenizi istiyorum," dedi ve Yáñez'in ev adresini verdi.

3

Amaia, Lamia çeşmesinin yanındaki meydana arabasını park ettiğinde çiseleyen yağmur sağanağa dönüşmüştü. Montunun kapüşonunu taktı ve gitgide artan sesleri takip ederek kemerin altından geçip Calle Pedro Axular'a çıktı. Dedektif Iriarte devriye arabasına yaklaşmakta kesin kararlı gibi görünen bir grup insana engel olmaya çalışırken cevapsız çağrıların acısı ve aciliyeti yüzünden okunuyordu. Arka koltukta, başını yağmur damlalarıyla dolu pencereye yaslamış halde oturan, bitkin görünümlü yetişkin biri vardı. İki üniformalı polis memuru insanların, bir su birikintisinin ortasında duran sırt çantasına ulaşmasına zar zor engel olmaya çalışıyordu. Amaia onlara yardıma giderken cep telefonunu çıkarıp yardım çağırdı. Tam o sırada Giltxaurdi Köprüsü'nden onlara doğru gelen iki devriye arabası daha göründü. Siren sesleri öfkeli kalabalığın dikkatini dağıtarak haykırışlarını bir anlığına bastırdı.

Iriarte iliklerine kadar ıslanmıştı ve Amaia'yla konuşurken gözüne su kaçmasın diye ikide bir eliyle alnını siliyordu. Bir anda Dedektif Yardımcısı Etxaide ortaya çıktı ve onlara büyük bir şemsiye uzattıktan sonra kalabalığı sakinleştirmek için diğer polis memurlarına yardıma gitti.

"Pekâlâ, dedektif?"

"Arabadaki şüphelinin ismi Valentín Esparza. Dün gece dört aylık kızı büyükannesinin evinde uyurken ölmüş. Doktor ölümü, Ani Bebek Ölümü Sendromu olarak raporlamış. Buraya kadar, tam bir trajedi. Ama dün kızın büyükannesi, Inés Ballarena karakola geldi. Anlaşılan bebek ilk defa geceyi büyükannesinde geçirecekmiş çünkü anne babası, evlilik yıldönümleri olduğu için akşam yemeğine çıkacaklarmış. Büyükanne bu günü dört gözle bekliyormuş, hatta bebek için bir oda bile hazırlamış. Bebeğin karnını doyurmuş ve gece onu yatırdıktan sonra kendisi de hemen bitişikteki oturma odasında televizyonun karşısında uyuyakalmış. Kadın yeminle bebek monitörünün açık olduğunu söylüyor. Gece bir ses duyunca uyanmış ve bebeğe bakmaya gitmiş, kapıdan bakınca bebek mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyormuş. Sonra dışarıdaki çakıl taşlarının çıtırtısını duymuş. Camdan bakınca evin önünden çıkan, büyük gri bir araba görmüş. Plakayı görememiş ama arabanın damadının olduğunu düşünmüş hemen çünkü onda da bu arabanın aynısından varmış," dedi Iriarte omuzlarını silkerek. "Saate baktığını ve saatin sabahın ikisi olduğunu söylüyor. Kızıyla damadının eve dönerken ışıklar açık mı diye bakmak için öylesine uğradıklarını düşünmüş. Bu ona hiç tuhaf gelmemiş çünkü zaten çok yakında oturuyorlarmış. Bu konu üzerine daha fazla düşünmeden kanepeye geçip uyumaya devam etmiş. Uyandığı zaman bebeğin mama için ağlayıp onu uyandırmamış olmasına şaşırmış ve bebeğin yattığı odaya gittiğinde onun öldüğünü görmüş. Çok üzülmüş, kendini suçlamış ama doktor tahmini ölüm saatinin gece iki ve üç arası olduğunu söyleyince gece uyandığında garaj girişinde gördüğü araba gelmiş aklına. Artık, gece evin içinde duyduğu bir ses yüzünden uyandığını düşünüyor. Inés kızına bunu sorduğunda kızı gece bir otuz gibi eve döndüklerini söylemiş, kızı normalde pek içki içmediği için gece bir kadeh şarap ve yemekten sonra bir de likör içince sızmış kalmış. Ama Inés aynı soruları damadına sorunca

adamın huzursuz olduğunu fark etmiş, adam cevap vermeyip sinirlenmiş. Her zamanki gibi, kuytu bir yer arayan sevgililerin sesini duyduğunu söylemiş. Ama sonra Inés bir şey daha hatırlamış, kadının geceleri bahçede yatan iki köpeği varmış ve köpekler yabancı biri eve yaklaştığında deli gibi havlıyorlarmış ama o gece hiç ses çıkarmamışlar."

"Sonra ne yaptın?" diye sordu Amaia.

Polis geldiği için korktuklarından mı yoksa yağmurdan kaçmak için mi, artık her nedense kalabalık cenaze evinin kapalı girişine kaçmışlardı. Kalabalığın ortasında haykırarak ve hıçkırarak ağlayan bir kadına sarılmış başka bir kadın vardı. Kadının haykırışlarından ne dediğini anlamak mümkün değildi.

"Haykıran kadın anne, ona sarılan da onun annesi, yani küçük kızın büyükannesi," diye açıkladı Iriarte, Amaia'nın nereye baktığına bakarak. "Her neyse, ne diyordum, büyükanne berbat haldeydi. Bana bunları anlatırken bir yandan da ağlayıp duruyordu. İlk önce kabul etmekte zorlandığı gerçek için bir bahane bulmaya çalıştığını düşündüm. Bebeği ilk kez ona emanet etmişlerdi, kadının ilk torunuydu, perişan haldeydi..."

"Ama?"

"Ama öyle bile olsa deyip hemen çocuk doktorunu aradım. Adam emindi: Ani Bebek Ölümü Sendromu. Bebek prematüre doğmuştu, ciğerleri henüz tam olarak gelişmemişti ve kısa hayatının yarısını hastanede geçirmişti. Bebeği hastaneden taburcu etmelerine rağmen geçen hafta annesi onu soğuk algınlığı sebebiyle tekrar kliniğe getirmişti. Tek semptom burun akıntısı olsa da bebek prematüre doğduğu ve kilosu ortalamanın altında olduğu için doktorun, bebeğin ölüm sebebinden en ufak bir şüphesi bile yoktu. Bir saat önce Inés tekrar karakola gelmiş ve küçük kızın alnında yuvarlak, bir düğmeye benzeyen bir iz olduğunu ısrarla söyleyip durmuştu, o iz daha önceden yokmuş. Bundan damadına bahsettiğinde adam sinirlenmiş ve tabutun hemen kapatılmasını istemiş. Bunun üzerine ben de gidip kendim bakayım

dedim. Cenaze evine girdiğimizde baba, Valentín Esparza'yla karşılaştık, adam dışarı çıkıyordu. Elinde bir sırt çantası vardı" –Iriarte su birikintisinin içindeki ıslak şeyi gösterdi– "adamın sırt çantasını tutuşu bana biraz tuhaf geldi. Ben kendim sürekli sırt çantasıyla gezmiyorum sonuçta ama yine de bir terslik vardı." Adamın hareketini taklit etmek için ellerini göğsüne çekti. "Beni gördüğü an beti benzi attı ve koşmaya başladı. Arabasına vardığında ona yetiştim, bana bağırmaya başladı, onu rahat bırakmamı, bu işi bitirmesi gerektiğini söyledi."

"Kendini öldürme işini mi?"

"Ben de öyle sandım. Çantada silah olabileceğini düşündüm..."

Iriarte sırt çantasının yanına eğildi ve şemsiyeyi, çantanın görünmesini engelleyecek şekilde yere bıraktı. Çantanın üst kapağını açtı ve büzgü ipini gevşetti. Küçük kızın siyah tüy gibi saçlarının arasından kafa derisindeki yumuşak çukur görünüyordu, kızın teni belirgin ölçüde soluk olsa da hafifçe açık dudaklarındaki bir parça renk onun hayatta olduğu izlenimini vererek insanı yanıltıyordu. Gözlerini bu görüntüden ayırmadan büyülenmiş gibi bakarlarken Doktor San Martín eğilerek büyüyü bozdu.

Patolog kültür çubuğunun ambalajını açarken Iriarte ona da Amaia'ya anlattıklarını anlattı. San Martín kızın cesedinin yanına çömeldi ve bebeğin burun kemerindeki üstünkörü makyajı nazik bir hareketle sildi.

"Ne kadar minik." Normalde her zaman soğukkanlı olan patoloğun sesindeki kederi duyunca Iriarte ve Amaia şaşkınlıkla adama baktılar. Doktor üzerine dikilen gözleri fark edince hemen çocuğun tenindeki izi incelemeye başladı. "Bu baskı izini kabaca kapatmaya çalışmışlar. Bu iz büyük olasılıkla kız nefes almayı bıraktığı anda olmuş ve artık morarma başladığı için ancak şimdi çıplak gözle görebiliyoruz. Bana yardım eder misiniz lütfen?" dedi.

"Ne yapacaksınız?"

"Kızın her yerini görmem lazım," dedi doktor, sabırsız bir hareketle.

"Burada olmaz, lütfen," dedi Iriarte. Cenaze evinin dışındaki kalabalığı gösterdi. "Bu insanları görüyor musunuz? Bunlar bebeğin akrabaları, annesi ve büyükannesi de burada. Zaten herkesi kontrol etmekte çok zorlanıyoruz. Eğer bebeğin cesedinin yerde yattığını görürlerse deliye dönerler."

"Dedektif Iriarte haklı," dedi Amaia, önce kalabalığa sonra San Martín'e bakarak.

"Öyle olsun ama cesedi otopsi masasına yatırmadan önce size başka şiddet izi olup olmadığını söyleyemem. Olay yerini didik didik incelesinler, daha önce de buna benzer bir vakada çalıştığımı hatırlıyorum, bebeğin yanağındaki izin bir kırlentin düğmesi olduğu ortaya çıkmıştı. Yine de size işe yarayacak bir bilgi verebilirim." San Martín, Gladstone çantasının içinden küçük bir dijital alet çıkararak gururla havaya kaldırdı. "Bu bir dijital çap ölçer," diye açıkladı ve aletin iki metal çubuğunu açıp bebeğin anlındaki izin çapını ölçebilmek için ayarladı. "İşte oldu bile," dedi onlara ekranı göstererek. "Aradığınız nesnenin çapı 13,85 milimetre."

Ayağa kalkıp sırt çantasını bir ceset torbasına koyması için adli tıp teknisyenlerine yol verdiler. Amaia arkasını dönünce birkaç metre ötede, onu sessizce seyreden Yargıç Markina'yı gördü. Onu San Martín'in çağırdığından emindi. Siyah şemsiyenin ve kurşuna benzer bulutların arasından süzülen soluk ışığın altında adamın yüzündeki hüzün belli oluyordu. Buna rağmen onu selamlarken gözlerindeki pırıltı ve bakışlarındaki keskinlik kadının gözünden kaçmadı. Bir anlık bir hareket olmasına rağmen Amaia telaşla, fark edip etmediklerini anlamak için önce San Martín'e sonra da Iriarte'ye baktı. San Martín teknisyenlerine emir vermek ve yanındaki hukuk sekreterine durumu genel hatlarıyla açıklamakla meşguldü. Iriarte dikkatle bebeğin akrabalarına bakıyordu. Dedikodular yayılmaya başlamıştı ve annenin acı dolu çığlıklarının sesi gitgide yükselirken insanlar öfkeleniyor ve bir açıklama bekliyorlardı.

"Bu herifi hemen buradan çıkarmamız lazım," dedi Iriarte, memurlardan birine işaret ederek.

"Onu hemen Pamplona'ya götürün," diye emretti Markina.

"Onu götürmek için en geç öğlene kadar bir polis aracı bulmuş olurum, sayın yargıç. Bu arada, onu bölge karakoluna götürürüz. Orada buluşuruz," dedi Iriarte, Amaia'ya.

Markina'ya veda etmek için başını öne eğdikten sonra arabasının yolunu tuttu.

"Dedektif... Biraz vaktiniz var mı?"

Amaia olduğu yerde donakaldı ve arkasını dönünce onu hemen yanında, elindeki şemsiyeyi üzerlerine tutmuş olarak buldu.

"Beni neden aramadın?" Bunu tam olarak sitem eder gibi sormamıştı, hatta bir soru bile sayılmazdı, ses tonunda baştan çıkarıcı bir davetkârlık, flörtöz bir oyunculuk vardı. Aynı renkteki takım elbisesinin üzerine giydiği gri paltosu, bembeyaz gömleği ve normalde takmadığı siyah kravatı ona ağırbaşlı, zarif bir hava veriyordu. Alnına düşen bir saç buklesi ve özenle tıraşlanmış kirli sakalı da bu havayı bir parça yumuşatıyordu. Şemsiyenin altında, adamın ılık bedeninden yayılan pahalı losyonun kokusu, keskin bakışları ve sıcacık gülümsemesiyle Amaia birden kendini ona çok yakın hissetti.

O sırada Jonan Etxaide bir anda ortaya çıktı.

"Patron, arabaların hepsi dolu. Beni karakola siz götürebilir misiniz?"

"Elbette, Jonan," diye cevap verdi kadın, bir anda irkilip gerçek dünyaya dönerek. "Bize müsaade, sayın yargıç."

İzin isteyerek, arkasına bile bakmadan arabasına yürüdü. Ama Etxaide arkasına dönüp olduğu yerde kalan Markina'ya baktı. Yargıç bu bakışa el sallayarak karşılık verdi.

4

Karakolun sıcak havası Iriarte'nin yanaklarının rengini geri getirmeye yetmemişti ama en azından Amaia gelene kadar ıslak kıyafetlerini değiştirecek fırsatı bulmuştu.

"Adam ne dedi?" diye sordu. "Kızının cesedini nereye götürüyormuş?"

"Tek bir kelime etmiyor. Hücresinde bir köşeye kıvrılmış yatıyor, ne hareket ediyor ne de konuşuyor."

Amaia çıkmak üzere kapıya yönelmişken bir anda geri dönüp dedektife baktı.

"Sence Esparza üzüntüden mi böyle şeyler yapıyor yoksa kızının ölümünde parmağı mı var?"

"Açıkçası bilmiyorum," dedi Iriarte. "Kızını kaybettiği için böyle bir tepki veriyor olabilir ama bunu, kayınvalidesinin şüphelerini doğrulayacak ikinci bir otopsi yapılmasının önüne geçmek için yapmış olma olasılığını da göz ardı edemiyorum." Bir anda sessizleşip içini çekti. "İnsanın kendi çocuğuna zarar vermesinden daha korkunç bir şey düşünemiyorum."

Bir anda Amaia'nın zihninde annesinin yüzü belirdi. Tam bu görüntüden kurtulmayı başarmışken yerine bir yenisi, ebe Fina Hidalgo'nun, yeşile dönmüş pis tırnaklarıyla yeni çıkan filizleri

koparışı geldi: "*Zaten çoğunlukla ailelerin kendileri yapıyordu, ben arada sırada, kendi rahimlerinin meyvelerini yok etme cesareti olmayan veya benzer bir saçmalık yüzünden bu işi yapamayacak olanlara yardım ediyordum.*"

"Kız normal miydi, dedektif? Yani beyinsel bir özrü veya başka bir engeli var mıymış?"

Iriarte başını sağa sola salladı. "Prematüre doğmuş olmasının dışında doktor bana kızın son derece normal ve sağlıklı bir çocuk olduğunu söyledi."

Elizondo karakolundaki nezarethanelerin parmaklıkları yoktu, bunun yerine onları resepsiyon bölgesinden ayıran kalın bir cam vardı ve camın ardındaki bölmelerin içi dışarıdan görülebildiği için hücredekiler yirmi dört saat kayıt altına alınabiliyorlardı. Amaia ve Iriarte tek bir tanesi dışında hepsi boş olan hücrelerin önündeki koridordan geçtiler. Cama yaklaştıklarında hücrenin arka tarafında, lavabo ve tuvalet arasında iki büklüm oturan adamı gördüler. Adam kollarını dizlerine dolamış, başını öne eğmişti. Iriarte diyafonu açtı.

"Valentín Esparza."

Adam başını kaldırdı.

"Dedektif Salazar size birkaç soru sormak istiyor."

Adam başını tekrar öne eğdi.

"Valentín," diye seslendi Iriarte tekrar, bu sefer sesi daha katıydı, "içeri geliyoruz. Gerilmene gerek yok, sakin ol."

Amaia, Iriarte'ye doğru eğildi. "Ben tek başıma gireyim, üzerimde sivil kıyafetler var, kadınım, daha az korkutucu olur..."

Iriarte hücredeki her şeyin görülüp duyulabileceği şekilde tasarlanmış olan, yandaki odaya girdi.

Amaia hücreye girdi ve Esparza'nın tam karşısında durdu. Birkaç saniye sonra, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Adam bu soru karşısında şaşırmış gibi başını kaldırıp kadına baktı.

"Efendim?"

"Oturmamın bir sakıncası var mı sizin için?" diye sordu ve duvara dayalı duran, aynı zamanda yatak işlevi gören ahşap bankı gösterdi. İzin istemek saygı göstergesiydi, Amaia ona bir mahkûm veya şüpheli olarak davranmıyordu.

Adam elini banka doğru salladı.

"Teşekkür ederim," dedi Amaia, otururken. "Günün bu saatinde gerçekten çok yorulmuş oluyorum. Bir de bebeğim var, küçük bir oğlan. Beş aylık. Sizin minik kızınızı dün kaybettiğinizi biliyorum." Adam solgun yüzünü kaldırıp kadına baktı. "Kaç aylıktı?"

"Dört aylık," dedi adam boğuk bir sesle.

"Başınız sağ olsun."

Adam bakışlarını yerden kaldırmadan güçlükle yutkundu.

"Bugün aslında benim izin günümdü. Buraya gelince bu saçmalıkla karşılaştım. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Adam doğruldu, çenesiyle camın arkasındaki kamerayı ve hücreyi aydınlatan spot ışığı işaret etti.

"Meslektaşlarınız size anlatmadılar mı?"

"Ben sizden duymak istiyorum. Sizin hikâyeniz beni daha çok ilgilendiriyor."

Adam ağırdan alıyordu. Daha tecrübesiz bir dedektif olsa adamın kilitlenip kaldığını düşünürdü ama Amaia hiçbir şey yapmadan beklemeye devam etti.

"Ben kızımın cesedini götürüyordum."

Amaia adamın ceset dediğini fark etti, adam bir çocuk değil de ceset taşıdığının bilincindeydi.

"Nereye götürüyordunuz?"

"Nereye mi?" diye sordu, şaşkına dönmüş gibi. "Hiçbir yere, ben sadece... ben sadece ondan hemen ayrılmak istememiştim."

"Onu götürdüğünüzü, onun cesedini götürdüğünüzü söylemişsiniz, sizi arabanızın yanında tutuklamışlar. Onu nereye götürüyordunuz?"

Adam susuyordu.

Amaia farklı bir yoldan gitmeyi denedi.

"İnsanın çocuk sahibi olması ne çok şeyi değiştiriyor. Yapacak ne kadar çok şey var, ne kadar talep var. Oğlumun her akşam, son mama saatinden sonra gaz sancısı tutuyor, bazen iki üç saat boyunca ağladığı oluyor. Benim tek yapabildiğim onu sakinleştirebilmek için evde tur atmak. İnsanların bu tür durumlarda nasıl çılgına döndüklerini anlayabiliyorum."

Esparza onu anlıyormuş gibi başını sallıyordu.

"Sizde de böyle bir durum mu vardı?"

"Nasıl bir durum?"

"Kayınvalideniz sabaha karşı eve gittiğinizi söylüyor."

Adam başını sağa sola sallamaya başlamıştı.

"Garaj girişinde arabanızı gördüğünü..."

"Kayınvalidem yanılıyor." Adamın tavrı gözle görülür bir şekilde düşmancaydı. "Kayınvalidem hiçbir arabayı bir diğerinden ayırt edemez. Sessiz bir yer arayan çocuklar olmalı... şeyi için işte."

"Evet ama köpekleri de havlamamış, gelen kişi tanıdıkları biriymiş demek ki. Ayrıca kayınvalideniz meslektaşıma kızın alnındaki izden bahsetmiş, bebeği yatırdığında alnında o iz yokmuş. Bir de bir sese uyandığını söylemiş, pencereden baktığında sizin arabanızı garaj girişinden çıkarken görmüş."

"O orospu benim başımı belaya sokmak için her şeyi söyler. Beni hiç sevemedi. İsterseniz karıma sorun, o size anlatsın, biz dün akşam yemeğe çıktık, sonra da doğruca eve gittik."

"Meslektaşlarım karınızla konuşmuşlar ama onun pek bir faydası olmamış. Sizin anlattıklarınızla çelişen bir şey söylememiş ama hiçbir şey hatırlamıyor."

"Biliyorum, çok içti. Pek alışık değil, hamilelik falan derken..."

"Zor bir sene geçirmiş olmalısınız." Adam kadına kafası karışmış gibi baktı. "Yani riskli gebelik, zorunlu yatak istirahati, seks yok. En sonunda karınız eve dönüyor, daha çok endişe, bebek bakımı, seks hâlâ yok..."

Adam hafifçe gülümsedi.

"Ben kendi tecrübelerimden biliyorum," diye devam etti Amaia. "Ve evlilik yıldönümünüzde bebeği kayınvalidenize bırakıyorsunuz, güzel bir restorana gidiyorsunuz ve birkaç kadeh şaraptan sonra karınız ayakta duramayacak hale geliyor. Onu eve götürüyorsunuz, yatağa yatırıyorsunuz ve... seks yok. Gece daha yeni başlıyor. Kayınvalidenizin evine gidiyorsunuz, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için. Onu koltukta uyurken buluyorsunuz ve bu sizi rahatsız ediyor. Kızınızın odasına giriyorsunuz ve bir anda çocuğun bir yük olduğunu, hayatınızı mahvettiğini fark ediyorsunuz, o doğmadan önce her şey çok daha iyiydi... ve o anda bir karar veriyorsunuz."

Adam sessizce oturmuş kadının ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu.

"Böylece, yapılması gerekeni yapıyorsunuz ama kayınvalideniz uyanıyor ve sizin arabayla evin önünden çıktığınızı görüyor."

"Dediğim gibi kayınvalidem orospunun teki."

"Nasıl hissettiğinizi biliyorum, benimki de öyle. Ama sizinki biraz zeki aynı zamanda. Bebeğin alnındaki izi fark etmiş. Dün iz neredeyse görünmeyecek haldeymiş ama bugün patoloji uzmanımız bu izin tenine bastırılmış bir cisim nedeniyle oluştuğundan emindi."

Adam derin bir iç çekti.

"Bunu siz de fark etmiş olmalısınız, bu yüzden izi makyajla kapatmaya çalıştınız. Ve kimsenin görmemesi için tabutun kapatılmasını istediniz. Ama orospu kayınvalidenizin inadı inat, öyle değil mi? Siz de bu yüzden, kimse soru sormasın diye cesedi oradan alıp götürmek istediniz. Soru soran karınız mıydı? Birileri sizi cenaze evinde tartışırken görmüş."

"Her şeyi yanlış anlamışsınız. Tartışmamızın sebebi karımın, bebeğin yakılmasını istemesiydi."

"Peki, siz buna mı karşıydınız? Siz bebeğin defnedilmesini mi istiyordunuz? Bebeği o yüzden mi kaçırdınız?"

O anda sanki kafasına bir şey dank etmiş gibi oldu.

"Peki, şimdi cesede ne olacak?"

Amaia, Esparza'nın kelime tercihleri karşısında şaşkındı, akrabalar sevdikleri kişilerden ceset olarak bahsetmezlerdi genellikle, daha çok kızım, bebek veya... O anda çocuğun adını bilmediğini fark etti.

"Patolog ikinci bir otopsi yapacak, daha sonra ceset aileye teslim edilecek."

"Onun yakılmaması gerek."

"Buna kendi aranızda karar vermelisiniz."

"Onun yakılmaması gerek. Daha bitmedi."

Amaia'nın aklına Iriarte'nin sözleri geldi.

"Eğer bitiremezsem, her şey boşa gitmiş olacak."

Amaia'nın merakı uyanmıştı:

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

Esparza bir anda nerede olduğunu ve çok fazla konuştuğunu fark etti ve sustu.

"Kızınızı siz mi öldürdünüz?"

"Hayır," dedi adam.

"Kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

Sessizlik.

"Belki de karınız öldürmüştür..."

Amaia sanki çok komik bir şey söylemiş gibi Esparza gülümseyerek başını sağa sola salladı.

"O öldürmedi."

"Kim öldürdü o zaman? Kayınvalidenizin evine kimi götürdünüz?"

"Hiç kimseyi."

"Hayır, ben de birini götürdüğünüzü sanmıyorum çünkü onu siz öldürdünüz. Kızınızı siz öldürdünüz."

"Hayır!" diye haykırdı adam. "... Ben onu verdim."

"Onu verdiniz mi? Kime? Ne için?"

Adamın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Ben onu..." Sesi gitgide kısılıp boğuk bir fısıltıya dönüştü: "... tıpkı diğerleri gibi..." dedi. Birkaç kelime daha mırıldandıktan sonra başını kollarına gömdü.

Amaia hücrede bir süre daha durdu ama sorgunun sona erdiğini ve adamın ağzından tek bir kelime bile alamayacağını biliyordu. Kapıyı dışarıdan açmaları için zile bastı. Fakat tam dışarı çıkacaktı ki adam tekrar konuştu:

"Benim için bir şey yapabilir misiniz?"

"Duruma bağlı."

"Lütfen onlara onu yakmamalarını söyleyin."

Dedektif Yardımcıları Etxaide ve Zabalza, Iriarte'yle beraber onu yandaki odada bekliyorlardı.

"Ne söylediğini duyabildiniz mi?"

"Sadece onu birine verdiğini söylediği kısmı duydum ama ismi duyamadım. Kayıtlarda var, adamın dudaklarının oynadığı görünüyor ama ses duyulmuyor. Belli ki saçmalıyordu."

"Zabalza, ses ve video için bir şey yapılabilir mi bir bak, sesi açabildiğin kadar aç. Sanırım haklısın, bizimle kafa buluyor ama biz yine de tedbiri elden bırakmayalım. Jonan, Montes ve Iriarte, sizler benimle gelin. Bu arada Montes nerede?"

"Akrabaların ifadesini alıyordu, işi şimdi bitti."

Amaia arazi kitini masanın üzerine açıp ihtiyacı olan her şeyin olup olmadığını kontrol etti.

"Bir yerde durup dijital çap ölçer almamız gerek." Gülümserken Iriarte'nin kaşlarının çatılı olduğunu fark etti. "Bir şey mi oldu?"

"Bugün sizin izin gününüz..."

"Artık değil, öyle değil mi?" dedi kadın sırıtarak ve çantayı alıp Jonan'ın peşinden dışarı çıktı, Montes motoru çalıştırmış onları arabada bekliyordu.

5

Amaia, kayınvalidesinin küçük kız için hazırladığı odaya girince Valentín Esparza'ya karşı içinde acımaya yakın bir merhamet hissetti. Karşısında duran pembe kurdele, dantel ve nakış işlerinin yoğunluğu onda ağır bir déjà vu hissi uyandırmıştı. Bu küçük kızın *amatxi*'si, kendi kayınvalidesinin Ibai için seçtiği aptal pembe koyunlar yerine perileri tercih etmişti ama bu fark dışında odanın aynı kadın tarafından dekore edildiğini söylemek mümkündü. Duvarlarda beş altı tane çerçeveli fotoğraf vardı; küçük kız annesinin, büyükannesinin ve büyük teyzelerinden biri olabilecek daha yaşlı bir kadının kucağındaydı. Valentín Esparza bu fotoğrafların hiçbirinde yoktu.

Yukarıdaki radyatörler muhtemelen bebek için sonuna kadar açılmıştı. Alt kattaki mutfaktan boğuk sesler geliyordu, iki kadını teselli etmeye gelen arkadaş ve komşular olmalıydı bunlar. Annenin ağlaması kesilmiş gibiydi ama yine de merdivenlerin üstündeki kapıyı kapattı. Olay yerini incelemeye başlamış olan Montes ve Etxaide'yi izlerken karakoldan çıktıklarından beri cebinde titreşip duran telefonuna küfretti. Cevapsız aramalar birikmeye başlamıştı. Telefonun ne kadar çektiğini kontrol etti, tam tahmin ettiği gibi çiftlik evinin kalın duvarları yüzünden telefon

evin içinde daha az çekiyordu. Merdivenlerden indi, parmak ucunda mutfağın önünden geçerken içeriden gelen, ölümün olduğu evlere özgü o kısık sesleri duydu. Dışarıya çıktığında bir anda rahatladığını hissetti. Rüzgâr kara fırtına bulutlarını götürdüğü için yağmur bir süreliğine ara vermiş gibi görünüyordu ama gökyüzünde herhangi bir açıklığın olmadığına bakılacak olursa rüzgâr dindiğinde tekrar yağmaya başlayacaktı. Evden birkaç metre uzaklaştıktan sonra cevapsız arama listesine baktı. Doktor San Martín bir kez, *Guardia Civil*'den Teğmen Padua bir kez, James bir kez, Ros altı kez aramıştı. Amaia ilk önce James'i aradı, kocası öğlen yemeğine gelemeyeceğini duyunca üzüldü.

"Ama Amaia, izin günün bugün..."

"Elimden geldiğince çabuk dönerim, söz, bunu telafi edeceğim."

Adam hiç ikna olmuşa benzemiyordu.

"Ama akşam yemeği için rezervasyon yaptırmıştık..."

"En geç bir saat sonra evde olurum."

Padua telefonu anında açtı.

"Dedektif, nasılsınız?"

"İyiyim. Aradığınızı gördüm ve..." Ne kadar endişeli olduğunu saklamakta zorlanıyordu.

"Yeni bir haber yok, dedektif. Ben sadece San Sebastián ve La Rochelle'deki Deniz Komutanlığı'yla konuştuğumu söylemek için aradım. Biscay Körfezi'ndeki bütün devriye gemileri alarma geçti ve ne aradıklarını biliyorlar."

Padua kadının iç çektiğini duymuş olmalıydı.

"Dedektif, sahil güvenlik annenizin cesedinin kıyıya vurması için bir ayın yeterince uzun bir süre olduğunu düşünüyor, ben de onlarla aynı fikirdeyim. Ceset Cantabrian kıyılarına vurmuş olabilir, gerçi artan akıntı yüzünden cesedin Fransa'ya taşınmış olma olasılığı daha yüksek. Başka bir alternatif de cesedin nehir yatağına batmış olması veya şiddetli yağmurlar cesedi denizin millerce ötesine, Biscay Körfezi'nin en derin çukurlarından birine sürüklemiş olabilir. Denize açılan cesetleri bulmak çok zordur

ve anneniz ortadan kaybolalı çok uzun zaman oldu, bu yüzden bu olasılığı göz önünde bulundurmalıyız. Bir ay uzun bir süre."

"Teşekkürler, teğmen," dedi kadın, yaşadığı hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak. "Eğer bir haber alırsanız..."

"İçiniz rahat olsun, hemen size haber veririm."

Amaia telefonu kapattı ve Padua'nın söylediklerini sindirmeye çalışarak telefonu cebine koydu. Denizde bir ay, bir ceset için uzun bir süre. Ama deniz eninde sonunda ölülerini geri vermez miydi?

Padua'yla konuşurken, girişteki çakıl taşlarının çıtırtısından kaçmak için evin çevresinde tur atmaya başlamıştı. Çatıdan akan yağmur suyunun yerde oluşturduğu izi takip ederken binanın arka tarafındaki, yağmur saçaklarının birleştiği köşeye geldi. Arkasında bir hareketlenme olduğunu sezince dönüp baktı. Küçük kızın odasındaki fotoğraflarda yer alan daha yaşlı kadın arkasındaydı; bir ağacın yanında durmuş, kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu. Ağacın gövdesine hafifçe vurarak görünmez birine anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Amaia, kadın başını kaldırıp onu görene kadar kadını bir süre sessizce izledi.

"Eskiden olsaydı, onu buraya gömerdik," dedi kadın.

Amaia başını eğip çiğnenmiş toprağa ve saçaklardan dökülen yağmur sularının oluşturduğu belirgin çizgiye baktı. Zihni kendi aile mezarının, siyah topraktan ucu görünen küçük battaniyenin görüntüleriyle dolduğu için konuşacak halde değildi.

"Bir mezarlıkta tek başına bırakılmasından ya da torunumun istediği gibi yakılmasından daha merhametli bir hareket olurdu... Modern yöntemler her zaman daha iyi olmak zorunda değil. Eskiden biz kadınlara neyi nasıl yapacağımız söylenmezdi, bazı şeyleri yanlış yapsak da bir sürü şeyi çok daha iyi yapardık." Kadın onunla İspanyolca konuşuyordu ama 'r'leri telaffuz edişinden Amaia kadının genellikle Bask dilinde konuştuğunu tahmin etti. Yaşlı Baztán *etxeko andrea** bütün bir yüzyıla şahit olan ve

* Ev hanımı. (ç.n.)

hâlâ her sabah kalkıp saçlarını topuz yapıp hayvanları besleyecek gücü kendinde bulan, yılmaz kadın jenerasyonu. Amaia, kadının eski geleneklere uygun olarak siyah önlüğünün ceplerinde taşıdığı darının pudramsı izlerini fark etti. "Yapılması gerekeni yaparsın."

Kadın yeşil lastik çizmeleriyle ayaklarını sürüyerek ona doğru yaklaşınca Amaia ona yardıma koşmamak için kendini zor tuttu, bunun onu utandıracağını hissediyordu. Tam tersini yapıp kadının yanına gelmesini bekledikten sonra elini uzattı.

"Kiminle konuşuyordunuz?" dedi, açık çayırlığı göstererek.

"Arılarla."

Amaia şaşkın gözlerle kadına baktı.

Erliak, erliak
Gaur il da etxeko nausiya
Erliak, erliak
*Eta bear da elizan argia**

Amaia halasının ona eskiden anlatmış olduğu bir şeyi hatırladı. Baztán'da biri öldüğünde evin hanımı çayırda arı kovanlarının olduğu yere gidip arılardan, ölen kişinin başında bekleme ve cenaze töreni için ortalığı aydınlatacak fazladan mumlar için daha çok mum yapmalarını istermiş. Halasının söylediğine göre bu sözler arıların üretiminin üçe katlanmasını sağlarmış.

Kadının bu hareketi karşısında duygulanan Amaia, Engrasi halasının, "Hiçbir yöntem fayda etmediğinde çareyi eski geleneklerimizde arayın," dediğini duyar gibiydi.

"Başınız sağ olsun," dedi.

Kadın, Amaia'nın uzattığı eli görmezden gelip ona şaşırtıcı bir kuvvetle sarıldı. Onu serbest bıraktıktan sonra bakışlarını yere çevirdi ve önlüğünün tavuk yemi taşıdığı cebiyle gözyaşlarını

* Arılar, arılar/ Ev sahibi öldü bugün/ Arılar, arılar/ Kilise için mum lazım

sildi. O neslin, hayatı boyunca hayran olduğu onurlu cesareti karşısında duygulanan Amaia saygısından sessizliğini bozmadı.

"O yapmadı," dedi kadın birden.

Amaia insanların ne zaman içlerini dökecekleri konusunda eğitim aldığı için cevap vermedi.

"İhtiyar bir kadın olduğum için kimsenin dikkatini çekmiyorum ama küçük kızımızı kimin öldürdüğünü biliyorum ben ve bunu yapan o aptal babası değil. Onun umurunda olan tek şey arabalar, motosikletler ve hava atmak. Domuzlar elmayı nasıl severse o da parayı öyle seviyor. Böylelerini iyi tanırım, gençken onun gibi adamlarla çok flört ettim. Motosikletleriyle veya arabalarıyla beni almaya gelirlerdi ama beni bu numaralarla kandıramadılar. Ben gerçek bir erkek istiyordum..."

İhtiyar kadının zihni dağılmaya başlamıştı. Amaia onu tekrar şimdiki zamana döndürdü.

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

"Evet, onlara da söyledim," dedi, elini eve doğru sallayarak. "Ama ihtiyar bir kadın olduğum için beni kimse dinlemiyor."

"Ben sizi dinliyorum. Bana kimin yaptığını söyleyin."

"Inguma yaptı – onu Inguma öldürdü," dedi kadın, anlayışlı bir sesle.

"Inguma kim?"

Amaia'ya bakarken yaşlı kadının gözlerindeki keder gözle görülebiliyordu.

"Zavallı kız! Inguma, çocuklar uyurken onların ruhlarını çalan şeytan. Inguma çatlakların arasından geçip kızın göğsüne oturdu ve ruhunu aldı."

Amaia kafası karışmış bir şekilde ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bunların kocakarı uydurmaları olduğunu düşünüyorsun tabii," dedi kadın onu suçlar gibi.

"Hayır asla..."

"Baztán tarihinde Inguma'nın bir kez uyanıp yüzlerce çocuğu kaçırdığı söylenir. Doktorlar buna boğmaca dediler ama çocuklar uyurken onları nefeslerinden etmeye gelen Inguma'ydı."

Evin köşesinden Inés Ballarena göründü.

"*Ama*, burada ne yapıyorsun? Sana tavukları bu sabah yemlediğimi söyledim ya." Kadını kolundan tutup Amaia'ya bakarak: "Annemin kusuruna bakmayın, çok yaşlandı artık; olanlar onu çok üzdü," dedi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Amaia. Neyse ki tam o sırada telefonu çaldı. Özür diledi ve kimsenin duyamayacağı bir mesafeye gidip telefonu açtı.

"Doktor San Martín, bitirdiniz mi yoksa?" diye sordu, saatine bakarak.

"Aslına bakarsanız daha yeni başladık." Adam boğazını temizledi. "Bu sefer bir arkadaşımdan bana yardım etmesini istedim," dedi, sesindeki duygusallığı gizleyemeyerek, "ama şimdiye kadar bulduklarımızı sizinle paylaşmak istedim. Kurban yaştık veya kirlent gibi yumuşak bir nesneyle boğularak öldürülmüş. Burun kemerinin hemen üzerindeki izi siz de gördünüz, evdeki araştırma sırasında size verdiğim ölçüler aklınızda olsun. Adli tıp uzmanları şu anda, kızın ağız kıvrımlarında bulduğumuz beyaz lifleri inceliyorlar, bu da size renk konusunda bir fikir verecektir. Kızın yüzünde tükürük izlerine de rastladık, çoğu kıza ait ama en az bir donör daha var. Yanağından öpen bir akrabasına ait olabilir..."

"Ne zaman daha fazla bilgi alabilirim?"

"Birkaç saat içinde."

Amaia telefonu kapattı ve hızlı adımlarla iki kadının arkasından gitti. Ön kapıda onlara yetişmişti.

"Inés, torununu yatırmadan önce yıkamış mıydın?"

"Evet, akşam banyo yapınca rahatlıyordu, hemen uykusu geliyordu," dedi kadın, hıçkırığını yutarak.

Amaia kadına teşekkür ettikten sonra koşarak üst kata çıktı. "Aradığımız şey beyaz ve yumuşak," dedi, bebeğin yatak odasına dalarak.

Montes delil torbalarından birini kaldırıp kadına gösterdi.

"Bembeyaz," dedi adam, yakaladıkları ayıyı tutarak.

"Ama nasıl...?"

"Kokudan," dedi Jonan. "Sonra ayının tüylerinin yassılaşmış olduğunu fark ettik..."

"Kokuyor mu?" dedi Amaia kaşlarını çatarak, her şeyin en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş olduğu bu odada pis bir oyuncak olması imkânsızmış gibi geliyordu.

"Kokmak ne kelime, hem de leş gibi," dedi Montes.

6

Amaia evden çıktığında Ros'tan üç tane daha cevapsız arama olduğunu gördü. Ablasının telefonlarına geri dönme dürtüsüne karşı koymuştu, bu kadar ısrarla arıyor olmasının tuhaf bir konuşmaya delalet ettiğini düşünmüş ve meslektaşlarının buna şahit olmalarını istememişti. Arabasında yalnız kalır kalmaz ona telefon etti. Ros sanki elinde telefonla bekliyormuş gibi telefonu ilk çalışta açtı.

"Ah, Amaia, lütfen buraya gelebilir misin?"

"Elbette, ne oldu Ros?"

"Gelip kendi gözlerinle görsen daha iyi olur."

Amaia, Mantecadas Salazar'ın önüne park etti, fırından içeri girdikten sonra karşılaştığı çalışanlarla selamlaşarak fırının arkasındaki ofise gitti. Ros eşikte sırtı dönük olarak durduğu için Amaia içeride ne olduğunu göremiyordu.

"Ros, bana ne olduğunu söyleyecek misin artık?"

Ros, kül gibi bembeyaz bir suratla yüzünü döndü. Amaia o anda aramanın sebebini aradı.

"Bak sen, motorize piyade birliği de geldi!" dedi Flora selam mahiyetinde.

Amaia, Ros'u yanağından öptükten sonra büyük ablasının yanına gitti.

"Seni hiç beklemiyorduk, Flora. Nasılsın?"

"İşte, bu şartlar altında nasıl olunabilirse artık..."

Amaia ona şaşkın gözlerle baktı.

"Annemiz bir ay önce korkunç bir şekilde öldü – yoksa buna üzülen sadece ben miyim?" dedi Flora alaycı bir tavırla.

Amaia, Ros'a bakarak güldü. "Elbette Flora, senin herkesten daha duygusal biri olduğunu bilmeyen mi var," dedi sert bir sesle.

Flora kendisiyle dalga geçilmesi üzerine suratını astı ve masanın arkasına geçip oturdu. Kapı eşiğinde kolları iki yana sarkık bir şekilde sessizce duran Ros, büzdüğü dudakları ve gözlerindeki kindar pırıltı dışında çaresizliğin vücut bulmuş haliydi.

"Burada uzun kalmayı mı planlıyorsun, Flora?" diye sordu Amaia. "TV programların yüzünden çok fazla boş vaktin olduğunu sanmıyorum."

Flora sandalyenin yüksekliğini ayarladıktan sonra tekrar oturdu.

"Evet, çok meşgulüm ama birkaç gün izin yapabilirim diye düşündüm," diye ekledi Flora lakayt bir tavırla, "Aslında olayların gidişatına göre kalmaya da karar verebilirim." Ayağıyla çöp kutusunu masaya yaklaştırdıktan sonra Ros'a ait oldukları çok belli olan parlak renkli *post-it*'leri ve tepeleri püsküllü tükenmez kalemleri eliyle iterek çöpe attı.

"Harika," dedi Amaia. "Daha sonra eve uğradığında halam seni gördüğüne çok sevinecektir. Ama Flora, bir dahaki sefer, fırına uğramak istersen Ros'a önceden haber ver. Fransız süpermarket zinciriyle kontrat imzaladığından beri işleri başından aşkın, hani senin anlaşabilmek için çok uğraştığın şu süpermarket var ya, hatırladın mı? Bu yüzden Ros'un arkanda bıraktığın dağınıklığı toplayacak vakti yok artık." Çöp tenekesine eğilip Ros'un eşyalarını içinden çıkardı ve tekrar masanın üzerine yerleştirdi.

"Martiniés," dedi Flora kısık sesle.

"Oui," diye cevap verdi Amaia sinsice gülerek. Flora'nın yüzündeki ifadeden isabetli bir atış yaptığını anlamıştı.

"Her şeyi ben ayarlamıştım," dedi Flora oflayarak. "Araştırmaları yaptım, gerekli bağlantıları kurabilmek için bir yıldan fazla uğraştım."

"Evet ama Ros ilk görüşmede imzayı attırmayı başardı," diye cevap verdi Amaia neşeyle.

Flora gözlerini Ros'a dikti. Ros onunla göz göze gelmekten kaçınarak kahve makinesinin yanına gidip fincanları çıkardı.

"Kahve ister misiniz?" dedi, neredeyse fısıldar gibi.

"Evet, lütfen," diye cevap verdi Amaia, gözlerini Flora'dan ayırmadan.

"Hayır, teşekkürler," dedi Flora. "Değerli vaktini daha fazla harcamak istemem," diye ekledi, ayağa kalkarak. "Buraya, *Ama*'nın cenaze törenini düzenlemek için geldiğimi söylemek istemiştim sadece."

Amaia ablasının sözlerini duyunca şaşırdı. Tören yapmak hiç aklına gelmemişti.

"Ama..." diye karşı çıkacak oldu.

"Evet, biliyorum, henüz resmi bir şey yok ve hepimiz bir şekilde nehirden çıkmayı başardığına ve hayatta olduğuna inanmak istiyoruz ama işin aslı şu, o nehirden muhtemelen çıkamadı," dedi gözlerini Amaia'ya dikerek. "Bu vakaya bakan, Pamplona'daki sulh yargıcıyla konuştum, o da bir tören düzenlemenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Yargıç Markina'yla mı konuştun?"

"Evet, aslında beni arayan oydu. Çok çekici bir adammış bu arada."

"Evet, ama..."

"Ama ne?" dedi Flora.

"Şey..." Amaia güçlükle yutkundu, konuşurken sesi çatlak çıkıyordu: "Cesedini bulana kadar, öldüğünden emin olamayız."

"Tanrı aşkına, Amaia! Nehirden çıkardıkları kıyafetleri sen de gördün. Onun kadar yaşlı ve hastalıklı bir kadın o nehirden nasıl sağ kurtulsun?"

"Bilmiyorum... Ama ne olursa olsun, resmi olarak ölmüş sayılmıyor."

"Ben de iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye araya girdi Ros.

Amaia hayretle küçük ablasına baktı.

"Evet, Amaia, artık sayfayı çevirmenin vakti geldi. *Ama*'nın ruhu için bir cenaze düzenlemek bu sayfayı sonsuza kadar kapatacak."

"Yapamam. Ben öldüğüne inanmıyorum."

"Tanrı aşkına, Amaia!" diye haykırdı Flora. "Peki, nerede o zaman? Hangi cehennemde? Gecenin köründe ormanda saklanmış olamaz herhalde!" Daha kısık sesle devam etti: "Nehri taradılar, Amaia. Annemiz boğuldu, o öldü."

Amaia gözlerini sıkıca kapattı.

"Flora, ayarlamalarla ilgili yardıma ihtiyacın olursa beni ara," dedi Ros, sakin bir sesle.

Flora ona cevap vermeden çantasını aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Her şeyi ayarladığımda size yeri ve saati söylerim."

Flora gittikten sonra iki kardeş oturup kahvelerini içtiler. Ofisin içinde gök gürültülü sağanak yağıştan sonrakine benzer bir hava hâkimdi, iki kadın da konuşmak için elektrik yüklerinin yok olup havanın dinginleşmesini bekliyordu.

"O öldü, Amaia," dedi Ros en sonunda.

"Bilmiyorum..."

"Bilmiyor musun yoksa henüz kabul mü edemedin?"

Amaia ablasına baktı.

"Sen hayatın boyunca Rosario'dan kaçtın, o tehdit altında yaşamaya, onun dışarıda bir yerde olduğu ve sana zarar verebileceği

fikriyle yaşamaya alışıksın. Ama artık hepsi geçti, Amaia. Bitti. *Ama* en sonunda öldü ve bunu söylediğim için Tanrı beni bağışlasın ama ben hiç üzgün değilim. Sana ne kadar acı çektirdiğini biliyorum, Ibai'a da az kalsın neler yapacaktı ama paltosunu kendi gözlerimle gördüm, su içindeydi. Gece yarısı o suyun içinden kimse sağ çıkmış olamaz. İnan bana, Amaia, o öldü."

Amaia arabasını Engrasi halanın evinin karşısına park etti ve bir süre arabada oturup pencereleri içeriden aydınlatan altın sarısı ışığı zevkle seyretti, sanki ışığın tam ortasında minik bir güneş veya hiç sönmeyen bir ateş vardı. Başını kaldırıp bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı, karanlık çökmek üzereydi ve ışıklar bütün gün açık olmasına rağmen tüm ihtişamlarıyla yanmaya daha yeni başlamışlardı. Küçük bir çocukken halasının ondan çöpü dışarı çıkarmasını istediği nadir durumları nasıl da dört gözle beklediğini hatırlıyordu çünkü o zaman gizlice nehrin kenarındaki alçak duvara kadar gidebilirdi. Orada öylece oturur, büyülenmiş gibi her tarafı aydınlık evi seyrederdi, ta ki halası onu çağırana kadar. Çağrıldığında elleri ve yüzü buz gibi olmuş bir şekilde eve girerdi. Eve geri dönmekten öylesine yoğun bir zevk alıyordu ki bunu bir gelenek haline getirmiş, eve hemen girmeyip bu zevki olabildiğince uzatmaya başlamıştı. Bunu yetişkinliğe kadar sürdürdüğü Taoist bir ritüel olarak görüyordu, anne olduğu zaman bu alışkanlığından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Ibai'ı bir an önce görmek için yanıp tutuştuğundan, bir an önce oğluna dokunmak ve onu öpmek için kapıya gelmesiyle koşturarak içeri girmesi bir oluyordu. O gece, bu gizli ve büyülü oyunu yeniden keşfederek travmatik çocukluğu boyunca akıl sağlığını korumasına yarayan bu ritüellere nasıl da sıkıca, neredeyse obsesif bir şekilde tutunduğunu hatırladı. Belki de artık geçmişi geride bırakmasının zamanı gelmişti.

Arabadan indi ve ağır ağır eve yürüdü. Montunu çıkarmadan oturma odasına girdi ve halasını Altın Kızlarla oynadıkları

oyunun ardından ortalığı toplarken buldu. James elinde bir kitapla ve dalgın gözlerle, kanepenin üzerindeki bebek hamağında yatan Ibai'ı izliyordu. Amaia kocasının yanına oturup elini tuttu.

"Çok özür dilerim, işler çığırından çıktı. Kaçamadım."

"Sorun değil," dedi adam, pek ikna edici olmayan bir sesle ve eğilip kadını öptü.

Amaia montunu çıkarıp kanepenin arkasına koyduktan sonra Ibai'ı kucağına aldı.

"*Ama* bütün gün yoktu, seni çok özledi, sen de beni özledin mi?" diye fısıldadı, oğlunu kucağında sallayarak. Oğlan saçını yakaladığı gibi çekiştirmeye başlayınca Amaia'nın canı yandı. "Bu sabah cenaze evinde olanları duymuşsunuzdur," dedi, başını kaldırıp halasına bakarak.

"Evet, kızlar anlattılar. Korkunç bir felaket. O aileyi yıllardır tanırım, iyi insanlardır. Bebeklerini bu şekilde kaybetmiş olmaları..." Engrasi sustu ve Ibai'ın yanına gidip şefkatle oğlanın saçlarını okşadı. "Düşüncesine bile dayanamıyorum."

"Babanın üzüntüden delirmiş olmasına şaşmamak gerek. Kim bilir ben ne yapardım," dedi James.

"Soruşturma devam ettiği için ben yorum yapamıyorum ama dün geç gelmemin tek sebebi bu değildi. Anlaşılan buraya gelmemiş, yoksa bana söylerdiniz."

James ve Engrasi şaşkın şaşkın ona baktılar.

"Flora burada, Elizondo'da. Ros beni aradığında çok kötü durumdaydı, Flora soluğu fırında almış anlaşılan, Ros'u kızdırmak için. Sonra, ben gittiğimde Rosario için bir cenaze töreni düzenleyeceğini açıkladı."

Engrasi bardak taşımayı bırakıp endişeli gözlerle Amaia'ya baktı.

"Şey, ben Flora'yı hiçbir zaman çok ciddiye almadım ama bence bu iyi bir fikir," dedi James.

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin James! Daha onun ölüp ölmediğinden bile emin değiliz. Bir de cenaze töreni düzenlemek çok saçma olmaz mı?" dedi Engrasi yüksek sesle.

"Aynı fikirde değilim. Rosario nehirde kaybolalı bir aydan fazla zaman geçti..."

"Bunu bilemeyiz," diye araya girdi Amaia. "Paltosunun nehirden çıkarılmış olmasının bir anlamı yok. Bize yanlış izlenim vermek için paltosunu kendisi nehre atmış olabilir."

"Ne için? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Amaia? Fırtınada taşan bir nehrin kıyısında güçlükle yürüyen ihtiyar bir kadından bahsediyorsun. Kabul et, bu söylediğin oldukça mantık dışı."

Engrasi poker masası ve mutfak kapısının arasında bir yerde durmuştu, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış halde ikisinin tartışmasını dinliyordu.

"Oldukça mantık dışı mı? Sen onu görmedin, James. O hastaneden çıktı, bu eve geldi, benim şu anda durduğum yerde durdu ve oğlumuzu alıp kaçırdı. O mağaraya ulaşabilmek için ormanda kilometrelerce yol yürüdü, onu adak olarak sunmak istediği o mağaraya. Bu, güçsüz ve yaşlı bir kadının yapabileceği bir şey değil, çok kararlıydı ve bunu yapabilecek durumdaydı. Ben biliyorum, oradaydım."

"Doğru söylüyorsun, ben orada değildim," dedi James sert bir sesle. "Ama hâlâ hayattaysa bile bunca zamandır neredeydi? Neden hâlâ ortaya çıkmadı? Onlarca insan onu saatlerce aradı, paltosunu nehirden çıkardılar – boğulmuş olmalı Amaia. *Guardia Civil* de öyle düşünüyor, bölge polisi öyle düşünüyor, Iriarte'yle konuştum, o da öyle düşünüyor. Senin şu sulh yargıcı arkadaşın bile öyle düşünüyor," diye ekledi anlamlı bir sesle. "Nehir onu sürüklemiş olmalı."

Amaia onun imalı sözlerini duymazdan gelerek başını sağa sola salladı ve yükselen seslerden huzursuz olup ağlamaya başlayan Ibai'ı kucağında sallamaya devam etti.

"Umurumda değil. Ben buna inanmıyorum," diye mırıldandı.

"Sorun da bu zaten, Amaia," dedi James kızgın bir şekilde. "Her şey senden ve senin neye inandığından ibaret. Hiç durup

ablalarının ne hissettiğini düşündün mü acaba? Onların da acı çekiyor olabilecekleri, bu konuyu artık sonlandırmak istedikleri ve senin neye inanıp inanmadığının hayattaki en önemli şey olmadığı geldi mi hiç aklına?"

O anda içeri girmiş olan Ros endişeli bir yüzle eşikte duruyordu.

"Senin çok acı çektiğini herkes biliyor, Amaia," diye devam etti James, "ama bu sadece seninle ilgili değil. Biraz dur ve diğer insanların da neye ihtiyaçları olduğunu bir düşün. Ablan Flora'nın yapmak istediği şeyin yanlış olduğunu düşünmüyorum ben. Aslına bakarsan böylesi herkesin akıl sağlığı açısından, buna benimki de dahil, çok daha iyi olabilir. Ben bu yüzden cenazeye gideceğim ve umarım sen de benimle gelirsin, en azından bu sefer."

Kocasının sesinde bir sitem vardı, Amaia incinmişti ama onu asıl şaşırtan, kendisinin çözüldüğünü düşündüğü bir meseleyi gündeme getirmiş olmasıydı, bu onun yapacağı bir şey değildi normalde. Ibai artık, vücudundaki gerginlikten ve hızlanan nefesinden huzursuzlanmış, avazı çıktığı kadar bağırıp kucağında kıpırdanmaya başlamıştı. Onu kendine doğru çekip sakinleştirmeye çalıştı. Tek bir kelime daha etmeden ve kapının eşiğinde hiç kıpırdamadan duran Ros'u görmezden gelerek üst kata çıktı.

"Amaia..." diye fısıldadı ablası, Amaia yanından geçerken.

James önce odadan çıkan karısına, sonra da huzursuzca Ros ve Engrasi'ye baktı.

Engrasi "James..." diyecek oldu.

"Lütfen, hala. Lütfen, sana yalvarıyorum, Amaia'nın korkularını besleme, şüphelerini destekleme. Onun bu sayfayı kapatmasına yardım edecek biri varsa o da sensin. Senden daha önce hiçbir şey istemedim ama şimdi istiyorum çünkü onu kaybediyorum, karımı kaybediyorum," dedi James, üzgün bir halde kendini kanepeye bırakarak.

Amaia, ağlaması kesilene kadar Ibai'ı kucağında salladıktan sonra yatağa, kendi yanına yatırdı ve oğlan uyuyana kadar onun pırıl pırıl gözlerini; annesinin gözlerine, burnuna ve dudaklarına dokunan beceriksiz minik ellerini izledi. Tıpkı biraz önce onun, annesinin gerginliğinden etkilendiği gibi şimdi de Amaia oğlunun sakinliğinin etkisine kapılmıştı.

Amaia, Guggenheim'daki serginin James için ne kadar önemli olduğunu yeni fark ediyordu. Onunla gitmediği için kocasının bu kadar hayal kırıklığına uğramış olmasını anlıyordu. Ama bunu konuşmuşlardı. Eğer gitmiş olsaydı, Ibai şu anda muhtemelen ölmüş olacaktı. James'in onu anladığını biliyordu ama anlamakla kabul etmek aynı şey değildi. Derin bir iç çekince Ibai da onu taklit eder gibi içini çekti. Bir anda duygusallaşan Amaia eğilip oğlunu öptü.

"Canım oğlum," diye fısıldadı, sadece onunla olduğu zaman hissettiği gizemli bir dinginlikle sarmalanmış bir halde ve hayranlıkla oğlunun mükemmel yüz hatlarını seyretti. Oğlu onu tereyağı ve bisküvi kokusuyla büyüleyerek kaslarının gevşemesine sebep oldu ve fark ettirmeden derin bir uykunun içine çekti.

Amaia rüya gördüğünün ve gördüklerinin kaynağının Ibai'ın kokusu olduğunun farkındaydı. Henüz kâbuslarının sahnesine dönüşmemiş olan fırınlarındaydı, beyaz ceketini giymiş babası, henüz bir silaha dönüşmemiş olan çelik oklavayla hamur açıyordu. Beyaz hamur parçalarından kremaya benzer bir tereyağı kokusu geliyordu. Babasının en üst rafa koyduğu küçük transistörlü radyodan fırının içine müzik sesi yayılıyordu. Şarkı bildiği bir şarkı değildi ama buna rağmen rüyasında, kendisi olduğunu bildiği küçük kız şarkının sözlerini söylüyordu. Şu anda Ibai'dan geldiğini bildiği ama o zamanlar tereyağlı bisküvilerden gelen o kokuyu içine çekip mermer tezgâhın önünde dans ederken babasıyla yalnız olmayı, onu çalışırken seyretmeyi seviyordu. Babasının onu ne kadar sevdiğini unutmuştu

neredeyse, bunu hatırlayınca rüyada bile olsa kendini bir kez daha mutlu hissetti. Dönerek dans ediyordu, tek ayağının üzerinde dönerken ayakları zeminin üzerinde kayıyordu adeta. Ama arkasına dönüp babasına gülümseyecekken onun orada olmadığını gördü. Yoğurma tezgâhı boştu, yüksek pencerelerden içeriye ışık girmiyordu. Acele etmeliydi, hemen eve gitmesi gerekiyordu yoksa annesi şüphelenirdi. "Burada ne işin var *senin*?" Bir anda dünya küçük ve karanlık bir yere dönüştü, kenarlarından kıvrıldı ve rüya sahnesi zorla yürümesi gereken bir tünele dönüştü. Kendisi ve fırının kapısı arasındaki kısa mesafe, sonunda küçük ve parlak bir ışığın olduğu uzun ve kıvrımlı bir geçit halini aldı. Sonra, geriye hiçbir şey kalmadı, arkasındaki kötücül karanlık ve başından sızan kan. "Kanama can yakmıyor, kanama tıpkı yağa dönüşüp sızıp gitmek kadar huzurlu," demişti Dupree ona. "Ve ne kadar kanarsan o kadar az umursarsın." Doğru, hiç umursamıyorum, diye düşündü küçük kız. Amaia üzüldü, küçük kızın ölümü kabul etmesini istemiyordu ama onu anlıyordu da ve bu yüzden, bu ona acı verse de küçük kızı yalnız bıraktı. İlk başta hızlı bir soluk, tez canlı bir bekleyişin nefes nefese sesi çalındı kulağına. Sonra, gözlerini açmadan, annesinin ağır ağır ona doğru yaklaştığını duydu, merhametsizdi, kanına ve nefesine susamıştı. Küçük kızının, onu hayata bağlayan bilinç ipliğini besleyecek kadar oksijen içermeyen göğsüne susamıştı. O varlık, karnının üzerindeki bir ağırlık gibi akciğerlerini ezince ciğerleri hırıltılı bir körük gibi boşaldı ve kızın nefesi ağzından çıkarken o zalim ve obur dudaklar kızın ağzına kapanıp son nefesini içine çekti.

James içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Karısının yanına, yatağa oturdu ve tamamen uykuda olan birini görmenin verdiği zevkle bir süre onu inceledi. Yatağın ayak ucundaki battaniyeye uzandı ve battaniyeyi karısının beline kadar çekti. Onu öpmek için eğilince karısı irkilerek görmeyen gözlerle ona baktı,

karşısındakinin kocası olduğunu anladığı anda rahatladı, başını tekrar yastığa bıraktı.

Amaia, "Bir şey yok, rüya görüyordum," diye fısıldayarak çocukluğundan beri her gece bir büyü gibi tekrar ettiği o sözcükleri söyledi. James tekrar yanına oturdu. Sessizce Amaia'yı seyretti, karısı ona bakıp hafifçe gülümseyince ona sarıldı.

"O restoranda bize hâlâ yemek verirler mi sence?"

"İptal ettim, çok yorgunsun sen. Başka bir zaman gideriz..."

"Yarın nasıl? Pamplona'ya gitmem gerek ama sana söz veriyorum öğleden sonrayı seninle ve Ibai'la geçireceğim. Bu durumda senin de beni akşam yemeğine çıkarman gerekiyor," diye ekledi, kıkırdayarak.

"Hadi aşağıya gel de bir şeyler ye," dedi adam.

"Aç değilim."

Ama James ayağa kalkıp gülümseyerek elini uzatınca Amaia onun peşinden gitti.

7

Doktor Berasategui, onuru lekelenmiş bir psikiyatristten beklenmeyecek derecede kendinden emin ve otoriter görünüyordu ve dış görünüşü her zamanki kadar düzgün ve özenliydi. Ellerini masada kenetlediğinde Amaia adamın tırnaklarının manikürlü olduğunu fark etti. Hiç gülümsemeden kadını kibarca "günaydın" diyerek selamladı ve söze başlamasını bekledi.

"Doktor Berasategui, açıkçası beni görmeyi kabul etmenize şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sizin gibi bir adama hapishane hayatı sıkıcı gelmiş olmalı."

"Ne demek istediğinizi anlamadım." İçtenlikle cevap vermiş gibi görünüyordu adam.

"Benim yanımda numara yapmanıza gerek yok, doktor. Son bir ay içinde yazışmalarınızı okudum, birkaç kez dairenize gittim ve sizin de bildiğiniz gibi bu sayede damak zevkinize aşina olma fırsatım oldu..." Son cümlede adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sırf bu sebeple bile buradaki yaşamı bayağı ve sıkıcı buluyor olmalısınız. Ayrıca en sevdiğiniz hobinizden mahrum kalmanızdan bahsetmiyorum bile."

"Beni sakın hafife almayın, dedektif. Birçok yeteneğimin arasında uyum sağlama da var. Aslına bakarsanız bu hapishane,

İsviçre'deki çocuk ıslahevinden çok da farklı sayılmaz. Öyle bir deneyim insanı her şeye hazırlıyor."

Amaia birkaç saniye kadar sessizce adamı inceledikten sonra konuşmaya devam etti:

"Zeki olduğunuzdan en ufak bir şüphem bile yok. Zekisiniz, kendinize güveniyorsunuz, beceriklisiniz. O zavallıların sizin adınıza suç işlemesini sağlamak için öyle olmak zorundasınız da."

Adam ilk kez açık açık güldü.

"Yanılıyorsunuz, dedektif. Ben onların benim eserime imza atmalarını değil, sadece onu icra etmelerini istemiştim. Kendimi bir tür sahne yönetmeni olarak görüyorum," diye açıkladı.

"Evet, egosu Pamplona büyüklüğünde olan bir yönetmen... Zaten bu yüzden, bana bazı tutarsızlıklar var gibi geliyor. Belki de siz bana açıklayabilirsiniz: Sizin kadar güçlü ve parlak bir zekâya sahip bir adam nasıl oldu da ihtiyar, bunak bir kadının emirlerini yerine getirdi?"

"Olan bu değildi."

"Öyle mi? Hastanedeki güvenlik kamerası kayıtlarını gördüm. Bayağı itaatkâr görünüyordunuz."

"İtaatkâr" kelimesini özellikle seçmişti, onun bunu bir hakaret olarak algılayacağını biliyordu. Berasategui parmaklarını, büzdüğü dudaklarının üzerine koydu, oltaya gelmemeye çalışıyordu sanki.

"Demek ki akıl sağlığı yerinde olmayan ihtiyar bir kadın, prestijli bir klinikte görev yapan tanınmış bir psikiyatristi, zeki bir... hımm, siz kendinize ne demiştiniz biraz önce? Ah evet, zeki bir sahne yönetmenini, kadın nehirde sürüklenirken adamın hapsi boylamasıyla son bulan acemi kaçış planına ortak etmeyi başarıyor. Şimdi kabul edin, sizin için harika bir an olmasa gerek."

"Çok yanılıyorsunuz," dedi adam gülerek. "Her şey planlandığı gibi ilerledi."

"Her şey mi?"

"Çocuğunun cinsiyetinin sürpriz olması dışında her şey ama bunda benim bir rolüm yoktu. Yoksa mutlaka haberim olurdu."

Berasategui alışkın olduğu, kendinden emin tavrına bürünmüştü tekrar. Amaia gülümsedi.

"Dün babanızı ziyaret ettim."

Berasategui ciğerlerini havayla doldurduktan sonra ağır ağır nefesini boşalttı. Rahatsız olduğu her halinden belli oluyordu.

"Bana onunla ilgili soru sormayacak mısınız? Onun nasıl olduğunu merak etmiyor musunuz? Hayır, elbette etmiyorsunuz. O sizin için, benim aile mezarlığımdaki *mairu*'ları bulmanıza yardım eden ihtiyarın tekiydi, o kadar."

Berasategui hiç kıpırdamadı.

"Kiliseye bırakılan kemiklerden bazıları daha yeniydi. O beceriksiz, Garrido denilen herif onları asla bulamazdı, sadece Rosario'yla bağlantısı olan biri bilebilirdi çünkü bu bilgiyi ondan başka bilen kimse yoktu. O ceset nerede, Doktor Berasategui? O mezar nerede?"

Adam kibirli bir tavırla başını hafifçe yana eğdi, olanlardan hoşlanıyor gibiydi.

Amaia sözlerine devam edince o kibirli ifade kayboldu:

"Babanız sizden daha hoşsohbet çıktı. Geceleri hiç onunla kalmadığınızı, bir otele gittiğinizi söyledi ama biz kontrol ettik ve bunun doğru olmadığını biliyoruz. Şimdi size ne düşündüğümü söyleyeyim. Bence Baztán'da bir eviniz daha var, hiç kimsenin görmesini istemediğiniz, asla vazgeçemeyeceğiniz şeyleri tuttuğunuz, güvenli bir ev. Annemi o gece oraya götürdünüz, kıyafetlerini orada değiştirdi ve sizi mağarada bıraktıktan sonra da oraya geri döndü."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Rosario'nun üstünü babanızın evinde veya arabada değiştirmediği gerçeğinden bahsediyorum. Hastaneden çıkmanızla halamın evine gelmeniz arasında kayıp bir zaman var diyorum. Biz sizin dairenizdeki hediyelik eşyalara bakarken siz başka bir

yerde mola verdiniz. Sizin gibi bir adamın beklenmedik bir durum için plan yapmadığına inanmamı mı bekliyorsunuz? Beceriksiz biriymişsiniz gibi hareket ettiğinize inanmamı isteyerek zekâma hakaret etmeyin lütfen..."

Berasategui bu sefer cevap vermemek için ağzını iki eliyle kapattı.

"Bu ev nerede? Rosario'yu nereye götürdünüz? O hayatta, öyle değil mi?"

"Sizce?" dedi adam hiç beklenmedik bir şekilde.

"Ben sizin bir kaçış planı yaptığınıza ve onun bu plana uyduğuna inanıyorum."

"Sizden hoşlanıyorum, dedektif. Zeki bir kadınsınız, başkalarının zekâsını takdir edebilmek için sizin de öyle olmanız gerekir. Ve haklısınız, burada benim de özlediğim bazı şeyler var, örneğin IQ'su 85'in üzerinde olan biriyle ilginç bir sohbet yapmak gibi," dedi, küçümseyici bir hareketle kapıdaki gardiyanları göstererek. "Sırf bu yüzden size bir hediye vereceğim." Fısıldayabilmek için kadının kulağına doğru eğildi. Amaia, gardiyanların onu tutmak için hiçbir çaba göstermemiş olmalarına şaşırsa da soğukkanlılığını korumayı başardı. "Dikkatlice dinleyin, dedektif çünkü size annenizden bir mesajım var."

Amaia bu sefer irkildi ama artık çok geç kalmıştı, Berasategui'nin tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Adam onu boynundan yakaladı ve dudaklarını kulağına değecek kadar yaklaştırdı: "Tek gözün açık uyu, küçük orospu çünkü *Ama* eninde sonunda seni yemek için gelecek." Amaia adamın bileğini yakaladı, kendini ondan kurtardı ve geri geri sendelerken sandalyesini devirdi. Berasategui bileğini ovalayarak sırtını arkaya yasladı.

"Elçiye zeval olmazmış, dedektif," dedi adam sırıtarak.

Amaia kapıya kadar geri geri yürüdü ve endişeli bakışlarla sessizce yerlerinde duran gardiyanlara baktı.

"Kapıyı açın!"

İki adam sessizce durmuş ona bakıyordu.

"Sağır mısınız? Kapıyı açın. Mahkûm bana saldırdı!"

Panik içinde en yakınındaki adama yaklaştı ve konuşurken tükürüğü adamın yanağına savruldu:

"Kapıyı aç, orospu çocuğu! Kapıyı aç yoksa yemin ederim seni..." Gardiyan onu görmezden gelmeye devam ederken bir yandan da Berasategui'ye bakıyordu. Adam küçümser bir tavırla başını eğerek ona izin verdi. Gardiyanlar kapıyı açtılar ve dışarı çıkarken Amaia'ya güldüler.

8

Koridoru hızlı adımlarla geçti, koşmamak için kendini zor tutuyordu. Bir sonraki kontrol noktasındaki gardiyanı bilgilendirdikten sonra ana kapıya ulaştı ve hapishaneye geldiğinde rastladığı gardiyanlardan birini gördü. Yine de hapishane müdürüyle görüşmek istemeden önce çantasının ve silahının geri verilmesini bekledi.

"Müdür burada değil. Barcelona'da, hapishane güvenliği konulu bir konferansta ama isterseniz müdür yardımcısıyla görüşebilirsiniz," dedi adam, telefonuna uzanarak.

Amaia bir an düşündü.

"Hayır, gerek yok. Önemli bir mesele değil."

Arabasına bindi ve cep telefonunu çıkardı. Hapishanenin çevresinde sıra sıra dizili olan güvenlik kameralarına şüpheli gözlerle baktı. Telefonu geri koydu ve arabayı çalıştırıp birkaç sokak ötede güvenli bir park yeri bulduktan sonra daha önce hiç kullanmadığı bir telefon numarasını çevirdi.

Hattın diğer ucunda Yargıç Markina'nın dingin sesi duyuldu.

"Dedektif, beni ilk kez bu..."

"Resmi bir mesele için aradım, sayın yargıç. Biraz önce Pamplona'daki hapishanede Berasategui'yi sorguya çektim..." Sesinin titrediğini fark edince sustu ve derin bir nefes alıp kendini toparladı.

"Berasategui mi? Neden bana onu görmeye gideceğini söylemedin?"

"Kusura bakmayın, sayın yargıç, bu resmi bir ziyaret değildi, ona... ona Rosario'yla ilgili soru sormak istemiştim."

Amaia, yargıcın bu yaptığını tasdik etmediğini belli eden cık cık seslerini duydu.

"Elimizdeki bütün veriler onun ve Rosario'nun o gece bir yerlerde mola verdiklerini gösteriyor; Rosario'nun üstünü değiştirebileceği, işler planlandığı gibi gitmezse saklanabilecekleri, güvenli bir evde durduklarını gösteriyor... Ben Berasategui kadar planlı programlı bir adamın bir acil durum planı yapmadığına inanmıyorum."

Hattın diğer ucunda Markina'dan hiç ses gelmedi.

"Ama aramamın sebebi bu değil. Sorgu gayet iyi geçti ama en sonunda ona Rosario'nun hayatta olup olmadığını sorduğumda... Bana ondan bir mesaj iletti."

Markina, "Ne? Amaia, adam seninle oynuyor, adam manipülasyon ustası!" diye patladı, her zamanki soğukkanlılığını bir kenara bırakarak. "Annenden mesaj falan yok, sen ona açık bir nokta sundun, o da senin zayıflığını fark edip darbeyi indirdi."

Amaia içini çekti, konuyu ona açtığına pişman olmaya başlamıştı.

"Tam olarak ne söyledi sana?"

"O kısmı çok önemli değil, beni asıl endişelendiren daha sonra olanlar. Bana bu mesajı iletirken boğazımı sıktı."

"Sana zarar verdi mi?" Markina telaşla sözünü kesti.

"Bizimle beraber içeride olan iki gardiyan kıllarını bile kıpırdatmadı," diye devam etti Amaia. "Hayır, bana zarar vermedi, ben elinden kurtulup kapıya gittim ama gardiyanlar, kapıyı

açmaları için bağırdığımda bile yerlerinden kıpırdamadılar. Açmak için Berasategui'nin onlara izin vermesini beklediler."

"İyi olduğuna emin misin? Eğer sana zarar verdiyse..."

"Ben iyiyim," diye onun sözünü kesti kadın. "Asıl mesele, adamlar eğitimli birer maymun gibi hareket ediyorlardı. Berasategui onların ne kadar salak olduklarıyla ilgili şakalar bile yaptı ve adamlar uysal bir şekilde, öylece durmaya devam ettiler."

"Sen şimdi neredesin? Seni görmek istiyorum. Yerini söyle, hemen geliyorum."

Amaia sağına soluna baktı, kararsızdı.

"Hapishane müdürü konferanstaymış, yardımcısını da tanımıyorum ama hemen harekete geçmemiz lazım. Kaç tane gardiyanı parmağında oynattığını asla bilemeyiz."

"Bununla ben ilgilenirim. Bende müdürün telefonu var. Hemen arayıp, Berasategui'nin yüksek güvenlikli bir hapishaneye transfer edilip tecrit altında tutulmasını önereceğim. Bu sorun on dakika içinde hallolur. Ama seni hemen şimdi görmem gerek. İyi olduğundan emin olmalıyım."

Amaia başını direksiyona yasladı ve kafasını toplamaya çalıştı. Markina'nın verdiği tepki özgüvenini kırmıştı, yargıç gerçekten de onun için endişelenmişe benziyordu ve başına kötü bir şey gelmiş olma ihtimaline karşı verdiği bu tepki karşısında hem sinirlenmiş hem de gururu okşanmıştı.

"Esparza vakasının patoloji raporunu aldınız mı?"

"Hayır. Seni hemen görmek istiyorum."

"Ablam onu aradığınızı söyledi."

"Evet. Sekreterime mesaj bırakmış, ben de nezaketen geri aradım. Anneniz için cenaze töreni düzenlemek istiyormuş, bunun uygun olup olmadığı konusundaki fikrimi sordu. Ben karşı olmadığımı söyledim. Peki, artık seni görebilir miyim?"

Adamın ısrarları karşısında gülümsedi, Flora'nın anlatış şeklinin biraz uydurma olduğunu tahmin etmeliydi.

"Ben iyiyim, cidden. Neyse, şimdi karakola gidip patoloji raporuna bakmam gerek, rapor gelmiştir muhtemelen."

"Peki, ne zaman?"

"Ne, ne zaman?

"Seni ne zaman görebilirim?"

"Başka biri arıyor," diye yalan söyledi Amaia. "Telefonu kapatmam lazım."

"Pekâlâ ama bana söz ver, bir daha tek başına Berasategui'yi görmeye gitmek yok. Eğer başına bir şey gelseydi..."

Amaia telefonu kapattıktan sonra yerinden kıpırdamadan önündeki boş ekrana baktı.

9

Pamplona sakinlerinin şehre *Mordor* demelerine sebep olan kurşuni gök, Baztán'da yerini daha puslu ve aydınlık bir gökyüzüne bırakmıştı, göz kamaştıran pırıl pırıl bir sis etrafı tüyler ürpertici bir ışıkla sarıp sarmalıyor ve ufkun bulanık görünmesine sebep oluyordu. Elizondo polis karakolu düne kıyasla tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu. Amaia arabasından inerken bu sessizliğin bir battaniye gibi tüm vadinin üzerine indiğini fark etti. Bu yüzden bu kadar yukarıdan bile, eski taş binaların arkasından zar zor görünen Txokoto Nehri'nin uğultusunu duyabiliyordu. Bakışlarını tekrar ofise çevirdi: boş beşiğin, beyaz ayıcığın, sırt çantasındaki cesedin ve Valentín Esparza'nın, kızının cesedini kaçırdığı boş tabutun fotoğrafları ve son olarak da masasının üstünde duran patoloji raporu. San Martín ölüm sebebinin nefessiz kalarak boğulma olduğunu teyit etmişti. Oyuncak ayının burnunun şekli ve boyutu, bebeğin alnındaki baskı izine birebir uyuyordu ve kızın ağzının kıvrımlarında bulunan beyaz lifler ayıdan gelmişti. Bebeğin yüzündeki tükürük izleri kendisine ve Valentín Esparza'ya aitti ve oyuncaktan gelen kötü kokunun kaynağı, henüz tespit edilememiş üçüncü bir tükürüktü.

"Bu bir şey demek değil," dedi Montes. "Babası bebeği, kayınvalidesinin evinden çıkarken veda etmek için öpmüş olabilir."

"Sadece şu var, San Martín tükürük izleri bulduklarını söyleyince ben bebeğin büyükannesine onu yatırmadan önce yıkayıp yıkamadığını sordum, kadın yıkadığını söyledi. Bu yüzden anne babasının tükürük izleri silinmiş olmalı," diye açıkladı Amaia.

"Bir avukat olsa şöyle derdi, baba bebeğin boğularak ölmesine sebep olan oyuncağı öptüğü için tükürüğü bebeğin yüzüne bulaşmış olabilir," dedi Iriarte.

Zabalza şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

Iriarte, "Çok olası bir durum," diye ona karşı çıktı ve destek bekler gibi Amaia'ya baktı. "Çocuklarım küçükken oyuncaklarını öpmemi isteyip duruyorlardı."

"Bebek daha dört aylıktı, babasından ayısını öpmesini istemiş olacağını sanmıyorum. Ayrıca Esparza böyle bir şey yapacak bir adama benzemiyor hiç. Ayrıca büyükanne, babanın o günü bira içerek mutfakta geçirdiğini ve bebeğe bakmaya annesinin gittiğini söyledi," dedi Amaia, yakından bakmak için fotoğraflardan birini daha eline alırken.

"Ben bir şey buldum," dedi Zabalza. "Esparza'nın hücresindeki kayıtların üzerinde biraz çalıştım. Sesi sonuna kadar açsam da ne dediğini anlayamadım. Ama görüntü çok net olduğu için görüntüyü işitme engellilerle çalışan ve dudak okumayı bilen bir arkadaşıma göndermek geldi aklıma. Arkadaşım, Esparza'nın, 'Onu diğer kurbanlar gibi Inguma'ya verdim,' dediğinden emin. Inguma ismini taradım ama o isimde veya soyadında hiç kimseye rastlamadım."

"Inguma mı? Emin misin?" diye sordu Amaia şok içinde.

"Arkadaşım öyle dedi: 'Inguma'."

"Bu çok tuhaf çünkü büyük büyükannesi küçük kızın ölümünden sorumlu olanın Inguma olduğunu söylüyor ısrarla. Kadının dediğine göre Inguma geceleri insanların yatak odalarına girip onlar uyurken göğüslerine oturan ve nefeslerini çalan bir şeytan,

bir yaratıkmış," dedi Amaia ve onay bekler gibi antropoloji ve arkeoloji alanlarında çift dal yapmış olan Jonan'a baktı.

"Doğru." Sözü Dedektif Yardımcısı Etxaide devraldı. "Inguma, geleneksel folklordaki en eski, en kurnaz yaratıklardan biri, kurbanların evlerine geceleri girip onları boğan kötü bir cin. Inguma'nın, korkunç kâbuslara ve bizim şimdilerde uyku apnesi dediğimiz, uyuyan kişinin sebepsiz yere nefes almayı durdurmasına sebep olduğu düşünülüyor. Bazı aşırı durumlarda ölüm meydana gelebiliyor. Bundan mustarip olan kişilerin çoğu sigara içen veya kilolu kişiler. İşin ilginç yanı eskiden pencereler açık uyumanın tehlikeli olduğu düşünülürdü çünkü bu şekilde Inguma evlere daha kolay girebilirdi. Bu sebeple, solunum problemleri yaşayanlar geceleri pencerelerini kapalı tutar ve en ufak çatlaktan bile içeri sızabileceğine inanılan bu cinin girebileceği her türlü açıklığı kapatırlardı. Doğal olarak, beşik ölümlerinin sebebinin de Inguma olduğu düşünülüyordu. İnsanlar çocuklarını yatırmadan önce onu şeytanlardan korumak için büyülü bir formül geliştirmişlerdi. Tıpkı cadılarla karşılaşıldığında olduğu gibi en baştan, onlara inandığınızı ama onlardan korkmadığınızı belirtmeniz gerekiyordu. Bu sözler şu şekildeydi:

Inguma, senden korkmuyorum.
Beni senden koruması için Tanrı'ya ve Meryem Ana'ya
çağrıda bulunuyorum.
Gökyüzündeki her bir yıldızı,
Yeryüzündeki her bir otu,
Kumsaldaki her bir kum tanesini saymadan,
Yanıma uğramayasın.

Bu çok harika bir büyüdür, şeytanın bu görevleri yerine getirmesi sonsuza kadar sürer. Cadılara karşı kullanılan *eguzkilore*'ye çok benzer. Cadılar da evlere girmeden önce devedikenindeki bütün dikenleri saymak zorundadırlar. Bu da bütün gece süreceği

için şafak söktüğünde koşup saklanmaları gerekir. Inguma'nın ilginç tarafı, bunlar gece şeytanları arasında üzerine en az araştırma yapılmış olan türler olsa da başka kültürlerde benzerleri çoktur."

"Esparza'yı, Yargıç Markina'ya kızının bir gece şeytanı tarafından öldürüldüğünü anlatırken görmek isterdim," dedi Montes.

"Henüz onu öldürdüğünü itiraf etmedi ama inkâr da etmedi. Onu verdiğini söyleyip duruyor," dedi Iriarte.

"Diğer bütün kurbanlar gibi," diye ekledi Zabalza. "Bunu derken ne demek istiyor? Sizce bunu daha önce de yapmış olabilir mi?"

"Sonuçta suçu şeytanın üzerine atması pek kolay olmayacak," dedi Montes. "Bu sabah komşularından birkaçını sorguya çektim ve şansım yaver gitti, komşu kadınlardan biri gece geç saatlere kadar televizyon seyretmiş. 'Tesadüfen' camdan baktığı sırada dışarıda eğlendikten sonra evlerine dönen bir çift görmüş. Yirmi dakika sonra aynı arabanın tekrar garaj girişinden çıktığını duyunca şaşırmış. Bebeğe bir şey oldu sanmış, bu yüzden dışarıdan gelen seslere dikkat etmiş. Yirmi dakika sonra arabanın geri geldiğini görmüş. Bu sefer, bebeğin iyi olup olmadığından emin olmak için ön kapının gözetleme deliğinden bakmış ve Esparza'yı eve tek başına dönerken görmüş."

Iriarte omuz silkti.

"O zaman onu yakaladık demektir."

Amaia da onlarla aynı fikirdeydi.

"Evet, tüm oklar babayı gösteriyor ama önce üç şeyi açıklığa kavuşturmamız lazım: oyuncak ayının üzerindeki koku ve tükürük izleri, Esparza'nın kızının cesedinin yakılmaması konusundaki takıntılı ısrarı ve 'Diğer bütün kurbanlar gibi' derken ne demek istediği. Tesadüfen," dedi, incelediği fotoğraflardan birini havaya kaldırarak, "bu, kamera yüzünden mi olmuş yoksa tabutun içinde bir şey mi var?"

"Evet," dedi Iriarte, "İlk başta biz de bunu tabut kumaşı sandık ama cenaze levazımatçısı bizi uyardı. Anlaşılan Esparza

beyaz havluya sarılı üç paket şeker koymuş tabutun içine. Tabutu taşıyanlar boş olduğunu anlamasınlar diye."

"Anlaşıldı," dedi Amaia, fotoğrafı diğer fotoğrafların yanına koyarak. "Bekleyelim bakalım üçüncü tükürük izi bize yeni bir soruşturma alanı açacak mı, belki de yoldan birini almıştır. İyi iş çıkardınız," diye ekledi, toplantının sona erdiğini belirtmek için. Jonan kadının peşinden gitti.

"Her şey yolunda mı, patron?"

Amaia ne kadar huzursuz olduğunu belli etmemeye çalışarak ona baktı. Ama kimi kandırıyordu ki? Jonan onu –Amaia'nın kendisini tanıdığı kadar– iyi tanıyordu ama ona her zaman her şeyi anlatamayacağının da farkındaydı. Kendisini huzursuz eden başka bir şeyden bahsederek onu asıl konudan uzaklaştırdı.

"Ablam Flora, Elizondo'ya gelmiş, annemiz için cenaze töreni düzenlemek istiyormuş, düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve sanki bu yeterli değilmiş gibi James de dahil olmak üzere ailedeki herkes onun tarafını tuttu. Onlara, Rosario'nun neden hâlâ hayatta olduğunu düşündüğümü mantıklı gerekçelerle anlattım ama hayatlarındaki bu sayfayı kapatmalarına engel olduğumu söyleyerek beni daha da sinirlendiler."

"Eğer içinizi rahatlatacaksa söyleyeyim, ben de onun o nehre düştüğüne inanmıyorum."

Amaia genç adamın gözlerine bakarak rahat bir nefes verdi.

"Elbette içim rahatladı Jonan, hem de çok... Sen çok iyi bir polissin ve ben senin içgüdülerine güveniyorum. Benim tarafımda olduğunu bilmek beni çok rahatlattı."

Jonan tam ikna olmamış gibi başını aşağı yukarı salladı ve masanın çevresinde dolanıp fotoğrafları topladı.

"Sizinle gelmemi istediğiniz bir yer var mı, patron?"

"Ben eve gidiyorum, Jonan," diye cevap verdi.

Jonan'ın, arkasından dalgın dalgın gülümsediğini görünce her zamanki gibi, çok aşina olduğu, onu kandırmayı başaramamış olduğu hissi çöktü üzerine.

Amaia, Txokoto Nehri'ne doğru arabayla giderken *Juanitaenea*'nın, büyükannesine ait olan evin önünden geçti. James orada yaşayabilsinler diye evi restore etmeyi planlamıştı, sipariş ettiği inşaat malzemeleri evin önündeki paletlerin üzerinde duruyordu ama göze çarpan herhangi bir eylem yoktu.

Eve dönerken fırına uğramayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti, kafasında o kadar çok şey vardı ki Ros'la cenazeyle ilgili yeni bir tartışmayı daha kaldıracak durumda değildi. Fırına gitmek yerine Giltxaurdi Köprüsü'nü geçti ve eski pazar yerinin oraya park etti. Aradığı evin çok yakınlarda olduğunu biliyordu ama sokaktaki bütün evler birbirinin aynısı gibi görünüyordu ve Amaia hangi ev olduğunu hatırlamıyordu. En sonunda bir tahmin yürüttü ve kapıyı Elena Ochoa'nın açtığını görünce rahat bir nefes alıp gülümsedi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu kadına.

Kadın cevap olarak onu kolundan yakaladı ve içeri soktu, sonra kapıdan dışarıya doğru eğilip sokağın sağına soluna baktı. Amaia daha önceki ziyaretinde olduğu gibi Elena'nın peşinden mutfağa gitti. Elena ikisine kahve hazırlayıp üzerinde kâğıt havlu olan plastik bir tepsinin üzerine iki fincan yerleştirirken hiç konuşmadılar. Amaia sessizlik için minnettar hissetti kendini çünkü kadının bu özel kahve yapma ritüeline harcadığı her an Amaia'ya, onu buraya getiren içgüdülerini, fikir veya düşünce denmeyeceği için içgüdü diyordu, anlamlandırması için bir fırsat veriyordu. Bunlar bir esintinin yankısı gibi kafasının içinde uğuldarken zihnindeki görüntü akışı hafızasına kazınmış olanlarla birleşiyordu. Oraya gitmesinin sebebi bazı cevaplar aramasıydı ama soruları bildiğinden hiç emin değildi. Engrasi hala ona her zaman, "Cevapları bulmak için önce hangi soruları sorman gerektiğini bilmen gerek," derdi. Ama bu vakada, elinde olan tek şey, şeker paketleriyle dolu küçük beyaz bir tabut ve "kurban" kelimesiydi. Çok uğursuz bir ikiliydi bunlar.

Fincanların içine kaşıkla şeker koyarken kadının titreyen ellerini sabitlemeye çalıştığını fark etti. Kahveyi karıştırmaya başlamıştı ama kaşığın porselen fincana çarparken çıkardığı ses sinirlerini bozunca kaşığı tepsiye fırlattı.

"Kusuruma bakma ama biraz sinirlerim bozuk. Bana ne istediğini söyle de şu işi bir an önce bitirelim."

Baztán misafirperverliğiydi bu. Elena Ochoa'nın onunla konuşmak gibi bir arzusu yoktu, hatta evden çıkıp gitmesini dört gözle bekliyordu. Kapıdan çıktığı an rahat bir nefes alacaktı mutlaka ama misafire yiyecek içecek bir şeyler ikram etmek gibi kutsal bir ritüelden de vazgeçemiyordu. O, yapılması gerekeni yapan kadınlardandı. Bu fikirden aldığı güvenle, içmeye vakit bulamayacağı kahveyle dolu fincanı iki eliyle tuttu ve söze girdi.

"Buraya en son geldiğimde sana tarikatın hiç insan kurban edip etmediğini sormuştum..."

Bu soru üzerine Elena kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

"Lütfen... Gitmen gerek, benim söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Elena, bana yardım etmelisin. Annem henüz bulunamadı. Bana o evin nerede olduğunu söylemen gerek, aradığım cevapları orada bulacağımı biliyorum."

"Yapamam, beni öldürürler."

"Kim öldürür?"

Kadın dehşet içinde başını sağa sola salladı.

"Sana koruma veririz," dedi Amaia, yan gözle önünde yanan bir mum olan küçük Meryem biblosuna ve tabanından sarkan, eski püskü bir ipe dizili tespihe bakarak, bunların yanında da üzerinde İsa olan kartpostallar vardı.

"Beni onlardan koruyamazsınız."

"Kurban verdiklerini düşünüyor musun?"

Elena ayağa kalktı, kahve fincanında kalan kahveyi lavaboya döktü ve sırtı Amaia dönük olarak fincanını yıkadı.

"Hayır. Bunun kanıtı da senin hâlâ hayatta olman, o sırada gruptaki tek hamile kadın Rosario'ydu. Seni koruduğu için

Tanrı'ya binlerce kez teşekkür ettim. Belki de kendilerini olduklarından daha tehlikeli ve güçlü göstererek bizi etkilemeyi ve itaat etmemizi sağlamaya çalışıyorlardı..."

Amaia, Elena'nın etrafına doldurduğu tılsımlara baktı, kadın çaresizce kontrolün kendisinde olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu ama vücut dili farklı bir şey söylüyordu.

"Elena, bana bak," dedi emreder gibi.

Elena musluğu kapattı, elindeki süngeri bıraktı ve Amaia'ya döndü.

"Benim ikiz kız kardeşim doğum sırasında öldü. Resmi ölüm sebebi beşik ölümü olarak görünüyor."

Kadın beti benzi atmış olarak kollarını havaya kaldırdı ve gözyaşları içindeki perişan yüzüne koyduktan sonra sordu: "Nereye gömülmüş? Nereye gömülmüş?"

Amaia başını sağa sola salladı ve konuşmaya devam ettikçe irkilen kadını izledi:

"Bilmiyoruz. Mezarını buldum ama tabutun içi boştu."

Elena korkunç ve ilkel bir çığlık attı. Üzerine doğru bir hamle yapınca Amaia irkilerek ayağa fırladı.

"Hemen çık evimden! Hemen çık ve bir daha da geri gelme sakın!" diye haykırdı. Hemen ardından da Amaia'nın başına dikildi ve onu ayağa kalkıp yürümeye zorladı.

Kapıyı açmadan önce Amaia son kez kadına dönüp yalvardı.

"Lütfen, bana en azından evin nerede olduğunu söyle."

Kapı çarparak kapandıktan sonra bile evin içinden gelen, kadının boğuk hıçkırıkları duyuluyordu.

İçgüdüsel bir hareketle elini cebine attı ve Özel Ajan Aloisius Dupree'nin numarasını çevirdi. Telefonu sıkıca kulağına bastırarak ve hattın diğer ucundan gelebilecek en ufak bir sese kulak kabartarak arabasına doğru yürüdü. Tam telefonu kapatmak üzereyken bir cızırtı duydu. New Orleans'ta kaldığı sırada mentoru olan ve aradaki mesafeye rağmen hayatındaki önemini yitirmeyen FBI ajanının hattın diğer ucunda olduğunu biliyordu.

Bir saniye sonra kulaklıktan kulağına gelen sesle beraber omurgasının ürperdiğini hissetti, cenaze töreninde söylenen ilahilerin tekdüze uğultusu, katedral gibi geniş bir alandaki seslerin yankısı çalındı kulağına. Monoton bir şekilde, hiç durmadan tekrar edilen üç kelimede kasvetli ve uğursuz bir şeyler vardı. Fakat midesini asıl altüst eden tiz ve acılı ölüm çığlığıydı. Istırap dolu ölüm sancısı birkaç saniye daha devam etti ama sonra, muhtemelen Dupree uzaklaşmaya başladığı için acı dolu sesler azaldı.

Adam en sonunda konuştuğunda sesinde, Amaia'nın da içinde hissettiği ıstırabın aynısı vardı.

"Sakın beni bir daha arama, ben seni ararım." Adam telefonu kapatınca Amaia kendini o kadar küçük ve ondan o kadar uzak hissetti ki neredeyse çığlık atacaktı.

Telefon çaldığında telefonu hâlâ elinde tutuyordu. Ümit ve telaş karışımı bir hisle telefon ekranına baktı. FBI'ın tanıdık numarasını gördü ve onu Virginia'dan selamlayan Ajan Johnson'ın samimi sesini duydu. Quantico'da düzenlenecek seminerlere yeşil ışık yakıldığını ve suçlu davranışlarıyla ilgili araştırmalara onun da katkı sağlayacağını umduklarını söyledi. Üstlerinden izin isteme aşamasındaydılar o sırada.

Konuşmanın o ana kadarki kısmı Amaia'nın daha önce FBI yetkilileriyle yaptığı diğer görüşmelerden farklı değildi ama Dupree'yi aramasından birkaç saniye sonra aranmış olması Amaia'nın dikkatinden kaçmamıştı ve Ajan Johnson'ın hemen ardından söylediği şeyler de telefon görüşmelerini dinlediklerini tasdik etmiş oldu.

"Dedektif, Özel Ajan Dupree'yle herhangi bir iletişimde bulundun mu?"

Amaia tereddüt içinde dudaklarını ısırdı, bir ay kadar önce Ajan Johnson'la yaptıkları konuşma ve adamın ona Ajan Dupree'yi asla resmi telefon hattından aramamasını söyleyişi ve ona aramak için özel bir numara vermiş olması geldi aklına.

Dupree'yle konuşma fırsatı bulduğu nadir anlarda da adamın sesi hep çok uzak ve yankılı geliyor ve hat kesiliyordu, hatta bir seferinde sanki telefonla hiç konuşmamışlar gibi numarası telefonundan silinmişti. Jonan'dan araştırmasını istediği gizemli e-postalar vardı. Jonan kaynağın izini Baton Rouge, Louisiana'daki bir IP adresine kadar sürmeyi başarmıştı ve o aşamada FBI araya girmiş ve bu araştırmaya son vermesini istemişlerdi. Johnson, sanki konuşmalarında Amaia'ya ne söylediğini unutmuş gibi Dupree'yi sormuştu çünkü Dupree onun telefonlarını hep açıyordu. Her hâlükârda Johnson'ın kadını şu anda arıyor olmasının sebebi onun Dupree'yle konuştuğunu biliyor olmasıydı. Kursa kabul edildiğini söylemesi bir bahaneydi sadece.

"Çok sık değil. Arada sırada merhaba demek için arıyorum, seni aradığım gibi," dedi Amaia, sakin bir sesle.

"Ajan Dupree'yle şu an üzerinde çalıştığı vakayla ilgili konuştunuz mu?"

Johnson sanki önünde duran bir anketin kutularını işaretliyormuş gibi konuşuyordu.

"Hayır, ben yeni bir vaka üzerinde çalıştığını bile bilmiyordum."

"Ajan Dupree seninle tekrar iletişime geçerse bize bildirir misin?"

"Beni korkutuyorsun, Ajan Johnson, bir terslik mi var?"

"Son birkaç gündür Ajan Dupree'ye ulaşmakta zorlanıyoruz, o kadar. Durum biraz karışmış gibi görünüyor ve güvenlik sebebiyle ortalıklarda pek görünmemesi gerekiyor. Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, dedektif. Ancak Dupree seninle iletişime geçecek olursa, bize hemen haber verirsen iyi olur."

"Anlaşıldı, Ajan Johnson."

"Teşekkürler, dedektif, sizi en kısa sürede aramızda görmek isteriz."

Amaia telefonu kapattı, sonra arabasında on dakika daha oturup telefonun çalmasını bekledi. Telefon çaldığında ekrandaki numaranın Johnson'ın özel numarası olduğunu fark etti.

"Bu da neydi böyle?"

"Sana söyledim, Dupree işleri kendi yöntemleriyle halletmekten hoşlanıyor. Bir süredir iletişimi kesti, senin de bildiğin gibi gizli çalıştığı için bu çok normal. Doğru zamanı bulmak zor olabilir. Ancak bu durum, Ajan Dupree'nin saygısız denilebilecek tavrıyla birleştiğinde onların Dupree'nin kimliğinin güvenli olup olmadığını sorgulamalarına sebep olabiliyor."

"Yani gizli kimliği ortaya çıkmış olabilir mi demek istiyorsun?"

"Resmi görüş bu yönde. Ama işin aslı, onun rehin alındığını düşünüyorlar."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" dedi Amaia, tedbiri elden bırakmadan, bir yandan da Johnson'a ne kadar güvenebileceğini kestirmeye çalışıyordu. İkinci telefon görüşmelerinin kaydedilmediğinden nasıl emin olabilirdi ki?

"Bence Dupree ne yaptığını biliyordur."

"Bence de," dedi Amaia, olabildiğince inandırıcı bir sesle ve Dupree telefonu açtığında arkadan gelen tuhaf çığlıklar bir kez daha beyninde yankılandı.

10

Öğleden sonrayı, Ibai'a kıyafet alma ve havanın kararmasıyla basan sisle beraber gelen soğuktan kaçma bahanesiyle Carretera de Francia'daki alışveriş merkezinde geçirdiler. Akşam yemeği için dışarı çıktıları saatte nehrin karşı kıyısından ötesi neredeyse hiç görünmüyordu. Santxotena restoranı dışarıya kıyasla nispeten canlıydı, eşikten geçer geçmez onları kahkaha ve insan seslerinin uğultusu karşıladı. Geniş bir yemek salonuna açılan mutfağın yanında bir masa ayırtmayı bir alışkanlık haline getirmişlerdi, böylece siyah üniformalarının üzerine giydikleri kolalı beyaz önlükleriyle mutfakta düzenli bir telaş içinde, sanki binlerce kez provasını yaptıkları resmi bir dans gösterisini sergiler gibi koşuşturan üç jenerasyon kadını seyredebiliyorlardı.

James ve Amaia şarap listesinden bir seçim yaptıktan sonra bir süre restoranın atmosferinin tadını çıkarmakla yetindiler. Cenaze konusunu hiç açmayıp o öğleden sonra aralarında oluşan elle tutulur, gözle görülür gerilimden bahsetmemişlerdi. Konuşmaları gerektiğini biliyor ama yalnız kalana kadar konuşmama konusunda sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi görünüyorlardı.

"Soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordu James.

Amaia bu soruya nasıl cevap vereceğine karar veremeyerek kocasına baktı. Polis teşkilatına katıldığından beri ailesiyle işini hiç konuşmamak konusunda çok titiz davranmıştı ve onlar da bu konuda soru sormamaları gerektiğini biliyorlardı. İşinin rahatsız edici yönlerini James'le tartışmak gibi bir arzusu olmadığı gibi, James –zaten biliyor olsa bile– geçmişinde yaşanmış bazı olayların da konusunu hiç açmıyordu. Çocukluğundan bahsetmek onun için zordu ve yıllar boyunca gerçeği, sahte bir normallik maskesi altında gizlemeyi başarmıştı. O dehşeti kontrol altında tutan bariyerler yıkıldığında kendini deliliğin sınırlarında bulmuş ve James'e olanları itiraf ederek o duvarda bir çentik açmış, içeriye ışığın girmesine izin vermişti ve böylece bir arada olabilecekleri bir alan oluşturmayı başarmıştı, tedbiri elden bırakmadığı sürece burası eski hayaletlerin ona ulaşamayacağı bir yerdi.

Ama buna rağmen korkunun asla tamamen ortadan kaybolmadığını, sadece karanlık ve rutubetli bir yere geri çekilerek beklediğini biliyordu. İstemesen de, hayatını sürdürmene engel olduğu için varlığını kabul etmesen de küçük kırmızı bir ışık halini almış olan korkuyu görmeye devam ediyordun. Aynı zamanda korkunun özel bir şey olduğunu, bu konuda ne kadar konuşursan konuş ya da ona ne isim takarsan tak kaybolmayacağını, "sorunlar paylaştıkça azalır" klişesinin bu durumda geçerli olmadığını biliyordu. Aşkın her şeyden üstün geleceğine, o kapıyı açıp geçmişin bütün yüklerini James'le paylaşmanın yeterli olacağına inanmıştı hep.

Şimdi karşısında otururken hâlâ o yakışıklı, âşık olduğu genç adamı görüyordu Amaia. Hayatı boyunca kimse tarafından öldürülmeye kalkışmamış, hayatın acımasızlığından uzakta, istikrarlı bir şekilde ilerlemesine olanak sağlayan hayata karşı takındığı neredeyse çocuksu ve basit tavırla, kendine güvenen, iyimser adamı görüyordu. Bu sayede, geçmişi gömüp yeni bir sayfa açarsan veya annenin seni yemek istemesi üzerine bir psikiyatristle aylarca konuşursan korkularını yenebilirdin, sırf kendin istediğin

için yeşil çayırlar ve masmavi bir gökyüzünden ibaret bir dünyada yaşayabilirdin. Mutluluğun bir tercih olduğu inancı ona bir hakaret kadar saf geliyordu. James'in aslında işinin nasıl gittiğini gerçekten bilmek istediğini hiç sanmıyordu ve sorduğu zaman bile, annesinin veya ikiz kız kardeşinin ortadan kaybolan cesedinin nerede olduğunu öğrenmek için bir psikopatı sorguya çektiğini ona anlatmasını istemiyordu.

Amaia ona gülümsedi çünkü onu seviyordu, çünkü onun dünyaya bakışı hâlâ ilgisini çekiyordu, çünkü sevginin, birini sevmek için çaba harcamak olduğunu biliyordu.

"Oldukça iyi. Birkaç gün içinde soruşturmayı sonlandırırız diye düşünüyorum," dedi.

"Bugün babamla konuştum," dedi James. "Son günlerde kendini pek iyi hissetmiyormuş. Annem ondan genel bir kontrol yaptırmasını istemiş ve sonunda kalbinde bir lezyon olduğu ortaya çıkmış."

"Ah, James! Ciddi bir şey var mıymış?"

"Hayır, annem bile oldukça sakin görünüyor. Anlaşılan erken safhadaki damar sertleşmesinden kaynaklı, koroner damarların birinde küçük bir tıkanıklık varmış. Kalp krizi geçirme riskini engellemek için bypass olması gerekiyormuş. Ancak işi bırakması gerekiyor. Annem şirketin günlük işlerinin idaresini devretmesi için ona baskı yapıp duruyor ama babam işiyle uğraşmayı seviyor, bu yüzden sağlığı el verdiği sürece çalışmaya devam etmek istiyordu. Annem bu duruma neredeyse sevinmiş gibi görünüyor, ameliyattan sonra yapacakları seyahatlerden bahsetmeye başladı bile."

"Umarım her şey yolunda gider, James ve olaylara bu şekilde bakmana sevindim. Peki, ameliyat ne zaman?"

"Gelecek pazartesi. Soruşturma nasıl gidiyor diye sormamın sebebi buydu. Üçümüz birlikte uçakla gideriz diye düşünmüştüm. Annemler Ibai'ı vaftiz töreninden beri görmediler."

"Hımm..."

"Cenazeden hemen sonra yola çıkarız. Flora bu sabah uğrayıp cenazenin cuma günü yapılabileceğini söyledi. Yarın kesin olarak haber verecek. Sadece birkaç gün kalırız. Senenin bu vaktinde izne çıkmanın sorun olacağını sanmıyorum."

Yarın kalan ve düzenlenmesi gereken çok fazla iş vardı. Evet, soruşturma birkaç gün içinde resmi olarak sonuçlanmış olacaktı ama bir de şu diğer mesele vardı, Quantico'daki seminerlere katılmak için Komiserden onay bekliyordu ve bundan daha James'e bahsetmemişti bile.

"Bilmem ki James... Ben bunu bir düşüneyim."

James'in gülümsemesi yüzünde dondu kaldı.

"Amaia, bu benim için gerçekten de önemli bir mesele," dedi ciddi bir sesle.

Amaia bir anda onun ne demek istediğini anladı. Dün biraz ima etmişti aslında. Onun da kendi ihtiyaçları, kendi planları vardı ve Amaia'nın hayatında bir yeri olsun istiyordu. Gözünün önüne *Juanitaenea*'daki yarım kalmış işler geldi, bir de Yáñez'in sözleri: "Ev demek yuva demek değil."

Masanın üzerinden uzanıp kocasının elini tuttu.

"Elbette, benim için de önemli," dedi, kendini gülümsemeye zorlayarak. "Yarın ilk iş izin için başvuracağım. Dediğin gibi, karşı çıkacaklarını sanmıyorum, senenin bu zamanında kim tatile çıkar ki?"

"Harika," dedi James neşeyle. Uçuşlara bakmaya başlamıştım. Sen izin alır almaz biletleri ayırtırız."

James yemeğin geri kalanını seyahat planları yaparak geçirdi. Ibai'ı ilk kez Amerika Birleşik Devletleri'ne götüreceği için heyecanlıydı. Amaia hiçbir şey söylemeden onu dinledi.

11

Tenine değen sıcak nefesinin, yakınlığının onu ne kadar tahrik ettiğinin farkındaydı. Adam kadının duyamadığı bir şeyler mırıldandı ama kadının umurunda değildi, sesindeki bir şey büyülüyordu onu, ağzının çevresini, nemli dudaklarını, nadiren yakaladığı gülümsemesini hayata döndürüyordu. Onun teninin sıcaklığını içine çekme isteğini kamçılıyordu. Gözleri kapalı, nefesini tutarak ve onu arzulayarak tüm duyularıyla kendini zevke teslim etti. Adamın dudaklarını boynunda hissetti, oradan, bir volkandan akan lav gibi ağır ama durdurulamaz bir inişe geçti. Vücudundaki her sinir hücresinde zevk ve acı arasında ateşli bir mücadele vardı, daha fazla diye rica ediyordu, daha fazlasını istiyordu, ensesindeki tüyler diken diken oldu, meme uçları sertleşti, uyluklarının arasında yakıcı bir his duydu. Gözlerini açtı ve kafası karışmış gibi çevresine baktı. Geceleri hep açık bıraktığı ufak lambanın ışığı sayesinde Engrasi'nin evindeki yatak odalarının tanıdık şeklini fark edebildi. Vücudu gergindi, tetikteydi. James onu öpmeye devam ederken kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Gün aydınlanmış, Ibai çoktan uyanmıştı. Oğlunun hareket ettiğini, mırıl mırıl sesler çıkardığını duyabiliyordu, ayaklarıyla

tekmeleye tekmeleye yorganını ayakucuna kadar itecekti. Amaia gözlerini hemen açmadı, dün gece seviştikten sonra uykuya dalması çok zaman almıştı ve hâlâ çok ağır olan göz kapaklarıyla beş dakika daha yatakta tembellik yapma fikrinden çok hoşlandığını fark etti. James'in kalkıp Ibai'ı kollarının arasına aldığını ve ona:

"Acıktın mı? Bırakalım da *Ama* biraz daha uyusun," dediğini duydu.

Yattığı yerde, huzurlu ve rüyasız bir uykunun içinde gevşemeye çalışırken onların odadan çıktıklarını duydu. Bir anda Markina'yı gördüğü rüyası geldi gözünün önüne. Rüyalarımızdan sorumlu olmadığımızı en iyi bilen insanlardan biriydi, en zevkli fantezilerin de en hastalıklı kâbusların da bizim kontrolümüz dışındaki, gizemli ve erişimimiz olmayan bir yerden geldiğini biliyordu. Yine de kendini suçlu hissediyordu. Artık tamamen uyanmıştı, beş dakikalık huzurundan vazgeçmek zorunda kaldığı için sinirli bir şekilde hislerini analiz etti. Suçluluk hissinin Markina'yı rüyasında görmüş olmasından gelmediğini fark etti, bu hissi uyandıran asıl şey yargıç için hissettiği arzuyla kocasıyla sevişmiş olmasıydı.

James elinde kahvesiyle odaya girdiğinde komodinin üzerindeki cep telefonundan nahoş bir titreşim sesi duyuldu.

"Günaydın, Iriarte."

"Günaydın, dedektif. Biraz önce Pamplona'daki hapishaneden bir telefon aldık. Berasategui hücresinde ölü bulunmuş."

Amaia telefonu kapattı, ayağa kalktı ve kahvesini içerken bir yandan da giyindi. Kahveyi bu şekilde içmekten nefret ediyordu, öğrenci olduğu dönemde kahvesini yatakta içmek gibi bir alışkanlık geliştirmişti ve normalde güne bu şekilde başlamayı tercih ediyordu. Hızla hazırlanmak zorunda olmaktan nefret ediyordu, günün kötü geçeceğinin bir işaretiydi bu.

Hapishane müdürü onları girişte bekliyor, kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri yürüyordu. Elini nazik bir şekilde uzattıktan

sonra onları ofisine davet etti. Amaia adamı reddederek hemen cesedi görmek istediğini söyledi.

Gardiyanlardan biri onları farklı güvenlik kapılarından geçirerek tecrit hücrelerinin bulunduğu yere götürdü. Metal kapının önünde duran gardiyandan Berasategui'nin hücresinin hangisi olduğu hemen anlaşılıyordu.

"Doktor cesette şiddet belirtileri bulamadı," diye açıkladı müdür. "Adam dün Yargıç Markina'nın ricasıyla tecrit edilmiş ve o zamandan beri de hiç kimseyle konuşmamış." Gardiyana kapıyı açmasını işaret ettikten sonra onları içeri aldı.

"Ama biri buraya gelmiş olmalı," dedi Dedektif Montes, "en azından ölü olduğunu tasdik etmek için."

"Gardiyanlardan biri onun hareket etmediğini fark edip hapishaneyi alarma geçirmiş. Hücreye sadece onun öldüğünü tasdik etmek için hastane doktoru, bir de ben girdik. Sonra da hemen sizi aradık. Doğal yollardan ölmüş gibi görünüyor."

İçeride herhangi bir kişisel eşya olmayan hücre temiz ve derli topluydu, yatak askeri tarzda, düzgünce yapılmıştı. Doktor Berasategui ranzasında sırtüstü yatıyordu, ayakkabısına kadar bütün kıyafetleri üzerindeydi, yüzü gevşek, gözleri kapalıydı. Tıraş losyonunun kokusu bütün hücreyi doldurmuştu ancak buna rağmen kıyafetlerinin düzgünlüğü, ellerinin göğsünde kavuşturulmuş olması sebebiyle mumyalanmış bir ceset izlenimi uyandırıyordu insanda.

"Doğal sebepler mi dediniz?" Amaia kaşlarını çattı. "Otuz altı yaşında, sağlıklı bir adamdan bahsediyoruz, adamın dairesinde bir spor salonu vardı. Dahası adam doktordu, yani eğer herhangi bir sağlık sorunu olsa önce kendisinin haberi olurdu, öyle değil mi?"

"Şunu kabul etmek zorundayım ki bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi görünen ceset!" dedi Montes şakacı bir sesle, elinde fenerle hücreyi araştıran Zabalza'yı dürterek.

Amaia, Dedektif Etxaide'nin ona uzattığı eldivenleri aldı ve ranzaya yanaştı. Sessizce, birkaç dakika boyunca cesedi inceledi sonra bir anda, arkasında duran Doktor San Martin'i fark etti.

"Elimizde ne var, dedektif? Hapishane doktoru bana şiddet izi olmadığını söyledi, ölümün doğal sebeplerle olduğunu düşünüyor."

"Burada kendine zarar verebileceği herhangi bir nesne yok," dedi Montes, "ve ölüm sebebi her neyse, görüntüsüne bakınca hiç acı çekmediği hemen anlaşılıyor."

"Neyse, eğer burada işiniz bittiyse, cesedi götüreceğim. Otopsi sonuçları günün ilerleyen saatlerinde hazır olur."

"Berasategui doğal yollarla ölmüş olamaz," diye araya girdi Amaia. Diğerleri hiçbir şey söylemedi, Amaia sadece Zabalza'nın içini çektiğini duydu. "Yatış şekline bakın, yatağın tam ortasında yatıyor. Kıyafetleri ütülü gibi, ayakkabılar cilalı. Ellerini, içeri girdiğimizde görmemizi istediği şekilde yerleştirmiş. Bu herif gururlu, kibirli, narsistin biriydi, onu utanç verici veya küçük düşürücü bir şekilde bulmamıza asla izin verecek biri değildi."

"İntihar narsist kişilik profiline hiç uygun değil," diye araya girdi Jonan.

"Evet, biliyorum, içeri girdiğimizde beni şaşırtan da bu oldu zaten. Bir açıdan uyuyor ama bir açıdan hiç uygun değil. Bu kişilikteki bir insan için intihar uygun olmayabilir fakat Berasategui kendi canını alacak olsaydı, bence bunu tam da bu şekilde yapardı."

"Ama cesette intihar ettiğini gösteren herhangi bir iz yok," diye ona karşı çıktı Zabalza.

Merakı tamamen uyanmış olan San Martín, Berasategui'nin cesedine yaklaştı, boğazına dokundu ve göz kapaklarını kaldırıp boynundan aşağıya doğru baktı.

"Kalp krizinin bütün izlerini görmek mümkün fakat adamın oldukça genç ve sağlıklı olduğu da bir gerçek. Diğer taraftan hiç lezyon yok, savunma yarası veya yaralandığını gösteren bir belirti yok. Herkes," dedi doktor, etrafındakilere bakarak, "onun bir anda pat diye düşüp öldüğünü düşünür."

"Çok haklısınız, doktor. O da aynen böyle yaptı işte, düşüp öldü. Ama bunu yapmak için yardıma ihtiyacı vardı. Tecritte ne kadar kaldı?" dedi Amaia, müdüre bakarak.

"Yaklaşık olarak dün sabah saat on birden itibaren, Yargıç Markina beni aradıktan kısa bir süre sonra. Ben burada değildim ama buraya getirildikten on beş dakika kadar sonra müdür yardımcım bana haber verdi."

"Bu hücrelerde kamera var mı?" diye sordu Montes, elindeki feneri hücrenin köşelerine tutarak.

"Hayır, bunu gerekli görmedik. Gardiyanlar tecritteki mahkûmları hücre kapılarındaki pencerelerden gözlemliyorlar. Ama koridorlarda güvenlik kameraları var. Kayıtları görmek isteyeceğinizi düşünerek size bir kopya hazırlattım."

"Dün başında bekleyen iki gardiyana ne oldu peki?"

"Uzaklaştırma aldılar, diğer olayla ilgili de ileride bir soruşturma açılacak," diye cevap verdi müdür, bir parça rahatsız görünüyordu.

"Diğer olaydan haberi olmayan Montes ve Etxaide dönüp cevap bekler gibi kadına baktılar. Amaia onları görmezden gelip tekrar ranzaya yaklaştı ve konuştu:

"Doktor Berasategui'nin ölmek gibi bir niyeti yoktu ancak kişiliği başka birisinin onun yerine bunu yapmasına izin vermedi."

"Ölmek istemedi fakat kendini mi öldürdü...?"

Amaia cesede doğru eğildi, el fenerini adamın yüzüne tuttu. Berasategui'nin bronz teninde, göz çevresindeki kırışıklıklarla sınırlı beyazımsı bir iz vardı.

"Gözyaşları," dedi San Martín.

"Evet, efendim," dedi Amaia ona katılarak. "Berasategui narsist doğasına uygun bir şekilde buraya uzandı ve kendine acıyarak kendi ölümüne ağladı. Bol miktarda," dedi, kumaşın bir kısmının diğer tarafına nazaran daha koyu renkte olduğunu fark ederek. "O kadar ağladı ki yastık gözyaşlarından ıslandı."

12

Montes tatmin olmuştu. Kamera kayıtlarında Berasategui'nin hücresine gidip pencereden içeri bir şey uzatan bir gardiyan görünüyordu, bunun ne olduğu kamerada görünmese de adam kendini bununla öldürmüş olabilirdi sonuçta. Gardiyan vardiyasını bitirmiş ve evine polis gelene kadar da ortadan kaybolmuştu. O sırada muhtemelen Fransa veya Portekiz'deydi. Yine de Berasategui denilen herifin öldüğünü bilmek bile Montes'in gününü şenlendirmişti.

Radyoyu açmak için eğilince araba hafifçe sarsıldı, ön tekerlek yolun kenarındaki beyaz çizgiye değdi.

"Dikkat etsene!" diye haykırdı Zabalza yolcu koltuğundan. Zabalza yolculuk boyunca hiç ağzını açmamıştı ve Montes bunun sebebinin onun araba kullanmasına izin vermemesi olduğunu düşünmüştü. Canı cehenneme! O arabada olduğu sürece bir yeniyetmeye direksiyonu teslim edecek değildi. Zabalza'ya yan gözle bakarak sırıttı.

"Sakin ol, ergen bir oğlanın testisleri kadar gergin görünüyorsun," dedi ve Zabalza'nın sinirinin geçmediğini görene kadar kendi esprisine gülmeye devam etti.

"Neyin var senin?"

"Beni deli ediyor..."

"Kim?"

"Kim olacak? Yıldız polisimiz."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, evlat!" diye onu uyardı Montes.

"Takındığı mistik tavırları görmüyor musun? Berasategui'nin cesedini incelerkenki hali neydi öyle? Sanki onun için üzülüyormuş gibi... Sanki bir yargıda bulunacakmış gibi konuşmadan önce içerideki herkesin susmasını beklemesi falan. Peki ya ağlamasıyla ilgili saçmalıklar – Tanrı aşkına! Cesetlerin ağladığını, altlarına işediğini, her deliklerinden sıvı çıktığını bilmeyen mi var?"

"Berasategui altına falan işememiş... Hiçbir şey içmediğini düşünüyorum çünkü onu bulduğumuzda kusursuz bir durumda olmak istiyormuş. Ayrıca yastık sırılsıklamdı. Herif gerçekten de kendi ölümüne ağlamış bence."

"Saçma," diye ofladı Zabalza.

"Hayır, saçma falan değil. Eleştiri yapacağına gözünü dört aç, belki bir şey öğrenirsin."

"Kimden? O palyaçodan mı?"

Montes frene asılıp yol kenarındaki cebe girerken ikisi de hafifçe öne doğru meylettiler.

"Neden yaptın bunu şimdi?" diye haykırdı Zabalza, irkilerek.

"Çünkü Dedektif Salazar hakkında bir daha bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyorum. O sadece amirin değil, aynı zamanda olağanüstü bir polis memuru ve vefalı bir meslektaşımız."

"Tanrı aşkına, Fermín!" Zabalza gülüyordu. "Neden bu kadar sinirlendin? 'Yıldız polis' terimini çıkaran sendin, hatırladın mı?"

Montes dosdoğru adamın gözlerine bakarak arabayı çalıştırdı.

"Haklısın ve yanılan benmişim. Tecrübe konuşuyor diyelim. Eğer bir sorunun olursa her zaman bana gelebilirsin fakat seni uyarmış olayım bir daha bu şekilde konuştuğunu duymak istemiyorum," dedi, otobana tekrar çıkarken.

"Sorunum falan yok benim," diye mırıldandı Zabalza.

Amaia hücreden çıktıktan sonra hapishane müdürünün koridorun sonunda Yargıç Markina'yla konuştuğunu gördü. Markina'nın boğuk sesi, bir gece önceki rüyasından canlı hatırları geri getirdi. Amaia gitmeden önce ona olayı ne şekilde özetleyeceğine odaklanmaya çalıştı ama artık çok geçti, ne dediğini tam olarak duymasa da adamın mırıl mırıl sesi çoktan onu kendine çekmişti bile. El kol hareketlerini, konuşurken alışkanlık gereği yüzüne dokunuşunu ve ona genç bir hava katan bele doğru daralan kot pantolonunu ve üzerindeki mavi gömleği seyretti. Onun kaç yaşında olabileceğini düşünürken buldu kendini, bunu bilmiyor oluşunu tuhaf buldu. Doktor San Martín'in yanlarına gelip onlara katılmasını bekledi. Kısa bir özet geçerken, çok fazla belli etmemeye çalışarak, Markina'nın gözlerine bakmamak için elinden geleni yaptı.

"Otopsiye siz de katılacak mısınız, dedektif?" diye sordu San Martín, Dedektif Yardımcısı Etxaide'yi de içine alan bir el hareketi yaparak.

"Siz bensiz başlayın, doktor, ben daha sonra size katılırım. Belki sen girersin Jonan, benim öncesinde halletmem gereken bir iş var," diye kaçamak bir cevap verdi Amaia.

"Yine eve mi, patron?" dedi Jonan, alaycı bir sesle.

Amaia gülümsedi, onun açıkgözlülüğüne hayrandı.

"Pekâlâ, dedektif yardımcısı, benimle gelmek ister miydiniz?"

13

Onu görür görmez donup kalmasına bakılırsa Üniversite Hastanesi'ndeki resepsiyon görevlisi Amaia'yı unutmamıştı. Amaia yine de cebinden rozetini çıkarırken Jonan'dan da aynısını yapmasını işaret etti. İki dedektif de rozetlerini yan yana bankonun üzerine koydular.

"Doktor Sarasola'yı görmek istiyoruz, lütfen."

"Burada olup olmadığını bilmiyorum," diye cevap verdi kadın, eline ahizeyi alarak. Doktora isimleri verdi, cevabı dinledikten sonra yüzünü ekşiterek onlara asansörün kapılarını işaret etti. "Dördüncü kat, size yolu gösterirler." Son sözcükleri söylerken sesinde temkinli bir tını vardı. Amaia kadına sırıtıp göz kırptıktan sonra asansörün yolunu tuttu.

Sarasola onları ofisinde, üzeri kâğıtlarla dolu bir masanın arkasında karşıladı. Kâğıtları eliyle kenara itti. Sonra ayağa kalktı, onları pencere kenarındaki koltuklara yönlendirdi.

"Sanırım Doktor Berasategui'nin ölümünü konuşmak için geldiniz," dedi, tokalaşırlarken.

Sarasola'nın haberi olmadan Pamplona'da bir şey olmuyordu anlaşılan. Yine de hem Amaia hem de Dedektif Yardımcısı

Etxaide nedense buna şaşırdılar. Doktor, onların yüzlerindeki şaşkınlığı fark edince ekledi:

"Hapishane müdürünün ailesinin Opus Dei'yle bağlantıları var."

Amaia başını aşağı yukarı salladı.

"Pekâlâ, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Doktor Berasategui'yi hapishanede hiç ziyaret ettiniz mi?"

Sarasola'nın onu ziyaret ettiğini biliyorlardı. Amaia'nın bunu sormasının sebebi adamın kabul edip etmeyeceğini görmekti.

"Üç farklı sefer ziyaretine gittim. Tamamen profesyonel sebeplerle olduğunu da eklemeliyim. Sizin de bildiğiniz gibi, kötülük nüansı içeren anormal davranışlar özel ilgi alanıma giriyor."

"Doktor Berasategui size Rosario'nun kaçışıyla veya o gece neler olduğuyla ilgili bir şeyler anlattı mı?" diye sordu Etxaide.

"Üzgünüm ama konuşmamızın konusu teknik ve soyut meselelerden ibaretti, yine de ilginç olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Berasategui mükemmel bir doktordu, bu sebeple onunla kendi davranış ve eylemleri üzerine konuşmak ürkütücü bir deneyimdi. Bütün analiz girişimlerimi bertaraf ettiği için en sonunda ruhsal bir teselliden başka bir şey sunamadım ona. Her hâlükârda Rosario veya o gece olanlarla ilgili bir şey söylemiş olsaydı da işimize yaramazdı. Bildiğim bir şey varsa o da şu, kötülüğe kucak açanları asla dinlemememiz gerekir çünkü ağızlarından yalandan başka bir şey çıkmaz."

Amaia sessizce iç çekti, Jonan bunu, kadının giderek sabırsızlanmasının bir işareti olarak yorumladı.

"Peki, Rosario hakkında konuştunuz mu yoksa bu konuya olan ilginizi kaybettiniz mi artık?"

"Elbette konuştum fakat konuyu anında değiştiriyordu. Şu anda ne yaptığınızı bildiğim için, dedektif, Rosario'nun kaçırılmasından artık beni sorumlu tutmadığınıza inanıyorum."

"Tutmuyorum. Ancak artık Rosario'nun Santa Maria de las Nieves'ten transfer edilmesiyle başlayan ve o gece olanlarla doruğa çıkan bütün bu olayların –ki bunlar da sizin suçunuz

değildi– çok daha karmaşık bir planın bir parçası olduğuna inanmaya başladım."

Sarasola sandalyesinde öne doğru eğilip doğruca Amaia'ya baktı.

"Durumu anlamaya başlamış olmanıza sevindim," dedi.

"Çok iyi anlıyorum fakat sizin gibi bir insanın bu hastanede böyle şeyler döndüğünü nasıl olup da fark etmediğini hâlâ anlamakta zorlanıyorum."

"Ama burası benim..."

"Biliyorum, biliyorum, burası sizin hastaneniz değil ama siz ne demek istediğimi çok iyi anladınız," dedi Amaia sert bir sesle.

0"Bunun için özür diledim ayrıca," diye karşı çıktı adam. "Haklısınız, bu işe karıştıktan sonra Berasategui'den gözümü ayırmamam gerekirdi ama bu durumda ben de kurbanlardan biriyim."

Amaia ölü veya hastanede olmayan birinin kendisinden kurban olarak bahsetmesini hep antipatik bulmuştu. Kurban olmanın ne demek olduğunu kendisi çok iyi biliyordu ve Sarasola kurban falan değildi.

"Her hâlükârda Berasategui'nin intihar etmiş olması hiç mantıklı değil. Onu hapishanede de görmeye gittim ve kaçma tehlikesi her zaman intihar etme tehlikesinden daha yüksekti diye düşünmüştüm."

"İntihar da bir tür kaçış şekli," dedi Jonan araya girerek, "sadece profiline uymuyor."

"Ben de Dedektif Salazar'la aynı fikirdeyim," diye cevap verdi Sarasola, "size davranış profilleriyle ilgili bir şey söylemek isterim, izninizle. Bu profiller ruhsal bozuklukları olanlarda bile işe yarayabiliyor. Fakat kötülüğün vücut bulmuş hali olan biri için güvenilir olduklarını söyleyemem."

"İşte önceden tasarlanmış plan derken ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Böyle bir insanın kendisini öldürmüş olmasına sebep olan şey nedir?" dedi Amaia.

"Diğer eylemlerini yapmaya iten şeyin aynısı: bilmediğimiz bir sonuca ulaşma isteği."

"Bunu da hesaba katarak Rosario'nun öldüğünü düşünüyor musunuz? Yoksa bir şekilde kaçtı mı sizce?"

"Ben de sizin kadar biliyorum. Her şey o nehirde..."

"Doktor Sarasola, ilişkimizde bu aşamayı geçtiğimizi sanıyordum. Neden duymak istediğimi düşündüğünüz şeyleri söylemek yerine bana yardımcı olmuyorsunuz?" dedi.

"O insanları cinayet işlemeye sevk etmesinin yanı sıra, Berasategui'nin, Arizkun'daki kiliseye atalarınızın kemiklerini bırakarak, Rosario'nun Santa María de las Nieves'ten transfer edilmesi için aylarca uğraşarak ve sonrasında da onu bu hastaneden kaçırarak sizi bu olayın içine çekecek bir plan yaptığına inanıyorum. Bu planı titizlikle uyguladı, bu yüzden olabilecek her türlü tersliği hesaba katmış olduğunu düşünüyorum. Rosario yaşlı bir kadın olabilir ama o gece Berasategui'yle beraber klinikten çıkışlarını seyrettikten sonra..."

"Sonra ne?"

"Onun bir yerlerde saklandığını düşünüyorum," diye kabul etti.

"Peki ama neden beni bu işe dahil etti, bütün bu kışkırtma neden?"

"Aklıma gelen tek şey bunun annenizle ilgili olduğu."

Amaia çantasından bir fotoğraf çıkarıp Sarasola'ya uzattı.

"Burası Berasategui ve annemin, oğlum Ibai'ı öldürme hazırlıkları yaptıkları mağaranın içi."

Sarasola fotoğrafa pürdikkat baktıktan sonra gözlerini Amaia'ya, sonra tekrar fotoğrafa çevirdi.

"Doktor, ben Tarttalo cinayetlerinin, dikkatimizi çok daha tüyler ürpertici başka cinayetlerden uzaklaştırmak için planlanan, buzdağının görünen kısmı olduklarını düşünüyorum. Kutsal şeylere karşı işlenen bu suçlarla bağlantılı bir şey var, ailemin çocuklarına ait kemiklerin kullanılmış olmasının sembolik

anlamını, oğlumu neden öldürmek isteyip de öldürmediklerini açıklayabilecek bir şey ve ben Kilise'nin bu saygısız saldırı suçlarına verdiği tepkinin çok da şaşırtıcı olduğuna inanmıyorum ayrıca."

Sarasola onlara sessizce baktıktan sonra tekrar fotoğraflara göz attı. Amaia öne doğru eğilip rahibin koluna dokundu.

"Yardımınıza ihtiyacım var, lütfen. Bana bu resimde ne gördüğünüzü söyleyin."

"Dedektif Salazar, meşhur bir engizitörle aynı soyadına sahip olduğunuzun farkındasınızdır. Cadı avı zirve yaptığı sırada, sizin atanız olan Salazar y Frías, Baztán Vadisi'ndeki kötülüğün varlığına karşı bir soruşturma başlattı ve soruşturma Fransa sınırına kadar yayıldı. Halkın arasında bir yıldan uzun bir süre yaşadıktan sonra yerel kültürde büyücülüğün köklerinin Hristiyanlığın kendisinden çok daha derin olduğu sonucuna vardı. Hristiyanlık, ne kadar sağlam temellere dayanıyor olursa olsun, Katolik Kilisesi'nin kuruluşundan önce bölgede egemen olan eski inançlar tarafından yozlaştırılmıştı. Salazar y Frías açık fikirli bir insandı, bir bilim insanı ve soruşturmacıydı, tıpkı günümüzde kullanılanlara benzeyen soruşturma ve analiz yöntemleri kullanıyordu. Elbette sorguya çekilen insanların çoğu Engizisyon işkencelerinden kaçmak için ve böyle uygulamalar yüzünden yaptıklarını itiraf etmek zorunda kalıyorlardı, bu konudan bahsedilmesi bile insanların korkması için yeterliydi. Ben, Salazar y Frías'ın bu deliliği sonlandırmak adına bir karar vermiş olmasını takdir ediyorum ama soruşturduğu sayısız suçun birçoğu çözümsüz kaldı, özellikle de cesetleri daha sonra ortadan kaybolan çocuk, bebek ve genç kız cinayetleri. Bu tip hikâyelere bazı sanık ifadelerinde rastlamak mümkün, ancak Engizisyonun vahşi yöntemleri yürürlükten kaldırıldıktan sonra o sırada alınan ifadelerin güvenilmez olduğuna karar verildi.

Ben bu fotoğrafta bir kurban etme sahnesi görüyorum, insan bir kurban ve bu durumda bu kişi oğlunuz. İnsan kurban etmek,

büyücülük ve şeytana tapmada kullanılan iğrenç bir uygulama. Arizkun'daki saldırılarda alarma geçilmesine sebep olan çocuk kemiklerinin kullanılmış olmasıydı, şeytana tapma törenlerinde insan, özellikle de çocukların kemiklerinin kullanılması sık rastlanan bir durumdur. Ancak canlı bir çocuğun kurban edilmesi adakların en büyüğü olarak görülür."

"Salazar y Frías'tan haberim var. Ne demek istediğinizi anlıyorum fakat siz şu anda on yedinci yüzyıldaki büyücülük ve Arizkun'daki saldırılar arasındaki bir bağlantıdan mı yoksa Ibai'ın başına gelmek üzere olan şeyden mi bahsediyorsunuz?"

Sarasola başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

"Cadılar hakkında neler biliyorsunuz, dedektif? Cadı derken cadı doktorlardan veya inanç şifacılarından bahsetmiyorum, ben daha çok Grimm Kardeşler masallarında anlatılan cadılardan bahsediyorum."

Jonan öne doğru eğildi, konu ilgisini çekmişti.

"Bu cadıların yüzünün siğillerle kaplı olduğunu ve ormanın derinliklerinde yaşadıklarını biliyorum," dedi Amaia.

"Ne yediklerini biliyor musunuz?"

"Çocukları yiyorlar," diye cevap verdi Jonan.

Amaia güldü.

Rahip Sarasola, Amaia'nın alaycı tavrından rahatsız olmuş gibi ona döndü.

"Dedektif," diye uyardı kadını, "benimle oyun oynamaktan vazgeçin. Buraya adımınızı attığınızdan beri bana söylediğinizden çok daha fazlasını bildiğiniz gibi bir izlenime kapılıyorum. Burada gülünecek bir şey yok, nesiller boyunca aktarıla aktarıla halk bilgisine dönüşen masallarda genellikle –biraz da olsa– bir gerçeklik payı olur. Cadılar gerçek anlamda çocukları yemiyor olabilirler ama kurban töreninde sunulan masumların canıyla beslenirler."

Sarasola gerçeği anlayacak kadar kurnaz biriydi, bir cinayet masası dedektifi olarak Amaia'nın bu konuda kabul etmeye hazır olduğundan daha çok sormak istediği şeyler vardı.

"Pekâlâ, bu kurbanlar karşılığında ne alıyorlar o zaman?"

"Sağlık, hayat, zenginlik..."

"İnsanlar gerçekten de böyle şeylere inanıyorlar mı? Yani on yedinci yüzyılda değil, günümüzde demek istiyorum. İnsan kurban ederek bu tür faydalar sağlayacaklarına inanıyorlar mı?"

Sarasola çaresizce içini çekti.

"Dedektif, bu işlerin nasıl çalıştığını anlamak istiyorsanız, mantıklı olup olmadıklarını, sizin teknolojik dünyanıza, profil tekniklerinize uygun olup olmadıklarını düşünmekten vazgeçmeniz gerek. Modern bir insanın neye inanacağını düşünmekten vazgeçin."

"Bu imkânsız."

"Tıpkı dünyayı kendi mantığı ve bilimsel olarak kanıtlanmış gerçeklere dayalı fikirleri kapsamında gören diğer insanlar gibi sizin de yanıldığınız nokta burası. İnanın bana, Dünya'nın Güneş etrafında döndüğünü söylediği için Galileo'yu cezalandıranlar da aynı şeyi yapıyorlardı. Kozmosla ilgili edindikleri birkaç yüzyıllık anlayışlarına dayanarak Dünya'nın evrenin merkezinde olduğuna inanıyorlardı. Cevap vermeden önce düşünün lütfen: Gerçekten biliyor muyuz yoksa bize söylenenler yüzünden bildiğimizi mi sanıyoruz? Sorgusuz sualsiz kabul ettiğimiz bazı kesin yasalara, bize yüzyıllar boyunca tekrar tekrar söylenmiş oldukları için mi inanıyoruz yoksa kendimiz test ettiğimiz için mi?"

"Aynı argümanı, Kilise'nin yüzyıllar boyunca desteklediği Tanrı veya Şeytan inancı için de uyarlamak mümkün..."

"Kesinlikle öyle ve düşündüğünüz sebeplerle olmasa da bunu sorgulamak konusunda da kesinlikle haklısınız. Gerçeği kendiniz bulun, Tanrı'yı araştırın, Şeytan'ı araştırın, sonra kendi kararınızı kendiniz verin ama başka insanları inançları yüzünden yargılamayın. Farklı inançlara dayalı hayatlar yaşayan milyonlarca insan var, Tanrı'ya inananlar, onları Orion'a götürecek uzay gemisine inananlar, pınarlarından bal akan ve her ihtiyaçlarını karşılayan hurilerin olduğu cennete gideceklerine inananlar. Neye

inandıkları ne fark eder? Eğer anlamak istiyorsanız, mantık aramaktan vazgeçip inancın gerçek olduğunu, gerçek dünya üzerinde bazı tezahürleri olduğunu ve insanların inandıkları şeyler uğruna cinayet işlemeye hazır olduklarını kabul etmeye başlarsınız. Şimdi bu soruyu tekrar değerlendirin lütfen."

"Peki ama neden çocukları kullanıyorlar, onlara ne yapıyorlar?"

"Kurban ritüellerinde iki yaşın altındaki çocuklar kullanılır. Genellikle kanları akıtılarak öldürülürler. Bazı durumlarda uzuvları kesilir ve bu uzuvlar kullanılır. Kafatasları çok değerlidir, tıpkı Arizkun saldırılarında kullanılan *mairu-beso* gibi uzun kemikleri de. Dişlerin, tırnakların, saçların ve küçük kemiklerin öğütülerek elde edildiği kemik tozunun kullanıldığı törenler de vardır. Büyücülükte kullanılan liturjik nesnelerin içinde en çok rağbet gören küçük çocukların cesetleridir."

"Peki, neden iki yaşın altındaki çocuklar?"

"Çünkü onlar geçiş aşamasındadırlar," diye araya girdi Jonan. "Birçok kültürde buna inanılıyor, o yaşa gelmeden önce çocuklar iki dünya arasında gidip geldikleri için her ikisinde olan biteni duyup görebiliyorlar. Bu da onları, ruhlar âlemiyle iletişim kurmak veya yardım istemek için mükemmel bir araç haline getiriyor."

"Çok doğru. Çocuklar iki yaşına kadar içgüdüsel bir şekilde öğrenirler; ayakta durmak, yürümek, nesneleri tutmak gibi taklide dayanan davranışlar geliştirirler. Daha sonra dilleri gelişmeye başlar ve böylece bir eşiği geçmiş olurlar ve çevreleriyle olan ilişkileri değişir. Eskisi gibi iyi birer araç olmaktan çıkarlar ancak benzer şekilde, ergenlik öncesi çağlardaki gençler de büyücülük faaliyeti için değerlidirler."

"Peki, biri bu amaç için bir ceset çaldı diyelim, onu nereye götürürdü?"

"Bir dedektif olarak bunu çoktan çözmüş olmalısınız; kimseye görünmeden törenlerini yapabilecekleri uzak bir yere. Gerçi ne demek istediğinizi anlıyorum. Aklınıza tapınak, kilise gibi kutsal yerler geliyor olmalı. Eğer Satanizm'den bahsediyor

olsaydık size kesinlikle hak verirdim çünkü orada olay sadece Şeytan'a tapmak değil aynı zamanda Tanrı'yı kızdırmak. Ancak büyücülük, kötülük açısından Satanizm'in çok daha geniş bir yelpazede uygulanan versiyonu ve bu ikisi aslında sandığınız kadar birbirine yakın değil. İstenileni elde etmek için insan cesetlerini araç olarak kullanan birçok inanç var: Voodoo, Santería ve tanrılar kadar ölü ruhları da çağıran Palo ve Candomblé gibi. Bunlar, saygısızlık göstergesi olarak ritüellerini kutsal yerlerde yapıyorlar. Ve elbette Arizkun, Baztán Vadisi'nde yer alıyor. Vadide büyücülük ve şeytan Aker'in çağrılması geleneği çok uzun yıllar öncesine dayanıyor."

Amaia birkaç saniye hiç konuşmadı ve rahibin delici bakışlarından kaçmak için pencereden kasvetli Pamplona gökyüzünü seyretti. Amaia'nın sakin dış görünüşünden beyninin son sürat çalıştığını anlayan Sarasola ve Jonan da bir şey söylemediler. Amaia bir kez daha Sarasola'ya döndü, alaycı tavrı yerini bir kabullenişe bırakmıştı.

"Doktor Sarasola, Inguma nedir biliyor musunuz?"

"Mau Mau veya Inguma. Ne değil de kim. Sümer demonolojisinde Lamashtu olarak da bilinir. Zamanın kendisi kadar eski kötü ruhlardan biridir, sadece Lucifer'in Sümer ismi olan Pazazu'nun alt edebildiği en korkunç, en acımasız iblislerden biridir. Lamashtu etlerinden beslenip kanlarını içebilmek için bebekleri annelerinin kucağından çekip alırdı veya bebeklerin uyurken ölmelerine sebep olurdu. Bebekleri uyurken öldüren cinlere antik kültürlerde de rastlanır. Türkiye'de 'karabasan' olarak bilinen bu cinin Afrika'daki isminin anlamı tam olarak 'sırtında gezen iblis' olarak çevrilebilir. Hmong halkının arasında 'işkence eden cin' denir ve Filipinler'de bu olaya *bangungut* denir ve bunu yapan Batibat adındaki yaşlı bir kadındır. Japonya'da Ani Bebek Ölümü Sendromu'na *pokkuri* denir, Henry Fuseli'nin *Kâbus* adlı meşhur tablosunda bir divanda uyuyan, göğsüne iğrenç bir cinin çöreklendiği genç bir kadın vardır. Onun farkında olmayan kadın

bir kâbusun içinde kapana kısılmıştır. İblisin farklı isimleri olsa da yöntemi hep aynıdır, uyuyan insanların odalarına geceleri sessizce girer ve göğüslerinin üzerine çöker, bazen boğazlarını sıkarak korkunç bir boğulma hissine sebep olur. Bu kâbus sırasında insanın bilinci açık olsa da uyanması imkânsızdır. Bazı durumlarda da Inguma ağzını uyuyan kişinin ağzına dayar ve o kişi son nefesini verene kadar nefesini içine çeker."

"Siz buna inanıyor...?"

"Ben bir rahibim, dedektif ve siz hâlâ olaya çok yanlış bir yerden bakıyorsunuz. Doğal olarak ben inançlı biriyim ama önemli olan bu efsanelerin gücü. Roma'da her sabah şafak vakti şeytan çıkarma duası okunur. Birçok rahip ele geçirilmiş ruhların serbest kalması için dua eder ve sonra da yardımlarını isteyen insanlarla ilgilenirler. Bu insanların çoğu psikiyatrik vakalar olsa da hepsi öyle değildir."

"Ve tüm bunlara rağmen şeytan çıkarma işleminin, ruhlarının şeytan tarafından ele geçirildiğini düşünen insanlarda bir plasebo etkisi yaptığı kanıtlandı."

"Dedektif, Hmongları duymuş muydunuz? Çin, Vietnam, Laos ve Tayland'ın dağlık kesiminde yaşayan ve Vietnam savaşında Amerikalılarla işbirliği yapan etnik bir grup bunlar. Savaş sona erdiğinde kendi yurttaşları onları suçladı ve birçoğu Birleşik Devletler'e kaçtı. 1908 yılında Atlanta'daki Hastalık Kontrol Merkezi uykuda ani ölüm sayılarında sıra dışı bir artış olduğunu kaydetti: Birleşik Devletler'deki iki yüz otuz Hmong'lu erkek uykularında nefessiz kalarak öldü ama etkilenenlerin sayısı bundan çok daha fazlaydı. Hayatta kalanlar, üzerlerine oturup boğazlarını sıkan, ihtiyar bir cadı gördüklerini iddia ettiler. Bu olanlardan korkan ebeveynler onları bu kâbuslardan uyandırabilmek için oğullarının yanında uyumaya başladılar. Böyle bir saldırı olduğu anda onları sarsarak uyandırıyor veya yataktan sürükleyerek çıkarıyorlardı. İşin en korkunç kısmı rüyalarında kapana kısılan oğlanların, o şeytani ihtiyar kadını görüp yamuk yumuk

ellerini gırtlaklarında hissedebilmeleriydi. Bu olay Tayland'ın ücra bir bölgesinde yaşanmadı, aksine New York, Boston, Chicago, Los Angeles gibi yerlerde yaşandı... Ülkenin dört bir yanında Hmong'lu erkekler her gece böyle saldırılara maruz kalıyorlardı. Buna yenik düşmeyenler sıkı takip altında hastanede tutuldular ve kurbanların görünmez bir yaratık tarafından boğuluşuna benzer görünmez saldırılar böylece gözle görülüp kaydedilmiş oldu. Doktorlar belirli bir hastalık tanısı koymakta zorlandılar. Hmongların kendi şamanları, yüzlerce yıllık gelenek ve korunma yöntemlerinden uzak kaldıkları için iblisin özellikle bu Hmong neslini hedef aldığı sonucuna vardı. Kurbanların etrafında yapılmak istenen anma törenlerine, hayvanların kurban edilmesi gerektiği için izin verilmedi, oysa izin verilen vakalarda bu saldırıların son bulduğu biliniyordu.

1917yılında, Filipinler'de yedi yüz yirmi iki kişi uykularında, *Batibat* tarafından boğazları sıkılarak öldü. Batibat kelime anlamı olarak 'şişman ihtiyar kadın,' demek. Ve 1959 yılında, Japonya'da beş yüz sağlıklı genç erkek, *pokkuri*'nin ellerinde can verdi. İnanışa göre Inguma uyandığında, cinayetlerine susuzluğunu giderene kadar veya başka bir şekilde durdurulana kadar devam eder. Hmong halkının söz konusu olduğu vakada, iki yüz otuz sağlıklı gencin ölümüne yol açan olay günümüze kadar çözümlenmeden geldi." Adam gözlerini Amaia'ya dikti. "Bilim bile bir açıklama getiremedi, otopsiler yapıldı ama ölüm sebebi hiçbir zaman bulunamadı."

14

Amaia'nın emirlerine uygun olarak Doktor San Martín otopsiye onlar olmadan başlamıştı. Amaia ve Etxaide etrafı tıp öğrencileriyle çevrili çelik masaya yaklaştılar. Patoloji uzmanı, sırtı öğrencilere dönük olarak iç organları tartmakla meşguldü. Döndüğünde onları görünce gülümsedi.

"Tam zamanında, neredeyse bitirmek üzereyiz. Toksikoloji testlerinde yüksek seviyede, son derece güçlü bir sakinleştirici tespit edildi. Aktif maddeyi bulduk fakat ben ilacın adını tahmin etmeye çalışmak istemiyorum. Bir doktor olarak Berasategui hangi ilacı, ne kadar kullanması gerektiğini biliyordur. Bu ilaçların çoğu enjekte edilir ama doktorun dilinin kenarlarındaki küçük abrazyonlara bakılırsa ilacı oral yolla almış."

Amaia büyütece doğru eğilip San Martín'in bir forsepsle tuttuğu dilin iki kenarındaki minik kabarcıklara baktı.

"Tatlı ve asidik bir koku alıyorum," dedi kadın.

"Evet, koku şimdi daha da belirginleşti. Belki de Berasategui'nin kullandığı tıraş losyonu kokuyu bastırmıştı. Ne de olsa kendisi gösterişe önem veren biriydi."

Amaia, San Martín'i dinlerken bir yandan da cesedi inceledi. Y şeklindeki kesik omuzlardan başlıyor ve göğüsten pelvise doğru inerken Amaia'yı her zaman büyülemiş olan, canlı renklerdeki parlak iç organları olduğu gibi ortaya seriyordu. San Martín ve ekibi bu sefer göğüs kafesini tamamen açıp iç organların hepsini çıkarmış ve tartmışlardı, güçlü bir sakinleştiricinin genç bir erkek üzerindeki etkilerini merak etmiş olmalılardı. Şaşırtıcı derecede beyaz olan kaburgalar tavanı gösteriyordu. Bir geminin veya beyaz balinanın iskeletini ya da ölmüş bedeninden dışarı çıkmaya çalışan bir iç canavarın tuhaf parmaklarını andıran çıplak kemiklerin sürreal bir görünümü vardı. Diğer cerrahi müdahalelerin hiçbiri otopsi gibi değildi, otopsiyi tanımlamak için en uygun kelime harikulade kelimesiydi. Karındeşen Jack tipinde, organlara zarar vermeden belirli bir sırada çıkarabilmek için gereken derinlikte ve net kesikler atabilen katiller için bunun ne kadar ilgi çekici olduğunu anlayabiliyordu.

Amaia, karaciğerin farklı yerlerini göstererek nasıl durduğunu anlatan San Martín'i pürdikkat dinleyen asistanlara ve tıp öğrencilerine baktı. O sırada Berasategui bilincini kaybetmişti muhtemelen. Onurlu ve acısız bir ölüm tercih etmiş olmasına rağmen şu an, kaçınılmaz olduğunu kesinlikle bildiği bu müdahaleden kaçmayı başaramamıştı. Berasategui aslında ölmek istememişti, kendi hayatını almayı daha önce hiç düşünmemişti. Onun gibi bir narsist, intiharı ancak ve ancak diğer insanlar üzerindeki kontrolünden vazgeçmek zorunda kaldığında düşünürdü. Fakat Amaia adamın bu zorluğu hapishane şartlarında bile nasıl aştığına kendi gözleriyle şahit olmuştu. Kendi iradesine karşı gelerek yapmıştı bunu ve Amaia bu çelişkiyi, diğer bir deyişle anormal durumu görmezden gelemezdi. Berasategui, tıpkı hücresinden artık geri dönüşü olmayan infaz odasına kadar yürümek zorunda kalan bir mahkûm gibi, kendi intiharına ağlamıştı.

Fikirlerini Jonan'a anlatmak için dönünce onun, San Martín'in etrafında toplanan öğrencilerin arkasında durduğunu gördü.

Kollarını kavuşturmuş; masanın üzerindeki kaburgaları yukarı doğru bakan, kolları ve bacakları açık halde masada yatan, çıplak cesedin bir kâbusu andıran görüntüsüne bakıyordu.

"Yakına gelin, Dedektif Yardımcısı Etxaide, mideyi en sona saklamıştım... Sakinleştiriciyi içtiğine hiç şüphem yok ama yine de içinden çıkanlar ilginizi çekebilir."

Asistanlardan biri beher kabının üzerine bir süzgeç yerleştirdikten sonra San Martín'in bir ucundan tuttuğu mideyi eğdi ve içindeki yapış yapış sarı muhteviyatı haznenin içine döktü. Sakinleştiriciyle karışık kusmuğun iğrenç kokusu mide bulandırıcıydı. Amaia öğüren Jonan'a bakarken öğrenciler de bilmiş bilmiş birbirlerine baktılar.

"İşte şunlar, sakinleştiricinin kalıntıları," dedi San Martín, "bu da bize ilacın daha hızlı etki etmesi için o gün daha az yiyip içtiğini gösteriyor. Mukoza zarıyla etkileşime geçen ilaç midede asit salgılanmasına sebep olmuş. Bağırsak, trakea ve özofagusu kesip bu organların ne şekilde etkilendiklerine bakmak ilginç olabilir."

Bu teklifi Amaia dışındaki herkes genel bir heyecan dalgasıyla karşıladı.

"Doktor, her ne kadar kalmak istesek de bizim Elizondo'ya dönmemiz gerek. Bize sakinleştiricinin ismini en kısa zamanda bildirirseniz çok sevinirız. Ona bu ilacı gardiyanlardan birinin verdiğini ve muhtemelen boş ilaç şişesini de aynı kişinin yok ettiğini biliyoruz. Eğer ilacın ismini bilirsek ilacı ne şekilde elde ettiğini ve bu işi tek başına yapıp yapmadığını da öğrenme şansımız olur."

Jonan'ın bu haber karşısında çok rahatladığı her halinden belli oluyordu. San Martín'le vedalaştıktan sonra hiçbir yere dokunmamaya çalışarak dosdoğru çıkış kapısının yolunu tuttu. Amaia da onun bu durumuyla eğlenerek peşinden gitti.

"Durun bir dakika." San Martín görevi asistanlarından birine devrettikten sonra eldivenlerini çöp tenekesine attı ve posta kutusundan bir zarf çıkardı. "Oyuncak ayıdaki bozulan madde."

Amaia meraklanmıştı.

"Ben daha uzun sürer sanıyordum..."

"Evet, elimizdeki numunenin tuhaflığı sebebiyle biraz sorunlu bir süreç oldu. Elizondo'da da bunun bir kopyası vardır ama şu anda burada olduğunuza göre..."

"Bu numuneyle ilgili özel olan şey ne? Tükürük değil mi bu?"

"Muhtemelen öyle. Aslında her şey bunun tükürük olduğunu gösteriyor. Tuhaf olmasının sebebi sıvıdaki bakterilerin çeşitliliği, iğrenç koku da bu yüzden zaten. Özel olmasının bir başka sebebi de bir insana ait olmaması."

"Tükürük ama insan tükürüğü değil, öyle mi? O zaman nereden gelmiş, bir hayvandan mı?"

"Sıvı tükürüğe benziyor ve bir hayvandan gelmiş de olabilir ancak bakteri seviyesine bakacak olursak ölü bir hayvandan gelmiş olmalı. Ben zooloji konusunda uzman değilim ama aklıma gelen tek hayvan Komodo ejderi."

Amaia'nın gözleri şaşkınlıktan büyüdü.

"Biliyorum," dedi San Martín açıklamak ister gibi. "Kulağa absürd geliyor, ayrıca söylememe gerek de yok herhalde, bunu karşılaştırabileceğimiz bir Komodo ejderi numunesi de yok elimizde. Fakat içindeki bakteri miktarını görünce aklıma bu geldi. Dokunan birinin kan zehirlenmesi yaşamasına sebep olacak kadar çok."

"Bize yardımcı olabilecek bir zoolog tanıyorum. Elimizde başka bir numune var mı?"

Doktor başını sağa sola salladı. "Oyuncak ayı laboratuvara geldiğinde bu madde henüz tazeydi ancak korkarım ki çok hızlı bozuldu, artık bir işimize yaramaz."

Amaia düşünmek istediğinde arabayı hep Jonan'a verirdi. Berasategui'nin intiharı herkes için bir sürpriz olmuştu fakat zihnini asıl meşgul eden şey Sarasola'yla yaptıkları konuşmaydı. Valentín Esparza'nın küçük kızının öldürülmesi, adamın küçük

kızının cesediyle kaçmaya çalışması ve cesedin yakılmaması konusundaki ısrarı. Fakat her şeyden öte, içinde şeker paketleri olan tabut aklına San Sebastián'daki aile kabristanında duran bir başka beyaz tabutun acı verici görüntüsünü getirmişti. Tabutu levyeyle açıp birinin içine çakıl taşıyla dolu torbalar koyduğunu fark etmesinin üzerinden daha sadece bir ay geçmişti.

Valentín Esparza'yı tekrar sorguya çekmesi gerekiyordu. Adam yargıcın karşısında ifadesini tekrarlamış, yeni bir şey eklememişti. Kızının cesedini kaçırmaya çalıştığını kabul ediyordu çünkü onunla biraz daha zaman geçirmek istemişti. Fakat Amaia'nın zihninde yankılanan şey, adamın öz kızını "tıpkı diğer kurbanlar gibi", çocukların nefeslerini çalan iblis Inguma'ya vermek istemiş olmasıydı. Kızını boğarak öldürmüştü. Oyuncağın üzerinde adamın deri ve tükürüğü bulunmuştu, bilinmeyen bakterinin gizemi bir yana bu yöntem oldukça tanıdık geliyordu Amaia'ya.

Elizondo'yu arayıp hemen bir toplantı ayarladı ama bunun dışında yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmadı. O öğleden sonra hava yağmurlu değildi ancak hava o kadar rutubetli ve soğuktu ki Jonan arabayı kapalı otoparka park etmeye karar verdi. Amaia tam kapıyı açmak için kapı koluna uzanmışken birden Jonan'a döndü.

"Jonan, vadide kaç tane Ani Bebek Ölümü Sendromlu vaka olduğuyla ilgili veri toplayabilir misin acaba, son beş yılda örneğin?"

"Elbette, hemen başlarım," dedi Jonan gülümseyerek.

"Yüzündeki şu sırıtışı da yok et. Ben Esparza'ların bebeklerinin ölümünden o iblisin sorumlu olduğu masalına asla inanamam. Ancak vadideki çiftlik evlerinden birinde, yetmişli yıllarda kurulmuş olan bir tarikat olduğunu söyleyen bir tanığım var, bir tür hippi topluluğu gibi. Büyü gibi işlere de el atmışlar ve işi hayvan kurban etmeye kadar vardırmışlar. Tanık, söylediğine göre insan, özellikle de yeni doğan bebek kurban etmekle ilgili

konuşmalara şahit olmuş. Tanık daha sonra toplantılara gitmeyi bırakmış, sonrasında tarikattaki diğer üyelerin tacizine uğramış. Bu toplantıların ne kadar devam ettiğini hatırlamıyor ancak grup eninde sonunda dağılmış olmalı. Dediğim gibi bebeği öldüren o iblis değil de babası muhtemelen. Fakat Esparza'nın bebeğin cesedini kaçırmaya çalıştığı gerçeğini, Sarasola'nın söylediklerini ve Avrupa polisinin tespit ettiği tarikat sayısındaki artışı da göz önünde bulundurarak diğer bölge ve ülkelere kıyasla vadideki ani bebek ölümü oranlarındaki istatistiksel anomalileri kontrol etmekte fayda olduğunu düşündüm."

"Kız kardeşinizin cesedinin de aynı kaderi yaşadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum, Jonan fakat o boş tabut fotoğraflarını gördüğümdeki déjà vu hissi beni, aynı cinayet işleme yöntemiyle karşı karşıya olduğumuza ikna etmeye yetti. Burada kanıt falan yok, bir içgüdü sadece, sonucunda hiçbir şey çıkmayabilir. Önce senin bulduğun verileri meslektaşlarımızınkilerle bir karşılaştıralım, sonrasına bakarız."

Eve girmek üzereyken telefonu çaldı. Ekranda bilmediği bir numara vardı.

"Dedektif Salazar," dedi Amaia, telefonu açıp.

"Baztán'da gece oldu mu, dedektif?"

Karşı taraf fısıldayarak konuşuyor olsa da Amaia hattın diğer ucundaki pürüzlü sesi hemen tanıdı.

"Aloisius! Fakat bu numara da ne...?"

"Güvenli numara ama beni bundan arama sakın. Bana ihtiyaç duyduğunda ben seni ararım."

Amaia adama, ona ne zaman ihtiyaç duyduğunu nereden bileceğini sormadı bile. Bir şekilde ilişkileri en başından beri böyleydi. Evden uzaklaşıp birkaç dakika boyunca Dupree'ye elindeki vakayla ilgili bildiği her şeyi anlattı: annesinin hayatta olduğuna inandığını, vazgeçilmesi gereken ölü kızı, Elena Ochoa'nın tuhaf

davranışlarını, Berasategui'nin ilettiği –ve annesinden geldiğini söylediği– mesajı ve ustalıkla sahnelediği intiharı. Ve bir de çok uzaklardaki Komodo adasında yaşayan, tarih öncesi çağlardan kalma bir sürüngeninkini andıran sıra dışı tükürük örneğini...

Dupree onu sessizce dinledi ve kadının konuşması bitince sorusunu sordu:

"Karşında karmaşık bir bulmaca var ama aramanın asıl sebebi bu değil... Bana ne sormak istiyorsun?"

"Ölen kızın büyük büyükannesi, Inguma denilen bir iblisin bir çatlaktan içeri girip kızın göğsüne çöreklendiğini ve ciğerlerindeki bütün havayı çekip aldığını söylüyor, kadının söylediğine göre bu iblis farklı durumlarda da ortaya çıkıp bir sürü çocuğun canını almış. Peder Sarasola bana Inguma'nın farklı kültürlerde de var olduğunu anlattı: Baztán Vadisi'ndeki eski ve karanlık halk masalları dışında Sümerler, Afrikalılar ve Hmonglar."

Amaia hattın diğer ucundan gelen derin iç çekişi duydu. Sonra ses kesildi. Sessizlik.

"Aloisius, orada mısın?"

"Daha fazla konuşamam. Önümüzdeki birkaç gün içinde sana bir şeyler yollamaya çalışırım... Şimdi kapatmam lazım."

Amaia kulaklığından gelen, telefonun kapandığına işaret eden sinyali duydu.

15

Ros Salazar on yedi yaşından anne olmaya karar verdiği ana kadar sigara içmişti. Freddy'den ayrıldıktan sonra erkeklerle olan ilişkileri barlarda yarım yamalak flörtleşmelerden öteye geçmemişti. Partner bulmak söz konusu olduğunda Elizondo insana pek fazla seçenek sunan bir yer olmadığı için yeni biriyle tanışma olasılığı oldukça düşüktü. Fakat buna rağmen anne olma fikri giderek bir takıntıya dönüşüyordu ki bu da onun durumundaki birinin bu süreci yalnız geçireceği anlamına geliyordu. Bu sebeple tekrar sigaraya başlamaktan kaçınmış olsa da gece geç saatlerde, halası yattıktan sonra kendine bir tane esrarlı sigara sarıyordu. Daha sonra da biraz temiz hava alma bahanesiyle fırına yürüyordu. Ofisinde oturup herkes eve döndüğü için işyerindeki yalnızlığının tadını çıkararak sigarasını huzur içinde içiyordu.

Fırının ışıklarının hâlâ açık olduğunu görünce şaşırdı, aklına ilk gelen Ernesto'nun çıkmadan önce ışıkları kapatmış olduğu oldu. Kapıyı açınca ofisinin ışığının da yandığını fark etti. Telefonunu bulup acil durum hizmetlerinin numarasını tuşladı ve elini arama butonunda tutarak içeriye seslendi:

"Kim var orada? Polis gelmek üzere."

Bir anda bir şeyler kaldırılıyormuş gibi bazı sesler geldi içeriden, bir güm sesinin ardından hışırtılar.

Ros tam tuşa basmışken içeriden Flora'nın sesi geldi:

"Ros, benim..."

"Flora?" dedi Ros, telefonu kapatıp ofise doğru yürürken. "Burada ne yapıyorsun? Soyuluyoruz sandım."

"Ben..." dedi Flora tereddüt içinde. "Ben şey... Bir şeyimi kaybettim sandım, acaba burada mı unuttum diye bakmaya geldim."

"Neyini kaybettin?"

Flora telaşla çevresine baktı.

"Çantamı," diye yalan söyledi.

"Çantanı mı?" diye tekrar etti Ros. "Gördüğün gibi burada değil."

"Bunu biliyorum, tam çıkmak üzereydim zaten," dedi ve kız kardeşinin yanından geçip çıkış kapısına yöneldi.

Kısa bir süre sonra Ros, fırının ağır kapısının güm diye kapandığını duydu. Gözlerini ofiste gezdirerek her bir eşyayı inceledi. Flora bir işler karıştırırken yakalanmıştı, bundan emindi, çantayla ilgili o aptal bahaneyi de o yüzden uydurmuştu. Fakat gecenin köründe fırına gizlice gelmesinin sebebi neydi acaba?

Ros masanın arkasındaki dönen sandalyeyi çıkarıp odanın ortasına koydu. Sandalyeye oturdu ve yanında getirdiği sarma sigarayı cebinden çıkarıp yaktı. Sigaradan derin bir nefes çekince başı döndü. Nefesini boşaltıp sırtını geriye yasladı ve yarım bir tur atarak odadaki eşyaların ona anlattıkları hikâyeleri dinledi. Bir saatin ve birkaç turun sonunda gözleri duvarda asılı olan, çok sevdiği kapalı çarşı tablosuna takıldı. Verdiği ferahlık hissi yüzünden bu tabloya sık sık bakardı ama şu anda ilgisini çeken şey bu değildi. Tablo dile gelmişti. Mesajı doğru duyup duymadığından emin olmak için ayağa kalktı ve kanepenin üzerinde Flora'nın topuk izlerine rastlayınca gülümsedi. Aynı yere ayaklarıyla bastı ve tahmininden daha ağır çıkan çerçeveyi kaldırdı.

Tablonun arkasındaki kasayı görünce şaşırmadı, kasanın orada olduğunu biliyordu. Flora bu kasayı, üreticilere verdiği nakit parayı koymak için senelerce önce taktırmıştı. Ros parayı artık bankadan havale ettiği için kasanın şu anda boş olması gerekiyordu. Resmi kanepenin üzerine koydu. Parmaklarını emniyet kilidinin üzerinde gezdirirken şifreyi tahmin etmeye çalışmanın hiçbir işe yaramayacağını fark etti. Sandalyesine geri gitti ve duvara gömülü duran kutuya gözlerini dikip sabahın erken saatlerine kadar bir sürü şey üzerine düşündü.

Şafak sökmeden önce yağmur atıştırmaya başlamıştı. Amaia uykusunu kirleten mikro uyarıcılar sayesinde yatak odasının kepenklerine vuran ritmik pıtırtıları fark etmişti ve artık Ibai uyanmadığı için bunları özellikle rahatsız edici buluyordu. Kalktığı zaman yağmur dinmiş olsa da itici gelen ıslak sokaklardan sonra sıcak ve kuru karakola girdiğinde rahatladı.

İçeri girerken her zamanki gibi kahve makinesinin etrafında toplanmış olan Montes, Zabalza ve Iriarte'ye selam verdi.

"Kahve ister misin, patron?" diye sordu Montes.

Amaia durdu, Zabalza'nın surat astığını görünce keyfi yerine geldi.

"Teşekkürler, dedektif ama plastik bardaktan kahve içmekten zevk almıyorum. Daha sonra kendime kupada yaparım."

Dedektif Yardımcısı Etxaide onu ofisinde bekliyordu.

"Patron, ABÖS'lerle ilgili ilginç şeyler öğrendim."

Amaia montunu astı, bilgisayarını açıp masasına oturdu.

"Dinliyorum."

"Ani Bebek Ölümü Sendromu veya ABÖS, bir yaşından, bazen de iki yaşından küçük çocukların açıklanamayan ölümlerine verilen isim. Genellikle uyku sırasında gerçekleşen ölüm acıya sebep olmuyor. Avrupa'da iki bin bebekten ikisi ABÖS'ten hayatını kaybediyor ve bunların yüzde doksanı ilk altı ay içinde gerçekleşiyor. İstatistiksel olarak ABÖS, bir ayın üstündeki sağlıklı

bebeklerin en çok maruz kaldıkları ölüm sebebi olsa da bunun büyük sebebi otopsi sırasında ölüm nedeni bulunamayan bebeklerin ölümlerinin ABÖS'e bağlanması."

Amaia'nın önüne bilgisayardan aldığı çıktıyı koydu. "Burada bazı risk faktörlerinin listesi var ve bunların nasıl önlenebileceği yazıyor. Gerçi doğum öncesi bakımdan emzirmeye, pasif içiciliğe, bebeğin uyurken nasıl yatırıldığına kadar çok çeşitli faktör var. İşin ilginç kısmı ölümlerin büyük bir kısmının geceleri gerçekleşmesi. İspanya'da ABÖS'e bağlı ölümlerin ortalaması Avrupa'nın geri kalanıyla aynı. Navarra'da son beş yılda on yedi çocuk ölmüş, bunlardan dördü Baztán'da ki bu sayılar da normal sınırlar içinde."

Amaia anlatılanları düşünerek ona baktı.

"Vakaların her birinde otopsi yapılmış ve ölüm sebebi ABÖS olarak kayıtlara geçmiş. Ancak bunlardan ikisinde patoloji uzmanı sosyal hizmetlerin, ailelerin evlerini ziyaret etmelerini tavsiye etmiş," dedi, Amaia'ya zımbalanmış bir tomar kâğıdı uzatarak. "Bundan başka bir bilgi yok ama bu iki vaka da olaydan sonra kapanmış gibi görünüyor."

Montes kapıyı nazikçe çaldıktan sonra başını kapıdan uzattı.

"Umarım bölmüyorumdur. Etxaide, kahve içmeye geliyor musun?"

Bu davet karşısında ne kadar şaşırdığı yüzünden okunan Jonan kaşlarını kaldırarak Amaia'ya baktı.

"Hadi sen git, bu arada ben de bunları okurum," dedi, raporu havaya kaldırarak.

Jonan çıktıktan sonra Montes başını tekrar kapıdan uzattı ve kadına göz kırptı.

"Çekil başımdan!" dedi Amaia, sırıtarak.

Montes çıktıktan sonra içeri Iriarte girdi.

"Bir kadın ölmüş," dedi Iriarte. "Annesi telefonlara cevap vermediği için kız Pamplona'dan buraya kadar gelmiş. Anladığım kadarıyla, kız geldiğinde annesi çok miktarda kan kusuyormuş.

Kız hemen acil durum hizmetlerini aramış ama sağlık ekipleri kadını kurtaramamışlar. Cesedi inceleyen doktor işin içinde bir terslik olduğundan şüphelenerek bizi aramış..."

Köprüden geçerlerken uzakta acile ait birkaç araç gördüler. Amaia ancak sokağın sonuna geldiklerinde hangi eve geldiklerini anladı. O anda sanki arabanın içindeki bütün hava birden çekilmiş gibi oldu ve boğuluyormuş gibi hissetti.

"Ölen kadının adını biliyor musun?"

"Ochoa," dedi Iriarte. "İlk adını hatırlayamadım."

"Elena Ochoa."

Iriarte'nin bu bilgiyi onaylamasına gerek yoktu. Kapının önünde beti benzi atmış, perişan halde sigara içen kadın tıpkı annesinin gençliğine benziyordu. Yanındaki, büyük olasılıkla partneri olan adam kadına, ayakta durmasına destek olmak için sarılmıştı.

Amaia onlarla konuşmadan içeri girdi, dar koridordan geçti ve bir sağlık görevlisi onu yatak odasına götürdü. Odanın sıcaklığı, Elena'nın cesedinin etrafındaki kan ve idrardan kaynaklanan keskin koku yüzünden ikiye katlanmıştı. Kadın yatak ve şifonyerin arasında, ellerini beline dolamış olarak dizlerinin üzerinde duruyordu, önündeki kanlı safraya doğru eğilmişti. Amaia, Elena'nın gözlerinin kapalı olduğunu görünce rahatladı. Duruşu, son anlarında yaşadığı acının bir kanıtı olsa da yüzünde rahatlamış gibi bir ifade vardı, sanki tam ölüm anı ona büyük bir gevşeme getirmiş gibi.

Amaia arkasında bekleyen doktora döndü.

"Dedektif Iriarte normal olmayan bir şey bulduğunuzu..."

"Evet, ilk önce çok büyük bir iç kanama geçirdiği için karnının kanla dolduğunu ve bu yüzden ciğerlerinin iflas ettiğini düşünmüştüm. Fakat daha yakından bakınca kusmuğunda minik minik kıymıklar olduğunu gördüm."

Amaia kanlı kusmuk birikintisine doğru eğilince gerçekten de içinde yüzlerce tahta kıymığı olduğunu gördü.

Doktor, Amaia'nın yanına çömeldi ve ona plastik bir kap gösterdi.

"Bir numune aldık, kanı yıkadıktan sonra geriye bu kaldı.

"Fakat bunlar kesinlikle..."

"Bir jilet kadar ince doğranmış ceviz kabukları... Bunları nasıl yutmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum ama bu kadar çok miktarda kabuk yediği için midesi, on iki parmak bağırsağı ve trakesi delinmiş olmalı. En kötüsü de şu, kusarken de iç organları tamamen parçalanmıştır. Antidepresan kullanıyormuş anlaşılan. İlaçlar mutfaktaki mikrodalga fırının üzerinde. İlaçları kullanmıyor da olabilir elbette. Bundan daha korkunç bir ölüm şekli düşünemiyorum."

Elena Ochoa'nın kızı dış görünümünü, adını ve misafirperverliğini annesinden almıştı. Evdeki herkese ısrarla kahve yaptı. Amaia karşı çıkmaya çalışsa da kızın erkek arkadaşı araya girdi.

"En azından kafası biraz rahatlar," dedi adam.

Amaia en son ziyaretinde oturduğu sandalyeye oturup mutfakta dolanan genç kadını izledi. Tıpkı daha önce olduğu gibi, fincanlar çıkarılıp kahvenin doldurulmasını bekledikten sonra konuşmaya başladı.

"Anneni tanıyordum."

"Sizden hiç bahsetmemişti bana," dedi kızı şaşkınlıkla.

"Çok yakın değildik. Annem Rosario hakkında bir şeyler sormak için anneni birkaç kez ziyarete gelmiştim, ikisi gençken arkadaşlarmış," dedi kadın. "Anneni son gördüğümde sinirleri biraz bozuktu. Son birkaç gündür annenin davranışlarında bir tuhaflık sezmiş miydin?"

"Annemin sinirleri hep bozuktu. Babamın ölümünden sonra depresyona girdi. Ben o sıralarda yedi yaşındaydım. İyi günleri de oluyordu kötü günleri de ama her zaman çok hassas biriydi. Son birkaç aydır paranoyak davranışlar göstermeye başladığı doğru. Paranoya semptomları gösterdiğinde doktor bana katı olmamı ve

annemin korkularını beslememem gerektiğini söylemişti. Fakat bu sefer gerçekten de ne kadar korktuğu belli oluyordu."

"Sen onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Sence annen kendini öldürecek biri miydi?"

"Yani intihar mı etti diyorsunuz? Asla, bu mümkün değil. Annem dindar bir Katolik'ti. Siz şimdi gerçekten de... Annem iç kanamadan öldü. Dün telefonda konuştuğumuzda bana midesinin ağrıdığını söylemişti. Mide ekşimesine karşı ilaç almış, bir de ağrı kesici. Papatya çayı içecekti. İş çıkışı arabayla gelirim dedim. Bir yıldır Luis'le, Pamplona'da yaşıyorum," dedi, genç adamı işaret ederek. "Çoğu hafta sonu gelip gece kalıyoruz. Neyse, zahmet etmememizi, midesinin ekşimiş olacağını söyledi. Dün gece yatmadan önce aradım onu, papatya çayını içtiğini ve bunun biraz işe yaradığını söyledi. Fakat bu sabah erkenden aradığımda telefona çıkmadı..."

"Elena, doktor annenin kusmuğunda ceviz kabuğu parçaları bulmuş, bunları kazara yutmuş olamaz, çok fazla. İç kanama da onları kusmaya çalıştığı için olmuş."

"Ama bu imkânsız," dedi genç kadın. "Annem cevizden nefret ederdi, cevizi görünce bile ödü kopardı. Asla eve ceviz sokmazdı, biliyorum çünkü alışverişini ben yapıyorum. Eline ceviz almaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ben küçükken, bir seferinde yolda kadının biri yanıma gelip bana bir avuç dolusu ceviz vermişti. Eve geldiğimde annem sanki eve zehir getirmişim gibi davrandı. Bana hepsini dışarı atmamı söyledi ve aralarına saklayıp saklamadığımdan emin olmak için eşyalarımı aradı. Sonra da beni tepeden tırnağa kadar keseledi ve kıyafetlerimi yaktı, korkudan deli gibi ağlamıştım. Sonra da bana bir daha kimseden ceviz almayacağıma dair yemin ettirdi, o olaydan sonra ben de bir daha almadım tabii. Gerçi işin ilginç yanı, aynı kadın yolda bana birkaç kez daha ceviz vermek istedi. Demek istediğim şu, annem o cevizleri asla bilerek isteyerek yemiş olamaz. Bunun başka bir açıklaması olmalı."

"Buna benzer birçok intihar şekli gördüm," dedi Doktor San Martín, "özellikle de hapishanedekilerde. Her zaman bu kadar dehşet verici olur. Quiralte'yi hatırladınız mı, hani fare zehri içen adamı? Cam kırıklarını, amonyak veya metal talaşı yutanları da gördüm... Az rastlanan Doktor Berasategui'ninkiler gibi sakin olanlar, böyle korkunçları değil."

"Doktor, Ochoa bu ceviz kabuklarını kazara yutmuş olabilir mi? Belki yiyeceğine katılmıştı?" diye sordu Iriarte.

"Midesindekileri incelediğimde size daha kesin bilgiler verebilirim ama kusmuğundaki kıymıklara bakılacak olursa, imkânsız değilse bile olasılığın çok çok düşük olduğunu söyleyebilirim." Sonra Markina'ya döndü. "Eğer başka sorunuz yoksa sayın yargıç, bu otopsiyi en kısa sürede tamamlamak istiyorum."

Markina başını sallayarak onaylayınca patoloji uzmanı Amaia'ya döndü.

"Siz otopsiye katılacak mısınız, Dedektif Salazar?"

"Ben katılıyorum," diye araya girdi Iriarte. "Dedektifin ailesi kurbanı tanıyormuş."

Doktor San Martín kısık sesle başsağlığı dileklerini ilettikten sonra arabasının yolunu tuttu. Ondan hemen sonra Amaia hızla arkasından gidip doktorun camını tıklattı ve hafifçe ona doğru eğilip söze başladı.

"Doktor, Esparza'ların küçük kızlarıyla ilgili olarak, bu bölgede son zamanlardaki ölümleri araştırdığımızda dikkatimizi çeken iki vaka oldu. Her iki vakada da patoloji uzmanı sosyal hizmetlerden kurbanın ailesini araştırmasını istemiş."

"Bu ne kadar zaman önce olmuş?"

"Yaklaşık beş yıl önce."

"O zaman Maite Hernández olmalı, o yıllardaki yardımcı patoloji uzmanı kendisiydi. Ben mümkünse küçük çocuklara otopsi yapmamayı tercih ediyorum, bu yüzden bahsettiğiniz vakalara o bakmış olmalı." Amaia, San Martín'in, Esparza'ların küçük kızının cesedini incelerken ne kadar üzgün göründüğünü hatırladı,

sanki duyduğu çok doğal tiksinti onu utandırıyormuş gibi gözlerini kaçırıyordu. Amaia onun profesyonelliğine, mesleğini ve büyük tutkusu olan öğretmenliği bir arada yürütüş şekline her zaman hayran olmasına rağmen bu insani davranışı karşısında doktorun değeri gözünde bir kat daha artmıştı.

"Doktor Hernández'e Universidad del País Vasco'da bir kadro verildi," diye devam etti sözüne. "Ofisime dönünce onu ararım. Sizinle konuşmayı kabul edeceğini sanıyorum."

Amaia doktora teşekkür etti ve uzaklaşan arabanın arkasından baktı. Sokakta başka araba kalmamış, komşular da yağmur yüzünden öğle yemeği için evlerine çekilmişlerdi. Amaia yan yana dizili evlere bakarken kapalı storların arkasında hareket eden siluetler gördü, çok şiddetli yağışa rağmen arada sırada bir pencere açılma sesinin duyulduğu bile oluyordu, belli ki komşular gelişmeleri yakından takip etmeye devam ediyorlardı.

Markina şemsiyesini açıp kadının üzerine tuttu.

"Senin memleketine son birkaç gün içinde kaç kere geldiğimi sayamadım. Gerçi şikâyet ettiğimi söyleyemem." Kadına bakıp sırıttı. "Aslına bakarsan, buraya gelmeyi istiyordum ama tamamen farklı sebeplerle tabii ki."

Amaia, Calle Giltxaurdi'ye bakan pencerelerdeki gereksiz bakışlardan uzaklaşmak için ona cevap vermeden sokaktan aşağıya doğru yürümeye başladı, Markina'nın peşinden geleceğine adı gibi emindi.

"Beni bir daha hiç aramadın, üstelik seni ne kadar merak ettiğimi biliyorsun. Bana nasıl olduğunu söylemeyecek misin? Son birkaç günde o kadar çok şey oldu ki."

Amaia, Sarasola'yı görmeye gittiğini söylemeden yargıca kısaca Berasategui'nin ölümünden, hayatına son vermek için aldığı ilacı nasıl elde etmiş olabileceğinden bahsetti.

"Kaybolan gardiyanı araştırdık. Ben Berasategui'yi sorguya çekerken odada bizimle bulunan gardiyanlardan biri değilmiş, onlar görevden uzaklaştırma cezası almışlar zaten. Adam

ebeveynleriyle yaşıyor ve onlar da bize oğullarının odasını göstermeyi kabul ettiler. Odada, şehrin diğer ucundaki bir eczaneden alınmış bir plastik poşet bulduk. Eczacıya gardiyanın fotoğrafını gösterince adam onu hemen tanıdı. Çünkü normalde o sakinleştiriciyi sıvı olarak satmıyormuş. Reçeteye bakıp Berasategui'nin ismini kontrol etmiş, doktorun ismi resmi kayıtlardan henüz çıkarılmamışmış. Her şey normal göründüğü için ilacı vermekten başka bir seçeneği kalmadığını söylüyor. Hapishanedeki güvenlik kamerası kayıtlarında gardiyan hücrenin dışında beklerken görünüyor, adam çok büyük olasılıkla, ilacı içtikten sonra boş şişeyi alabilmek için Berasategui'yi bekliyor. Adamın adına bir arama emri çıkarttık, akrabalarının yanında olup olmadığını kontrol ettik. Şimdilik o cephede yeni bir şey yok."

Eski kapalı pazar yerine gelmişlerdi. Markina bir anda durunca şemsiyenin altından çıkmamak için Amaia da durmak zorunda kaldı. Markina öne doğru birkaç adım attıktan sonra sırıtarak tekrar durdu. Amaia adamın onunla alay mı ettiğinden yoksa onu gördüğü için aşırı sevinçli mi olduğundan emin olamıyordu. Markina kadına bir iki saniye kadar sessizce bakınca Amaia bu bakışlardan bunaldı, gözlerini yere indirdi ve kendini toparladıktan sonra sordu:

"Neler oluyor?"

"Biraz önce bana haber vermedin derken soruşturmanın gidişatından bahsetmiyordum."

Amaia bakışlarını bir kez daha yere indirdi, bu sefer gülümsüyordu. Gözlerini yukarı kaldırdığında kontrolü tekrar ele geçirmişti.

"Sonuçta benden duyabileceğiniz haberler bu kadar," dedi sert bir sesle.

Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu. "O gece Berasategui'nin dairesinden çıkarken sana ne söylemiştim hatırlıyor musun?"

Amaia cevap vermedi.

"Benim hislerim hiç değişmedi, değişeceğini de sanmıyorum."

Kadına çok yaklaşmıştı. Ona bu kadar yakın olması kadını tahrik ediyordu: sesi bir gece önceki rüyasının canlı anısına karışınca dudaklarının, ağzının ve ona sarılışının sıcaklığını daha net hatırladı...

Büyük bir kültür vakfı, bir sanatçının eserlerine sponsor olmaya karar verdiğinde, bu kararı almalarındaki en önemli faktör sanat ve mali danışmanlarından aldıkları tavsiyeler oluyordu. Danışmanlar sanatçının yeteneği ve eserlerinin kalitesini değerlendirdikleri kadar sanatçının gelecek vaat edip etmediğini ve bu yatırımın uzun vadedeki maliyet etkinliğini de göz önünde bulunduruyorlardı. James'in Guggenheim'daki sergisiyle ilgili *Art News* ve *Art in America* gibi prestijli dergilerde yayınlanan parlak eleştiri yazıları sayesinde eserlerinin değeri de artmıştı. Şu anda, Banque National de Paris Foundation'dan bir temsilciyle, büyük bir komisyon alarak sonuçlanacağını umduğu bir toplantıya katılmak üzere Pamplona'ya gidiyordu.

James dikiz aynasını ayarlarken, kendi yansımasına bakarak sırıttı. Otobana çıkmak için Txokoto'dan geçip Giltxaurdi Köprüsü'ne çıkması gerekiyordu. Eski pazar yerinin yakınlarındaki bir sokaktan geçerken Amaia'yı gördü. Karısı bir şemsiyenin altında, şemsiyeyi tutan adamla sohbet ediyordu. James karısına seslenmek üzere pencereyi açtı. Fakat birden, hiç görünmeyen ama buna rağmen çok aşikâr olan bir şey sesinin dudaklarında donmasına sebep oldu. Adam konuşurken, çevresinde olup bitenden habersiz bir şekilde kadına doğru eğilmişti, Amaia da bakışlarını yere indirmiş onu dinliyordu. Yağmur yağıyordu ve şemsiyenin altına sıkışmışlardı, aralarında birkaç santimetre vardı ama James'i rahatsız eden şey mesafe değildi, kafasını kaldırırken karısının yüzünde gördüğü ifadeydi. Sanki ortada bir yarış varmışçasına gözlerine yansıyan isyandı. James, Amaia'nın karşı koyamayacağı tek şeyin bu olduğunu biliyordu çünkü o, tanrıça

Palas'ın yönetimi altındaki bir savaşçıydı, Amaia Salazar iyi bir savaş vermeden asla teslim olmazdı.

James arabanın camını kapattı ve hiç durmadan yoluna devam etti. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

16

Amaia soğuk kahvesinden büyük bir yudum alınca suratını buruşturdu ve fincanı masasının kenarına koydu. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti. Elena Ochoa'nın, kendi kanından oluşan bir birikintinin üzerine yığılmış görüntüsü iştahını kaçırmıştı. Fakat kaçan bir şey daha vardı, Elena'nın en sonunda korkularını yenip konuşacağına dair olan inancı... Kadının söyleyebileceklerinin hayati derecede önemli olduğunu hissediyordu.

Berasategui'nin hemen ardından Elena'nın da ölmüş olması onu şaşkına çevirmişti. Sanki elleriyle Baztán Nehri'ni durdurmaya çalışıyormuş gibi bütün olaylar parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Önünde, masanın üzerinde kâğıtlar üst üste yığılmıştı: Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin bölgedeki beşik ölümleriyle ilgili raporu; Valentín Esparza'nın hücresindeki sorgunun transkripti; Berasategui'nin otopsi raporu; kendi karaladığı notların olduğu birkaç A4. Maalesef kâğıtlarda yazanları okuduktan sonra da mantıklı bir sonuca ulaşamadığını fark etti, bir açmazın içindeydi, yönünü bulamıyordu. Sinirli sinirli kâğıtları karıştırmaya devam etti.

Sonra saatini kontrol etti, saat dört olmak üzereydi. San Martín bir saat kadar önce aramış ve ona, Jonan'ın raporunda

bahsi geçen bebek otopsilerini yapan patoloji uzmanının telefonunu vermişti.

Doktor, Amaia'nın dakikliğine şaşırdıysa bile hiçbir şey söylemedi.

"Doktor San Martín ilginizi çeken iki özel vakadan bahsetti. İkisini de çok iyi hatırlıyorum ama her ihtimale karşı yine de notlarımı çıkardım. İki sağlıklı kız bebek, otopsilerinde doğal sebepler dışında, ABÖS'ü doğal bir sebep olarak sayacak olursak tabii, başka bir ölüm sebebi görünmüyor. İki ölüm raporunu da imzalayan doktor ölüm sebebi olarak ABÖS yazmış. Bebeklerden biri yüzüstü diğeri sırtüstü yatıyormuş. Her iki vakada da, bende şüphe uyandıran şey ebeveynlerin davranışları olmuş."

"Davranışları mı?"

"Babanın isteği üzerine çiftlerden biriyle tanıştım. Adam beni tehdit eder gibi konuştu, insanların organlarını çalan patoloji uzmanlarıyla ilgili şeyler okuduğunu ve otopsiden sonra kızının bütün organları tam çıkmazsa görüşeceğimizi söyledi. Ailenin izni olmadan veya o kişi bağışlamadığı sürece kimsenin organlarının alınmadığı konusunda içini rahatlatmaya çalıştım. Ama beni asıl şaşırtan başka bir şey oldu, adam ölü bir çocuğun iç organlarının karaborsada ne kadara satıldığını bildiğini söyledi. Eğer organ bağışından bahsediyorsa yanıldığını söyledim ona, bu organlar ölümden hemen sonra, katı sağlık kurallarına uyularak çıkarılmak zorundaydı. O da bana, organ bağışı karaborsasından değil, cesetlerdeki organlardan bahsettiğini söyledi. Karısı onu susturmaya çalıştı, benden özür dileyip durdu ve adamın bu şekilde patlamasının sebebinin yaşadıkları travmatik olay olduğunu söyledi. Fakat ben onun ciddi olduğunu düşündüm, her ne kadar cahil bir hödük olsa da bildiği bir şeyler varmış gibi konuşuyordu. Sosyal hizmetleri aradım çünkü diğer çocuklarının, bebeğin abisinin durumuna çok üzülmüştüm, oğlan bekleme odasında oturup saçma sapan şeyler söyleyen babasını dinledi. Aileyi biraz gözlemlemenin kimseye zararı olmaz diye düşündüm.

Diğer ailenin davranışları da çok şaşırtıcıydı ama tamamen farklı bir açıdan. Kızlarının cesedini kısa süre içinde teslim edeceğimizi söylemek için Adli Tıp Enstitüsü'nün bekleme salonuna girdiğimde ailenin yas içinde olmak bir yana, neredeyse sevinçten havalara uçacak durumda olduklarını fark ettim. Hayatım boyunca, yoğun kederle tamamen umursamazlık arasındaki bir çizgide gidip gelen çok farklı tepkilerle karşılaştım ama odadan çıkarken babanın, anneyi teselli eder gibi, o andan sonra şanslarının açılacağını söylediğini duyunca şok geçirdiğimi itiraf etmeliyim. Belki de sadece karısını teselli etmek için böyle söylemiştir diye düşündüm ama kafamı çevirip bakınca gülümsediklerini gördüm. Zorla veya daha güçlü görünmek için gülümsemekten bahsetmiyorum, mutlu oldukları için gülümsüyorlardı." Doktor olanları hatırladığı için bir süre sustu. "Bazen çok dindar insanların, sevdikleri birini kaybettiklerinde buna benzer bir tepki verdiklerine şahit olmuşumdur çünkü cennete gideceklerini düşünürler ama onların temel olarak hissettiği duygu kabullenmedir. Bu çift olayı kabullenmek bir yana, keyifli görünüyordu.

Sosyal hizmetleri aradım çünkü bu çiftin iki üç yaşlarında iki küçük çocukları vardı ve akrabalarının merkezi ısıtma olmayan bodrum katında yaşıyorlardı. Baba hayatı boyunca sosyal yardımlarla geçinmişti. Sosyal hizmet görevlisine göre, yaşadıkları zorluklara rağmen hayatta olan çocuklar oldukça sağlıklıydı, aynı şekilde diğer ölen bebeğin abisi de öyle. Bu yüzden herhangi bir önlem alınmadı."

Amaia tam söze girecekken patolog konuşmaya başladı: "Doktor San Martín beni bugün aradığında aklıma bir vaka daha geldi. 1997 senesinin Mart ayıydı, Paskalya tatili zamanı. Bu tarihi bu kadar net hatırlıyor olmamın sebebi o gün Huarte Arakil'de, bir trenin raydan çıkması sonucu yaşanan kazada on sekiz kişi öldüğü için işten başımızı kaldıracak halimiz yoktu ve bir beşik ölümü vakası geldi. Bu vakada da anne baba beni görmek istedi ve benimle konuşmadan gitmeyeceklerini söylediler.

Durum içler acısıydı. Anne ileri derecede kanser hastasıydı. Benden süreci hızlandırmamı rica ettiler, bebeğin cesedini bir an önce almak istiyorlardı. Yine aynı şekilde, normalde olmaları beklenecek derecede kederli görünmüyorlardı. Hatta o çiftle, tren kazasında yakınlarını kaybeden perişan akrabaların arasında o kadar büyük bir fark vardı ki. Daha çok tamirciden arabalarının çıkmasını bekliyormuş gibi görünüyorlardı. O zaman kontrol etmiştim, başka çocukları olmadığı için sosyal hizmetlere durumu bildirmek için bir sebep göremedim.

Bana bir adres verirseniz size notlarımla beraber, diğer iki vakayla ilgilenen sosyal hizmet görevlilerinin telefon numaralarını da yollayabilirim, belki konuşmak istersiniz."

"Bir sorum daha var, doktor," dedi Amaia.

"Buyurun."

"Bahsettiğiniz son vaka, bebeğin cinsiyeti kız mıydı yine?"

Doktor notlarına bakarken bir sessizlik oldu.

"Evet, bebek kızmış."

Bir saat sonra sosyal hizmetler görevlisi dosyaları bulup Amaia'yı geri aramıştı. Her iki vaka da başka bir önlem alınmadan kapanmıştı. Ailelerden biri aldığı maddi yardımı bir süre sonra durdurmuştu. Edindiği bütün bilgi buydu.

Amaia, Jonan'ı aradı. Telefonunun kapalı olduğunu fark edince şaşırdı. Koridorun diğer tarafına geçip Zabalza ve Montes'in çalıştıkları ofisin açık kapısını hafifçe tıklattı.

"Dedektif Montes, ofisimde biraz görüşebilir miyiz?"

Montes kadının peşinden çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

"Dedektif Yardımcısı Etxaide, ABÖS sebebiyle çocuklarını kaybeden bütün Baztánlı ailelerle ilgili bir rapor hazırladı. İlk bakışta dikkat çekici hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor ama patolog iki aileyi sosyal hizmetlere yönlendirmiş. Konuşmamız sırasında, anne babanın tuhaf davranışlar sergilediği bir üçüncü vakadan da bahsetti. Çiftlerden birinin özellikle çok keyifli

olduğunu belirtti. Bir diğeri bir süre devlet yardımı aldıktan sonra yardımı geri çevirmiş. Bu sabah her iki aileyle de görüşmeye gitmeni istiyorum, herhangi bir bahane uydur ama sakın bebeklerden bahsetme."

Montes iç çekti. "Bu benim için biraz zor olacak," dedi Montes, raporun sayfalarını karıştırırken. "Çocuklarına bakamayan aileler kadar sinirlerimi bozan hiçbir şey olamaz."

"Şimdi açık konuşalım Montes, her şey sinirlerini bozuyor senin," dedi Amaia. Montes sırıttı. "Zabalza'yı da yanına al, ofisten çıkmak iyi gelir belki, ayrıca o senden çok daha nazik biri. Bir de, Jonan'ın nerede olduğunu biliyor olabilir misin?"

"Bu öğleden sonra izin günü, halletmesi gereken bir iş olduğunu söylemişti..."

Amaia patoloğun ve sosyal hizmet görevlisinin söylediklerini yazdığı için Montes'in kapı eşiğinde durmaya devam ettiğini fark etmedi.

"Fermín, başka bir şey mi var?"

Montes bir iki saniye kadının yüzüne baktıktan sonra kafasını hayır der gibi salladı.

"Yoo, bir şey yok."

Kapıyı açıp dışarı çıktığında Amaia bir süre ona söylenmeyen önemli bir şey olduğu hissinden kurtulmayı başaramadı.

Zihni çok meşguldü, bu şekilde bir yere varamayacağını kabul etmek zorundaydı. Belgeleri kaldırırken saatine baktı, o anda aklına James'in Pamplona'daki önemli toplantısı geldi. Kocasını cep telefonundan arayıp bir süre bekledi. James telefonu açmadı. Sonra bilgisayarını kapattı, montunu aldı ve evin yolunu tuttu.

Son günlerde, Engrasi hala ve Altın Kızlar her zaman oynadıkları kart oyunundan vazgeçmiş, bunun yerine Ibai'ı keyifle kucaktan kucağa gezdirmek gibi eğlenceli bir ritüel başlatmışlardı, bunu yaparken de gözlerini kocaman açıp oğlana bakıyor ve şen kahkahalar atıyorlardı. Amaia, ihtiyar hanımların kahkahalarının

etkisine kapılan oğlunu onların elinden kurtarmayı zar zor başardı.

"Onu şımartıyorsunuz," dedi Amaia şakayla karışık. "O kadar eğleniyor ki şimdi uyumayacak," diye ekledi ve kadınların bütün itirazlarına rağmen Ibai'ı alıp yukarı çıktı.

Ibai'ı beşiğine koyup onun banyosunu hazırladı, sıcakladığı için üzerindeki kazağı çıkardı ve silahını kılıfıyla beraber gardırobun üzerine kaldırdı. Silah için daha güvenli bir yer bulması gerekecekti. Üç yaşındaki çocuklar maymun gibi oldukları için her yere tırmanabiliyorlardı. Pamplona'dayken silahı kasaya kilitliyordu, *Juanitaenea*'ya da bir kasa taktırmayı planlıyorlardı aslında. Aklına evin dışındaki paletler ve yarım kalan tadilat işi geldi. Telefonunu çıkarıp James'i tekrar aradı, telefon sadece iki kez çaldı, sanki karşı taraf aramayı reddetmişti.

Ibai'ı hiç acele etmeden yıkadı, oğlan suyu çok seviyordu, Amaia da onu bu kadar mutlu ve gevşemiş görmeyi. Fakat James'in sessizliğinin, oğluyla geçirdiği bu özel anın keyfini çıkarmasına engel olduğunun da farkındaydı. Ibai'ı kurulayıp pijamalarını giydirdikten sonra James'i tekrar aradı ve telefon bir kez daha meşgule düştü. Bu sefer bir mesaj attı: James, merak ediyorum, ara beni. Bir dakika sonra cevap geldi: Çok meşgulüm.

Ibai mamasını bitirir bitirmez uykuya daldı. Amaia bebek monitörünü fişe taktı ve aşağıya, televizyon seyreden Ros ve halasının yanına inip oturdu. Dışarıdaki parke taşlı kaldırımdan gelen tekerlek seslerinden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordu. James'in arabasının yanaştığını duyunca montunu giyip onu karşılamak için dışarı çıktı. James motoru ve ışıkları kapatmış, sessizce arabanın içinde oturuyordu. Amaia yolcu koltuğuna geçti.

"Tanrı aşkına, James! Çok merak ettim."

"Geldim işte, değil mi?" diye cevap verdi James soğuk bir sesle.

"Arayabilirdin..."

"Sen de öyle," diye onun sözünü kesti adam.

Bu tepki karşısında şaşıran kadın savunmaya geçti.

"Ben seni kaç kez aradım ama açmadın."

"Evet, akşam altıda. Neden gündüz aramadın?"

Amaia onun sitem etmekte haklı olduğunu düşündü önce ama sonra bir anda sinirlendi.

"Yani seni aradığımı gördün ve telefonu açmadın. Neler oluyor, James?"

"Sen söyle, Amaia."

"Ben neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

James omuzlarını silkti.

"Neden bahsettiğimi hiç anlamıyorsun öyle mi? Güzel, bir sorun yok o halde," dedi James, arabadan çıkmak üzereyken.

"James," Amaia onu durdurdu. "Neden bana böyle davranıyorsun? Neler olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim bugün Banque National de Paris'ten bir temsilciyle bir görüşmen vardı. Bana nasıl geçtiğini bile söylemedin."

"Umurunda mı sanki?"

Amaia kocasının profilini inceledi, çenesi öfkeyle sıkıca kapanmıştı. Yakışıklı kocası sinirliydi ve Amaia suçun kendisinde olduğunu biliyordu. Yumuşacık ve sevgi dolu bir sesle karşı çıktı: "Bana bunu nasıl sorarsın? Elbette umurumda James, sen benim için dünyadaki her şeyden daha önemlisin."

James karısına baktı, suratındaki sert ifadeyi bozmamaya çalışırken bakışları yumuşamıştı. Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

"Fena değildi," dedi.

"Ah, hadi ama! Fena değil miydi yoksa çok mu iyiydi?"

Adamın yüzü aydınlandı. "İyiydi, çok çok iyiydi."

Dizleriyle koltuğa çıkıp kocasına sıkıca sarıldı. Öpüştüler. Tam o anda Amaia'nın telefonu çaldı. Amaia telefonunu ararken James'in suratı asıldı.

"Açmam lazım, karakoldan arıyorlar," dedi kadın, kollarını çekerek.

"Dedektif Salazar, Elena Ochoa'nın kızı aradı biraz önce. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama çok ısrar etti, çok acil olduğunu söyledi... Size numarasını mesajla ilettim."

"Acil bir görüşme yapmam lazım," dedi James'e, arabadan inerek. James'in onu duyamayacağı bir mesafeye gelince numarayı çevirdi. Marilena Ochoa telefonu hemen açtı.

"Dedektif, ben Elizondo'dayım. Bütün bu olanlardan sonra geceyi burada geçirmeye karar verdik. Biraz önce yatağa gittiğimde, yastığın altında annemden bir mektup buldum." İlk başlardaki güçlü ve telaşlı sesi bir anda kesilen genç kadın ağlamaya başladı. "İnanamıyorum ama sanırım siz haklıymışsınız, annem *gerçekten* de intihar etmiş... bir not bırakmış," dedi kadın kederli bir sesle. "Ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım, doktorların dediğini yaptım, paranoyak davranışlarını, korkularını hafife aldım... Ve o bir not bırakmış. Ama bana değil, size." Genç kadın ağlamaya başladı. Amaia artık onun söylediklerinden hiçbir şey anlayamadığı için Marilena'yı teselli etmeye çalışan kişinin telefona çıkmasını bekledi.

"Dedektif, ben Luis, Marilena'nın erkek arkadaşı. Lütfen gelip mektubu alın."

James arabadan indi. Amaia kocasının yanına gitti ve yüzüne baktı.

"James, Elizondo'da, yürüme mesafesinde bir yerden bir belge almam gerek. Yürüyerek gidebilirim," diye ekledi, işinin çok uzun sürmeyeceğini kanıtlamak istermiş gibi.

James eğilip karısını öptükten sonra tek bir kelime daha etmeden eve girdi.

17

Birkaç saat kadar yatıştıktan sonra kış intikam almak için geri dönmüştü. Amaia, Elizondo'nun boş sokaklarında esen soğuk batı rüzgârını hissettiği anda dışarı çıkarken atkısını ve eldivenlerini almadığına pişman oldu. Montunun yakasını yukarı kaldırdı, boynunu sıkıca kapattı ve hızlı adımlarla Elena Ochoa'nın evinin yolunu tuttu. Zili çalıp soğukta titreyerek bekledi. Kapıyı kadının erkek arkadaşı açtı ama Amaia'yı içeri davet etmedi.

"Çok bitkin," dedi açıklamak için. "Bir uyku ilacı aldı, şu anda kendinde değil."

"Anlıyorum," dedi Amaia. "Çok ağır bir darbe..."

Adam kadına uzun, beyaz ve açılmamış bir mektup uzattı. Zarfın üzerinde kendi adı vardı. Amaia zarfı cebine sokunca, zarfın kaybolmasıyla adamın yüzünde oluşan rahatlamayı gördü.

"Sizi haberdar ederim."

"Eğer mektup düşündüğümüz şeyse, hiç zahmet etmeyin, yeterince acı çekiyor zaten."

Amaia nehir yatağının kıvrımını takip ederek yürüyordu. O soğuk ve karanlık geceye rağmen sahte bir sıcaklık izlenimi veren, meydandaki turuncu ışıklara doğru çekildiğini hissediyordu.

Sadece yağmur yağdığında suyu akan Lamia çeşmesinin yanından geçti ve belediye sarayına gelene kadar yürümeye devam etti. Orada durup parmaklarını *botil harri*'nin pürüzsüz yüzeyine sürttü. Diğer eliyle cebindeki zarfı sıkıca tutmaya hâlâ devam ediyordu. Zarftan hoş olmayan bir koku yayılıyordu, sanki yazan kişinin hayatının son kıvılcımı zarfın içine hapsolmuş gibi.

Rüzgâr meydanda fırtına gibi estiği için Amaia'nın durup mektubu okuması mümkün değildi. Calle Jaime Urrutia'ya doğru yürümeye başladı, her sokak lambasının altında durup korunaklı bir yer olup olmadığına bakıyordu. Mektubu evde okumak istemiyordu. Okuyacak bir yer bulamayınca köprüden karşıya geçti. Su bendinden gelen ses rüzgârın sesiyle aşık atıyordu. Trinkete Pansiyon'un önünden sağa döndü ve yalnız kalabileceği tek yer olduğunu bildiği mekâna doğru yürümeye başladı. Babasının yıllar önce ucuna anahtar bağladığı ipeğimsi ipi aradı cebinde. Anahtarı deliğe soktu ama anahtar yarım tur attıktan sonra durdu. Amaia, Ros'un fırının kilidini değiştirmiş olacağını tahmin etse de bir daha denedi. Ablasının aldığı bu inisiyatif onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Artık işe yaramayan anahtarı cebine koyduktan sonra parmakları zarfa değdi. Mektup canlı bir yaratık gibi onu çağırıyordu sanki. Rüzgâra karşı yürüyerek hızlı adımlarla halasının evinin yolunu tuttu ama içeriye girmektense arabasına bindi ve tepe ışığını açtı.

Sana beni bulacaklarını söylemiştim, buldular da. Hep dikkat ettim ama haklıydım, onlardan kaçmanın bir yolu yok. Bir şekilde bunları içime soktular, bağırsaklarımın parçalandığını hissedebiliyorum. Aptal gibi midem kaynıyor sandım ama saatler geçtikçe gerçekte neler olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu şey beni yiyip bitiriyor, öldürüyor, bu yüzden artık sana gerçeği söylemekte bir sakınca görmüyorum.

Ev, kahverengi duvarları ve siyah çatısı olan, yıkık dökük bir çiftlik evi. Oraya gitmeyeli yıllar oluyor ama evin kepenklerini hep kapalı tutuyorlar. Orabidea'ya giden yolda, dev bir çayırlığın ortasında, o bölgede bir eşi daha yok. Etrafında hiç ağaç yok, orada hiçbir şey yetişmiyor ve ev sadece yoldaki virajdan görünüyor.

Siyah bir ev, ben renkten bahsetmiyorum, içindeki şeyden bahsediyorum. Oralara gitme diye seni uyarmayacağım çünkü eğer gerçekten de söylediğin kişiysen ve senin için biçilen kaderden kurtulmayı başardıysan seni eninde sonunda bulacaklardır zaten.

Tanrı yardımcın olsun,

Elena Ochoa

Telefonunun, kapalı alandaki yersiz sesi oturduğu yerde sıçramasına sebep oldu. Elena Ochoa'nın mektubu elinden düşüp pedalların arasına girdi. Amaia gergin ve kafası karışık bir şekilde telefonu açarken bir yandan da kâğıt parçasını almak için öne doğru eğilmişti.

Ağır bir günün ardından Dedektif Iriarte'nin sesindeki bitkinlik net olarak hissediliyordu. Amaia saatine baktı ve Iriarte'yi tamamen unutmuş olduğu geldi aklına. Saat on biri geçmişti.

"Elena Ochoa'nın otopsisi yeni bitti. Yemin ediyorum, ben hayatımda böyle bir şey görmedim, dedektif." Amaia adamın derin bir nefes aldıktan sonra yavaş yavaş nefesini boşalttığını duydu. "San Martín ölüm sebebini keskin nesnelerin yutulması yoluyla intihar olarak girdi, ben hafife almak diye buna derim! Fakat başka ne yazabilirdi ki? O da bunca yıllık meslek hayatı boyunca böyle bir şeyle karşılaşmadığını söylüyor," dedi Iriarte, sinirli bir şekilde gülerek.

Amaia migren atağının yaklaştığını hissedebiliyordu ve titremeye başlamıştı. Bu fiziksel etkilerin sebebinin Elena'nın

mektubu ve Iriarte'nin durumu açıklamaktaki tutukluğu olduğunu sezebiliyordu.

"Bana olanları anlatın, dedektif," dedi Amaia emreder gibi.

"Kadının kustuğu ceviz kabuğu kıymıklarını siz de gördünüz. Bunların izine midede de rastlandı ama bağırsaklar tamamen..."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsunuz, dedektif. Tamamen doluydu derken patlarcasına doluydu demek istiyorum, içi tıka basa doldurulmuş bir sosis gibi. Bazı yerlerde kıymıklar bağırsak duvarını delip çevredeki organlara da sıçramış."

Migreni iyice yerleşti, kafasının yerinde dışarıdan bir çekiçle güm güm vurulan çelik bir kask vardı sanki.

Iriarte derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti:

"Yedi metre ince bağırsak ve bir buçuk metre de kalın bağırsak, içleri tıka basa ceviz kıymıklarıyla dolu olduğu için iki katı büyümüş. Doktor bağırsak duvarının patlamamış olmasına inanamadı. Ve işin en ilginç kısmı neydi biliyor musunuz? İçeriden bir parça bile ceviz çıkmadı, sadece kabuklar vardı."

"San Martín başka ne söyledi? Bunları kadına zorla yedirmiş olabilirler miymiş?"

Iriarte içini çekti.

"Canlı canlı mümkün değil. Bağırsaklar oldukça duyarlıdır, o durumda acıdan ölürdü muhtemelen. Fotoğrafları aldım, San Martín otopsi raporunu hazırlıyor. Yarın sabah elimizde olacağını umuyorum. Şimdi eve gidiyorum, gerçi uyuyabileceğimden hiç emin değilim," diye ekledi.

Amaia da uyuyamayacağından emin olduğu için bir sakinleştirici içti. Sonra yatağa, Ibai'la James'in yanına uzandı ve sevdiklerinin ritmik nefes alış verişlerinde çok ihtiyaç duyduğu huzuru bulmaya çalıştı. Birkaç saatini okumaya çalışarak geçirdi, arada sırada pencerenin karanlık nişlerine ve yattığı yerden havanın aydınlandığını görebilsin diye bir parça açık bıraktıkları storlara baktı.

Uykuya daldığını fark etmemişti ama yabancı içeri girdiğinde uyuduğunu biliyordu. Kadının girişini, ayak seslerini veya nefesini duymamıştı. Fakat kokusunu alabiliyordu; teninin, saçının ve nefesinin kokusu hafızasına kazınmıştı. Vücudunda alarm zillerinin çalmasına sebep olan bir koku... Düşmanının, celladının kokusu. Bir anda çaresiz bir korku kapladı içini ve hazırlıksız yakalandığı, onun bu kadar yakınına gelmesine izin verdiği için kendine küfretti çünkü onun kokusunu alabildiğine göre çok yakınına gelmiş demekti.

Amaia'nın içindeki küçük kız kurbanların tanrısına, onlara merhamet etmesi için dua etti, bir yandan da asla karşı çıkılmaması gereken bir emri tekrar ediyordu: *sakın gözlerini açma, sakın gözlerini açma, sakın gözlerini açma, sakın gözlerini açma, sakın gözlerini açma.* Korku değil ama öfke dolu bir çığlık yükseldi içinden, çığlığı atan küçük kız değildi, kadındı: *Bana zarar veremezsin, artık bana zarar veremezsin.* Sonra gözlerini açtı. Rosario yatağın başında, Amaia'nın yüzünün birkaç santimetre ötesinde duruyordu, o kadar yakınındaydı ki yüzü bulanıktı. Gözleri, burnu ve ağzı odayı kapatıyordu, üzerindeki giysilere yapışan soğuk titremesine sebep oluyordu.

Rosario'nun sırıtan ağzı, yüzünde bir yarık haline dönüştü. Alev alev gözleriyle Amaia'ya dikkatlice baktı, korkusu onu eğlendiriyordu. Amaia çığlık atmayı denedi ama ciğerlerinden bütün gücüyle dışarıya doğru ittiği sıcak soluk ağzında öldü. Dehşet içinde kıpırdayamadığını fark etti. Uzuvları kurşun kadar ağırdı ve yumuşak şiltenin üzerindeki ağırlığının altında hareketsizdi. Avının paralize olduğunu gören Rosario'nun yüzündeki gülümseme büyüdü ve katılaştı. Amaia'nın o kadar yakınına geldi ki saçları kadının yüzüne değdi. Amaia gözlerini kapattı ve elinden geldiği kadar yüksek sesle bir çığlık attı ve bu sefer içine hapsolmuş havayı boşaltmayı başardı. Fakat rüyada çınlayan çığlık yatakta uyuyan kadının ağzından çıkmadı, tek yapabildiği "hayır" diye fısıldamak oldu. Bu da onu uyandırmaya yetti.

Amaia ter içinde kalkıp yatakta oturdu, ışığı yumuşatmak için komodinin üzerinde duran abajura örttükleri eşarbı kaldırdı. Önce uyuduklarından emin olmak için James ve Ibai'a baktı, sonra da gardırobun üstüne, tabancasının her gece durduğu yere baktı. Uyandığı anda, odada başka biri olmadığını biliyordu ama buna rağmen rüyasında hissettiği capcanlı hislerden kurtaramıyordu kendini: nabzı hızlanmış, uzuvları ağırlaşmış ve kurtulmaya çalışırken sarf ettiği çaba yüzünden her yeri ağrımıştı. Bir de Rosario'nun kokusu...

Nefesinin normale dönmesini bekledi, sonra yataktan çıktı. Tabancasını aldı, temiz birkaç parça kıyafet alıp tenine sinen kokunun o nefret dolu izini çıkarabilmek umuduyla duşa girdi.

18

Siyah evi aramaya gün doğarken başladı. Bir fincan kahveden ibaret olan kahvaltısını ayakta, mutfak masasına yaslanıp pencereden dışarıdaki, bir türlü aydınlanmak bilmeyen Baztán gökyüzünü seyrederek yapmıştı.

Elizondo'dan Oronoz-Mugaire'ye arabayla ana caddeden gidip Orabidea'dan dönmüştü. Burası vadinin en uzak yerlerinden biriydi, bir bütün olarak tarlaları ve çiftlik evleriyle zorlu olduğu kadar güzel olan bir yerin doğal çekiciliğini ve gücünü korumayı başardığı için insan burada zamanın durduğunu hissediyordu. Bazılarına hâlâ elektrik bağlanmamış olan çiftliklerin arasında birkaç kilometre mesafe vardı. Geçen sene bahar aylarında James onu, Baztán'ın en büyüleyici ve eşsiz yerlerinden biri olan *Infernuko Errota*'ya ya da diğer adıyla Hell's Mill'e gelmeye ikna etmişti. Aynı yoldan on beş kilometre daha gittikten sonra Etxebertzeko Borda'dan ayrılan bir patikayı takip ederek bitki örtüsünün arasında gizlenmiş, ismini yaratıcısından almış değirmene geliyordunuz. Carlist Savaşları sırasında inşa edilen Hell's Mill, savaş sırasında dağlara kaçan askerlerin hayatta kalmasında büyük rol oynamıştı. Bu değirmen, nehrin üzerindeki üç

tomruğun üzerine inşa edilmiş, modern bir yapıydı. Baztán halkı tahıl yüklü katırlarıyla değirmene gelip ailelerine un tedarik edebilmek için o karanlıkta tahılları öğütürlerdi. Karanlık Baztán gecesinde, kırsala özgü güzellikteki kaygan patikada, hayvanlarını nehrin kenarındaki tehlikeli yoldan geçirirken sanki gerçekten de cehenneme doğru iniyorlarmış gibi hissetmiş olmalılardı. İsmi de buradan geliyordu zaten. Baztán halkı, yapılması gerekeni yapmanın bir yolunu her zaman bulmuştu.

Bu yol üzerinde bildiği bir yer daha vardı; Bagordi'nin eteklerindeki atış poligonu. Sinyal gücü azaldığında, konumu her iki saniyede bir yeniden hesaplayan navigasyonu kapattı. Tepeden yukarıya çıktı, ara ara durup yan koltukta açık duran askeri araştırma haritasını inceledi. Elena'nın net olmayan açıklamalarından evin bir düzlükte mi yoksa vadide mi olduğu anlaşılmıyordu, tek bildiği evin o bölgede eşi benzeri olmayan geniş bir çayırın ortasında olduğuydu. Meskene dönüştürüldüğü halde haritada görünmeyen çoban kulübeleri de dahil olmak üzere, tarife uyan uymayan bütün çiftlik evlerini kontrol etmeye karar verdi. Kaybolmuş ya da ana yoldan kazara bu tarafa sapmış gibi yaparak, geçilmesi zor yolun sonunda onu karşılamaya gelmiş birkaç çiftçiye el salladı, yüzlerindeki küçümseyici gülümsemeleri ve arabanın tekerleklerinin peşinde deli gibi koşup havlayan çoban köpeklerini görmezden geldi.

Sabah on gibi arabayı durdurdu ve bacaklarını esnetti. Bir yandan da haritada, elediği bütün yerlerin üstünü çizdi. Engrasi'nin evindeki, çocukluğundan aklında kalan bir termosa kahve koyup yanına almıştı. Arabanın kaportasına yaslanıp manzarayı seyrederken, bardak olarak kullanılan kapağı avucuna alıp kahveden küçük yudumlar aldı. Sıcak ve tatlı kahve aklına rüyasını getirince bir anda irkildi. Kâbus mu görmüştü yoksa başını derde sokma ihtimaline karşı açık bir uyarı mıydı bu? Ajan Dupree olsa ne derdi? Beynin farklı bir şekilde işlediği ve ona rüya formatında gelen bilgiler miydi bunlar yoksa çocukken yaşadığı salt korkuyu

tekrar yaşadığı bir kâbus mu görmüştü? İçgüdüsel bir hareketle elini telefonuna uzattı, gerçi Dupree'yle sadece gece geç saatlerde konuştuklarının tamamen farkındaydı. Ekrana baktı, hiç çekmediğini görünce telefonu tekrar cebine koydu ve o saate kadar hiç telefon almadığını düşündü.

"Doğa bizim koruyucumuz," diye fısıldadı, yolun iki tarafında uzanarak ışığa karşı doğal bir engel teşkil eden ağaçların ihtişamını hayranlıkla seyrederken. Ormanın gücünün tamamıyla farkında olduğu bir anda ana yolun aslında ormanı tam ortasından kesmediğini, daha çok dağların tüm enerjisinin görünmez bir nehir gibi aktığı bir kanala benzediğini düşündü.

Ne diyeceğini öğrenmek için Dupree'yle konuşmasına gerek yoktu. Amaia bir polis memuruydu, eğitimli bir dedektifti, alarm zili çaldığında kulağını kapatmaması gerektiğini biliyordu. Son zamanlarda, mantıklı ve mantık dışı olanla, modern polis yöntemleriyle geleneksel polis yöntemlerinin, ayrıntılı bir analizle basit bir sezginin aynı dünyaya ait olduğunu çok daha iyi anlamaya başlamıştı ve bu yüzden de bir dedektif olarak gerçeğe ulaşmak için bu iki yöntemi harmanlaması şarttı. Ablası istediği gibi bir cenaze töreni düzenleyebilirdi ama Amaia, kanıtlayamasa da annesinin ruhunun bedeninde yaşadığını ve çocukluğundan beri peşini bırakmayan tehdidin her zamanki kadar gerçek olduğunu biliyordu. Berasategui'nin mesajı da bunu kanıtlıyordu zaten. Karnında, teninde, kalbinde ve zihninde hissediyordu bunu. Dahası zihni o dehşet verici mesajları uykusunda ona iletmeye devam ediyordu.

Rüyasındaki hisleri birkaç dakika kadar üzerinden atamadığını hatırladı. Uyandığında uzuvlarındaki ağrılar tüm gerçekliğiyle duruyordu, kıpırdayamadan yatıyor olmanın verdiği gerginlik de öyle. Hatta daha sonra sabun ve sıcak suyla yıkadığı Rosario'nun kokusu da öyle. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve kahvenin acı tadı annesinin kokusunu hatırlatınca öğürdü. Kahvenin kalanını çalıların arasına dökerken Sarasola'nın, Inguma'yla ilgili

söylediği gibi insanın kâbus yüzünden ölüp ölemeyeceğini düşündü. Kâbuslara giren cinlerin iki dünya arasındaki hassas bariyeri kaldırıp avlarını avlayacak kadar güçlü olup olmadıklarını düşündü. Eğer uyanmasaydı ne olacaktı? O kâbuslar sırasında hissettikleri o kadar canlıydı ki, gördükleri gerçekmiş gibi geliyordu. Hmong gibi, annesinin göründüğü anda uykuda olduğunu biliyordu ve gözlerini açtığında onu görmüş, onun kokusunu almıştı, hatta annesinin saçlarının yüzüne değdiğini hissetmişti. Bundan daha fazlası olabilir miydi? Rosario'nun ona dokunuşunu hissedebilir miydi? Kuru dudaklarını; kanına susamış, yüzünü yalayan, ıslak dilini? Nefesini ondan çalmak için ağzının üzerine kapanan annesinin dudaklarını hissedebilir miydi? Kâbuslarındaki Rosario, o efsanevi Inguma gibi canını içinden çekip alabilir miydi?

Göz ucuyla sol tarafta, ağaçların arasındaki yoğun bitki örtüsünde bir hareketlenme sezdi. Kafasını kaldırıp ağaçların tepesinde bir kıpırtı olmadığını görünce bunun rüzgâr olamayacağına karar verdi ama gözlerini kısıp ağaçların arasına dikkatlice baksa da bir şey göremedi. Termosu koymak için arabanın bagajını açtığında aynı kıpırtıyı tekrar gördü. Bu şey her neyse, göğüs hizasındaki dalların hışırdamasına sebep olacak kadar uzundu. Bagajı tekrar kapattı ve ormanın kenarına kadar yürüdü. Büyük bir kayın ağacının gövdesinin arkasındaki uzun gölgeyi görünce olduğu yerde durdu. Göğe yükselen ağacın gölgesinde yok olmaya yüz tutan minik filizleri hışırdatan şey buydu demek ki.

Hiç kıpırdamadan yerinde durmaya çalışırken bacaklarındaki titremenin tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Eli içgüdüsel bir hareketle belindeki silaha giderken kendi kendine silahı çekmemesi gerektiğini hatırlattı. Gözcü, saklandığı ağacın arkasındaydı hâlâ. Oradan çıkacağını umarak, başını öne eğip yere bakarak geri geri yürümeye başladı.

Bu hareketin sonuçları beklemediği kadar hızlı oldu. Gözcünün alev alev gözlerini üzerinde hissetti. Bu acımasız, ateşli,

ruhsuz bakış kalbini delip geçmişti sanki. Bu düşmanca varlık yüzünden irkilince neredeyse düşecekti. Kendini toparladı, gözlerini yerdeki bitki örtüsüne çevirdi ve tam ortadan kaybolurken gözcüyü son anda görmeyi başardı. Elini kabarık montunun içine soktu, parmaklarını Glock'unun güven veren yüzeyinde gezdirdiği an kendini suçlamaya başladı. Derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı. Onu tekrar görmesi gerekiyordu, onun varlığını öyle büyük bir arzuyla özlüyordu ki kalbi acıyordu. Bu kadar yakınında olup bu kadar uzakta olduğunu bilmek onu sinirlendiriyordu çünkü ona ihtiyacı olduğunu kabul edemiyordu, hatta deli gibi özlemini çektiği, ondan aldığı güven hissini tekrar yaşaması mümkün değildi. Yol kenarından, ağaçlara değebilecek kadar yakın bir mesafede yürümeye başladı. O anda ormana hâkim olan sükûnetin farkına vardı. Kuş ve kanat sesleri, hatta ağaçların fısıltısı bile kesilmişti, sanki doğa nefesini tutmuş bekliyordu. İleriye doğru bir adım daha attıktan sonra gölgenin saklandığı yerden ağır ağır çıktığını fark etti. Ormanın koruyucusunun, yolun diğer tarafında, arkasından gelen tiz ıslığını duyunca içinde giderek kabaran bir korku hissetti. *Basajaun*, varlığını özlemle beklediği koruyucu ona tehlikeyi haber veriyordu. Amaia tabancasını çekerken ormanın koruyucusu sandığı gölgenin tekrar karanlığa karıştığını fark etti.

Koşarak arabasına gitti, motoru çalıştırdı, yüksek hızda kalkarken yolun kenarındaki mıcırlar uçuştu. Bir sonraki çiftliğe geldiğinde arabayı durdurdu. Elleri hâlâ titriyordu. "Yaban domuzuydu. Evet, kesin yaban domuzuydu, ormanda duyduğum ıslık da köpeğini çağıran bir çobanın ıslığıydı." Dikiz aynasını çevirip kendine baktı, aynadan kendisine bakan kadının gözleri bu açıklamalara inanmış gibi görünmüyordu.

Sabahın geri kalanı yolları, sokakları ve patikaları inceleyerek geçti. Saat on ikiyi geçtikten sonra bir ara, daha önce elediği bir evin yanından geçerken çayırı gördü. Işıl ışıl yeşil çimenlerden oluşan geniş bir çayır, en fazla on yaşındaki bir evin yanlarından

ve arkasından uzayıp gidiyordu. Kırmızı üçgen çatılı evin ön tarafında büyük pencereler, üzerinde on kişinin sığacağı büyüklükte bir ahşap masa ve modern bir mangal olan bir veranda vardı. Yoldaki bir virajdan görünen evi, o ana kadar neden görmediğini yeni anladı. Ev bir çayırın ortasında olsa da ön kısmı aşırı büyümüş bitkilerden oluşan bir duvar tarafından tamamen kapanmıştı. Duvarın ortasındaki bitkilerin arkasına gizlenmiş, yeşil, metal bir posta kutusu olduğunu gördü. Yola devam etti, arabayı kenara çekti, duvarın ve çitlerin mülke bağlı olduğunu gördü. Posta kutusuna gelene kadar duvar boyunca yürüdü. Posta kutusunun üzerinde Martínez-Bayón ismi vardı. Duvar boyunca yürümeye devam edip sola dönünce karşısına sarmaşıklarla kaplı bir çit çıktı. Onun da arkasında görüntülü interkom sistemi olan, üstü kapalı, modern bir bahçe kapısı vardı. Güvenlik şirketinin, yatay bir kalasın üzerinde parıldayan ve bu ortama hiç uymayan levhasının üzerinde, düzgünce kazınmış bir isim vardı: Argi Beltz. Sonra birkaç metre ötedeki bir garaj çarptı gözüne.

"Argi Beltz," diye fısıldadı. Siyah ışıklar. *Siyah bir ev*, diyen Elena Ochoa'nın sözleri yankılandı kafasında. Giriş kapısına yürüdü, kameranın tam önünde durup zili çaldı. Biraz bekledikten sonra zili tekrar çaldı, üçüncü kez çaldıktan sonra tam pes edip gidecekken interkomdan hafif bir cızırtı duyar gibi oldu. Gerçi ahizenin kaldırıldığını gösteren bir ışık yanmamıştı. Birinin onu izlediği hissine kapıldı ve bu his onu rahatsız edeceğine daha çok sinirlendirdi. Arabasına geri gitti ve yoldaki, mülkün göründüğü virajda durdu. Elena'nın bahsettiği yer burası olmalıydı. Bu bölgede, etrafı büyük bir çayırlıkla çevrili tek ev burasıydı ama evin mektuptaki tarifle en ufak bir ilgisi yoktu. Elena'nın bu evi son görüşünün üzerinden otuz yıl geçmişti. Mülkün yeni sahibi eski evin yerine yeni bir ev yaptırmıştı belki veya iyice abartıp araziyi düzleştirmiş bile olabilirdi, bu da bu yerin aradığı yer olmadığı anlamına geliyordu. Etrafa dikkatlice bakarak ağır ağır sürdü arabayı, yaklaşık sekiz yüz metre kadar sonra kırsal

manzaraya tekrar baktı, düzgünce istiflenmiş iki ot yığınını görünce bir sonraki çiftlik evine geldiğini anladı. Oymalı ahşap bir levhanın üzerinde Lau Haizeta (Dört Rüzgâr) ismi vardı. Amaia eve doğru yöneldi ve durup girişteki taştan dev haça baktı. Buna hiç şaşırmamıştı çünkü Baztán'daki ev ve çiftliklerin çoğunun dış cephesinde, korunmak amacıyla konmuş haçlar vardı zaten, hatta bazıları bir insan boyutunda, bazen daha da büyük olabiliyordu. Arizkun'da neredeyse her evde, ahırda, kümeste, çiftlik evlerini koruduğuna inanılan *eguzkilore*'nin,* yani gümüş dikeninin yanında bir de haç bulunurdu. Onu asıl şaşırtan, eve doğru giderken altı tane köpek görmüş olması ve bunlardan dördünün de tekerleklerinin peşinden onunla beraber gelişiydi. Sonra bunun sebebini anladı. Evin sahibi olan asık suratlı bir kadın onu zemin katın kapısında bekliyordu. Amaia'nın arabadan inmesini bekledikten sonra onu daha iyi görebilmek için yanına gitti.

"Tünaydın," dedi kadın İspanyolca.

Amaia kadını Bask dilinde selamladı, "*Egun on, andrea.*" Baztán aksanını duyduktan sonra kadının surat ifadesinin ne kadar gevşediğini fark etti. "Bana yardım edebilir misiniz acaba?"

"Elbette, yol mu soracaktınız?"

"Şey, aslında ben bir ev arıyorum. Sanırım aradığım sizin yanınızdaki ev ama bana verilen tarife pek uymuyor. Benim aradığım ev eski bir ev, oysa sizin yanınızdaki nispeten yeni bir ev, herhalde ben karıştırdım."

Kadın onu dinlerken yüzü bir anda gerildi.

"O evle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, lütfen hemen gidin buradan," dedi.

Kadının bir anda değişen tavrı Amaia'yı şaşırttı, daha birkaç saniye önce yardımcı olmak için can atarken, evden bahsettikten sonra onu araziden kovmuştu. Bilgi toplamaya çalışırken polis olduğunu söylememeye her zaman özen gösterirdi, bazı insanlar,

* Bask güneş çiçeği. (ç.n.)

saklayacak hiçbir şeyi olmayanlar bile polis rozeti görür görmez hemen savunmaya geçerlerdi çünkü. Fakat bu sefer başka bir seçeneği olmadığının farkındaydı. Kabarık montunun cebine elini soktu ve kimliğini çıkardı.

Kadının tavrı bir anda değişti. Kadın gevşedi ve başını aşağı yukarı sallayarak sordu:

"O insanları mı araştırıyorsunuz?"

Amaia bu soru üzerine düşündü. Onları araştırıyor muydu? Evet, lanet olsun, yaptığı şey buydu. Eğer annesiyle en ufak bir bağlantıları olduğunu öğrenirse cehenneme kadar peşlerini bırakmayacaktı.

"Evet," diye cevap verdi.

"Kahve içmek ister misiniz?" diye sordu kadın, Amaia'yı mutfağa götürerek. "Yeni çektim," diye ekledi, İtalyan kahve demliğini çevirerek açarken.

Önüne bir tabak bisküvi koyduktan sonra Amaia'yı mutfakta yalnız bırakarak üst kata çıktı. Birkaç dakika sonra eski bir kakao kutusuyla aşağıya indi ve kutuyu masanın üzerine koydu. Kahveyi fincanlara koyduktan sonra teneke kutuyu açtı. Kutunun içinde fotoğraflar vardı. Aradığı fotoğrafı bulana kadar hepsini karıştırdı.

"Bu, elli yıl önceki hali, annemler yıldırım düşen bacayı tamir ettirdikleri sırada. Çatıdan çekilmiş. Arka tarafta bahsettiğiniz ev görünüyor. Evet, şu anda çok farklı görünüyor ama aynı ev olduğuna emin olabilirsiniz."

Kadın siyah beyaz fotoğrafı Amaia'ya uzattı. Ön tarafta, üzerinde bir tulum ve başında bereyle dev bir bacanın yanında poz veren bir adam vardı. Arka tarafta eski bir çiftlik evi görünüyordu. Tıpkı Elena Ochoa'nın anlattığı gibi bir çayırlığın ortasında duran kahverengi duvarlı ve siyah çatılı bir evdi.

"Sanırım bu ev."

"Ben o ev olduğuna eminim," dedi kadın.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü şimdiye kadar o eve iyi hiçbir şey girmedi, sadece tuhaf ve kötü insanlar. Fakat ben onlardan korkmuyorum. Burası benim arazim, burada korunuyorum." Amaia girişe gözcü gibi konmuş olan büyük taş haçı düşündü. "Bu sözümü unutmayın, o evde çok büyük şeytanlıklar dönüyor. Evin asıl sahipleriyle hiç tanışmadım. Ben doğduğumda ev yıllardır boştu ama *amatxi*'m bana o evin iki erkek ve bir kız kardeşe ait olduğunu söylemişti. Anneleri genç yaşta ölmüş, babaları da kederden aklını kaçırmış. O zamanlar, ailede deliren olursa çatı katına kapatılırmış. Erkek kardeşler kaba ve yabani tiplermiş, kız kardeşlerini köle gibi kullanıp evlenmesine izin vermemişler. Fakat kız bir at tüccarıyla tanışmış ve ikisi birbirlerine âşık olmuş. Bir gün, at tüccarı kızı almak için eve geldiğinde kızın abilerinden biri tarafından karşılanmış. 'İşte orada,' diye sırıtmış adam, bir varile işaret ederek. Adam varilin kapağını açınca içinde sevgilisinin paramparça edilmiş cesedini bulmuş. İki kardeş at tüccarına saldırmışlar ama at tüccarı kendini korumasını biliyormuş ve kardeşlerden birini bıçakladıktan sonra ortadan kaybolmuş. *Amatxi*'min anlattığına göre *Guardia Civil* gelene kadar kardeşlerden biri kan kaybından ölmüş, diğeri de kendini çatı kirişlerinden birine asmış. Sahneyi düşünsenize: paramparça kesilmiş kız, abilerinden birisi bir kan gölünün ortasında yatıyor, diğeri kirişten sallanıyor, yüzü mosmor ve şiş. Fakat işin en kötü kısmı bu değil. Babalarının mumyalanmış cesedi çatı katında, bir yatağa zincirlenmiş olarak bulunmuş. Yetkililer çiftlik evini kapatıp gitmişler. Ev yetmiş yıl kadar boş kalmış. Buralarda yaşayanlar eski sahiplerinin hayaletlerinin evden ayrılmadığını söylerdi," dedi omuzlarını silkerek.

Amaia daha sonra kontrol edebilmek için tarihleri aklına not etti.

"Sonra yetmişli yıllarda hippiler gelip yerleşti eve. Yani tam olarak hippi diyemem ama kızlı erkekli bir arada yaşayan bir gruptan bahsediyorum. Yirmi kişi kadarlardı, gelen gidenleri saymıyorum bile. Gelenlerden bazıları onlardan çok daha yaşlıydı.

Kültürel faaliyetler, dini toplantılar falan yapıyorlardı. Arada sırada içlerinden birine yolda rastladığımda beni de davet ediyorlardı. Ama ben her daveti reddettim. O zamanlar dört çocuklu, genç bir kadındım. Böyle saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu. Evin şimdiki haliyle alakası bile yoktu," dedi, fotoğrafı göstererek. "Dayanıklı bir evdi aslında ama onca sene boş kalması kötü oldu. Tamamen harap bir yerdi. Sebze bahçelerinde birkaç parça şey yetiştiriyorlardı; birkaç tavukları, koyunları ve domuzları vardı. Hayvanların hepsi kendi pisliklerinin içinde yuvarlanarak özgürce dolaşıyorlardı.

Şu an orada oturan çift de o sıralarda gelmiş olmalı. Karı koca diyemem, evli olduklarını sanmıyorum. Hristiyan değillerdi ve Kilise'deki hiçbir ayine katılmadılar. Küçük bir kızları vardı. Adını bilmiyorum. Yaklaşık bir yaşındayken beyin kanamasından öldü. O zaman, pedere cenaze ne zaman diye sorduğumda bana kızın vaftiz edilmediğini söylemişti. Herkes beyin kanaması geçirebilir, bunun farkındayım ama bence o çocuğu ihmal ediyorlardı. Bir gün, daha küçücük bir çocukken emekleyerek buraya gelmişti. O çayırdan tek başına geçmiş, belki de bahçede oynayan çocuklarının sesine gelmiştir. En büyük kızım görmüş onu, kucağına alıp çamur içindeki elini yüzünü yıkamış. Bezi toprak içindeydi, kıyafetleri pisti. Çocuklara çayın yanında yemeleri için çörek yapmıştım, kızım ona da bir tane vermek istedi. Ben dört çocuk büyüttüm, dedektif ve size şu kadarını söyleyebilirim, o kız aç falan değildi, açlıktan resmen gözü dönmüştü. O kadar hızlı yiyordu ki boğulacak sandım, biz de çöreği biraz sütle yumuşattık. Kızım kendi yedirmek istedi ama o ellerini kâseye sokup kırıntıları avuç avuç ağzına götürdü. Hayatım boyunca bir çocuğu böyle yemek yerken görmemiştim, şoke olmuştum.

Kızlarını merak etmemelerini, bizim yanımızda ve güvende olduğunu söylemek için evlerine gittiğimde onları deli gibi kızı ararken buldum. Normalde her anne babanın yapacağı gibi ama şöyle bir farkla, çocuklarını bu kadar ihmal eden bir anne

babanın bu kadar endişelenmiş olmasını tuhaf buldum. O günlerde sosyal hizmetler falan yoktu, insanlar rahatlardı ama bazen keşke o çocuk için çok daha fazlasını yapabilseydim diye düşünüyorum. Üst kattaki balkonlardan birinden evlerinin bir cephesini ve çayırlığı görebiliyorum. Bazen onu seyrederdim, üzerinde paçavralarla çamurun içinde tek başına oynardı. O insanlardan ne kadar tiksinsem de çocuklarımın eski kıyafetlerini çıkarıp onlara götürdüm. Kapıyı baba açtı. İçeride bir sürü insan vardı, bir şeyi kutluyor gibilerdi. Adam beni içeri davet etmedi, ben de girmek istemiyordum zaten. Bana kızlarının öldüğünü söyledi." Kadının gözleri yaşlarla doldu. "Ben eve geri döndüm ve üç gün boyunca ağlayıp durdum. Kızın adını bile bilmiyordum ama o kız aklıma gelince hâlâ içim parçalanıyor. Doğduğu andan itibaren nefret edilen, kötü muamele gören, ihmal edilmiş, zavallı bir kız. Kızlarına cenaze töreni bile yapmadılar."

"Evde hâlâ aynı çift mi oturuyor?"

"Evet. O olaydan kısa bir süre sonra grup dağıldı ama adamla kadın evde yaşamaya devam ettiler. Evin sahibi onlardı sanırım. Durumları iyi galiba, evi baştan aşağı yenilediler, ön tarafa bir bahçe yaptılar ve mülkün çevresine bir duvar ördürdüler. Geçimlerini nereden sağladıklarını bilmiyorum ama bir sürü lüks arabaları var: BMW'ler, Mercedes'ler... Bir sürü misafirleri geliyor, onların da hep lüks arabaları var, arabaları yola park ettiklerinde görüyorum. Kim olduklarını bilmiyorum ama paralı insanlar oldukları her hallerinden belli. İlk baştaki beş parasız ve paçoz hallerini düşününce bu bana oldukça inanılmaz geliyor."

"Ziyaretlerine gelen insanlar da buralarda mı yaşıyor? Burada yaşayanlarla araları nasıl?"

"Misafirleri buralı değil ve buranın halkıyla kaynaşmıyorlar."

"Şu anda evde olup olmadıklarını biliyor musunuz? Kapıdan aradım ama kimse açmadı."

"Bilmem ama anlamanın kolay bir yolu var. Evde oldukları zaman kepenkleri kapatıyorlar, evden çıkarken açıyorlar."

Amaia kafası karışmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Evet, aynen öyle, herkesin yaptığının tersini yapıyorlar. Size tuhaf insanlar olduklarını söylemiştim. Gelin benimle," dedi ve ayağa kalkıp Amaia'yı merdivenlere doğru sürükledi. Üst kattaki yatak odalarından birinden, evin tüm cephesi boyunca uzanan dev balkona çıktılar.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı kadın, kepenkleri göstererek. Alt kattakiler açık, üst kattakiler kapalıydı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Evin duvarları beyaza boyanmıştı ve pencereler genişletilip ince tüllerin yerine tahta kepenkler konmuştu. Durdukları balkondan Amaia araziyi net olarak görebiliyordu. Etrafında bir bahçe olan evin eski fotoğrafla uzaktan yakından alakası yoktu.

Kadına teşekkür edip gitmek üzereyken cep telefonundaki fotoğraflardan iki tanesini gösterdi. Biri Doktor Berasategui'nin arabasının, diğer annesi Rosario'nun fotoğrafıydı.

"Bu arabayı yola park edilmiş olarak birkaç kez gördüm. Hatırlıyorum çünkü ön camda doktorun kimliği vardı. Ama kadını hatırlamıyorum."

Amaia evin kenarındaki duvarın önüne tekrar park ettiğinde BMW marka, dört çeker bir araç yanından geçip çitin arkasındaki gizli garaj yoluna döndü. Amaia arabadan hızla inip arabanın arkasından koştu ve ağır ağır açılmaya başlayan otomatik bahçe kapısında araca yetişti. Rozetini çıkardı ve adamla kadının görebileceği şekilde havaya kaldırdı, bu sırada eli içgüdüsel bir hareketle belindeki Glock'a gitmişti. Pencereyi açtığında sürücünün yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

"Bir sorun mu var, dedektif?"

"Hiçbir sorun yok. Lütfen aracın motorunu kapatıp aşağıya iner misiniz? Size birkaç soru sormak istiyorum."

Adam kendisinden istenileni yaptı, kadın da inip arabanın çevresinden dolandı ve Amaia'nın karşına geçti. Altmışlı yaşlarda

olmalılardı ama çok daha genç gösteriyorlardı. Şık giyimli kadın sanki kuaförden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Adamın üzerinde kumaş pantolon ve yakası açık bir gömlek vardı. Amaia, adamın kolundaki Rolex'in gerçek olduğundan çok emindi.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu kadın samimi bir şekilde.

"Bu ev sizin mi?"

"Evet."

"Size kötü bir haberim var maalesef. Arkadaşınız Doktor Berasategui öldü." Yüzlerine dikkatlice baktı. Şaşırmadıkları ortadaydı, birbirlerine kısacık bakışlar attılar, onu tanıdıklarını kabul edip etmeyeceklerinden emin olmak istermiş gibi. Önce adam konuştu, elini havaya kaldırıp kadına susmasını işaret etti. Sanki ne kadar samimi bir cevap vermesi gerektiğini anlamak istiyordu. Amaia'nın gözlerinin içine baktıktan sonra inkâr etmemeye karar verdi.

"Öyle mi, ne kadar korkunç! Ne olmuş? Yoksa kaza falan mı geçirmiş, memur hanım?"

"Dedektif. Dedektif Salazar, Cinayet Masasından. Ölüm sebebi henüz tespit edilmedi," diye yalan söyledi. "Soruşturma devam ediyor. Merhumla ne tür bir ilişkiniz vardı?"

Adamın ilk baştaki çekingenliği ortadan kaybolmuştu. Öne doğru bir adım attı ve söze girdi:

"Kusura bakmayın, dedektif, biraz önce bize bir arkadaşımızın öldüğü haberini verdiniz. Bu bizi çok üzdü, bu haberi içimize sindirebilmek için biraz zamana ihtiyacımız var," diye ekledi, ne kadar üzgün olduğunu iyice belli etmek için zar zor gülümsedi. "Doktor Berasategui'yle ilişkimiz profesyonel gizlilik ilkesi altında. Başka sorunuz varsa avukatımla görüşmenizi tavsiye ediyorum." Kadının cüzdanından çıkardığı kartı, Amaia'ya uzattı.

"Anlıyorum. Başınız sağ olsun," dedi Amaia kısa ve sert bir şekilde, kartı alarak. "Aslında ben buraya tam olarak Doktor Berasategui için gelmemiştim, bu kadın için geldim," dedi,

cep telefonunu adamın göz hizasına kadar kaldırarak. "Bu kadını onun yanında gördünüz mü hiç?"

Adam ekrana baktı, kadın da gözüne gözlüğünü takıp fotoğrafa doğru eğildi.

"Hayır," diye cevap verdiler aynı anda.

"Onu daha önce hiç görmedik," dedi adam.

"Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz," dedi Amaia. Telefonunu kaldırıp arkasını dönüyormuş gibi yaptı ama evi daha iyi görebilmek için arabalarına biraz daha yaklaştı. "Bu bölgede son zamanlarda çok fazla beşik ölümü yaşandığının farkında mısınız bilmiyorum. Vadideki bütün vakaları araştırıyoruz. Üzerinden çok zaman geçtiğinin farkındayım ama anladığım kadarıyla sizin kızınız da çok küçükken ölmüş. Acaba kızınızın ölüm sebebi Ani Bebek Ölümü Sendromu olabilir mi?"

Kadın irkildi ve bir çığlık atarak partnerinin kolunu tuttu. Adam en sonunda kül rengi bir suratla konuştu.

"Kızımız on dört aylıkken beyin kanamasından öldü," dedi kısaca.

"Adı neydi?"

"Adı Ainara'ydı."

"Nereye gömdünüz onu?"

"Kızımız İngiltere seyahatimizde öldü, dedektif. O sıralarda çok paramız olmadığı için seyahat sigortasını karşılayamadık. Onu oraya gömdük. Bu, eşim için çok hassas bir konu, bu yüzden daha fazla ısrar etmemenizi rica ediyorum."

"Pekâlâ," dedi Amaia. "Son bir şey daha, siz gelmeden önce kapıyı çalmıştım. Cevap veren olmadı ama sanki evde biri var gibi geldi bana."

"Evde hiç kimse yok!" diye bir çığlık attı kadın.

"Emin misiniz?"

Adam, "Sen hemen arabaya gir!" diye emretti titreyen kadına . "Siz de bizi rahat bırakın lütfen. Size demin de söyledim, başka sorunuz varsa avukatımla konuşabilirsiniz."

19

Aradıkları çiftler son birkaç yıl içinde taşınmış olsalar da onları bulmaları zor olmadı. Çiftlerden ikisi aynı köyde başka bir yere taşınmıştı, biri Lekaroz'da biri Arraioz'da. Diğeri Elbete'den Pamplona'ya taşınmıştı. Elizondo'yu gece boyunca kasıp kavuran rüzgâr gün boyunca yağmuru vadiye sokmayacaktı. Buna rağmen Pamplona'da yağmur o kadar şiddetli bir şekilde yağıyordu ki şiddetli yağmur fırtınalarına karşı hazırlıklı olan bu şehir bile bir damla yağmuru daha kaldıramayacakmış gibi görünüyordu. Sel yüzünden tıkanan dev kanalların çevresinde gölcükler oluşmaya başlamıştı, gölcüklerin üzerinde sıçrayan iri yağmur damlalarına bakınca yağmur sanki tersine yağıyormuş gibi görünüyor, yerden fışkıran su önlerinden geçen yayaların ayakkabılarını ve pantolon paçalarını sırılsıklam ediyordu. Montes ve Zabalza arabadan hızla indiler ve bir kafenin dar tentesinin altına girip ellerinden geldiği kadar kendilerini yağmurdan korumaya çalıştılar. Çoktan su içinde kalmış şemsiyelerini kapattılar. Kafeye girerken Montes yağmura küfrediyordu.

Montes kasaya gidip iki kahve siparişi verdi, bir yandan da spor gazetesine bakıyormuş gibi yaparak, kendini bir

sandalyeye bırakıp gözlerini televizyona kilitleyen Zabalza'yı izliyordu. Bir süredir adamın durumunu hiç iyi görmüyordu ama Montes kendi derdine düştüğü için bu durumu yeni fark ediyordu. Kendi davranışlarına benzer davranışlar gözlemliyordu onda: Herkese ve her şeye karşı sürekli öfkeliydi, dünyadan bir alacağı olduğuna emindi ve bunu asla alamıyor olduğu için haksızlığa uğradığını düşünüyordu. Montes, Zabalza için üzülüyordu. Bu durum bir çölü geçmeye benziyordu, en kötüsü de biri seni kurtarmaya gelmediği sürece tek başına, delirerek ölmeye mahkûmdun... Üstelik erkekliğin de zedelenmemiş olurdu. Zabalza gibi adamlar için beyin ve kas gücü aynı anlama geliyordu ve bu tip durumlarda çoğu zaman gururun, gelişimin için gerekli olan cesarete engel oluyor ve seni bir öfke ve kendine acıma çukuruna çekiyordu. Montes kendi tecrübelerinden bir şeyi iyi biliyordu; bu durumdaki biri adeta zehirlenmişti, o kadar ki hata yaptığını kabul etmektense kendi canına kıymayı tercih ederdi.

Kahvenin birini Zabalza'nın önüne koydu ve kendisininkine koyduğu şekeri karıştırdı.

"Al iç şunu, belki yanaklarına biraz renk gelir de bana aklını meşgul eden şeyin ne olduğunu anlatırsın."

Zabalza gözlerini ekrandan çekti. "Anlatacak bir şey olduğunu da nereden çıkarıyorsun?"

"Kahretsin, Zabalza, bütün sabahımı beyninde dönüp duran çarkların sesini dinleyerek geçirdim."

Zabalza mağlubiyeti kabul ediyormuş gibi başını yana eğdi.

"Dün, Marisa'yla düğün tarihimize karar verdik."

Montes'in gözleri büyüdü.

"Herife bak! Evleneceğini bana söylemeyecektin yani!"

"İşte söylüyorum ya!" diye karşı çıktı Zabalza.

Montes ayağa kalkıp Zabalza'yla tokalaştı, sonra onu da yukarı çekip genç adama sıkıca sarıldı.

"Tebrik ederim, evlat, işte bu!"

Kafenin düzenli müşterilerinden birkaçı dönüp onlara baktı. Montes ışıl ışıl bir yüzle tekrar yerine oturdu.

"Demek ki bu yüzdenmiş! Kahretsin, ben de ciddi bir şey var sanmıştım..."

"Yani... Bilmiyorum..."

Montes ona baktı, hâlâ gülümsüyordu.

"Neler yaşadığını biliyorum çünkü aynı şey benim de başıma geldi, tarih yaklaştığı için böyle hissediyorsun. Tarih kesinleşince artık geri dönüşü yok, evli bir adam olacağını biliyorsun ve bazıları için bu birkaç hafta ya da ay sanki darağacına doğru yürüyormuş gibi geçiyor. Beni dinle, şüphelerinin olması çok normal. Şu anda, bu adımı atmanı sağlayan mantıklı sebeplerin hepsi kayboldu, sen sadece bunu neden yapmaman gerektiğini düşünüyorsun, özellikle de partnerinle zor bir dönemden geçtiysen." Montes'in sesi fısıltıya dönüşmüştü. Zabalza, Montes'in gözlerini kahve bardağının dibine diktiğini fark etti, "hatta o sırada çözümsüz gibi görünen problemler yüzünden ayrılmayı denediyseniz. Fakat kendine şunu hatırlatmayı unutma, hiç kimse mükemmel değildir, özellikle de sen. Sözün kısası bu ilişkiye bir şans vermek zorundasın."

"Ne desem," dedi Zabalza. "Senden böyle bir konuşma beklemiyordum doğrusu."

"Neden? Boşandım diye mi? Yaşadığım bu tecrübenin beni evlilik karşıtı yaptığını düşünüyor olabilirsin. Öyle olduğunu inkâr edecek değilim, yani bir süre için ama bana aynı zamanda şunu da öğretti, bir sürü şey yapmaya hakkımız var ama bunlardan en önemlisi hata yapma hakkı, bunu bir ölüm cezasına çevirmek yerine kabul etmeli ve kıymetini bilmelisin."

"Hata yapma hakkı..." diye onun sözlerini tekrar etti Zabalza. "Peki ya senin yaptığın hata yüzünden başkalarının canı yandıysa?"

"Dünya böyle bir yer, evlat. Sen kendi tercihlerini, kendi hatalarını yapıyorsun ve başkalarına da kendilerininkini yapmaları için fırsat vermen lazım."

Zabalza bir süre Montes'in suratına bakarak söylediklerini düşündü.

"Güzel bir tavsiyeye benziyor," dedi.

Montes başını evet der gibi salladı ve kahvelerin parasını ödemek için kasaya gitti. Arkasını dönüp Zabalza'ya bakınca adamın suratının her zamanki gibi asık olduğunu gördü, hatta bu kez biraz daha asık bile olabilirdi.

Günler uzamaya başlamıştı. Güneş alçalmaya başladığında gizemli, altın bir ışıltı öğleden sonraları uzatarak nehrin parlamasına ve Amaia'nın biraz önce karakolun dışındaki ağaçlarda fark ettiği yeni tomurcukların üzerine gümüşümsü bir ışığın yansımasına sebep oluyordu. Amaia yüzünü odaya doğru döndü, toplantı için çağırdığı ekibi karşısında duruyordu.

Herkesin gelmesini beklerken Dedektif Iriarte her zamankinden daha sessizdi. Sandalyesinde sopa yutmuş gibi oturmuş, Elena Ochoa'nın otopsi raporuna bakıyordu. Birlikte çalıştıkları bir seneden fazla zaman boyunca Amaia, Iriarte'nin kıymetini iyice anlamaya başlamıştı. O iyi bir adamdı, mükemmel bir dedektifti, fazlasıyla sorumluluk ve vicdan sahibiydi. İşleri kitabına uygun yapan biriydi, hatta bazen kitaba bu kadar uyuyor olması onun çok daha iyi bir dedektif olmasına engel bile oluyordu. Fakat Amaia onu, tanıdığı bunca zaman boyunca hiç bu kadar moralsiz görmemişti.

Iriarte'nin bazı açılardan kocasına benzediğini fark etti. O da James gibi insanlığın karanlık tarafını, bazı insanların ne tür sefil hayatlar sürdürdüklerini biliyor ve kabul ediyordu. Dahası James gibi o da anlayabildiği ve kontrol edebildiği şeylerden oluşan bir sınırın içinde yaşıyordu. James'in sanatçı yanı Engrasi'nin fallarını veya tanrıça Mari'nin iyicil güçlerini kabul etmesine sebep oluyordu, tıpkı –görünenin arkasında saklı– insan faktörüyle yapılan bir sihir gösterisi karşısında heyecanlanan bir çocuk gibiydi. Iriarte ondan bir adım önde bile olabilirdi ve polis teşkilatına

katılmasının asıl sebebi basit bir dünya görüşü, aile değerleri, iyilik anlayışı ve bütün bunları ne pahasına olursa olsun korumak konusundaki kararlılığıydı. Onu rahatsız eden şey masada, tam önünde duran, San Martín'in –Elena Ochoa'nın ölüm sebebinin keskin nesneler yutulması sonucu intihar olduğu kararına vardığı– otopsi raporu değil de Navarra Adli Tıp Kurumu'ndaki otopsi masasında gördükleriydi.

Herkes yerine otururken Montes neşeli bir sesle söze başladı.

"Patron, sana küçük bir sürprizimiz var. Bu sabah, Jonan'ın raporunda bahsi geçen iki çiftle ve bir de patoloji uzmanının eklediği çiftle görüşmeye gittik. Üç çift de evlerinden taşınmıştı, ikisi aynı köyde başka bir eve taşınmışlardı. Biz, patoloji uzmanını organ kaçakçılığına bulaşmakla suçlayan Lekaroz'daki çiftle başladık. O sıralarda nerede yaşadıklarını bilmiyorum ama şu anda büyük bir villada yaşıyorlar. Çevrede yaşanan soygunları araştırdığımızı söyleyince bizi içeri aldılar. Garajlarını bile gösterdiler bize. Sırf tek bir arabalarının parasıyla bile emekli olabilirim. Görünüşe göre ilaç işindelermiş. Arraioz'daki çiftin de durumları oldukça iyi gibi görünüyor. Bekçileri bize tatilde olduklarını söyledi ama evi ve yeni yaptırdıkları ağılları dışarıdan gördük. Güney Amerika'da petrol arama şirketleri varmış, devlet yardımını neden geri çevirdiklerine şaşırmamak gerek. Üçüncü çift de para içinde yüzüyor, gerçi bunda şaşılacak bir şey yok çünkü avukatlarmış. Bu, annenin kanser olduğu ve küçük kızlarının öldüğü vaka. Eskiden Elbete'de yaşıyorlarmış ama Pamplona'ya taşınmışlar. Evlerini görmedik ama arazi inanılmazdı, şehrin sosyetik bölgesinde iki yüz metrekarelik bir yer. İşin ilginç tarafı şu, 1987 yılında ölümcül derecede hasta olan kadın hâlâ hayatta ve çok sağlıklı."

"Aynı kadın olduğuna emin misin? Belki kocası yeniden evlenmiştir."

"Kesinlikle aynı kadın. Evin dışındaki levhada ismi var. Lejarreta & Andía. Ayrıca onunla yüz yüze konuştuk. Kadın sağ

salim hayatta ve hâlâ çekici bir kadın," diye ekledi, Zabalza'ya bir dirsek atınca genç adam utanarak başını öne eğdi.

"Lejarreta & Andía. Hiç duymadım," dedi Iriarte.

"Ceza avukatı olmadıkları içindir, ticari avukatlar, ithalat ihracat gibi şeyler."

"İsim tanıdık geldi," dedi Amaia ve ayağa kalkıp montunun cebinden Martínez-Bayón'un ona evin önünde verdiği şık kartı çıkardı: *Lejarreta & Andía. Avukatlar.*

Kartı herkesin görebileceği şekilde masanın üzerine koydu ve birkaç saniye kadar durup söyleyeceklerini toparladı.

"Dün ölen Elena Ochoa'nın bizim aile dostumuz olduğunu biliyorsunuzdur, tam olarak söylemek gerekirse kendisi annemin arkadaşı olur. Berasategui'yi tutukladığımız ve Rosario'nun ortadan kaybolduğu geceden beri bazı şüphelerim olduğunu, klinikten çıkış ve halamın evine geliş saatleri arasındaki zaman diliminde neler yaptıklarını merak ettiğimi de biliyorsunuz. Ben hep Rosario'nun üstünü değiştirmesi için güvenli ev gibi bir yere gittiklerini düşünmüştüm. Berasategui'nin babasının evine gitmediklerini biliyoruz ve bu noktada yine Elena Ochoa'ya geliyoruz. Elena Ochoa bana yetmişlerin sonu seksenlerin başında bir tarikata, Orabidea'daki bir çiftlik evinde toplanılan bir hippi topluluğuna katıldığını söylemişti. Bu insanlar, küçük hayvanları kurban ediyorlarmış ve insan kurban etme söylentileri çıkınca Elena tarikattan ayrılmış. Anlaşılan tarikat yıllarca eylemlerini sürdürmeye devam etmiş. O dönemde, büyük olasılıkla, şu meşhur cinayet çılgınlığıyla ünlenen Manson Ailesi benzeri sahte Satanist gruplar her yerde görülmeye başlanmıştı. Hristiyanlık ve dönemin konservatif değerlerine aldanan bir sürü genç insan özgür aşk, uyuşturucu ve okültizmi deneyimliyordu. Bu üçlü, tarikat liderlerinin cinsel cazibesini daha da artıran ve kafa yapan bir kokteyle benziyordu. LSD bittiğinde bu tarikatların birçoğunun da sonu gelmiş oldu.

Elena Ochoa'nın tarifine göre bu sabah o çiftlik evini buldum. Aslına bakarsanız ev artık tamamıyla modernize edilmiş durumda, yüksek bir duvar ve güvenlik kameralarıyla korunuyor. Evin sahipleri altmışlı yaşlarda, saygın ve zengin bir çift ve tarikatın kurucu üyelerinden. Komşularından biri Berasategui'nin arabasını orada gördüğünü söyledi ve sorgulamam sırasında yaşlı çift onu tanıdığını gizlemedi. Ancak ilişkilerinin mahiyetini öğrenmek istediğimde bana bu kartı uzattılar: Lejarreta & Andía. Avukatlar..."

"Bu bir tesadüf de olabilir, sonuçta bir sürü müşterileri olmalı," dedi Iriarte.

"Evet, bu mümkün," dedi Amaia, "fakat komşularından kızlarının küçük yaşta öldüğünü öğrendim. Onlara bunu sorduğumda aşırı tepki verdiler. Bu da bir tesadüf olabilir tabii ama artık etrafta biraz fazla ölü bebek var gibi gelmeye başladı bana."

"Bu çiftlerin çocuklarını öldürdüklerini mi ima ediyorsunuz? Otopsilerde bebeklerin ölüm sebebi olarak ABÖS yazıyor."

Amaia soruyu geçiştirdi.

"Öğrenmemiz gereken, bu çiftlerin bu iki avukatla veya Berasategui'yle veya Martínez-Bayón'larla ilişkili olup olmadıkları. Kızlarının ölüm raporlarının bir kopyasını da istiyorum. Kızın adı Ainara Martínez-Bayón. On dört aylıkken beyin kanamasından ölmüş, Birleşik Krallık seyahati sırasında ölmüş anlaşılan, oraya da gömülüş. Jonan, sen bunu bir araştırabilir misin? Londra'daki İspanyol Elçiliği'nde bir arkadaşın yok muydu?" dedi ve toplantının bittiğini göstermek için ayağa kalktı. Kapıya doğru gidip herkesin dışarı çıkmasını bekledi ve çıkmadan önce Montes'i durdurdu. "Montes, bir dakika." Onu içeriye çağırdı, kapıyı kapattı ve ona doğru döndü.

Dedektif Montes konuşurken insanın gözünün içine bakan insanlardandı. Amaia bunu, onun fevri ve samimi doğasına bağlıyordu. Amaia adamın son birkaç gündür kendisine açılacağını düşünmüş ama böyle bir şey olmamıştı.

Doğrudan konuya girdi.

"Fermín, son birkaç gündür bana bir şey söylemeye çalıştığını düşünüyorum."

Montes başını ever der gibi salladı, kaçınılmaz olanla yüzleştiği için rahatlamış olsa da bu durumdan kurtulamamış olmanın üzüntüsünü de hissediyordu. Amaia, onunla ofis ortamında amiri olarak konuşursa adamın rahat davranamayacağını fark etti. Fermín Montes, içki içerken konuşmayı seven adamlardandı.

"İşten sonra bir bira içip konuşmaya ne dersin?"

"Elbette, patron," dedi adam, rahat bir nefes alarak. "Fakat önce gelip bizimle kahve için, herkesi davet ettim. Zabalza evleniyor, onu kutluyoruz."

Montes'in önden gitmesine izin verdi, haberi alan diğerlerinin kutlama seslerini dinlerken kendi yüzündeki şaşkın ifadeyi silmeye çalıştı.

Casino Bar'da üç biradan ve bir tabak kalamar tavadan sonra Montes konuşacak kadar rahat görünüyordu. Adamın anlattığı fıkraya güldükten sonra:

"Pekâlâ, Fermín, bana artık neler olduğunu anlatacak mısın yoksa iyice sarhoş olana kadar bekleyecek misin?" diye sordu.

Montes bakışlarını masaya çevirdi ve bardağını masanın ortasına doğru itti.

"Biraz yürüyelim mi?"

Amaia masanın üzerine bir banknot bıraktı ve onun arkasından dışarı çıktı.

Son bir saat içinde hava sıcaklığı birkaç derece düşmüştü ve buz gibi esen rüzgâr yüzünden herkes evlerine kaçmıştı. Meydanı hiç konuşmadan geçtikten sonra ana caddeye yürüdüler. Fermín en sonunda kilisenin kapılarının önünde durup kadının gözlerinin içine baktı. Söylemek istediği şey her neyse, çok zorlandığı her halinden belli oluyordu.

"Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama durum şu. Birkaç gün önce Flora ve ben tekrar görüşmeye başladık."

Amaia inanamıyormuş gibi ağzı açık halde ona baktı ve fısıldayarak:

"Görüşmeye başladık derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Montes onun sorgulayan bakışlarına bir süre karşılık vermedi, sanki açıklamakta zorlandığı durumu anlatacak sözcükler kilisenin etrafındaki gölgelerde gizliymiş gibi bir sağa bir sola bakıyordu.

"Birkaç gün önce karakola gelirken onun arabasını gördüm. Beni yanına çağırdı... Konuştuk, şimdi de birlikteyiz."

"Tanrı aşkına, Fermín! Sen aklını mı kaçırdın? Sana neler yaptığını unuttun mu? Sana engel olmasaydık az daha ne yapacaktın, unuttun mu?"

Fermín bakışlarını tekrar uzaklara çevirdi, dudaklarını yiyerek Baztán'ın üzerindeki açık, soğuk ve karanlık gökyüzüne baktı.

"O kötü biri, Fermín. Flora kötü biri, seni mahveder, işini bitirir. O şeytanın teki, bunu görmüyor musun?"

Montes o anda patladı ve kadını omuzlarından tutup sarsmaya başladı ve yüzüne iyice yaklaşarak konuşmaya başladı:

"Elbette görüyorum! Neler yapabileceğini biliyorum ama ne yapabilirim? Onu gördüğüm anda ona âşık oldum ben. Kendimi aksine ikna etmeyi denedim ama gerçek şu, onca zaman sonra bile ona olan aşkımdan hiç vazgeçmedim ve Flora'nın benim son şansım olduğunu biliyorum."

Montes'e o kadar yakındı ki adamın gözlerinde çektiği işkenceyi, hissettiği acıyı net olarak görebiliyordu. Başını sağa sola salladı ve bir elini kaldırıp nazikçe adamın yanağına koydu.

"Lanet olsun, Fermín..." dedi çaresizce.

"Sorma..."

Birbirlerinden birkaç adım uzaklaştılar ve sanki hiç konuşmadan ortak bir karar vermişler gibi Calle Santiago'ya doğru yürümeye başladılar. Köprüye geldiklerinde Amaia durdu.

"Fermín, sakın ama sakın, herhangi bir şekilde Flora'ya bir şey, yani hiçbir şey anlatayım deme. Elimizdeki vakalar hakkında, karakolun içinde veya dışında olan biten veya söylenen hiçbir şeyden bahsetme. Asla." Montes başını evet der gibi salladı. "Asla," diye tekrar etti kadın. "Sen de söyle."

"Asla, söz veriyorum. Dersimi aldım ben."

"Umarım almışsındır, Dedektif Montes çünkü elime aksini düşünmemi gerektirecek en ufak bir koz bile verirsen sana duyduğum saygının bir önemi kalmaz ve seni bu vakadan alıp teşkilattan attırmak için elimden geleni yaparım."

Amaia hayatında ilk kez köprüden barajın sesini duymadan geçti. İçini dolduran öfke yüzünden soğuğun bile farkında olmadan hızlı adımlarla halasının evine geldi. O sırada Flora'nın, kemerli girişin hemen önüne park ettiği arabasını gördü. Sanki araç oraya bir uzaylı tarafından park edilmiş gibi olduğu yerde donakaldı. Montunu çıkarmadan emin adımlarla eve girdi ve başını salonun kapısından içeri uzattı. Herkes Flora'nın etrafına oturmuş, kibarca onun, Rosario'nun cenaze törenini ne kadar harika bir şekilde organize ettiğini anlatışını dinliyordu. Flora'nın bir elinde çay fincanı, diğerinde de çay tabağı vardı. Bir yandan konuşuyor bir yandan da fincandan küçük yudumlar alıyordu.

Amaia hayal meyal ona hoş geldin dendiğini duyar gibi oldu, Flora da alaycı bir selamla katılmıştı onların arasına. Sonra, çok uzaktan geliyormuş gibi, ablasıyla kızgın ve sert bir şekilde konuşan kendi sesini duydu.

"Paltonu al, dışarı gel."

Sözler ve sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Flora'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bir sorun mu var, Amaia?"

Amaia bir şey söylemedi, ablasının paltosunu askılıktan aldı ve ayaklarına doğru fırlattı. Flora diğerlerinin rica ve karşı çıkışlarına aldırmadan Amaia'nın yanından geçti ve Amaia da dışarı çıkana kadar sessizce ön kapıda bekledi. Amaia, Flora'nın ardından dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapattı.

"Bu kadar yaygara koparmanın sebebi ne?"

"Numara yapmayı bırak, Flora! Normal bir insanmışsın gibi davranmaktan vazgeç ve bana ne işler çevirdiğini anlat."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Fermín Montes'ten bahsediyorum, hayatını mahvetmek üzere olduğun adamdan, senin yüzünden işinden bir yıl kadar uzaklaştırılan polis memurundan bahsediyorum."

Flora kendini toparladı ve her zamanki, hiç sinirli görünmeyen haline büründü.

"Sana bir açıklama borcum olduğunu sanmıyorum. Fermín bir erkek ve ben de bir kadınım, ikimiz de yetişkin insanlarız."

"İşte bu konuda çok yanılıyorsun abla. Şunu sakın unutma, Víctor ölürken ben de oradaydım. Gerçekte neler olduğunu ben biliyorum. O dönem Montes'le gerçekten neden ilgilendiğini biliyorum, sadece şu an ondan ne istediğini anlayamıyorum. Şu zavallı adamı rahat bırak."

Flora güldü.

"Bak kardeşim, Fermín'e karşı bu kadar güçlü duygular beslediğini bilmiyordum." Yüzünde küçümseyici bir gülümseme belirdi. "Víctor'ın öldüğü gece olanları kanıtlayamazsın, elinde hiç kanıt yok. İlk tanıştığımız zaman Fermín'e karşı tamamen dürüst olmadığımı kabul etmem gerek ama o zamanlar hâlâ evliydim ve o da bunu biliyordu. Şimdi her şey farklı. Bu sefer onunla gerçekten ilgileniyorum."

"Gerçektenmiş! İlgilendiğin kısmına katılıyorum, *ilgilenmek* senin bütün ilişkilerini tanımlayan bir kelime. Aynı şey Fermín için de geçerlidir eminim, ancak bu ilginin onun erkek olmasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, yanlış hatırlamıyorsam senin etkilendiğin özellikler bambaşka: genç, sarışın ve çok güzel."

Flora'nın her zamanki küçümseyici tavrı yerini en az Amaia'nınki kadar derin bir öfkeye bıraktı, iki kardeşi bütün hayatları boyunca aynı noktada birleştiren tek şeydi bu belki de. Flora öfke ve üzüntüden çatlayan sesiyle konuştu.

"Anne'le olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sakın onun adını ağzına alayım deme."

Amaia ablasına şaşkınlıkla baktı. Flora'nın sırtı, sanki büyük bir yük altında kalmış gibi kamburlaşmıştı. Sanki canı çekilmiş, ölümcül bir hastalıkla pençeleşiyormuş gibi yüzü bir anda, Amaia'nın gözlerinin önünde kararmıştı. Amaia ablasını ilk kez bu halde görüyordu. Anne Arbizu'dan ne zaman bahsetse, ablası o kadar aşırı ve samimi bir tepki veriyordu ki Amaia ablasının Anne'e karşı hissettiği tutkuyu başka bir erkeğe karşı hissedemeyeceğinden bir kez daha emin oluyordu. Bir zamanlar onu cinayet işlemeye sevk eden bu tutku onu tüketmeye devam ediyordu.

Sessizce ablasına baktı. Parçalanan gururunu yerden almak için eğilen bir insanın karşısında söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Flora montuna sıkıca sarıldı ve kardeşine son bir bakış attıktan sonra arabasına bindi. Amaia cebinden telefonunu çıkardı ve arabanın ön tarafının birkaç fotoğrafını çekti.

20

Ibai erkenden, gün doğmadan hemen önce uyanıyordu. Sonra, sabah dokuz buçuk on gibi yatıp öğlene kadar uyuyordu ama sabahın ilk saatlerinde neşeli oluyor, sohbet eder gibi sürekli aguluyordu. Amaia oğlunu kucağına aldı ve James uyumaya devam edebilsin diye yatak odasının kapısını arkasından kapattı. Sonraki birkaç saati kucağında oğluyla geçirdi. Evin içinde dolaştılar, Ibai'a çok sevdiği objeleri gösterdi, sabahın soğuk ışıltısında evin önünden akan Baztán Nehri'ni izlediler. Oğluna ne kadar güzel olduğu ve onu ne kadar sevdiğiyle ilgili uyduruk ninniler söyledi. Ibai her şeye bakıyor, kocaman açtığı ışıl ışıl gözleriyle annesini seyrediyor ve sanki onu öpüyormuş gibi ıslak dudaklarını kadının yanaklarına değdiriyordu. Amaia bunları sevinçle karşılıyor, oğlunun kurabiye ve tereyağı kokan tatlı kokusunu içine çekiyor ve küçük sarı kafasına yüzlerce öpücük konduruyordu.

Bir önceki gece pek hoş geçmemişti. James ve halası yemek boyunca, Flora'ya karşı davranışlarını hiç tasvip etmediklerini açık açık dile getirmişlerdi. Bir tek Ros onunla sohbet etmeye çalışmış ama o da pek başarılı olamamıştı. Sonra, yatmaya

giderken, Amaia onlara Flora'yla cenaze yüzünden tartışmadıklarını söylemiş olsa da James ona şöyle demişti:

"Sen içeriye bir hışımla girmeden önce Flora bize cenaze töreninin ertesi gün Santiago bölge kilisesinde yapılacağını söylüyordu. Ablanla tartışmış olsan da umarım senden istediğimi yapıp benimle beraber kiliseye gelirsin."

Ibai'ı bir an bile kucağından bırakmaktan nefret ettiği için kahveyi tek eliyle yapıyor, bir yandan da James'in onu ne kadar iyi tanıdığını düşünüyordu. Amaia'ya zorla ne kadar söz verdirirse verdirsin kadının inatçı olduğunu ve savaşmadan vazgeçmeyeceğini biliyordu. Bir yandan James'in bunu talep etme nedenini anlayabiliyordu, sonuçta ondan sadece, yani en azından cenaze töreni boyunca Rosario'nun öldüğünü kabul etmesini istiyordu. Öte yandan bu hiç içine sinmiyordu. Yani onu ne kadar çok sevse de ya da onun tarafından çok sevildiğini bilse de James'in, istemediği bir şeyi yapması için onu bu denli zorluyor olmasına dayanamıyordu.

James'i, büyüleyici bir gülümseme, pijama altı, üzerine oturan ve karın kaslarını gözler önüne seren Denver Broncos tişörtüyle görünce ona neden bu kadar hayran olduğunu bir kez daha hatırladı.

"Ropdöşambrıma el koymuşsun," dedi James fısıldar gibi, karısını öpüp oğlunun başını okşarken.

"Geri alabilirsin, ben geç kaldım," dedi Amaia.

Ibai'ı ona uzattıktan sonra üzerine bol gelen ropdöşambrı çıkarınca sadece külotuyla kalakaldı. James'in ağzından kasıtlı bir küfür dökülünce kadın kıkırdadı. O anda aklına James'in, İspanya'ya ilk geldiğinde bütün yabancılar gibi İspanyolca küfretmeyi öğrendiğini anlatışı geldi. Adam sırf eğlenmek için saçma sapan küfürler öğrenip repertuvarını genişletmişti.

Amaia yatak odasının kapısını arkasından kapatırken halasının aşağıya indiğini duydu. Duşa girdi ve akan sıcak suyun altında dururken James'in banyoya girip soyunduğunu duydu.

Gülümsedi, bir yandan da bazı şeylerin bu kadar tahmin edilebilir olmasının ne kadar hoş olduğunu düşündü.

Dedektif Yardımcısı Etxaide, Amaia'yı ofisinde bekliyordu. Amaia içeriye girdiği anda adamın yeni bir şey öğrenmiş olduğunu hemen anladı. Dedektif yardımcısı, heyecanını gizleyemediği için bir çocuk gibi sırıtırken bir yandan da ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor ve elinde tuttuğu dosyanın üzerinde parmaklarıyla tempo tutuyordu.

"Günaydın, Jonan, bana ne getirdin?"

"Günaydın, patron. Hangisi daha önemli bilmiyorum, bulduğum şey mi yoksa bulamadığım mı?"

Kadın yerine otururken Jonan dosyayı açtı ve içinden birkaç belge çıkarıp Amaia'ya gösterdi.

"Bu Ainara Martínez-Bayón'un doğum belgesi. Küçük kız 12 Mart 1979'da Elizondo'da doğmuş. Doğum evde gerçekleştiği için bu tarih doğru olmayabilir. Şurada evin adı yazıyor; 'Argi Beltz' ve Doktor Hidalgo tarafından imzalanmış. Şimdi, elimde olmayan şey kızın ölüm raporu, raporu bulamadım çünkü muhtemelen ortada rapor falan yok. İşte bindikleri dalı kestikleri yer de burası. Eğer bize Hindistan'a seyahat ettiklerini söylemiş olsalardı, elimizden pek bir şey gelmeyebilirdi ama otuz yıl önce İngiltere'de veriler bilgisayara girilmeye başlanmıştı bile. O yıl, Britanya'daki hastanelerin hiçbirinde Ainara'nın veya herhangi bir İspanyol çocuğun öldüğüne dair bir veri yok. Ayrıca, iddia ettikleri gibi, kız beyin kanamasından ölseydi, mutlaka otopsi yapılırdı, ortada otopsi falan da yok. Dahası kaynağım, bir İspanyol vatandaşı yurtdışında öldüğü an derhal elçiliğe haber verildiğini ve ailenin, cesedi ülkesine geri götürecek durumu olmadığında bunu devletin ödediğini söyledi. Eğer kızı Birleşik Krallık'ta gömmeye karar vermiş olsalardı bunun kayıtlara geçmiş olması gerekirdi. Bir şey daha var, o dönemde, bir çocukla beraber yurtdışına çıkmak ve çocuğun kendi çocukları olduğunu

kanıtlayabilmek adına bir Aile Defterleri olması ve çocuğun adının anne babadan birinin pasaportuna işlenmiş olması gerekiyormuş. Şu anda pasaport dairesi bunu kontrol ediyor ama bütün dosyalar bilgisayara geçirilmediği için bulmaları biraz zaman alabilirmiş. Ayrıca nüfus dairesine gidip doğum belgesindeki adresle Aile Defteri'ndeki adresi karşılaştırdım ve orada da kızın ölümüyle ilgili bir kayıt bulamadım."

"Pasaportlarla ilgili bilgi ne zaman elimizde olur?"

"Emin değilim, patron. Araştıran kişide telefonum var ve bir şey bulur bulmaz bana hemen telefon edeceklerine söz verdi."

Amaia bir süre düşündükten sonra ayağa kalktı, iç çekerek montunu askıdan aldı.

"Güzel, sana her yerden ulaşabilirler o halde. Iriarte'yle, Esparza'nın karısıyla görüşmeye gidiyoruz, sen de bizimle gel."

Montes ile Zabalza'nın ofislerinin önünden geçerken başını kapıdan içeri uzattı. "Günaydın. Dünden beri bir gelişme var mı?"

"Var, patron," dedi Montes. "Zabalza, Arraioz ve Lekaroz'daki iki çift ve Lejarreta & Andía adlı avukatlar arasında bir bağlantı buldu. Aslında her ikisi de yurtdışıyla iş yaptığı için bunda şaşılacak bir şey yok. Ancak şimdiye kadar onlar ve Berasategui arasında bir bağlantı bulamadık, sizin de bildiğiniz gibi bu ilişki gizlilik ilkesiyle korunuyor. Bu bilgiyi arkadaşınız olan pederden öğrenme olasılığınız daha yüksek."

"Belki ona sorarım," dedi Amaia, "ama bugün olmaz."

O korkunç gece Esparza'nın orada olduğunu ele veren mıcırlar, çiftlik evinin dışına park ederken tekerleklerinin altında gıcırdadı.

Inés Ballarena kapıda onları bekliyordu. Başında el örgüsü bir bere, üstünde de onu soğuktan koruyacak kalın bir manto vardı. Kadın gülümseyemeyecek halde olsa da onları nazikçe içeri davet etti. Amaia başıyla bir işaret yapıp Iriarte ve Etxaide'ye onu takip etmelerini söyledi. Amaia bir bahane bulup evin yan

tarafından dolanarak ihtiyar *amatxi*'yi gördüğü yere gitti. Onu görünce gülümseyerek selam veren kadının yüzünde görmüş geçirmiş bir ifade vardı.

"Daha çok şey öğrenmek için geldin. Belki de anlamaya, bu ihtiyar kadının haklı olabileceğini fark etmeye başlamışsındır artık."

"Ben hep sizin haklı olduğunuzu düşünmüştüm zaten," dedi Amaia.

"O zaman, etten kemikten katilleri aramaktan vazgeç."

"Inguma'yı mı arayayım?"

"Inguma'yı aramana gerek yok, Inguma seni bulur, belki çoktan bulmuştur..."

Amaia, yatağının üzerine doğru eğilen Rosario'yu ve yüzüne doğru yaklaşan ağzını hatırlayınca ürperdi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Amaia, gülümseyerek.

"İhtiyar cahil bir kadınım, o kadar."

Genç annenin bir anda ortaya çıkması şok etkisi yaptı. Tepeden tırnağa siyahlar giymiş olan kadın kucağındaki kâğıt peçeteyi solmuş bir çiçek gibi tutuyordu. Kadının gözleri kıpkırmızıydı. Soluk ve makyajsız yüzü ağlamaktan kırmızı lekelerle ve patlamış minik kılcal damarlarla doluydu. Üzüntüsü daha sakin bir aşamaya ulaştığı için kadın fısıltıların ve nazik hareketlerin ortasında süzülüyordu sanki.

"Bizimle bugün konuşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Bu öğleden sonra kızınızın cenaze töreni var sanırım," dedi Iriarte.

Genç kadın onu duyduysa bile hiç belli etmedi. Yüzünde sessiz ve kederli bir ifadeyle boşluğa bakmaya devam etti.

"Sonia, tatlım," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Genç kadın başını kaldırdı.

Amaia yanlarına gelmişti, kadının karşısına oturdu.

"Neler olduğunu anlamamız için bilmemiz gereken şeyler var. Bu konuda bize sadece siz yardım edebilirsiniz çünkü kocanızı

en iyi tanıyan kişi sizsiniz." Sonia başını evet der gibi salladı. "Valentín paraya ve dış görünüşe önem veren birine benziyor. Güzel bir evde oturuyorsunuz, sanki bütçenizin biraz üzerinde bir yer, anneniz evin ipoteğini ödemenize yardım ettiğini söylüyor. Buna rağmen Valentín lüks bir araba almayı planlıyormuş sanırım. Evinizi aradığımız sırada evde birkaç katalog bulmuştuk ve araba galerisi de bunu doğruladı."

"Kocam her zaman hırslı biriydi, hep daha fazlasını istedi ve asla hiçbir şeyle yetinmedi. Eskiden annemle ve *amatxi*'yle bu konuda çok tartışırlardı."

"Bir yıl önce," diye araya girdi Inés, "yeni bir ev almayı kafasına koymuştu, hatta çiftliğimizi tekrar ipotek ettirmemiz için bizi ikna etmeye çalışmıştı. Ben elbette reddettim. İnsanların durumlarını iyileştirmek istemesiyle bir alıp veremediğim yok ama Valentín gibi bunu ne pahasına olursa olsun yapmak istemelerini anlamıyorum. Yeterince iyi bir plan değildi, bunu ona da söyledim."

Amaia tekrar genç kadına döndü.

"Sonia, sizden çok iyi düşünmenizi istiyorum. Son zamanlarda Valentín'in davranışlarında bir farklılık sezmiş miydiniz?"

"Evet, hem de çok ama olumsuz yönde değil, hatta *Ama* ve *Amatxi* bile onun olumlu olarak değiştiğini düşünmeye başlamışlardı. Her şey benim hamile kalmamla başladı. Bana düşük yapma olasılığımın yüksek olduğu söylendi, bu yüzden yatak istirahati önerildi. Bütün bu süre boyunca Valentín benimle o kadar çok ilgilendi ki, ondan asla böyle bir şey beklemezdim. Bana hamilelikle ilgili kitaplar okudu; geleneksel Baztán'la, köklerimizle ve bu bölgeyle ilgili olan her şeye merak sardı. Bu toprakların gücünün farkında olmamız gerektiğini söyleyip duruyordu, sonra vadideki organik yiyecekleri yememiz gerektiğine kafayı taktı, hatta doğumu evde yapmamı önerdi. Ben bu fikre pek sıcak bakmıyordum, ağrı beni çok korkutuyordu ama o çok ısrar etti. Hatta bir seferinde, bu bölgede yaşayan bir ebeyle geldiler."

Amaia irkildi.

"Ebenin ismini hatırlıyor musunuz?"

"Josefina, Rufina gibi bir şeydi."

"Fina olmasın?"

"Evet, işte o, Fina Hidalgo, yaşça büyük, çekici bir kadındı. Kadın bana yüzlerce doğum yaptırdığını söyledi ve evde nasıl doğum yapıldığını anlattı. Ona güvenmiştim. Fakat doğum yedi aylıkken başladığı için ben elbette hastanede doğum yaptım, bebek prematüre doğdu."

"Kocanızla cenaze evinde tartıştığınızı biliyoruz. Kocanız bunun sebebinin fikir ayrılığı olduğunu ifade etti. Söylediğine göre o, bebeğinizin geleneksel bir şekilde gömülmesini isterken siz ısrarla yakılmasını istiyormuşsunuz."

Kadın başını sağa sola salladı.

"Sebep bu değildi. Evet, başlangıçta öyleydi ama bakın, biz bebeği gömeceğiz çünkü *Amatxi* öyle istiyor. Cenaze evindeki tartışma buradan çıktı. O kadar ısrar etti ki, bu konu onun için o kadar önemliydi ki en sonunda ben tam kabul edecekken bir şey söyledi... korkunç bir şey, bunun için onu asla affetmeyeceğim çünkü böyle bir şeyi sadece... çocuğunu hiçbir zaman sevmemiş, zalim, kalpsiz ve sanki bir eşyaymış gibi insanları yenisiyle değiştiren biri söyleyebilir..."

O anda ağlamaya başladı, sanki gözyaşı ve çaresizlikten oluşan o karanlık ve ıslak yerin önündeki bütün bariyerler yıkılmıştı.

Inés kızına sarılınca genç kadın yüzünü annesinin boynuna gömdü. Bir iki dakika sonra genç kadın dimdik oturdu ve onlara baktı, kadının soluk yüzündeki kırmızı lekelere bakılırsa daha öncekinden bile öfkeliydi sanki.

"Bana endişelenmememi, beni tekrar hamile bırakacağını ve böylece küçük kızımın yerine yeni bir çocuğumuz olacağını söyledi. Ben de ona bağırdım, başka bir çocuk istemediğimi, kimsenin küçük kızımın yerini tutamayacağımı söyledim! Bu kadar korkunç bir şeyi nasıl söylediğini anlamıyorum. Ne başka

bir çocuk yapmayı ne de küçük kızımın yerini başka bir çocukla doldurmayı düşünecek haldeydim." Doğruca Amaia'ya baktı. "Sizin de çocuğunuz var, ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Belki bir gün tekrar anne olurum ama bana teklif ettiği şey çok mide bulandırıcıydı, kızıma bir eşyaymış gibi davranması, başka bir çocuk istemesi midemi bulandırmıştı. O konuşurken, kaybettiğim çocuğumun yerine başka bir çocuğum olsa bile onu asla sevemeyeceğimi hissettim, en azından aynı şekilde asla sevemezdim, hatta nefret bile edebilirdim ondan."

"Bir sorum daha var. Valentín veya siz Üniversite Hastanesi'nde, Berasategui adında bir psikiyatristle görüştünüz mü hiç? Ya da Pamplona'daki Lejarreta & Andía adındaki bir hukuk firmasıyla?"

"Bu isimleri ilk kez duyuyorum."

İzin istediler, Inés Ballarena onları arabaya kadar geçirdi. Araba hareket ettikten sonra Amaia dikiz aynasından bakınca kadının aynı yerde hareketsiz bir şekilde durduğunu gördü.

Jonan'ın kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Ben böyle genç bir kadının bu kadar uzun süre siyahlar giydiğini hiç görmemiştim."

"Cumartesi geceleri daha sık dışarı çıkmalısın," dedi Iriarte.

"Ben siyah kıyafetler giymesinden bahsetmiyorum. Bence çok büyük bir fark var ama birçok insan için bu fark anlaşılmayacak kadar ince olabilir. Bir insanın normal bir şekilde mi yoksa yas için mi siyah giydiğini ayırt edebiliyorum," dedi Etxaide açıklamaya çalışır gibi.

"Kadın çok acı çekti," dedi Amaia, "daha da fazla acı çekecekmiş gibi görünüyor. Kocasının söylediği şey çok korkunç. Jonan, geri döndüğümüzde hapishaneyi arayıp bana Esparza'yla bir görüşme ayarlamalarını söyler misin? Onunla en kısa zamanda tekrar konuşmak istiyorum."

"Bu dosya kapandı," dedi Iriarte. "Esparza'nın, kızını öldürdüğünü biliyoruz."

"Bence bu vakada görünenden çok daha fazla şey var."

"Suçlu elimizde. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamaya çalışmak bizim görevimiz değil."

"Neden yaptığını değil ama ne amaçla yaptığını, dedektif. Esparza kızını, kızının hayatını verdiğini söyledi. Bunu ne uğruna yaptığını bilmek istiyorum."

Iriarte anayola çıkarken başını şüphe içinde sağa sola salladı.

"Karakola gidiyoruz o halde?"

"Daha değil. Telefonlarınızın kameraları iyidir umarım, biraz fotoğraf çekmek için Irurita'ya gidiyoruz," dedi Amaia.

Uzun balkonu, yere kadar inen büyük pencereleri ve Victoria dönemi serasıyla Fina Hidalgo'nun taş evi görülmeye değerdi. Büyük ve yassı taşlardan yapılmış bir patika ana kapıdan büyük demir kapıya kadar uzanıyordu. Siyaha boyanmış ve hafifçe aralık bırakılmış demir kapı, ziyaretçileri tam anlamıyla içeri davet etmiyordu ama önünden geçenleri kıskançlıkla evin güzel sınırlarına bakmaya teşvik ediyordu.

Hemşire Fina Hidalgo, son geldiği sefer Amaia'yı karşıladığı seradan dışarı çıktı. Kadının üzerinde dar bir kot pantolon, aynı kumaştan bol bir gömlek vardı ve saçlarını bir saç bandıyla arkaya atmıştı. Elinde bahçıvan eldivenleri vardı ve bir elinde bir bahçe makası tutuyordu. Onları görünce kadının yüzü sertleşti.

"Arazime girmek için kimden izin aldınız?"

"Navarra polisi," dedi Amaia, rozetini göstererek. Gerçi Fina'nın onu tanıdığından adı gibi emindi. "Bahçe kapısı açıktı, zili çalmayı da denedik."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Fina, aralarındaki mesafeyi koruyarak.

"Size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Buyurun sorun," diye cevap verdi cesurca.

"Vadide otuz sene önce ölen bir kız bebeğin ölümünü soruşturuyoruz. Doğuma abinizle sizin katıldığını biliyoruz çünkü kızın doğum sertifikası abiniz tarafından imzalanmış. Size, abinizin

kızın ölüm belgesini de imzalayıp imzalamadığını sormak istiyoruz."

"Bu, bir sorudan çok ricaymış gibi geldi bana. Başka bir konu var mıydı?"

"Evet, var aslında. Valentín Esparza'yla olan ilişkinizle ilgili birkaç sorumuz var. Ayrıca elimde bebekleri, doğduktan kısa bir süre sonra ölen çiftlerin listesi var, bu ailelerle doğum sonrasında sizin ilgilenip ilgilenmediğinizi merak ediyorum," dedi Amaia, bahçe kapısına doğru geri geri giderek.

"Belge için arama emri getirmeniz gerekecek," dedi Fina cesurca Amaia'nın peşinden giderken. "Diğer sorulara gelince, bunun için avukatlarımla görüşebilirsiniz. Sizinle konuşmak gibi bir niyetim yok."

Amaia kaldırıma varmıştı.

"Avukatlarınızla mı? Durun tahmin edeyim: Lejarreta & Andía, doğru mu?"

Kadın gülünce diş etleri göründü, uzun adımlar atarak Amaia'ya yaklaştı.

"Evet, onlar ve inanın bana sizinle işleri bittiğinde gününüzü göreceksiniz."

"Şimdi," dedi Amaia emreder gibi. O sırada Etxaide ve Iriarte kadının birkaç fotoğrafını çektiler.

"Benim ve mülkümün fotoğraflarını çekmeniz yasalara aykırı!" diye haykırdı kadın.

"Teknik olarak burası sizin mülkünüz değil," dedi Amaia sırıtarak ve kadının kaldırıma değen ayaklarını göstererek.

Kadın, "Seni lanet sürtük! Bunun cezasını ödeyeceksin, çok pişman olacaksın," diye bağırıp eve doğru yürümeye başladı.

Amaia sırıtarak yolun karşısına park edilmiş arabayı gösterdi.

"Bir soru daha, bu sizin arabanız mı? Etxaide, biraz daha fotoğraf çeker misin lütfen? Araba da umumi yolda duruyor."

Kadının çığlıkları bir kapının çarpılma sesiyle kesildi.

21

Arabasıyla Orabidea yolunun keskin virajlarını alırken Amaia kendini günlerdir hissetmediği kadar iyimser hissediyordu. En sonunda, bir yere varmıyormuş gibi bir his vardı içinde.

Fina Hidalgo'yu ziyaret ettikten sonra Etxaide ve Iriarte'yi karakola geri göndermişti. Argi Beltz'in yanındaki çiftliğe tekrar gitmek ve bunu yalnız yapmak istiyordu. Kadın ona o kadar yardımcı olmuştu ki kapıya yanında iki tane başka polis memuruyla dikilip kadınla kurduğu ilişkiyi bozmak istemiyordu.

Dik yokuşu tırmanırken çekim gücü gitgide azalan telefonuna sinirle baktı. Üç telefon gelmiş ama her açtığında hat kesilmişti. Maksimum hızda araba kullanarak yol kenarında durabileceği bir yer buldu ve Etxaide'nin numarasını çevirdi.

"Patron, buna inanamayacaksın, birkaç saat önce Esparza başka bir mahkûm tarafından bıçaklanmış. Onu hemen hastaneye götürmüşler ama kurtulacağını sanmıyorlarmış."

Yoğun bakım ünitesine girdiklerinde onları o tanıdık dezenfektan, yerlerdeki yeşil çizgiler ve sebepsiz yere cereyan yapan koridorlar karşıladı. Uzman doktorlardan birinden adamın sağlık durumuyla ilgili rapor almak üzere bir oda tahsis edilmişti onlara.

Odada hapishane müdürü, üniformalı iki polis, iki genç doktor, iki hemşire ve Doktor Martínez-Larrea vardı. İçeriye bir de Jonan ile ikisi girince oda iyice kalabalıklaştı.

Doktor Martínez-Larrea ve Amaia'nın tanışıklıkları eskiye dayanıyordu. Adam, erkek doktorların evrim merdiveninde üst basamaklara sıçramış üstün bir ırka ait olduklarını düşünen, kibirli bir şoveniştti. En son fikir ayrılıkları bir sene önceki *basajaun* vakasında yaşanmıştı. İçeriye girerken adama sert bir bakış attı ve onun, gözlerini yere indirdiğini görünce için için sevindi. O andan sonra adam yorumlarını ona hitaben ama gerekmedikçe onunla göz göze gelmemeye çalışarak yaptı.

"Hastamız Valentín Esparza hastanemize bu öğleden sonra saat on iki kırk beşte karın bölgesindeki, uzun ve keskin bir nesnenin sebep olduğu çok sayıda yarayla kabul edildi. Deri birkaç yerden kesildiği için iç organlardan ve ana damarlardan bazıları hasar görmüştü. Hemen ameliyata alındı ve iç kanamayı durdurmaya çalıştık ama yaralarının ölümcül olduğu ortaya çıktı. Valentín Esparza biri on geçe öldü." Metni okuduğu kâğıdı katladı, sessizce üzgün olduğunu belirttikten sonra medikal ekibiyle birlikte odadan çıktı.

"Sizinle biraz konuşmak istiyorum," dedi Amaia hapishane müdürüne, adamın soluk ve endişeli surat ifadesini dikkate almayarak.

"Belki daha sonra," dedi adam. "Önce akrabalarına haber vermem gerek, bir de yargıca..."

"Hemen," diye ısrar etti Amaia ve diğerlerine dönerek: "Beyler, bizi biraz yalnız bırakın lütfen," dedi.

Odada yalnız kaldıkları anda müdür, tehdit altındaymış gibi bir sandalyeye yığılırcasına oturdu.

"Hapishanende ne haltlar döndüğünü derhal öğrenmek istiyorum. Son bir ay içinde senin gözetimindeki, hepsi de benim soruşturmama dahil olan üç mahkûm nasıl ölmüş olabilir? Üstelik ikisi son bir haftada?" Adam cevap vermedi, yüzünü ellerinin

arasına gömdü. "Doktor Berasategui ve Garrido'nun intiharlarını anlayabiliyorum, yani bir yere kadar. İnsan kendini öldürmeye karar verdiyse onu durdurmak çok zor olsa gerek. Fakat benim anlaşılmaz bulduğum şey şu, başka mesleklerdeki insanların bile benimle aynı fikirde olacağına eminim bu arada, nasıl oluyor da olası bir çocuk katilinin diğer mahkûmlarla aynı ortamda bulunmasına izin verdin? Onu ölüme mahkûm etmişsin ve ben bundan sorumlu tutulman için elimden geleni yapacağım."

Adam ona karşı çıkacaktı anlaşılan, ellerini yüzünden çekti ve yalvarır gibi önünde kavuşturdu.

"Elbette onun diğer mahkûmlarla bir arada bulunmasına izin vermedim, o kadar da salak değilim. Mahkûm gelir gelmez en katı güvenlik protokolümüzü uygulamaya başladık. İntihar etmemesi için yirmi dört saat gözetim altında, ayrı bir hücrede tutuluyordu. Bir hücre arkadaşı vardı; yolsuzluktan içeri girmiş, bir ay sonra tahliye olacak ve uyumlu sayılabilecek biri."

"Peki, bu nasıl oldu o zaman? Yanına kim girdi? Onu kim öldürdü?"

"Yemin ederim, hiçbir şey anlamadım... Onu öldüren o çok güvendiğimiz hücre arkadaşıydı, Esparza'yı ucu sivriltilmiş bir diş fırçası sapıyla deşmiş."

Amaia adamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve sessizce hapishane müdürünü süzdü, adam gerçekten de perişan görünüyordu. Her şeyin nasıl bir anda boka sardığını düşündü, bu "vaka olmayan" vakaya –çünkü artık buna resmi bir vaka demek imkânsızdı– karışan insanların artık iyice göze batan "tesadüf eseri" havasıyla nasıl teker teker öldüklerini düşündü. Birkaç dakika sonra hapishane müdürünün ağlayıp sızlamalarından sıkıldı ve dışarı çıktı.

Pamplona'da hava soğuktu ve daha önce yağmur yağdığı için yerler ıslaktı. Gökyüzü açıktı, güneş henüz yüzünü göstermemiş olsa da gözü alan parlak bir ışık vardı. Amaia arabaya doğru

yürürken Jonan'a, Esparza'nın nasıl öldüğünü anlattı, nefesi yüzünün önünde tutam tutam somutlaşıyordu. Eğer hava sıcaklığı bu şekilde düşmeye devam ederken yağmur da yağmazsa, yerler bu gece buz tutacaktı. Jonan'ın telefonu çaldı. Adam telefonu açarken elini kaldırıp kadını susturdu ve hattın diğer ucundaki kişinin anlattıklarını dinledi.

"Beklediğimiz telefon geldi," dedi Amaia'ya, telefonu kapatırken. "Pasaport bürosundan. O tarihlerde Birleşik Krallık'a seyahat etmişler anlaşılan..."

Amaia kaşlarını çattı.

"... Fakat çocukları pasaportların ikisinde de kayıtlı değilmiş ve kaynağımın söylediğine göre çocuğu gerekli belgeler olmadan yurtdışına çıkarma ihtimalleri yokmuş."

"Aradan o kadar zaman geçmiş ki idari hataydı deseler kanıtlama ihtimalimiz yok."

"Bir şey daha var, orada bir hafta sonu kalmışlar sadece, kızlarının kırk sekiz saatlik bir sürede nasıl olup da beyin kanamasından öldüğünü, otopsisinin yapıldığını, üstüne üstlük bir de gömülebildiğini anlamak zor."

"Ne düşünüyorsun, Jonan?"

"Bence Birleşik Krallık'a kız olmadan seyahat ettiler, sırf birileri kızı soracak olursa ellerinde geçerli bir sebep, ikna edici bir açıklama olsun diye. Ben kızın Londra'ya gittiğini hiç sanmıyorum."

Amaia sessizce durup Dedektif Yardımcısı Etxaide'ye bakarak bu teoriyi gözden geçirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Etxaide.

"Sen eve git, ben Yargıç Markina'yla konuşacağım."

Akşam yemeği için erken bir saatti, bu yüzden Markina bu sefer, on dokuzuncu yüzyıl eczanesi şeklinde dekore edilmiş, sessiz bir restoranda buluşmayı teklif etti. İçeride yumuşak bir ışık, rahat koltuklar ve insanın bağırmasına gerek olmayacak yükseklikte

müzik vardı. Amaia içerisinin sıcak olduğunu görünce keyifle montunu çıkardı.

Markina odanın en uzak yerinde tek başına oturmuş, düşünceli gözlerle etrafına bakıyordu. Üzerinde resmi kıyafetleri vardı: koyu renk bir takım elbise, yelek ve kravat. Amaia barın yanından yavaş yavaş yürüyerek adamın oturduğu masaya gitti, bakışlarını üzerinde hissetmeden onu gözlemleme şansı olmuyordu her zaman. Adamın bitkin hali ona bir İngiliz romantiği havası veriyordu, sükûneti bile zarifti ve Amaia onun bu duyarlılığını son derece çekici buluyordu. İçini çekti ve içinde yükselen bir pişmanlık hissiyle sadece vakaya ve onun desteğini almaya odaklanmaya karar verdi çünkü yargıcın desteği olmadan bu labirentte bir adım daha ileriye gidemeyeceğini biliyordu. Bu labirentte attığı her adım, izlediği her yol en etkili savla, yani ölümle çürütülüyordu.

Markina onu görünce gülümsedi, ayağa kalkıp kadın için bir sandalye çekti.

"Hiç zahmet etmeyin," dedi Amaia.

"Ne zaman bana sen demeye başlayacaksın?"

"Ben buraya iş için geldim."

Markina gülümsedi. "Nasıl isterseniz, Dedektif Salazar."

Bir garson iki kadeh şarap getirip masanın üzerine koydu.

"Beni görmek istediğine göre önemli bir konu olmalı."

"Esparza'nın öldüğünü duymuş olmalısınız..."

"Evet, tabii. Mahkemeden aradılar. Hapishane müdürüyle telefonda konuştum, bana her şeyi anlattı. Çok yazık ama böyle şeyler oluyor. Çocuk katillerinin işi hapishanede çok zor."

"Evet ama ona saldıran kişinin şiddet geçmişi yok ve adam hapishaneden çıkmak üzereymiş."

"Hapishanedeki kuralların dışarıdaki kurallardan çok farklı olduğunu sen de biliyorsun. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bize mantıklı gelen davranış ve tepkiler hapishane için geçerli değil. Saldırganın bir katil olmaması bir şey ifade etmiyor

aslında. Diğer mahkûmların baskısı bir mahkûmun dış dünyada asla yapmayacağı şeyleri yapmasına sebep olabiliyor."

Amaia yargıcı hiç konuşmadan dinledi.

"Fakat ben buraya ölü bir mahkûmdan bahsetmeye geldiğini sanmıyorum, Dedektif Salazar, yanılıyor muyum?"

"Sadece öldürüldüğü için gelmedim. Hayattayken bana söylediği ve soruşturma sırasında öğrendiğimiz bazı şeyler de var. Esparza'nın bir para takıntısı vardı, bu yüzden karısının ailesiyle bile arası açılmış. Kızını öldürdüğü konusunda bir şüphemiz yok ama ona bunu sorduğum zaman çok tuhaf şeyler söyledi. 'Diğer bütün kurbanlar gibi' kızını verdiğini söyledi. Bir işi bitirmesi gerektiği için cesedi aldığını söyledi. Esparza'nın, kızının cesediyle çok önemli bir ritüel yapmaya çalıştığına inanıyorum. Karısına, ölen kızlarının yerine yenisini yapabileceklerini ve bundan sonra varlıklarının, şanslarının iyice artacağını söylemiş. Dün onu sorguya çekmiştim, bugün öldü."

Markina devam etmesini işaret etti.

"Bir de Doktor Berasategui meselesi var. Hapishaneye onunla görüşmeye gitmemin sebebi, klinikten çıkmaları ve halama saldırıp oğlumu kaçırmaları arasındaki zaman zarfında nereye gittiklerini sormaktı. O geceki fırtınayı hatırlıyorsunuz. Bir yere sığındıklarına eminim, babasının evine gitmediklerine eminiz. Bu yüzden bir çiftlik evine, çoban kulübesine gitmiş olmalılar... Fakat artık Berasategui de öldüğü için sorularımıza cevap veremeyecek."

Markina başını tekrar salladı, kadını dikkatle dinliyordu.

"Rosario, Baztán'da yetmişlerin sonu seksenlerin başında kurulmuş olan bir tarikata üyeydi. Hayvanları kurban eden, yenidoğan veya küçük çocukların da kurban edilmesini teklif eden sahte bir satanist grubun üyesiydi. Anladığım kadarıyla bu tarikat iki yaşından küçük çocukların iki dünya arasındaki bir geçiş noktasında olduklarına inanıyor ve bu da onların amaçları için çok uygun. Bu da bizi geçen gün Elizondo'da ölen kadına, Elena

Ochoa'ya getiriyor. Elena, annem Rosario'nun eski bir arkadaşı. Bu toplantılara birlikte katılıyorlardı ama Elena sonunda bu ritüellerin vahşetine katlanamayıp tarikattan ayrıldı. Elena bana toplandıkları çiftlik evinin yerini söyledi. Ben de merak edip gittim. Evin sahipleri bu tarikatın kurucu üyeleri ve hâlâ aynı evde oturuyorlar, ayrıca eski evi öyle bir yaptırmışlar ki ev eski haline hiç benzemiyor. Bir de kızları varmış, Ainara, kız on dört aylıkken ölmüş. Onların söylediğine göre kız öldüğünde Birleşik Krallık'talarmış. Anlattıkları olayı araştırdık, çocuğa ait bir ölüm raporu, hastane kaydı veya çocuğun İngiltere'ye gittiğine dair bir kanıt bulamadık. O dönemde bir çocukla ülke dışına seyahat etmek için çocuğun, ebeveynlerinden birinin pasaportuna kayıtlı olması gerekiyormuş. Bir de elimizde, Berasategui'nin arabasının bahsi geçen bu mülkün önüne birkaç kez park edildiğini gören bir tanığımız var. Çiftlik evindeki çift onu tanıdıklarını kabul ediyorlar ama ilişkilerinin mahiyetini sorunca beni, Pamplona'da bir hukuk bürosu olan, zengin bir avukat çifte yönlendirdiler.

Bu sırada, bu bölgede son beş yıl içinde ABÖS'ten ölen, iki yaş altı çocukların olduğu vakaları araştırdık. Erkek çocukları çıkardıktan sonra bizim vakayla ilişkili olabilecek üç vaka tespit ettik. Dikkatimizi çeken ölüm sebebi değildi, bu çok açıkça yazıyordu zaten, ebeveynlerin davranışlarıydı. Onların davranışları da en az anneminki kadar şüphe çektiği için başka çocukları da olan çiftlerin evine sosyal hizmetlerden bir yetkili gönderilmiş. Annem ve bu üç çiftin de o evle ve tarikatla bir bağlantısı var ve çiftlerden birinin Pamplona'da bir avukatlık bürosu var gibi görünüyor."

"Ama Berasategui'nin çocuğu yoktu," diye karşı çıktı Markina.

"Doğru," dedi kadın.

"Sosyal hizmetler, raporlarında endişe verici bulduklan bir durumdan bahsetmişler mi?"

"Hayır," dedi kadın, huzursuzlanmıştı.

"Bu aileler arasında doğrudan bir bağlantı kurabildiniz mi?"

"Üç doğumda da bulunan bir ebe var, kendisi emekli bir hemşire."

"Emekli mi? Ne zamandır? Esparza'ların kızı Virgen del Camino Hastanesi'nde dört ay önce doğdu. Kadın o sırada hastanede mi çalışıyormuş?"

"Hayır, kendisi serbest çalışan bir ebe. Adı Fina Hidalgo. Abisi Doktor Hidalgo, annemin ve vadideki birçok ailenin aile doktoruydu. O dönemde âdet olduğu üzere ben ve ablalarım evde doğmuşuz. Abisi öldükten sonra farklı hastanelerde çalıştığını bana kadın kendi söyledi, emekli olmasına rağmen herhangi bir yere bağlı olmadan ebelik yapmaya devam ediyormuş. Esparza'lar onunla hastanede tanışmamışlar. Valentín, karısını evde doğum yapmaya ikna etmek için kadını eve kendisi getirmiş."

Markina şüpheli gözlerle kadına baktı, öne sürdüğü savın ne kadar zayıf olduğunu ima etmek istiyordu sanki. Amaia onu ikna etmek için biraz daha uğraşmaya karar verdi.

"Fina Hidalgo'nun bu işe karışmasını şüpheli gösteren başka sebepler de var. Fina benim doğduğum gün de annemin yanındaydı ve ikiz kız kardeşim öldü, kız kardeşimin ölüm raporunu abisi imzaladı. Esparza'ların küçük kızlarının doğumunu da yaptırmak için uğraştı, ben diğer bebeklerin doğumunu yaptıran kişinin de o olduğundan şüpheleniyorum."

"Şüpheleniyor musun? Emin değil misin?"

"Hayır," dedi Amaia itiraf ederek. "Emin olmam için Doktor Hidalgo'nun çocukların ölüm raporlarını tuttuğu özel dosyalarını görmem gerek."

"Fina Hidalgo'nun bir ölüm meleği olduğunu mu ima etmek istiyorsun?"

Amaia düşüncelere daldı. Ölüm melekleri, kendileri gibi insanları öldürerek çok önemli bir insancıl rolü üstlenmiş kişiler olarak görülüyordu. Genelde tıp alanında çalışıyor, yaşlılar evindeki hasta ve yaşlıların veya zihinsel ya da bedensel engelli

olanların bakımını üstleniyorlardı. Genellikle kadınlar yapıyordu bunu. Genellikle kurban olarak fiziksel açıdan güçsüz olanları ve ölümleri hiç şüphe uyandırmayacak kişileri seçtikleri için kolay yakalanmıyorlardı. Cinayet işlemekten asla vazgeçmiyorlardı çünkü eylemlerinin meşruluğu hakkında en ufak bir şüpheleri olmadığı gibi olası kurbanlarının sonu da yoktu. Onları harekete geçiren tek şey merhametti ve genelde acı çeken insanlara karşı son derece nazik ve düşünceli davranıyorlardı.

"Bir konuşmamız sırasında, bir bebek bir hastalık veya deformasyonla doğduğunda anne babayı böyle bir çocuk yetiştirmenin yükünden kurtarmak gerektiğini itiraf etmişti."

"O konuşma sırasında yanında başka biri var mıydı?"

"Hayır."

"Bunu kesinlikle inkâr eder, bahsi geçen çiftler de öyle."

Markina birkaç saniye kadar düşünceli göründü. Not defterine bir şeyler karaladıktan sonra tekrar Amaia'ya baktı.

"Arama emri dışında neye ihtiyacın var?"

"Ölüm raporlarını Doktor Hidalgo'nun belgelerinin arasında bulursak bir de mezardan çıkarma emrine ihtiyacımız olur."

Markina sırtını dikleştirdi ve kaşlarını çatıp kadına baktı.

"Ne için? Esparza'ların kızı daha bugün gömüldü."

"Öldükleri için seviniyormuş gibi görünen çiftlerin kızlarının cesetlerini çıkarmak için. Size biraz önce bahsettiğim çiftlerin kızlarını."

"Doktor Hidalgo'nun özel dosyalarını araştırman için sana arama emrini vereceğim ama bu isteğinin ciddiyeti üzerine düşünmeni istiyorum. Eğer mezarlarını bozmana izin vereceksem bana o küçük kızların öldürüldüklerini kesin olarak kanıtlaman gerekir. Mezardan çıkarma işlemi çok karmaşık bir mesele çünkü işin içine akrabaların yaşadıkları huzursuzluk ve acı da giriyor. Mezardan çıkarma iznini vermeden önce –ki özellikle de bir çocuğun mezarından bahsediyorsak– her yargıç enine boyuna düşünür. Üstelik sen benden üç çocuk mezarı için izin istiyorsun.

Basının büyük baskısı var üzerimizde, eğer bulacağımız şeyden emin değilsek bir sürü insanı sinirlendirme riskini göze almamız gerekir."

"Eğer o çocuklardan birinin bile öldürüldüğünden şüpheleniyorsak, yapacağımız her hareket meşru sayılır," diye cevap verdi Amaia.

Markina kadına baktı, onun bu hiddetinden çok etkilenmiş olsa da soğukkanlılığını korudu. Kadın tam karşı çıkacakken Markina elini kaldırdı.

"Şimdilik, elimizde bize destek olacak bir şey yok. Sen diyorsun ki sosyal hizmetler taciz olduğuna dair bir kanıt bulamadı ve otopsiden doğal sebeplerle ölüm sonucu çıktı. Ebenin davranışları bana da şüpheli geldi ama ebeyle bu insanlar arasında doğrudan bir bağlantı yok. Bazılarının tanışıyor olması veya bir hukuk firması aracılığıyla bağlantılı olmaları, bizim ve Amerika Birleşik Devletleri başkanının altı derecelik ayrılık teorisi kapsamında bağlantılı olduğumuzu söylemek gibi bir şey. Bana daha kesin kanıtlarla gelmen lazım. Bir de seni uyarmam gereken bir şey var, bebek cesetlerini mezarlarından çıkarma emri kadar beni tiksindiren başka bir şey yok, bu yüzden bu emri çıkarmamak için elimden geleni yapacağım." Markina gerçekten de çok etkilenmiş gibi görünüyordu. Normalde rahat olan yüz ifadesinin altında görünen öfke ve endişe karışımı adama, Amaia'nın şimdiye kadar fark etmediği, daha olgun ve sorumlu bir hava veriyordu. Ve bu hava onun cazibesini azaltmak bir yana onun daha da güçlü ve erkeksi görünmesine sebep oluyordu. Markina ayağa kalktı ve paltosunu aldı. "Biraz yürüyüşe çıksak iyi olur."

Amaia bu davranış karşısında hem şaşkın hem de meraklanmış bir şekilde adamın peşinden dışarı çıktı.

"Birçok korkunç soruşturmanın doğasında Ani Bebek Ölümü Sendromu var. Anne bebeği yatağına yatırıyor ve kontrol etmeye gittiğinde çocuğunu yatağında ölü buluyor. Bu kadar sıradan ve anlaşılmaz bir olayın aileyi ne kadar dehşet verici bir duruma

düşürebileceğini, bir anne olarak gözünde canlandırabileceğini düşünüyorum. Korkunç bir şey yapmış olmanın veya suçlanacak olmanın verdiği dehşet duygusu insanları suçluluk, keder ve güvensizlikten oluşan bir kâbusun içine itebilir. Bu tip ölümlerin ani doğası insanların her zaman mantıklı gibi durmayan tepkiler vermelerine sebep olabilir, buna maruz kalan kişilerde geçici bir delilik durumu vuku bulabiliyor, böyle bir durumda –ne kadar aykırı veya tutarsız olursa olsun– her türlü tepki normal sayılabilir..." Bir süre konuşmadı, sanki sözlerinin altında yatan korkunç gerçekleri düşünüyordu.

Amaia'nın, Markina'nın bu konudan ne kadar etkilendiğini anlaması için davranış uzmanı olmasına gerek yoktu. Adamın bu tür bir kayıp karşısındaki incelikli gözlemlerinin ve bilgisinin kendi kişisel deneyimlerinden kaynaklandığı çok açıktı.

Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Karşıya, Baluarte Kongre Binası'na geçtiler ve kordon boyunca yürüdüler. Amaia'nın aklına binbir soru geliyordu ve sorgu teknikleri eğitimi sırasında öğrendiği bilgilerden eğer sabırla beklerse sorularının cevaplarının kendiliğinden geleceğini biliyordu. Sorduğu takdirde Markina'nın içine kapanmasına sebep olacaktı. Markina akıllı, kültürlü ve eğitimli bir adamdı ve bir yargıç olarak güvenilir, kontrollü ve hata yapmayan bir imaj çizmek zorundaydı. Şu an kendi içinde, dürüst olmaya devam edip etmemekle kendi konumunun verdiği güvenli alana geri çekilmek arasında bir karar vermeye çalışıyordu muhtemelen. Amaia onun adımlarının yavaşladığını fark etmişti, kadınla göz göze gelmemek için bir adım geriden geliyordu ve attığı her adım konuşurken kadınla göz göze gelmemek için bir bahane veriyordu ona.

"Ben on iki yaşındayken annem hamile kaldı. Annemle babam gençliklerinin doruğunda olmadığı için bunun planlı bir gebelik olmadığını tahmin ediyorum. Yine de çok sevinçlilerdi, onları hayatım boyunca erkek kardeşimin doğumunda olduklarından kadar mutlu görmemiştim. Bu olay olduğunda kardeşim üç

yaşındaydı. Annem sabahleyin mamasını verdi, altını değiştirdi ve onu beşiğine yatırdı. Öğlene doğru annemin çığlıklarını duyduk. Babamla yukarı yanına koştuk ve onu kardeşimin beşiğinin üzerine eğilmiş halde, ona hayat öpücüğü verirken bulduk oysa ben bile kardeşimin öldüğünü anlamıştım. Babamın annemi zorla çekiştirerek kardeşimden ayırdığını hatırlıyorum. Ben korku içinde, ne yapacağımı bilemez bir halde onları seyrediyordum.

Bazen hâlâ çığlıklarını duyuyorum, yaralı bir hayvan gibi, genzinden gelen o korkunç haykırışları... Bu, saatler sürdü. Sonra her yer sessizleşti ama böylesi çok daha kötüydü. Annem artık hiç konuşmuyordu, sadece arada sırada bebeğinin nerede olduğunu soruyordu. Artık onun için biz yoktuk, bu olaydan sonra annem ne benimle ne de babamla konuştu, bana bir daha hiç dokunmadı. Sağlıklı bir bebeğin doğal sebeplerle ölümü kadar dayanılmaz başka bir şey olamaz. Kendisinin suçlu olduğundan ve çok kötü bir anne olduğundan emindi. Kendi canına kıymaya kalktı, akıl hastanesine kaldırıldı. İçindeki keder, suçluluk duygusu ve çocuğunu bu şekilde kaybetmiş olmak annemin aklını kaçırmasına sebep oldu. Bir kocası ve başka bir oğlu daha olduğunu unuttu, kendini kederiyle beraber gömdü."

Amaia durdu. Birkaç adım daha attıktan sonra Markina da durdu. Amaia adamın yanına geldi ve ona baktı. Adamın yaşlarla dolu gözlerine baktı, başka yere baktığı ilk seferde olduğu gibi kadının onu incelemesine fırsat veriyordu. Amaia onu bu şekilde görmeyi seviyordu. O mükemmel maskülenliğin arkasındaki erkeği görmeyi. İçgüdüsel olarak mükemmellikten nefret ediyordu ve o anda Markina'da onu en çok rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etti: adamın güzelliği, zarafeti ve cilalı dış görünüşü. Bu özellikleri her insanda takdir ederdi ama mükemmel sözler ve mükemmel gülümseme onda hep bir şüphe uyandırıyordu. O anda, Markina'nın da tıpkı kendisi gibi, onu sevmesi gereken tek kişi tarafından reddedilmiş olmanın, koruması gereken kişi tarafından terk edilmiş olmanın acısından ve utancından

kurtulabilmek ve hayatının tüm kontrolünü elinde tutmak için ne kadar uğraştığını fark etti. Markina'nın kendi kontrolü dışında hiçbir şeyin olmadığı o ideal hayatı yaratabilmesi için gereken, o mükemmel dış görünüşünün altında alev alev yanan bir ateşin olduğunu bilmek hoşuna gitti. Amaia, Markina gibi insanların kendi hayatlarında ama en çok da kendi üzerlerinde uyguladıkları katı kuralları keşfetmekten yoğun bir zevk alıyordu. Amaia onun fikirlerine katılıyordu katılmasına ama insanın biriyle omuz omuza mücadele edebilmesi için o insanın onurlu olduğunu ve kendisine asla ihanet etmeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

Markina ona özür diler gibi baktı.

"Çocuğunu bu şekilde kaybetmiş bir insanın vereceği hiçbir tepki beni şaşırtamaz," diye devam etti konuşmaya. "Bana kederli bir çiftin yapabileceği en akıl almaz davranışları anlatsan bile sana inanırım. İnsanlara acı çektireceğimi bildiğim için mezarların açılmasına karşıyım. Ama eğer bana çocuklarını öldürmüş birini gören bir tanık, bu otopsileri yapan patoloji uzmanın orijinal bulgularını veya yeni kanıtlarını sunduğun raporu getirmediğin sürece bir çocuğun cesedinin mezardan çıkarılmasına şiddetle karşıyım."

Amaia başını anladım der gibi salladı. Merakını daha fazla saklayamıyordu.

"Annenize ne oldu?"

Markina kafasını çevirdi, cadde boyunca bekçi gibi dizilmiş turuncu sokak lambalarına baktı.

"İki sene sonra akıl hastanesinde öldü. Ondan bir ay sonra da babam öldü."

Amaia eldivenli elini uzatıp adamın eline dokundu. Daha sonra kendi kendine bunu neden yaptığını soracaktı. Bir insana dokunmak, her iki yönde geçişe izin veren bir yol açmak demekti. Adamın deri eldiveninden elektrik akımı gibi ona doğru yayılan sıcaklığı hissetti. Markina bakışlarını sokak lambalarından ona çevirdi, kadının elini tutup dudaklarına götürdü. Elini uzun bir

süre orada tuttuktan sonra parmaklarını nazikçe öptü ve bu öpücük Amaia'nın eldiveninden, tenine, kemiklerine ve oradan da bir şok dalgası gibi bütün sinir sistemine yayıldı. Elini bıraktığında huzursuzca, kafası karışık halde ve başka yerlere bakarak yürüme sırası kadına geçmişti. Dudaklarının izi elinde yanmaya devam ediyordu hâlâ, sanki şeytan tarafından öpülmüş gibi. Ya da bir melek tarafından.

Dedektif Yardımcısı Etxaide paltosunun yerine kapüşonlu kabarık, gri bir mont giymiş olmaktan memnun bir şekilde sokakta volta atarken onları restorandan çıkarken gördü. Arada belirli bir mesafe bırakıp onları şehir merkezine kadar takip etti. Kongre Binası'nı geçtikten sonra işler biraz zorlaştı çünkü kordonda saklanabileceği hiçbir yer yoktu ve Jonan daha önce kadının, üzerinde hiç görmediği bir mont giymiş olsa bile Amaia onu tanıyabilirdi ve o bu tehlikeyi göze alamazdı. Onlarla aynı yönde yürüyen gençleri görünce aklına mükemmel bir çözüm geldi. Amaia ve Markina'yı gözden kaybetmeden, onlarla berabermiş izlenimi çizerek çocukların peşinden gitti. Çocuklar binanın merdivenlerine gelince soğuğa aldırmadan basamaklara oturdu, bunun üzerine Etxaide de basamakları tırmandı ve yaklaşan konferans ve sergilerle ilgileniyormuş gibi ilanlara bakmaya başladı. İkili caddeye doğru dönmüştü. Birbirlerine çok yakın yürüyorlardı. Etxaide onların konuştuğunu duyabiliyor ama ne söylediklerini anlamıyordu ve bir an için ellerinin birleştiğini gördü. Vücut dilleri aralarında, kendilerinden başka her şeyi dışlayan bir yakınlık olduğunu ele veriyordu. Belki de Etxaide'nin her hareketlerini izlediğini fark etmemelerinin sebebi buydu.

Amaia'nın arabası üç blok öteye park edilmişti. Kadın, Markina'nın yanında olduğunun bilincinde olarak sessizce yürüyordu ama dönüp ona bakmaya cesaret edemiyordu. Adama dokunmaya cesaret ettiği için pişman olmuştu ama bir yandan

da hayatının en normal olmayan yerinden kendini ona gizlice bağlanmış gibi hissediyordu. İkisi de anneleri tarafından reddedilmişti. Kendisi Rosario'nun nefretinin merkezi haline gelirken Markina'nın durumunda, yas tutan bir anne büyük bir bencillikle ölü oğlu için yaşayan oğlunu terk etmişti. Aklına Ibai geldi ve kendini tuhaf bir şekilde o kadına yakın hissetti çünkü ona bir şey olacak olsa dünyası yerle bir olurdu. James'e, Ros'a veya Engrasi halasına karşı hissettiği sevgi hayatını sürdürmesi için yeterli olur muydu? Peki ya Ibai onun büyük oğluyken, daha küçük çocuğunu kaybederse? Başka bir çocuğu Ibai'dan daha fazla sevmesi mümkün müydü? Bir annenin bir çocuğunu öbür çocuğundan daha fazla sevmesi mümkün müydü? Bunun cevabı evetti. İnsanlar yüzyıllar boyunca numara yapmaya devam etmiş olsalar da davranış bilimciler ebeveynlerin her çocuğu farklı bir şekilde sevdiklerini, onları farklı şekillerde ve farklı yöntemlerle büyüttüklerini biliyorlardı. Fakat diğerlerini severken çocuklardan birinden nefret etmek, istemsizce ya da bile isteye onu dışlamak mümkün müydü acaba? Diğer çocuklarını koruyup kollarken birini öldürmeye çalışacak kadar ondan nefret etmek mümkün müydü? En akli dengesini yitirmiş katiller bile sadece kendilerine mantıklı gelen bir örüntüye göre hareket ediyorlardı, bu anormal örüntünün karmaşık mantığını çözmek dedektifin göreviydi. Amaia annesinin davranışlarının kafasının içindeki şeytani sesler tarafından yönetilmediğinin ya da beyin yapısındaki bir anormallik yüzünden ortaya çıkmadığının farkındaydı. Çünkü Flora ve Ros'u koruyup kollarken ortalarda görünmeyen güçlü dürtüler bu davranışlarını daha çok Amaia ve ikiz kız kardeşine karşı göstermesine sebep oluyordu.

Acaba Markina, eğer edebildiyse tabii, bununla nasıl mücadele etmişti? Ve bu kadar kısa bir süre içinde bütün ailesini kaybetmiş olmak, mutlu ve neredeyse cennet gibi bir ortamdan katıksız bir kişisel trajedinin dibini boylamış olmak onu ne derece yaralamıştı? Sonrasında şansı yaver gitmişti, en azından kendini

çalışmalarına, kariyerine vermişti... Gerçi onun kaç yaşında olduğunu bilmiyordu, sadece onun bu ortamdaki en genç yargıç olduğunu duymuştu.

Arabasını görünce geldiklerini söylemek için ona doğru döndü ve adamın güldüğünü fark etti.

"Komik olan nedir?" diye sordu.

"Sana içimi döktüğüm için kendimi daha iyi hissediyorum. Bunu daha önce hiç kimseye anlatmamıştım."

"Başka akraban yok mu?"

"Annem de babam da tek çocuktu." Omuzlarını silkti. "İyi tarafından bakacak olursan, zengin bir adamım," diye espri yaptı.

Amaia arabasının kapısını açtı, montunu çıkarıp yan koltuğa fırlattı. Sonra hızla içeri girip motoru çalıştırdı, bir yandan da resmi bir şekilde vedalaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Peki, bu durumda Doktor Hidalgo'nun dosyalarına bakmak için bir emir çıkaracağınıza güvenebilir miyim?"

Markina arabanın içine doğru eğildi, kadına bakıp gülümsedi.

"Sizi şimdi öpeceğim, Dedektif Salazar."

Amaia donup kaldı. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyor, adam ona doğru yaklaştıkça kenetlediği ellerini sıkıp duruyordu. Dudaklarını dudaklarında hissedince gözlerini kapattı ve rüyasında gördüğü, Markina'yı ilk gördüğü andan itibaren özlemini çektiği, arzuladığı, neredeyse göz diktiği bu öpücüğe, adamın yumuşak ve hassas dudaklarına bıraktı kendini. Bir yandan da bu öpücüğün ardından, istediğini elde ettikten sonra mutlaka gelen o korkunç hayal kırıklığının gelmesini umuyordu. Fantezinin ardındaki gerçeğin.

Markina son derece hassas bir şekilde dudaklarının kenarına küçük ve tatlı bir öpücük kondurdu ve kadının yelkenlerini suya indirmesine yetecek kadar bekledi sadece. Kadının dudakları aralandı. Sonra onu adamakıllı öptü.

Birbirlerinden uzaklaştıklarında Markina'nın yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

"Bunu yapma..."

"Bunu yapmamalıydın," diye kadının cümlesini tamamladı adam. "Belki haklısın ama ben yapmam gerektiğini düşündüm. Dinlediğin için teşekkür ederim."

"Bunu atlatmayı nasıl başardın?" diye sordu Amaia, samimi bir merakla. "Bunun seni etkilemesine izin vermeden hayatını sürdürmeyi nasıl başardın?"

"Onun hasta olduğunu, aklını kaçırmış olduğunu, davranışlarından sorumlu tutulamayacağını ve bu yüzden herkesten fazla acı çektiğini kabul ettim. Her zaman böyle mi düşündüm diye soracak olursan, cevabım hayır tabii ki ama bir gün onu, babamı, küçük kardeşimi ve kendimi affetmeye karar verdim. Sen de denemelisin."

Amaia kendini zorlayarak gülümsedi.

"Arama emrinin çıkacağına güvenebilir miyim?"

"Asla pes etmiyorsun, değil mi? Mezardan çıkarma emrine karşı çıkıyorum, insanların dosyalarını araştırabilirsin, eğer orada bir şey bulamazsan başka bir yere bakarsın ama asla pes etmezsin. Sen gerçek bir dedektifsin."

Bu eleştiriyi kabul ederek direksiyonu kavradı ve sırtını dikleştirdi. Yüzünde kararlılığın verdiği bir ışıltı vardı.

"Haklısınız, asla pes etmem. Bu aşamada mezardan çıkarma emrine karşı çıkıyor oluşunuza saygı duyuyorum ama size istediklerinizi getireceğim. Patoloji uzmanını, otopsi raporunda hata yaptığı konusunda ikna edebileceğimi sanmıyorum, sağlam bir kanıt olmadan bir insanın mesleki anlamda intihar etmesini bekleyemem. Sağlam kanıt derken yerin altına gömülmüş olandan bahsediyorum. Fakat eğer tanıklarım teker teker ölmekten vazgeçerlerse, ebeveynlerden birinin ifadesini alabilirim, çiftlerin ikisinin de bu işin içinde olduğunu sanmıyorum. Bugün Esparza'nın karısını sorguladım, kızını kocasının öldürdüğünü görmemiş ama ifadesi tamamen adamın aleyhineydi. O ifadeleri alacağım, size istediğinizi getirdiğimde o emri çıkarmaktan

başka bir şansınız kalmayacak." Adamın yüzü bulutlandı. Amaia ses tonunun sertleştiğini fark edince sırıttı ve gülerek: "Şimdi lütfen kenara çekilin sayın yargıç, kapıyı kapatacağım," dedi.

Kapının kapandığını fark eden yargıç kaldırıma çıktı. Kadın trafiğin içinde kaybolana kadar, uzun bir süre arabanın arkasından baktı.

22

Amaia araba kullanırken ertesi gün neler yapacağını planlamaya çalıştı. Markina'nın dudaklarına kondurduğu mükemmel öpücüğün sıcacık hissinden kurtulmak için çok uğraşması gerekti. Sabah erkenden Fina Hidalgo'yu görmeye gidecek, o cadıyı gerekirse yatağından sürükleyerek kaldıracak ve doğum ve ölüm belgelerini teker teker incelerken kadına zorla seyrettirecekti. Arama emrini alması kısmi bir başarı sayılırdı ama bir yerden başlaması gerekiyordu ve doktorun elindeki belgeler başlangıç için yeterince iyi sayılırdı. Markina'yı ikna etmeye yetecek kadar kanıt bulamayabilirdi belki ama Fina Hidalgo ve o aileler arasında, var olduğundan çok emin olduğu, bağlantıyı kanıtlayabilirse eğer doğru yöne doğru bir adım atmış olacaktı. Her birini ayrı ayrı sorgulayacak, zayıf halkayı bulacak ve istediği itirafı alana kadar baskıyı artıracaktı.

Sonra bir şey hatırladı, tam olarak tanımlayamadığı, Markina'yla pazarlık yaparken aklına gelen bir fikri. O anda unutmaması gerektiğini düşünmesine sebep olacak kadar önemli bir fikirdi. Fakat unutmuştu bile ve büyük bir çaresizlikle konuşmanın hangi aşamasında aklına geldiğini bulmaya çalışırken

içindeki, bunun hayati derecede önemli bir şey olduğu hissi her an artıyordu. Dupree'nin deyimiyle şimşek çakmıştı, insanın beynini yakacak derecede, inanılmaz bir elektrik yükü boşaltımıyla oluşan sezgisel derinlik, sinir sisteminki bir kıvılcım saniyenin binde biri kadar kısa bir sürede beynin karanlık yerlerini aydınlatabiliyordu, eğer dikkat edilirse bilgiyle yüklü bir kıvılcım bir vakanın anahtarını sunabilirdi.

Elizondo'ya vardığında gece yarısı olmak üzereydi. Issız Calle Santiago'dan sonra köprüyü geçti, önce sağa sonra Trinkete Pansiyon'dan sola döndü ve *Juanitaenea*'da durdu. Yáñez'in tutuklanmasından sonra iyice boşlanan sebze bahçesinde, ihmal edilmiş olmanın belirtileri görünmeye başlamıştı. Bitki sırıklarından bazılarının düşmüş olduğunu fark etti, sokak lambasından gelen loş ışıkta bahçenin yola yakın kısmının otlarla dolu olduğu görünüyordu. Sadece yeni ayın aydınlattığı evin tekinsiz havası, girişin hemen yanındaki paletlerin üzerinde duran karmakarışık beton tuğla yığınıyla daha da artıyordu.

Engrasi şöminenin yanında oturmuş televizyon seyrediyordu. Amaia ellerini birbirine sürterek halasının yanına gitti.

"Selam halacığım, herkes nerede?"

"Selam, tatlım. Tanrım, sen donmuşsun!" dedi kadın, kendisini öpmek için eğilen yeğeninin ellerini tutarak. "Hadi otur da ısın biraz. Ablan yattı, James de Ibai'ı yukarı çıkaralı bayağı oldu, geri gelmediğine göre uyumuştur diye düşünüyorum..."

"Ben gidip bir bakayım, hemen dönerim," dedi kadın, "Açlıktan ölmek üzereyim."

"Akşam yemeği yemedin mi? Ben hemen bir şeyler hazırlarım."

"Yok, lütfen, halacığım. Ben gelince kendime hafif bir şeyler hazırlarım," dedi ve merdivenlerden çıkarken Engrasi'nin mutfağa girdiğini gördü.

Engrasi haklıydı. James, Ibai'ın yanında uyuyakalmıştı. Onları bu şekilde yan yana yatarken görünce Yargıç Markina'yla öpüştüğü için kendini suçlu hissetti. "Benim için bir anlamı yoktu," dedi kendi kendine ve bu konuyu düşünmemeye çalıştı.

James gözlerini açıp ona gülümsedi, sanki odaya girdiğini hissetmiş gibi.

"Bu saatte eve dönmek de ne oluyor, küçük hanım?"

"Engrasi halam gibi konuştun," diye cevap verdi Amaia, eğilip önce Ibai'ı sonra da James'i öperken.

"Gel yanımıza yat," dedi James yalvarır gibi.

"Önce bir şeyler yemem lazım. Hemen dönerim."

Amaia tam odadan çıkmak üzereyken dönüp kocasına baktı.

"James, gelirken *Juanitaenea*'nın önünden geçtim, inşaat durmuş gibi..."

"Şu anda bu projeyle ilgilenecek gücü kendimde bulamıyorum, Amaia," dedi, kadına anlamlı bir bakış atarak. "Düşünmem gereken binlerce başka şey var. Belki Amerika'dan döndükten sonra. Sen izin aldın mı?"

Almamıştı. İşten izin almasına imkân yoktu, içgüdüleri ona önemli bir ipucu yakalamak üzere olduğunu ve bunun soruşturmayı bırakmak için doğru bir zaman olmadığını söylüyordu. Fakat aynı zamanda bir kumar oynadığının da farkındaydı. James inanılmaz derecede sabırlı bir adamdı ve ilişkilerinde şimdiye kadar hep Amaia'nın dediği olmuştu ama son zamanlarda adam artık bunun değişmesi gerektiğinin sinyallerini vermeye başlamıştı.

"Evet," diye yalan söyledi. "Fakat henüz bir şey söylemediler, bizim işleri biliyorsun..."

James pantolonunu çıkarıp kadına hiç bakmadan yatağa girdi.

"Geç kalma."

Amaia çıkarken kapıyı kapattı, geç kalma derken yatağa gelmesinden mi yoksa seyahat için izin almasından mı bahsettiğinden emin değildi.

Masada onu dumanı tüten bir balık çorbası bekliyordu. Engrasi çorbanın yanına bir parça ekmek ve bir kadeh kırmızı şarap koymuştu. Amaia çorbasını sessizce içti, ne kadar hızlı içtiğini de ancak kaşığı kâsenin dibine değince fark etti. Kafasını kaldırıp halasına bakınca kadını ona bakarken buldu.

"Gerçekten de acıkmışsın. Başka bir şey ister misin?"

"Sadece seninle konuşmak istiyorum. Sana söylemem gereken bir şey var..."

Engrasi kâseyi kenara itti, Amaia'nın çocukluğundan beri hep yaptığı gibi ellerini masadan karşıya doğru uzattı, bu hareketi daha rahat ve açık bir iletişimin temeli olarak görüyordu. Amaia halasının ellerini tuttu, elleri küçücük ve yumuşacıktı.

"Ben hâlâ Dupree'yle görüşmeye devam ediyorum."

"Biliyordum," dedi halası, ellerini geri çekerek.

Amaia alaycı bir kahkaha attı.

"Uydurma. Nereden biliyordun?"

"Sözlerine dikkat et, küçük hanım, halanın bilmediği hiçbir şey yok."

"Halacığım, Dupree'nin benim için ne kadar önemli biri olduğunu anlaman gerek. Onun tavsiyeleri ve yönlendirmeleri işim açısından çok önemli. Ben aptal değilim, hala, iyiyi ve kötüyü ayırt edebiliyorum ve Dupree iyi bir adam. Benim arkadaşım ama ben seni de seviyorum. İkinize de ihtiyacım var. Onu aramaya devam etmek istiyorum ve sana bu konuda yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Tabii bunu yapmam için bana yeterince iyi bir sebep vermezsen."

Engrasi ona o kadar uzun süre baktı ki Amaia'ya bu sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. Kadın sonra ayağa kalktı, büfeye gitti ve elinde, içinde tarot kartları olan siyah ipekle geldi.

"Yoo, hayır, hala!" diye karşı çıktı Amaia.

"Hepimizin yöntemleri farklı. Onun yöntemlerini kabul ediyorsan benimkini de etmen lazım."

Becerikli hareketlerle ipeği açtı ve içindeki parlak renkli kartları çıkarırken odanın içine misk kokusuna benzer bir koku yayıldı. Kartları karıştırdı, kesmesi için Amaia'nın önüne koydu. Sonra Amaia'nın dikkatli bir şekilde on iki kart çekmesini istedi ve kartları teker teker açıp daire şeklinde dizdi. Bir süre düşündü, sadece kendisinin görebildiği bağlantılar kurduktan sonra konuştu:

"Artık bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum."

Amaia irkildi. Halasını ilk defa bir şeyi yapamayacağını söylerken duyuyordu. Halası her zamanki gibi sağlıklı ve hayat dolu görünüyordu ama hayatı boyunca yaptığı ve bu konuda doğuştan gelen bir yeteneğe sahip olduğu şeyi yapamayacağını söylemiş olması Amaia'yı tedirgin etmişti.

"Halacığım, iyi misin sen? İstersen başka bir zaman yapalım? Hiç önemli değil. Eğer yorgunsan..."

"Sensin yorgun! Kuvvetimi kaybediyorum demedim. O kadar da yaşlı değilim! Sadece sana bu kadar yakın olduğum için senin falına bakmakta çok zorlanıyorum demek istedim. Göremediğim şeyler var çünkü görmek istemiyorum."

"Bana ne gördüğünü söyle," dedi Amaia.

"Gördüğüm şeyi de görmek istemiyorum ayrıca," diye cevap verdi Engrasi, kemikli parmağıyla kartlardan birini göstererek. "James'le ciddi bir sorununuz var, Flora'yla da ciddi bir sorununuz var. Sonra bir de Flora ve Ros arasında bir sorun var ki bu da seni ilgilendiriyor. Ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi üzerinde kötücül güçlerin etkisi var."

Amaia halasının olayları, kendi gözleriyle görmüş gibi tespit etme yeteneğinden her seferinde çok etkileniyordu, gerçi bu fal bakma becerisinden çok halasının ona olan sevgisiyle ve onu iyi tanımasıyla ilgiliydi.

"Dupree konusunda dikkatli olmalısın..."

"Neden, hala? Bana sebebini söyle. Dupree benim bu hayatta tanıdığım en iyi insanlardan biri."

"Bunu inkâr etmiyorum. Aslında, öyle olduğuna eminim ama kapalı tutman gereken kapıları açtırıyor sana."

Amaia kartları kendisine doğru çekti ve morali bozulmuş gibi karıştırdı.

"Benden istediğin şeyin benim doğama aykırı olduğunu biliyorsun. Ben kapalı kapılara, duvarlara, bir şeyleri gömmeye inanmıyorum. Gömülü sırlar tıpkı zombilere benziyor, yaşayan ölüler geri gelip hayatının sonuna kadar sana musallat oluyor. Sen benim neden polis olduğumu hiç durup düşündün mü, halacığım? İnsanlar bu mesleği herhangi bir meslek seçer gibi mi seçiyorlar sanıyorsun? Benim kapıları açmam gerek. Ben duvarları yıkıp gerçeği ortaya çıkarana kadar toprağı kazacağım ve bunu yapmam için bana Dupree yardım edecekse, onun yardımını da tıpkı senin yardımın gibi seve seve kabul edeceğim."

Amaia ellerini bir kez daha masanın üzerinden ona doğru uzattı ve kadının ellerini tuttuktan sonra kartları karıştırmaya başladı.

"Sen o kapalı kapıların arkasında gerçeğin ve ışığın olduğunu varsayıyorsun. Peki ya o kapılar kaosa ve karanlığa açılıyorsa?"

"O zaman kaosu alıp ortaya toplarım ve karanlığı aydınlatmak için bir ateş yakarım," dedi kıkırdayarak.

Engrasi yüzündeki sert ifadeyle çelişen şefkatli bir sesle konuştu.

"Bu şaka yapılacak bir konu değil ve eğer bana inanmıyorsan telefon ettiğinde Dupree'ye kendin sor. Birkaç dakikaya arayacak."

Amaia halasının peşinden üst kata çıktı. Halasını öperken cebinde titreşen telefonu hissetti.

"Dupree olmalı," dedi halası. "Aşağıda konuş yoksa herkesi uyandıracaksın. Sana söylediğim şeyi sormayı da unutma."

Amaia koşarak alt kata indi, telaşla salonun ve mutfağın kapılarını kapattı ve telefonu öyle açtı.

"İyi geceler, Aloisius," dedi kadın, adamın konuşmasını beklerken kalbi neredeyse yerinden çıkacak gibiydi. Sonunda Ajan Dupree'nin sesi ona çok uzak ve boğuk bir fısıltı gibi ulaştı, sanki bir yankı odasındaydı.

"Baztán'da gece yarısı oldu mu, Dedektif Salazar? Nasılsın?"

"Dupree," dedi Amaia iç çeker gibi. "Endişeliyim. Önemli bir şey vardı ama unuttum. Bir an aklımdaydı sonra gitti."

"Eğer aklına geldiyse hâlâ oradadır, emin ol. Bulmaya çalışma, o zaman geri gelir."

"Benim doğduğum gün, Rosario'ya doğumda yardım eden ebenin evindeki dosyaları araştırmak için emir çıkarttırdım. Bu kadın muhtemelen uykularında ölen diğer kız bebeklerin de doğumunu yaptıran kadın. Büyük olasılıkla yarın daha fazla bilgi edinmiş olurum."

"Büyük olasılıkla..."

"Aloisius?"

Cevap gelmedi.

"Birkaç kez Ajan Johnson'la konuştum. Sana çok hayran olduğunu ve senin için endişelendiğini düşünüyorum. Seninle konuşmaya devam edip etmediğimizi sordu... Amirlerini aramayalı uzun zaman olmuş, öyle dedi."

Sessizlik.

"Ona bir şey anlatmadım, önce seninle konuşmak istedim. Senin tehlikede olduğunu düşünüyor... Öyle misin? Tehlikede misin?"

Dupree cevap vermedi.

"Sanırım bunun için geçerli sebeplerin var."

"Hadi ama dedektif, sistemin bürokrasiden ibaret olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Eğer kurallara uyacak olsaydık, hiçbir yere varamazdık. Şu anda aşırı derecede karmaşık bir vaka üzerinde çalışıyorum, hani şu... Sen yaptığın her şeyi amirlerine söylüyor musun? Elde ettiğin muhteşem sonuçlara nasıl ulaştığını söylüyor musun? Onların, kullandığın yöntemleri

tasvip edeceklerini düşünüyor musun? Her şeyden öte, onlara bu yöntemlerin ne olduğunu anlatabilir miydin?"

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi Amaia. Sessizlik, yine. "Halam diyor ki eğer gerçekten benim arkadaşım olsaymışsın benden asla yardım istemezmişsin ama ben senin arkadaşım olduğunu biliyorum ve yardım istemene bile gerek yok."

"Henüz değil, benim sana biraz daha yardım etmem gerekiyor."

"Halam bunu mu demek istedi?"

"Halan çok akıllı bir kadın."

"Senden uzak durmam gerektiğini söyledi."

"Halanın tavsiyesi çok mantıklı."

"Sence öyle mi?"

"En azından bunu yürekten söylenmiş ve dikkatli olman gerektiğini söylerken haklı. Çevrende oldukları gibi görünmeyen çok insan var."

Telefon kesildi. Otuz saniye sonra Amaia konuştuklarının ne anlama geldiğini düşünerek hâlâ telefona bakıyordu.

23

Alarmı sabah altıya kurmuştu ve saat yedide Irurita'ya doğru yola çıkmaya hazır bir şekilde karakolun otoparkında bekliyordu. Telefonunu çıkardı ve ilişikte arama emri olan mesajı tekrar okudu ve arama emrinin, Fina Hidalgo'ya göstermek üzere bastırdığı kopyasına eliyle dokundu. Ekibinin, arabalarına binmelerini bekledi, sonra kendi arabasına bindi ve küçük konvoylarını arkadan takip etmeye başladı. Sabahın soğuğunda gökyüzü bembeyaz görünüyordu, hafif hafif esen rüzgâr yüksekteki bulutları yerlerinden oynatırken güneşin görünmesini engelliyor ama bir yandan da yağmuru şehrin üstüne yaklaştırmıyordu. Doktor Hidalgo'nun güzel taş evinde herhangi bir hareketlilik görünmüyordu. Amaia, Fina Hidalgo'yu yatağından kaldırıp hayatının en büyük şokunu yaşatacağı için içinde şeytani planının sevincini hissediyordu. Ancak zili çalar çalmaz kadın sanki onları bekliyormuş gibi kapıyı açtı. Üzerinde bej rengi bir pantolon ve kahverengi, balıkçı yaka bir kazak vardı. Saçları Japon saç çubuklarıyla gevşek bir topuz yapılmıştı. Kadın onları karşısında görünce gülümsedi. Dedektif Yardımcısı Zabalza ona emri uzattı ve evi aramaya başlayacaklarını

açıkladı. Kadın kenara çekilip içeri girmelerine izin verdi ve evin arka tarafındaki ofisi gösterdi.

Amaia, Fina Hidalgo kapıyı açtığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı, kadının yüzünde en ufak bir şaşkınlık yoktu. Gelmelerini bekliyordu. Bunu bilmek ama kanıtlayamamak Amaia'yı huzursuz etti. Önünde yürüyen memurları iterek koridordan geçti ve Doktor Hidalgo'nun maskülen ofisine girdi. Kardeşi ofisi, abisi hayattayken nasılsa o şekilde bırakmıştı. Üzerlerinde keçeli kalemle tarihler yazılı, karton kutular masanın üzerinde duruyordu. Kutuların boş olduğu belliydi, hepsinin kapakları hızla yere atılmış gibiydi. Fina Hidalgo arama emrini okuyormuş gibi yaparak Amaia'nın peşinden içeri girdi.

"Bu ne şanssızlık! Bu dosyalar yıllarca burada toz içinde durdu. Abimin bunlara karşı duygusal bir bağı vardı sanırım... Ben de onlara hatıra gibi tutundum. Aslında, geçenlerde biri hatırlatana kadar bu dosyaları tamamen unutmuştum," dedi Amaia'ya ciddi bir ifadeyle bakarak. "Ev işlerinden hiç anlamam ama dün ofiste güzel bir bahar temizliği yapmaya karar verdim ve işe bu kutularla başladım."

Amaia kadının üzerine atıldı. "Dosyalar nerede, ne yaptın onlara?"

"Ne yapacağım, eski kâğıtlarla ne yapılırsa onu yaptım, hepsini yaktım," diye cevap verdi, pencereyi işaret ederek.

Pencereye doğru koştular ve arka bahçede yakılan büyük ateşten geriye kalanlardan tüten dumanı gördüler.

Amaia hiç kıpırdamadan pencerenin önünde durdu. O kadar öfkeliydi ki kıpırdayamıyordu bile ve arkasında dikilen Fina Hidalgo durumu daha da körüklüyordu. Etxaide ve Zabalza ateşten kalanların tüttüğü yere gittiler. Amaia onların ayaklarıyla kalan son alevleri de söndürmeye çalışmasını izledi. Kafasını kaldırıp ağır perdelere baktı ve birini çekerek kornişinden çıkardıktan sonra pencereyi açtı.

"Buraya gelsene patron, birkaç parçayı kurtarmamız mümkün olabilir," dedi Etxaide. "Belki adli tıp uzmanları bir şeyler bulur."

Yanık kâğıt özel bir muamele gerektiriyordu. Kâğıdın tabaka tabaka alınması ve her birinin farklı bir plastik poşete konması gerekiyordu. Dahası bu süreç birkaç saat sürüyordu.

Amaia tekrar eve girdi ve Fina Hidalgo'yu güzel mutfağındaki masanın başında otururken buldu. Masanın üzerinde sıcak kahve, tereyağlı kızarmış ekmek, çeşit çeşit reçel ve bir kâse de ceviz vardı.

"Kahve ister misiniz?"

Amaia cevap vermedi ama meslektaşlarının yüzlerinden bu teklifi seve seve kabul edeceklerini görebiliyordu. Bir hareketle onların da kahve almalarına engel oldu.

İhtiyar hemşirenin yüzünde güller açıyordu.

"Kahvaltının günün en önemli öğünü olduğunu biliyor muydunuz? Tam bir kahvaltı sizi güne hazırlıyor: ekmek, kahve ve birkaç ceviz," dedi, Amaia'ya bir avuç ceviz uzatarak. "Bunlar kendi bahçemden. Korkmanıza gerek yok, almaz mısınız?"

Amaia'nın meslektaşları onları izliyordu, iki kadın arasındaki zekâ yarışının farkındalardı.

Amaia kadını görmezden geldi ve kapıya yöneldi.

"Hadi gidelim," dedi, ekibine. "Bu kadının ikram ettiği hiçbir şey yenmez."

Sokağa çıktıklarında Iriarte ve Montes ona yetişti.

"İçeride biraz önce neler olduğunu biri bana anlatabilir mi lütfen?"

Amaia cevap vermedi. Arabasına bindi ve bu sefer konvoyun en önünde birkaç kilometre gittikten sonra büyükbaş hayvanların satıldığı bir açıklıkta durdu. Arabayı park etti, dışarı çıktı ve diğerlerine de arabadan inmelerini işaret etti. Herkes toplanınca yanlarına gitti.

"Bizi bekliyordu. Geleceğimizi biliyordu. Ben arama emrini dün gece aldım ama asıl izin sabahın ilk saatlerinde çıktı. Arama

emrinden haberi olan herkesin bir listesini istiyorum, karakoldan yapılmış bütün telefon görüşmelerinin kontrol edilmesini istiyorum ve bu vakayla ilgili olmayan bütün telefon numaralarını bulup elemenizi istiyorum."

"Arama yapılacağını bizden biri mi söyledi diyorsunuz?" dedi Iriarte.

"Evet, öyle diyorum ama ben size bile evi arayacağımızı söylemek için bu sabah mesaj attım ama o orospu bize kahvaltı hazırlamaya bile vakit bulmuş. Eğer içinizi rahatlatacaksa söyleyeyim, ben bunun önceden tasarlanmış bir şey olduğunu sanmıyorum ama birinin bilgi sızdırdığını düşünüyorum."

"Fakat patron, bu bilgi gizli değildi. Ben bile bu sabah karakolda konuyu açtım çünkü gece nöbete kalan polislerden biri sabahın köründe neden geldiğimizi sordu," diye itiraf etti Dedektif Yardımcısı Etxaide.

"Kime söyledin?" dedi Amaia ısrar eder gibi, ona sert sert bakarak.

"Hatırlamıyorum, kantindeydik..."

"Sinirlenme patron ama ben de bahsettim," diye itiraf etti Fermín. "Eskiden işle ilgili konuları bir sır gibi saklamamız gerekmiyordu... Lanet olsun, alt tarafı bir doktorun dosyalarına bakacaktık, kokain imalathanesine baskın düzenlemeyecektik sonuçta."

Amaia kafasını çevirdi.

"Haklısınız," dedi. "Ama bu, bilgi sızdırıldığı gerçeğini değiştirmiyor. Eğer içinizden biri karakol dışında biriyle konuşmadıysa tabii."

Herkes aynı anda başını sağa sola salladı.

"Siz karakola geri dönün. Benim bir yere uğramam lazım. Ama geri döndüğümde, bunu yapan kişinin adını bilmek istiyorum."

24

Lau Haizeta'daki kadın, Amaia'yı bir önceki seferdeki gibi misafirperver bir şekilde karşıladı. Amaia dışarıda durup köpekleri sevdi. Kış biterken, bahar kapıdayken tüyleri uzamış ve öbek öbek olmuştu, tıpkı bekçilik yaptıkları koyunların postları gibi.

"Eğer fazla severseniz peşinizden ayrılmazlar," diye uyardı kadın, kafasını kapıdan uzatıp kahvenin hazır olduğunu söylerken. Fakat Amaia bir süre daha dışarıda oyalandı, köpekler onun ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışıp zıplarken güldü. Yaptıkları oyunlar hoş bir esinti gibi, Amaia'nın beraberinde getirdiği öfke ve huzursuzluğu dağıtmaya yetti. Amaia'ya göre Fina Hidalgo, mutfakta, ilgi odağı olmak için uğraşan kibirli bir kraliçe gibi oturuşuyla suçunu açık açık kabul etmiş oluyordu. Amaia'ya cevizleri uzatış şekli ve uzatırken –onun da bildiğini bilerek– Amaia'nın gözlerinin içine bakışı da sessiz bir itiraftı. Her ne kadar Iriarte'nin gücenmesini, Jonan'ın ileri sürdüğü mantığı ve Montes'in gerekçelerini anlıyor olsa da bu bilginin karakoldan sızdırıldığını da adı gibi biliyordu. Zabalza'dan hâlâ emin değildi, bu adamda bir terslik vardı. Belki de asıl çelişki, adamın bir yandan kendi kimliğini korurken bir yandan da uyum sağlamak ve "normal" görünmek için çok fazla çaba harcıyor olmasıydı.

Amaia, Zabalza'nın kendisinden nefret ettiğini biliyordu ama iyi bir polis olmak için onu sevmesine gerek yoktu. Amaia bazen adamın iyi bir polis olmak için gereken her şeye sahip olduğunu düşünse de ona hiç güvenemiyordu. Her şeye rağmen Zabalza ve Fina Hidalgo arasında bir bağlantı olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu ve Amaia adamın sırf onu kötü duruma düşürmek için bu soruşturmayı tehlikeye atacak bir şey yaptığını sanmıyordu, o kadar da nefret ediyor olamazdı ondan.

Kadın ona köpeklerle ilgili hikâyeler anlatıp onların ne kadar iyi bir arkadaş ve bekçi olduklarından bahsederken Amaia kahvesini içti. Bir saat kadar sonra yeniden saatine baktı. Oyalandığının farkındaydı çünkü bir sonraki adım olarak ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Çünkü yapabileceği pek bir şey kalmamıştı. Telefonunu çıkarıp kadına Fina Hidalgo'nun ve arabasının fotoğraflarını gösterdi, ebenin evinin önünde çektiklerini.

"Fina Hidalgo bu, doktorun kardeşi. Onu yıllardır tanırım."

"Argi Beltz'i ziyaret ettiğini gördünüz mü hiç?"

"Birçok kez, onlara en sık gelen misafirlerden biridir, hâlâ öyle."

Telefonunu kaldırmadan önce Amaia, ablası Flora'nın da bir fotoğrafını bulup kadına gösterdi.

"Onu da tanıyorum, televizyonda görmüştüm. Şu yemek programındaki kadın değil mi? Vadiden diye duymuştum."

"Onu bu eve girerken hiç gördünüz mü? Arabasına bakın."

"Çok havalı ama hayır, hiç görmedim."

Amaia, Lau Haizeta'nın sahibine iyi niyet ve hayal kırıklığı karışımı bir hisle veda etti. Eğer aralarında sosyal olmayan başka bir bağlantı bulamazsa, kadının bütün bu insanların Argi Beltz'i ziyaret ettiklerini söylediği ifadesi hiçbir işe yaramayacaktı. Yokuşun en tepesine çıktı ve arabayı evi net olarak görebileceği bir yere park etti. Sonra, bir anda tekrar yokuştan aşağı indi ve arabayı evin önüne park etti. Ana girişin ve garaj kapılarının

görünmesine engel olan çite bakmaya başladı. Sonra dikiz aynasında bir hareketlilik çarptı gözüne. Bir anda irkildi, arkasını dönünce bir kadın gördü. Kadın evin karşısındaki çimenlik tepeye tırmanmış ve Amaia'nın zoom objektifleri takılı olduğunu düşündüğü bir fotoğraf makinesiyle çitin üzerinden fotoğraf çekmeye çalışıyordu. Kırklı yaşlarda, yapılı kadının üzerine çok dar gelen şık spor kıyafetleri vardı. Harcadığı yoğun efor yüzünden dar giysileri yukarı çıkmış ve göbek çevresindeki kalın yağ katmanlarını gözler önüne sermişti. Kendini yaptığı işe o kadar kaptırmıştı ki Amaia kadına birkaç metre yaklaşana kadar onun geldiğini fark etmedi. Onu görünce de bağırmaya başladı:

"Burası halka açık bir yer! İstediğim gibi fotoğraf çekebilirim."

"Sakin olun," dedi Amaia, kadını yatıştırmaya çalışarak.

"Benden uzak durun," diye haykırdı kadın ve arkaya doğru kayıp çimenlerin üzerine düştü. Bağırmaya devam ederek tekrar ayağa kalktı. "Beni rahat bırakın, burada olmaya hakkım var."

Amaia rozetini çıkardı.

"Sakin olun, sorun yok. Ben polisim."

Kadın ona şüpheyle baktı. "Neden üniformalı değilsiniz?"

Amaia gülümseyerek rozetini gösterdi. "Dedektif Müfettişi Amaia Salazar."

Kadın onu tepeden tırnağa süzdü.

"Çok gençsiniz. Ne bileyim, dedektif deyince benim aklıma çok daha yaşlı biri geliyor."

Amaia özür diler gibi omuzlarını silkti. "Sizinle biraz konuşmak istiyorum eğer mümkünse?"

Kadın terli alnını eliyle sildi, alnına yapışmış kâküllerini yana çekti. Başını olur der gibi salladı.

"Aşağıya insek daha mı iyi olur, ne dersiniz?" diye sordu Amaia.

Kadın ağır ağır, zorlanarak aşağıya doğru inerken ayakları birkaç kez kaydı ama bu sefer düşmedi. Amaia kadına elini uzattı, kadın onun elini tuttu ve birlikte arabanın yanına indiler.

"Sizi *onlar* mı aradı?" diye sordu kadın yola indiklerinde.

"Evin sahiplerinden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Amaia, araziyi göstererek. "Hayır, ben buradan geçerken sizin fotoğraf çektiğinizi gördüm."

Kadın eşofman üstünü çıkardı ve geniş kalçalarının çevresine dolayıp kollarından bağladı. Kadının tişörtünün koltuk altları ter içindeydi.

"Benden gitmemi 'rica ettikleri' ilk sefer olmazdı. Ama ben yasadışı bir şey yapmıyorum."

"Ben de yaptığınızı söylemiyorum zaten, ben sadece bu evle neden bu kadar ilgilendiğinizi öğrenmek istiyorum. Satın almak mı istiyorsunuz," dedi, kadını konuşturmak için.

"Satın almak mı? Burada yaşayacağıma çöplükte yaşarım daha iyi. Ev umurumda bile değil, beni ilgilendiren içeride yaşayan katiller."

Amaia bütün vücudunun gerildiğini hissetti, sonra kendini toparlayarak sordu:

"Onların katil olduklarını düşünmenize sebep olan şey nedir?"

"Düşünmek değil, biliyorum. Benim çocuklarımı öldürdüler, şimdi de cesetlerini bana vermiyorlar, onların yasını tutmak için gidebileceğim hiçbir yer yok."

Kadın daha net bir şekilde itham edemezdi. Çifti, çocuklarını öldürmekle suçlamakla kalmıyor aynı zamanda cesetlerini de çaldıklarını söylüyordu. Amaia tam kadına başka bir yere gidip sohbetlerine orada devam etmelerini teklif edecekken eksik bir şey olduğunu fark etti.

"Arabanız nerede? Buraya nasıl geldiniz?"

"Yürüyerek... Şey, babam beni buraya yakın bir çoban kulübesinde bırakıyor, sonra da gelip öğlen yemeği saatinde alıyor. Hasta olduğum için doktorlar her gün yürümemi tavsiye ettiler," diye ekledi. "Kullandığım ilaçlar yüzünden araba kullanmam yasak."

"Sizi kahveye davet edebilir miyim? Sizinle konuşmak istiyorum ama burada değil," dedi Amaia.

Kadın şüpheli gözlerle önce Amaia'nın arabasına sonra eve bakıp karar vermeye çalıştı.

"Kahve içemiyorum çünkü sinirlerime iyi gelmiyor ama size eşlik ederim. Burada konuşmak istememek konusunda haklısınız, bu katillerin neler yapacağı hiç belli olmaz."

Etxebertzeko Borda'ya giderken Amaia, deli gibi terleyen ve bayat ter kokan kadına yan yan baktı. Kadının saç tutamları çıkmıştı, dağınık atkuyruğu her şeye rağmen onun profesyonel bir kuaföre gittiğini gösteriyordu. Boynuna astığı fotoğraf makinesi de tıpkı üzerindeki mücevherler gibi pahalı görünüyordu. Kadının uzun tırnakları manikürlüydü ve tombul parmaklarına iyice gömülmüş yüzükleri çok iticiydi. Amaia kadının aniden kilo aldığını düşündü. Bazı insanlar bir beden, kadının durumunda iki beden daha büyük kıyafetler giymeleri gerektiğini kabul etmekte zorlanıyorlardı.

Amaia restoranın yanına park etti, James'le beraber yazın oturdukları, nehrin sesinin duyulduğu, dışarıdaki masaların yanından geçerek giriş kapısına doğru sessizce yürüdüler. Kapıdan girer girmez mutfaktan bir garson çıkıp onları karşıladı. Amaia içki siparişi verirken kadın barın olduğu yerden çok uzakta bir masa seçti, gerçi garson siparişlerini getirdikten sonra tekrar mutfağa gitti ve kısa bir süre sonra onun içerideki neşeli kadın seslerine katıldığını duydular.

"Bu insanların neden çocuklarınızı öldürdüğünü düşünüyorsunuz? Söylediğiniz şeyin ne kadar ciddi olduğunun farkında mısınız? Kanıtınız var mı? Eğer kanıtınız yoksa sizi iftira atmakla dava edebileceklerini biliyor musunuz?"

Kadın birkaç saniye hiç konuşmadan Amaia'ya baktı. Sanki ne dendiğini anlamamış gibi şaşkın görünüyordu. Amaia kadının ne tür bir ilaç kullandığını düşünürken kadın öfkeyle konuşmaya başladı:

"Bu insanlar oğullarımı öldürdü derken, onların ölümünden bu insanların sorumlu olduğunu söylemeye çalışıyorum. Evet,

sözlerimin ne kadar ciddi olduğunun farkındayım ve evet, elbette kanıtım var. Eğer sorduğunuz şey buysa, onları çocuklarımı öldürürken görmedim ama kocam da onların şeytani ritüellerine katılıp bebeklerimi onlara verdi. Bu da yetmiyormuş gibi çocuklarımın cesetlerini çaldılar, şimdi elimde sadece boş bir mezar kaldı." Kadın cep telefonunu çıkardı ve Amaia en fazla üç aylık gibi görünen mavi pijamalı iki bebeğin fotoğrafını gösterdi.

"Ölüm sebepleri neydi?"

Kadın ağlamaya başladı.

"Beşik ölümü."

"Her iki çocuğunuz da Ani Bebek Ölümü Sendromu'ndan mı öldü?"

Kadın başını evet der gibi salladı, hâlâ ağlıyordu.

"Evet, aynı gece."

Amaia, Jonan'ın listesini hatırlamaya çalıştı. Aynı gece ölen ikizlerle ilgili bir vaka hatırlamıyordu ve bu kadar şoke edici bir tesadüfü atlamış olamazlardı.

"Doktorun rapora yazdığı ölüm sebebinin başka bir şey olmadığına emin misiniz? Solunum yetmezliği, oksijensiz kalma veya kendi kusmuğu yüzünden boğulma gibi? Bazen bu tür ölümler beşik ölümüyle karıştırılabiliyor."

"Benim çocuklarımın nefesleri kesilmedi, boğularak ölmediler, uyurken öldüler."

Restorandaki soğuk havaya rağmen kadın terlemeye devam ediyordu, sinirli sinirli konuşurken ağzından çıkan ekşi nefes masanın karşısındaki Amaia'ya kadar geliyordu. İyi olmadığı kadının her halinden belli oluyordu, araba kullanmasına ve kafein almasına engel olacak ilaçlar kullanıyor olması çok ciddi bir sinirsel rahatsızlığı olması gerektiğini gösteriyordu. Amaia akli dengesi yerinde olmayan bir kadının konuşmalarına kapıldığını fark ederek bakışlarını yere çevirdi. Kadının o ev ve içindeki insanlara kafayı takmış olması çok tuhaftı ama kadının anlattıkları Amaia'nın soruşturmasındaki bulgularla çelişiyordu. Öncelikle

kadın iki erkek çocuğunu kaybetmişti, oysa diğer kurbanlar kız bebeklerdi. Ayrıca resmi kayıtlarda aynı anda ölen ikiz erkek kardeşlerle ilgili bir şeye rastlanmamıştı.

"Ben hiçbir zaman çocuğum olsun istemedim, biliyor musunuz? Kocam daha istekliydi. Sanırım ben biraz bencil biriyim, tek çocuğum ben, nasıl olduğunu bilirsiniz. Seyahat etmekten, kayak yapmaktan, hayatın tadını çıkarmaktan hoşlanırım. Ayrıca tanıştığımızda otuz altı yaşıma basmak üzereydim. O benden biraz daha genç biri, çok yakışıklı bir Fransız. Birçok insan onun benimle param için evlendiğini söyledi ama çocuk konusunda ısrar edince ben gerçekten benimle bir aile kurmak istediğini düşündüm ve hamile kaldım. Sonra da her şey değişti. Kendimden başka bir varlığa karşı böylesine bir sevgi hissedebileceğimi asla düşünemezdim, bütün her şeye rağmen onlara bakamayacağımı, onları sevemeyeceğimi sandım. Fakat tabiat ana akıllıdır, bebeklerimizi sevmemizi sağlıyor. İlk gördüğüm an onlara hayran kaldım ve her şeyleriyle ilgilendim. Doğdukları andan itibaren iyi bir anne oldum."

Amaia'ya baktı, sessizliğini şüphe olarak değerlendirmişti. "Şimdiki halime bakıp bana inanmakta zorlanıyor olabilirsiniz ama her zaman böyle değildim. Oğullarım öldüğünde delirdiğimi itiraf ediyorum, bunda tuhaf bir şey yok. Onları kaybetmenin acısı ve kocamın davranışları dayanabileceğim bir şey değildi."

"Kocanız nasıl davrandı?" diye araya girdi Amaia ve girdiği anda da kadının sözünü kestiği için kendine küfretti.

"Bundan sonra her şeyin düzeleceğini, şansımızın döneceğini söyledi. Muhteşem bir mezar yaptırdık, eski kocam her tarafını çiçeklere boğdu ama mezar da onun kalbi gibi boş çıktı çünkü cenaze töreninde oğullarımı kaçırdı."

"Eski kocam dediniz, boşandınız mı?"

Kadın alay eder gibi güldü.

"Ben bu durumun üstesinden gelemedim. Tıpkı tahmin ettiği gibi o bu olaydan sonra zenginleşti, paraya ihtiyacımız yoktu

zaten, ailem çok zengindir, Almandoz'da madenlerimiz var. Fakat o kendi parası olsun istiyordu ve psikiyatrik tedavi gören, kırk kilo alan ve bebeklerinin mezarlarından çalındığını herkese anlatan bir kadın planlarına pek uygun değildi. Beni terk etti, Fransız metresiyle evlendi ve şu an bir bebek bekliyorlar... Oğullarım yaşasalardı şimdi üç yaşında olacaklardı."

"Eski kocanız Fransa'da mı yaşıyor?"

"Evet, Ainhoa'daki eski evimizde. Ben olanlardan sonra orada daha fazla kalamadım ama onun umurunda bile değil, şimdi o evde yeni karısı ve doğacak çocuğuyla yaşıyor."

"Oğullarınız Fransa'da öldüler o zaman?" dedi Amaia.

"Evet, oraya gömülmeleri de gerekiyordu, Ainhoa'daki güzel mezarlığa ama öyle bir şey olmadı tabii."

Amaia, hiç farkında olmadan ter içinde kalmış parmağıyla kâkülünü düzeltmeye çalışan kadına baktı.

"Biraz önce bana anlattıklarınızı karakolda ifade olarak vermek ister misiniz?"

"Elbette," diye cevap verdi kadın. "Beni görmezden gelmelerinden bıktım. Gidebileceğim hiçbir yer kalmadı."

"Sizi bir konuda uyarmam gerek, iddialarınızı doğrulayamazsak eğer ifadeniz de bir işe yaramaz. Bana biraz önce söylediğiniz her şeyi yazmanızı istiyorum, ifadenizi destekleyebilecek bütün ayrıntı ve tarihleriyle. Ne kadar önemsiz gibi görünse de aklınıza gelen her şeyi yazın. Size ulaşabileceğim bir telefon numarasına ihtiyacım olacak."

Kadın dalgın dalgın Amaia'ya baktıktan sonra konuştu: "Kaleminiz var mı?"

Birinci kattaki konferans salonu beş kişilik bir toplantı için çok büyüktü. Normalde, sabahki görev dağılımı için ekibini odasına çağırırdı. Böylece burada görev dağılımı yapan, New Yorklu bir komiser yardımcısı gibi karşılarına dikilmesine gerek kalmayacaktı. Fakat Fina Hidalgo'nun evinde yaptıkları arama

fiyaskosundan sonra onlara liderlik, sadakat ve bağlılık üzerine bir konuşma yapma ihtiyacı hissetmişti. O sırada vardiyası olan yirmi iki polis memurunu da çağırmıştı. Toplantıya, arama emrini almaları ve aramaya son vermeleri arasında geçen sürede yaşanan olayların kısa bir özetini yaparak başladı. Fina Hidalgo'nun onları beklediğini düşündüğünü açık açık söyledikten sonra orada bulunan herkesten soruşturmayı tehlikeye atacak davranışlarda bulunmamaya özen göstermelerini istedi.

Amaia onları ilk kez toplantı salonunda bir toplantıya çağırıyordu, bu normalde Iriarte'nin göreviydi. Iriarte en ön sırada başını öne eğmiş oturuyordu, görevinden edildiği için çok sinirlendiği her halinden belli oluyordu. Amaia ekibini dışlayacak herhangi bir davranışta bulunmaktan veya onlara bakmaktan özellikle kaçınıyordu ama o sırada görevde olan herkesi buraya toplayıp olaya dahil etme çabalarına rağmen sözlerinin asıl onlara hitaben söylendiği çok açıktı. Toplantı bittiğinde ekibine beklemelerini söyledi.

"Yeni bir tanık var."

Hepsi merak içinde kadına baktılar.

"İki bebeğinin de aynı anda ABÖS'ten öldüğünü iddia ediyor. Bir de bebekler öldükten sonra Martínez-Bayón çiftini, Orabidea'daki evlerinde sık sık ziyaret eden eski kocasının –bu olaydan sonra boşanmışlar– maddi durumlarının ve şanslarının düzeleceğini söylediğini söylüyor. Size tanıdık geldi mi? Bu öğleden sonra gelip ifade vermeyi kabul etti. Hepinizden burada olmanızı ve konuyla ilgili olduğunu düşündüğünüz her şeyi sormanızı istiyorum."

Hepsi olur der gibi başlarını salladı.

"Fakat sizi uyarmam gerek. Kadın bir parça... tuhaf." Kadının güvenilirliğini zedelemeden onu nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. "Oğullarının ölümü sebebiyle çok büyük bir travma yaşadığı için reçeteli ilaç kullanıyor, bu yüzden kafası biraz karışıkmış gibi görünüyor. Konuşmamız sırasında aklı başında gibi

görünüyordu, tarih verdi, olayları açık ve net bir şekilde anlattı. Ancak verdiği bilgileri kontrol etmemiz gerekir çünkü ruhsal durumu yüzünden herhangi bir avukat bizim vakayı yerle bir edebilir. Tanık gelmek üzere olmalı."

Yolanda Berrueta'nın üzerinde kalın bir tayt ve bordo bir elbise vardı, elbisesiyle aynı renkteki ceketini koluna atmıştı. Temiz ve yeni taranmış saçları büyük, klipsli bir tokayla toplanmıştı. Gergin görünen kadının elinde sıkıca tuttuğu, her yeri terli parmak izleriyle kaplı, karton kapaklı bir dosya vardı. Amaia kadını birinci kattaki bir odaya götürdü, dosyayı almak istedi ama kadın savunmaya geçercesine dosyayı sıkıca göğsüne bastırdı. Amaia, Yolanda'yı meslektaşlarına tanıttı ve kadına sorgunun kaydedileceğini söyledi.

"Sizden, bana bu sabah anlattıklarınızı meslektaşlarıma da anlatmanızı rica ediyorum, yeni hatırladığınız ayrıntılar veya bu konuyla ilgili olduğunu düşündüğünüz olayları da ekleyin lütfen."

"Eski kocam Marcel Tremond'la Huesca'daki bir kayak gezisinde tanıştım, sonra nişanlanıp evlendik. Ben çocuk istemiyordum, hayatımı yaşamak istiyordum ve kendimi anne olamayacak kadar yaşlı buluyordum. Fakat Marcel benden daha gençti ve beni ikna etti. Sonuç olarak hamile kaldım ve doğum yaptıktan sonra kendimi bebeklerimin bakımına verdim. Zavallı şeyler normalde olmaları gereken kilonun altındalardı ama onlarla ilgileniyorduk. Bir akşam, bebekler iki aylık kadarken, uyudukları bir sırada onları kontrol etmeye gittim ve nefes almadıklarını fark ettim."

Kadının sesi donuk ve tekdüzeydi ama yüzü, sanki sağanak yağmura yakalanmış gibi ter içindeydi.

"Bebekleri hemen hastaneye götürdük ama onları kurtaramadılar. Bebeklerim öldü." Sessizce ağlamaya başlamıştı. Iriarte kadına bir kâğıt mendil kutusu uzattı. Yolanda bir avuç kâğıt mendil alıp ıslak yüzüne tek tek yapıştırınca yüzü Antik Mısır'daki

ölüm maskelerine benzedi. "Özür dilerim," diye mırıldandı açık parmaklarının arasından.

"Önemli değil, hazır olduğunuzda devam edin."

Kâğıt mendilleri yüzünden alıp elinde yuvarlayarak ıslak bir top yaptı.

"Cenaze öncesi evde toplandık, sonra tören yapıldı ama bu süre boyunca çocuklarımı görmeme izin verilmedi. Marcel bana onları eski, sağlıklı halleriyle hatırlamamın daha iyi olduğunu söyledi ve tabutların mühürlenmesini istedi. Bana neden böyle davrandıklarını anlamamıştım. Oğullarımı göremeyecek kadar zayıf olduğumu mu düşünmüşlerdi? Ölen çocuklarını görememenin bir anne için ne kadar korkunç olduğunun farkında değiller miydi? Çocuklarımı görmeme neden izin vermediler?"

Kadının arkasında oturan Dedektif Montes soru soran gözlerle Amaia'ya bakarken Yolanda anlatmaya devam etti.

"Ama nedenini biliyorum. Çünkü oğullarım tabutun içinde değildi, bebeklerimi çalmışlardı."

Iriarte kadının sözünü kesti. "Birinin çocuklarınızı kaçırdığını mı söylemek istiyorsunuz? Hâlâ hayatta olabilirler mi sizce?"

"Keşke olsalar! Hayır, biz hastaneden çıkarken kalpleri durmuştu zaten, o küçük yüzleri ve parmakları morarmıştı. O gece öldüler."

"O zaman, cesetlerinin çalındığını iddia ediyorsunuz."

"Ben hiçbir şeyi iddia falan etmiyorum, bunu biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. O kadar güçsüzdüm ki yürüyemeyeceğimi sanıyorlardı ama annelerin yedekte hep bir güçleri vardır. Metal tabutun olduğu odaya gittim ve tabutu açtım, tabutun içinde bir havluya sarılmış şeker torbaları vardı. Ama bebeklerim tabutta değildi."

"Bunu başka birilerine anlattınız mı?" diye sordu Amaia.

"Marcel'e anlattım ama o bana ısrarla yanlış odaya gitmiş olabileceğimi söyledi. O anda haklı olabileceğini düşündüm, zaten verdikleri sakinleştiricilerle uyuşmuş haldeydim, kafam karışmış

olabilirdi. Fakat bana şunu söyleyebilir misiniz lütfen, bir tabutun içine kim şeker torbası koyar ki ve bunu neden yapsın?"

"Kocanızdan başka birine anlattınız mı bunu?" diye sordu Iriarte.

"Hayır, hayır, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Onlar da bana bir iğne daha yaptılar. Kendime geldiğimde her şey bitmişti, tabutlar gitmişti."

"Kocanızın bu işin içinde olduğunu düşünmenize sebep olan şey nedir?"

"O değişmişti. Farklı davranmaya başlamıştı. Hamileliğim boyunca üstüme titreyen adam çocuklar öldükten sonra benimle ilgilenmeyi bırakmıştı. Ona en çok ihtiyaç duyduğum dönem beni terk etmişti."

"Bazı insanlar yastayken gerçekten çok kötü tepkiler verebilir," dedi Amaia, kadına bakarak. "Kocanızda başka ne gibi değişiklikler gözlemlemiştiniz?"

"Hiç evde durmuyordu, iş yüzünden diyordu, işleri çok açılmıştı. Fakat ben ona inanmadım. Onca zaman çalışıyor olamazdı. Ben de onu takip etmeye başladım."

Amaia, Zabalza'nın Montes'e baktığını gördü ve Montes'e bakarken Zabalza'nın yüzünde oluşan ifadeyi.

"Kocanızı takip mi ettiniz?" diye sordu Amaia.

"Evet ve bu sabah siz bana her şeyi yazmamı söylediğinizde bir şey hatırladım."

Kadın sorgu boyunca elinden düşürmediği dosyayı açtı ve A4 kâğıdına basılmış yüksek çözünürlükteki fotoğraf çıktılarını masanın üzerine koydu. Fotoğraflardan birinde bir duvarın dibine park etmiş bir araba duruyordu, Amaia arabanın bulunduğu yerin Martínez-Bayón'ların evi olduğunu fark etti. Fotoğraflardan birinde posta kutusu net olarak görünüyordu.

"Bu Marcel'in arabası, bu da sık sık gittiği ev. Bulabildiğim tek fotoğraf bunlar ama flash belleğimde daha fazla fotoğraf olmalı. Bir sürü fotoğraf çektim, tabii yakalanana kadar, sonra da arabayı çitin diğer tarafına park etmeye başladı."

Fotoğrafların bazılarında dar yola park etmiş başka arabalar da görünüyordu.

"Dedektif Salazar'a kocanızın bir iş insanı olduğunu söylemişsiniz," dedi Iriarte. "O evin sahiplerinin de ticaretle uğraştığını biliyor muydunuz? Bu toplantıların işle ilgili olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Hayır, düşünmedim," diye kekeledi kadın.

"Kocanızın Lejarreta & Andía adlı hukuk firmasıyla bir iş anlaşması olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu Dedektif Montes.

"Bu isimleri hiç duymadım."

"Nerede doğum yaptınız?" diye sordu Amaia.

"Notre Dame de Montagne adındaki bir Fransız hastanesinde."

"Hiç evde doğum yapmayı düşündünüz mü?"

"İlk hamile kaldığımda kocam böyle bir şey teklif etmişti ama ikiz bebeklerim olacağını öğrendikten sonra bu konu bir daha hiç gündeme gelmedi. Ayrıca, doğrusunu söylemek gerekirse bu fikir beni korkutuyordu, hastane varken insan neden evde doğum yapsın? Bütün ailenin gözleri önünde, yatakta yatma fikri bana biraz fazla ilkel geliyor."

"Fina Hidalgo adında bir ebe tanıyor musunuz?"

"Hayır."

Not tutan Zabalza, "Doğum yaptığınız hastane, bebeklerinizin öldüğü hastaneyle aynı mı?" diye sordu.

"Evet, bebekler doğduktan sonra hep aynı yere götürdük."

"Otopsi raporunun bir kopyasını istemek için bize doktorun adını verebilir misiniz?"

"Otopsi falan yapılmadı."

"Emin misiniz?" diye sordu Amaia, şaşkınlıkla. "Hastanedeki ölümlerde rutin olarak yapılır."

"Otopsi yapılmadı," dedi kadın ısrarla. Tek eliyle, terden sırılsıklam olduğu için kaşına yapışan ve komik görünen kâkülünü kenara itti. Sonra kollarını kaldırdı ve ensesine yapışan saçları

topladı. Montes, kadının ensesinden aşağıya doğru süzüldükten sonra koltuk altlarındaki ıslaklığa karışan ter damlalarına baktı.

"Bir bardak su ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, iyiyim..."

Kadından ateşi olan biri kadar ısı yayılıyordu ve vücut kokusu her yeri sarmıştı. Montes, Etxaide'ye camı açmasını işaret etti ama Amaia bir hareket yapıp onu durdurdu.

Kadın dosyanın içinden, kargacık burgacık bir el yazısıyla yazılmış beş sayfa çıkardı. Sayfaları masanın üzerinden uzatırken Amaia'nın burnuna bayat ter kokusu geldi.

"Hatırladığım her şeyi yazdım. Hepsi gerçek ama bazen bazı olayların ne zaman olduğu konusunda kafam karışıyor... İlaçlar yüzünden ama gerçekler bunlar, siz kendiniz kontrol edersiniz."

"Teşekkürler, Yolanda," dedi Amaia elini uzatarak ve o anda Yolanda'nın ıslak mendil topunu hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Yolanda kâğıt topunu telaşla öbür eline aldı. Amaia kadının elini sıkıca sıkarken kadının da alev alev yandığını fark etti. "Bize çok yardımcı oldunuz. Birkaç gün içinde sizinle tekrar iletişime geçeriz. Eğer aklınıza başka bir şey gelirse lütfen hiç çekinmeden bizi arayın. Dedektif Yardımcısı Zabalza size yolu gösterir. Sizi eve bırakmamızı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler, annemle babam dışarıda beni bekliyor."

Kadının onları duymayacağından emin olduktan sonra camı açtılar.

"Lanet olsun! Boğuluyorum sandım," dedi Montes, camdan dışarı sarkıp ciğerlerine temiz hava çekerken.

"Peki, bundan nasıl bir sonuç çıkarabiliriz?" diye sordu Amaia.

"Kadının domuz gibi koktuğunu ve boğa gibi terlediğini."

"Çok ayıp, Montes," dedi Amaia adamı azarlar gibi. "Yolanda ilaç kullanıyor, ilaçların yan etkilerinden biri bromhidroz, yani kötü ter kokusu. Strese bağlı terleme diye bir şey duymadın mı hiç? Lütfen biraz saygılı ol."

"Saygısızlık yapmıyorum ama burnum çelikten değil yani. Kadın resmen idrar kokuyordu!"

"Çünkü ter gözeneklere ulaştığında amonyak ve yağ asidi üretiyor. Devriye gezerken çok daha kötü kokulara maruz kaldığına eminim. Haksız mıyım? O halde bize zavallı kadıncağızın vücut kokusu dışındaki gözlemlerinden bahsetmek ister misin?"

"Bu kadını eskiden tanıyordum," dedi Iriarte. "O beni hatırlamadı ama. Babası Benigno Berrueta, Almandoz madenlerinin sahibi. Annesi Oieregei'li, eskiden orada yaşıyorlardı. O zamanlar on sekiz yaşındaydı, kırk kilo daha zayıftı. Zengin, şımarık bir çocuktu, çok da güzeldi. O yaşta bile spor arabası vardı. Hayatın onu ne hale getirdiğini görmek beni üzdü."

"Hâlâ çok paraları var. Babası aşağıda, en az seksen binlik bir BMW'de bekliyor," diye araya girdi Zabalza.

"Benim demek istediğim bu değil; boşanmasından, iki bebeğini kaybetmesinden ve psikolojik olarak çökmüş olmasından bahsediyorum. Bana dünyanın parasını verseler onun yerinde olmak istemezdim."

"Pekâlâ," diye özetledi Montes, "elimizde orta yaşlı bir zengin çocuğu var, psikiyatrik tedavi gördüğünü unutmayalım, eski kocasını, kocanın tekrar evlendiğini ve bir çocuk beklediklerini de unutmayalım, kadın adamı oğullarının cesetlerini çalmakla suçluyor. Ne diyebilirim ki? Ben de onun adına üzüldüm ama yargıç bu kadını, eski kocasından intikam almaya çalışan aklını kaçırmış, hırçın bir kadın olarak görecek."

"Sizi onun tuhaf olduğu konusunda uyarmıştım, dikkatli olmamız gerektiğini de söyledim. Bir yargıcın durumu nasıl görebileceğinin farkındayım ama ben kadının gerçeği söylediğini düşünüyorum, en azından söylediği şeye inandığını düşünüyorum. Tek yapmamız gereken anlattıklarını kontrol etmek ve şu anda bu kadın, göze çarpan bütün kusurlarına rağmen elimizdeki tek ipucu. Ayrıca tabutların içindeki şeker torbaları detayı da son derece önemli."

Hepsi aynı anda kafalarını aşağı yukarı salladılar.

"Montes ve Zabalza, Marcel Tremond veya şirketlerinden herhangi birinin Lejarreta & Andía'yla anlaşması olup olmadığını öğrenin. Bebeklerin öldüğü hastaneden otopsi raporlarını isteyelim, ellerinde yoksa eğer ilgili patoloji uzmanına ulaşmaya çalışalım. Yolanda otopsi yapılmadığını söyledi, bakalım öyle mi? Lütfen hareketlerinize dikkat edin, Fransa'da ne yetkimiz ne de arama emrimiz var. Iriarte, senin Etxaide ve benimle günübirlik Ainhoa'ya gelmeni istiyorum, etrafı bir kolaçan edelim, bakalım orada yaşayanlar neler biliyor. Şimdilik kendimizi sadece, üçüncü kişileri olaya dahil etmeden Yolanda'nın ifadesindeki her şeyi teker teker kontrol etmeye adayacağız..."

25

Amaia, Ainhoa'nın, Fransa'nın güneyindeki en güzel kasaba olduğunu düşünüyordu. Dantxarinea sınırını geçtikten sonra insanın karşısına çıkan ilk topluluk, Laburt'taki Fransız Bask komünü olan Nouvelle-Aquitaine'de bulunuyordu. Santiago de Compostela yolundaki konumuna bakılırsa, tıpkı Elizondo gibi hacıların uğrak yerlerinden biriydi. Geleneksel pelota sahasının yanına park ettikten sonra Elizondo'nun Txokoto mahallesini andıran, on üçüncü yüzyıl mimari yapılarını hayran hayran seyrederek geniş bulvardan geçtiler. Binaların tek farkı, Txokoto'da koyu ahşap rengi olan kirişlerin Ainhoa'da parlak yeşil, kırmızı, sarı ve mavi olmasıydı. Üzerlerinde Fransızlaştırılmış, tuhaf, Bask isimleri olan taş levhaları ve hanedan armalarını incelediler.

Yolun sonunda, bulvarın hafifçe kıvrıldığı yerde Tremond'ların evi vardı. Burada insanı, üzeri ilginç evlerle bezeli tepelerin olduğu bir manzara karşılıyordu. Evin, açık bahçe kapısından görünen avlusunu hayranlıkla seyrederek önünden geçtiler. Yerdeki, mükemmel bir çember oluşturan yuvarlak taşlarda bir zamanlar at arabaları duruyordu.

Amaia'ya göre Ainhoa'yı özel kılan ve kasabaya asıl karakterini veren şey kilisenin etrafındaki mezarlıktı. Jaureguizar ve Ainhoa'nın toprak sahibi Juan Pérez de Baztán, kilisesini göğe yükselen Bakire Meryem'e adamıştı. Yüzyıllar boyunca kilisede o kadar büyük değişiklikler ve yenilikler yapılmıştı ki stilini anlamak çok zordu. Kilisenin etrafındaki gömüler on altıncı yüzyılda, nüfusun artmasıyla ve varacakları yere ulaşamadan ölen hacılar için başlamıştı. Mezarlıktaki aile mezarları birbirine o kadar yakındı ki bazen bir mezara ulaşmak için diğerlerinin üzerlerinden geçmek gerekiyordu. Yuvarlak mezar taşlarından çoğunun üzerinde geometrik semboller vardı; bu sembollerden bazıları merhumun mesleğini gösterirken diğerleri bu kişinin beşikten mezara kadar hayatında yaşadığı olayları tüm ayrıntılarıyla resmediyordu. Kasabanın merkezindeki yeşil bir tepenin üzerine kurulmuş olan mezarlık kasabanın her yerinden, sokaklardan, evlerden, dükkân ve kafelerden görünüyordu. Yaşayanlar ve ölüler, aralarında onları ayıracak bir sınır olmadan, kasabalı olmayanların sinir bozucu bulduğu bir sıradanlık ve şefkatle birbirlerine karışıyordu.

Kilise karanlık, soğuk ve sessizdi. İlk sırada oturan bir adam ve kadın dışında içeride hiç kimse yoktu. Mezarlığın çevresinde bir tur attıktan sonra Tremond aile mezarını buldular. Tıpkı Yolanda Berrueta'nın onlara söylediği gibi mezarlık çiçeklerle süslenmişti, özellikle de çocuk mezarlarındaki geleneksel renk olan beyaz çiçeklerle. Kararmaya yüz tutmuş taş yapıya doğru yürürlerken Amaia, saygısızlık olarak kabul edildiği için Iriarte'nin yandaki mezarlara basmamaya özen gösterdiğini fark etti.

"Merak etme," dedi. "Buradaki gelenek bu herhalde yoksa bu mezarlardan bazılarına ulaşmak mümkün olmuyordur."

Dedektif Yardımcısı Etxaide çiçek demetlerini kenara çekip mezardaki yazıları okudu. Çocukların isimleri yazılmamıştı.

Çiçekleri eski yerlerine koyduktan sonra bir başka mezara geçti ve yüzünü buruşturdu.

"Patron, benim durduğum yerden mezar hafifçe yana eğilmiş gibi görünüyor," dedi, sonra bir adım atıp mezarın üstündeki levhanın, mezarın kenarlarıyla birleştiği boşluğun üzerinde ellerini gezdirdi. "Hayır, biri levye gibi bir şeyle mezarı açmaya çalıştığı için kumtaşı ufalanmış."

Amaia, Jonan'ın gösterdiği yeri eliyle yoklayıp taşın zorlandığı boşluğu buldu.

Doksan yaşlarında gibi görünen ihtiyar bir kadın patikadan onlara bakıyordu. Jonan gülümseyerek kadının yanına gitti. Kısa bir konuşmadan sonra kadını yanaklarından öptü ve gördükleri duygusal sahneden etkilenmişe benzeyen Amaia ve suratı asık Iriarte'nin yanına döndü.

"Madam Marie, pederin öğleden önce gelmeyeceğini söylüyor."

Amaia saatine baktı, yarım saat oyalanmaları gerekiyordu.

"Neden gidip kahve almıyoruz, burası buz gibi," diye teklif etti. Basamaklardan ana caddeye inerken Iriarte'nin yüzündeki ciddi ifadeyi görünce sırıttı.

Köşede bir kafe vardı ama oraya varmadan önce Amaia, kilisenin karşısındaki bir hediyelik eşya dükkânının önünde durup vitrinine baktı.

"Jonan, buraya gel. Şurada ne yazıyor?" diye sordu.

Etxaide Fransızca yazıyı okuduktan sonra tercüme etti.

"*Karşımızdaki komşularımız huzura kavuşmuş olsalar da bizim hayatımız onlarınkinden daha iyi. Yakın zamanda göçmeyi planlamıyoruz.*"

Amaia sırıttı. "Kara mizah, Dedektif Iriarte, ölülerle yaşayınca böyle oluyor," dedi, adamı güldürmek için. Fina Hidalgo'nun evinde yarım kalan aramadan sonra adamın suratı daha da asılmış gibi geliyordu Amaia'ya.

"Burada yaşadığınızı düşünsenize," diye mırıldandı adam, birinci ve ikinci kattaki balkonları göstererek. "Güne başlarken gördüğünüz ilk şey mezarlık. Bunun sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

"Elizondo'daki eski kilisenin dışında da bir mezarlık vardı. Ama nehir taşıp mezarı da beraberinde götürünce mezarlığı Camino de los Alduides'e taşıdılar."

"Cenaze törenlerini ve kazılan mezarları görmek zorunda kalacağım bir evi asla almazdım," dedi adam, bu fikir onu tiksindiriyormuş gibi.

Dükkâna girdiler. Amaia bir süre etrafa baktı, Ainhoa manzaralı kabartmaları olan deri, kitap ayraçlarını inceledi.

Dükkân sahibi onları samimi bir gülümsemeyle karşıladı. "Gezmeye mi geldiniz?"

"Evet ama aslında burada bir tanıdığımız olduğu için geldik. Yolun sonundaki kırmızı kepenkli evde yaşıyorlar – Tremond ailesi."

Adam heyecanla başını salladı. "Evet, onları tanıyorum."

"Oğullarının gömüldüğü mezarı ziyaret ettik biraz önce. Ne kadar korkunç bir trajedi!"

Dükkân sahibi başını bu kez üzüntülü bir şekilde salladı. Amaia, bazı insanların diğerlerinin başına gelen felaketlerden bahsetmeyi ne kadar sevdiklerini kendi tecrübelerinden çok iyi biliyordu.

"Ah, evet, gerçekten de büyük bir trajedi. Anneleri üzüntüden aklını yitirdi, mani atakları sırasında mezarı kaç kez açmaya çalıştı." Sonra bir sır verecekmiş gibi alçak sesle devam etti. "Çok tatlı bir kadındır, onu çok severim ama kim bilir kaç kez polis çağırmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum bile. Buradan, mezarın üstündeki levhayı bir levyeyle açmaya çalıştığını gördüm kaç kez. Kadıncağızın başını derde sokmak istemesem de yaptığı, söze dökülmeyecek kadar korkunç bir şeydi."

"Siz doğru olanı yapmışsınız," dedi Amaia adamın içini rahatlatmak için. "Siz iyi bir komşusunuz, ailesi eminim size minnettar kalmıştır."

Adam, görevini yapmanın ve karşılığında takdir edilmenin verdiği tatminle gülümsedi. Dükkândan çıktıklarında papaz

cüppesi ve rahip yakası içindeki pederi mezarlıkta yürürken gördüler. Kahve içme fikrinden vazgeçip pederin peşinden kiliseye girdiler.

"Aileyi ve başlarına gelen korkunç olayı biliyorum," dedi peder onlara. "Adamın eski karısı aklını kaçırdı. Her hafta buraya gelip çocuklarının mezarda olmadığına, birinin cesetlerini çaldığına ve bir anne olarak oğullarının orada olmadığını içgüdüsel olarak bildiğine beni inandırmaya çalışıyor. Bir annenin içgüdülerine saygım sonsuz, bu doğanın en büyük güçlerinden biridir, Meryem Anamızın oğluna karşı hissettiği sevgi dinimizin mihenk taşıdır. Çocuğunu kaybeden bir annenin acısı dünyadaki hiçbir acıya benzemez, bu yüzden Yolanda'nın acısını anlıyorum ama bu davranışlarına göz yumamam. Oğulları öldü ve bu mezarlığa gömüldü. Ben cenaze töreninde bizzat bulundum ve tabutların mezara indirilişine tanık oldum."

"Burada yaşayan biri Yolanda'nın mezarı açmaya çalıştığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Maalesef doğru," dedi peder üzgün bir şekilde. "Hem de kaç kez. Burası küçük bir kasaba, bundan herkesin haberi var, bu yüzden onu gördükleri zaman ya beni ya da polisi arıyorlar. Yanlış anlamayın, Yolanda asla tehlikeli veya saldırgan biri değildir, o sadece bu konuyu kafasına taktı..."

"Bir sorum daha olacak, mezar taşlarında neden çocukların adları yazmıyor?"

"Maalesef mezarlar çok eski ve kumtaşı o kadar aşındı ki insanlar genellikle mezarın başına, üzerinde merhumun ismi ve ölüm tarihi yazan bir levha bırakıyorlar. Çocuklara da bundan yapmışlardı ama Yolanda levhayı yolda parçaladı, bu levhanın yanlış olduğunu, oğullarının orada olmadığını söyledi."

Karakola geri döndüklerinde Iriarte acı verici sessizliğini bir ricayla bozdu:

"Dedektif, sizinle ofisimde konuşmam mümkün mü acaba?"

Amaia içeri girip kapıyı arkasından kapatırken Iriarte yavaşça sandalyesine doğru yürüdü.

"Lütfen oturun, dedektif," dedi. "Dünden beri düşünüyorum da..."

Iriarte bir şey söylemeden önce Amaia onun ne diyeceğini biliyordu zaten. Bir yıl önceki *tarttalo* soruşturmasının başında Amaia, bebeklerin kol kemiklerini gördüğünde Iriarte'nin bundan ne kadar derinden etkilendiğini görmüştü. Esparza'ların kızının bir çantanın içine konmuş cesedi de adamın dünyaya daha umutla bakmasına yaramamıştı. Ayrıca Elena Ochoa, Berasategui ve Esparza'nın Kafkaesk ölümleri onun suratının daha da asılmasına ve adamın içine kapanmasına sebep olmuştu.

"Salazar, sizinle *basajaun* vakasının başında tanıştığım an karşımda çok parlak bir dedektif olduğunu anlamıştım. O andan itibaren kendimi hayal bile edemeyeceğim bir soruşturmanın bir parçası olarak buldum, ayrıca sizin burada, karakolda bizimle olmanız bizim için büyük bir lüks." Söylemek üzere olduğu şeyin tuhaflığını belli etmek istermiş gibi dudaklarını yaladı: "Siz birlikte çalışması çok kolay biri değilsiniz, neden olasınız ki zaten? Biz de böyleyiz ve işinizde bu kadar iyi olmanızın sebebi de bu karmaşık yapınız muhtemelen. Zor bir mesleğimiz var, herkesin farklı fikirleri var, bunlardan biri de benim şüphesiz. Geçtiğimiz sene boyunca verdiğiniz kararlardan dolayı birçok kez şüpheye düştüğüm oldu ama bu durumlarda ya sizi desteklemeye devam ettim ya da sustum..."

Amaia, aile *itxusuria*'larındaki atalarının kemiklerinin üzerine kara Baztán toprağını atarken Iriarte'nin ona eşlik ettiği yağmurlu günü hatırlayarak başını aşağı yukarı salladı.

"Ama..." dedi.

Iriarte bir ama olduğunu kabul ederek gülümsedi.

"Bütün ekibin güvenilirliğinin sorgulanmasına izin veremem, bu polis memurlarını haksız yere suçlayamam. Fina Hidalgo'nun

tam biz gelmeden önce o dosyaları yakmasının tesadüf olmadığının farkındayım, öfke ve şüphelerinizi anlıyorum ama elimizde en ufak bir kanıt bile olmadan suçu elemanlarımızdan birine atmayı reddediyorum. Bu karakolun amiri olarak, buradan bilgi sızdırılıp sızdırılmadığının araştırılması için bir iç soruşturma başlattım. Fakat sizin de anlamanız gereken bir şey var, ben hayatım boyunca Baztán'da yaşadım ve bu karakolda yıllardır görev yapıyorum, herhangi bir bilgi gizli olarak etiketlenmediği sürece insanlar konuşacaktır. Belki birisi gayet masum bir şekilde bunu akrabasına anlattı ya da halka açık bir yerde ağzından kaçırdı... Ancak kendi adamlarımın dürüstlüğünden eminim, onlardan biri Fina Hidalgo'yu aramış olamaz ve bu yüzden onların cep telefonlarının alınmış olmasının bir hata olduğunu düşünüyorum."

Amaia onu sessizce dinledi, onunla bu konuda yüzleşmenin Iriarte için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Onu dinlerken hisleri değişti, ilk baştaki kızgınlığı yerini derin bir pişmanlığa bıraktı. Kadına hatalı davrandığını söylemek için en uygun kelimeleri arayışı, üç saniyeden fazla gözlerine bakamayışı, sesinde en ufak bir düşmanlık olmaması için sakin ve ne dediğini bilerek konuşmaya çalışması..."

"Haklısın," diye kabul etti. "Hidalgo'yla ilgili yaşanan fiyasko beni sinirlendirdi ve o memurlardan herhangi birinin kişisel bir kinle soruşturmayı sabote ettiğini ben de sanmıyorum. Fakat şöyle bir gerçek var, biri bu bilgiyi ister yanlışlıkla ister kasten sızdırmış olsun hiç fark etmiyor, sonuç olarak Fina Hidalgo biri ona haber verdiği için o kanıtları yok etti ve böylece soruşturma tehlikeye girmiş oldu. Bu meseleyi çözmeni istiyorum. Burası bir karakol, çocuk parkı değil. Bu polis memurlarının, bu üniformayı giymenin ne demek olduğunu anlaması gerek." Amaia sesini yumuşattı: "Sadakatin ve dürüstlüğün için teşekkür ederim, iltifatına iltifatla cevap vermek istiyorum. Kendi sınırımı aştım, özür diliyorum, niyetim senin otoriteni sarsmak değildi. Ben sadece herkesin olayların ciddiyetini fark etmesini istedim."

"İçiniz rahat olsun, hepimiz çok iyi anladık."

Amaia gitmek için kalkarken Iriarte ekledi: Bir şey daha var, Dedektif Salazar. FBI seminerlerine katılmak için beklediğiniz izin belgesi ve Pamplona'dan yetki belgeniz geldi. İmzalanmak üzere masanıza kondu."

Dedektif Montes gülümseyerek yerine oturdu.

"Ne kadar kolay oldu. Marcel Tremond'un Navarra, Aragon ve La Rioja'da kayıtlı birkaç işyeri var, bunlardan çoğu rüzgâr çiftliği teknolojileri, türbin motoru gibi şeylerle ilgili. Her bir şirketin hukuk danışmanı olarak da Lejarreta & Andía görünüyor. Bir bağlantı olduğu kesin."

"Benim şansım o kadar iyi gitmedi," diye onun sözünü kesti Jonan. "Fina Hidalgo'nun bahçede yaktığı ateşten kurtardığımız kâğıt numunelerinin test sonuçları geldi. Kâğıtlar o kadar hasar görmüş ki üzerlerindeki hiçbir şeyi okuyamamışlar," dedi masanın üzerine bir sayfa koyarken. "Bunun dışında, bütün günümü e-posta yazıp Fransız patoloji uzmanı ve Yolanda'nın oğullarının öldüğü hastanedekilerle telefonda konuşarak geçirdim. Kadın doğru söylüyor, otopsi falan yapılmamış. Ölüm raporunu bebeklere doğumdan sonra bakan çocuk doktoru imzalamış ve otopsinin gereksiz olduğunu söylemiş. Cenaze töreni o bölgedeki bir levazımatçı tarafından organize edilmiş, cesetleri cenaze evinden mezarlığa götüren de o şirketmiş. Marcel Tremond son kez veda etmek için oğullarıyla yalnız kalmak istemiş ama bu da pek sıra dışı bir durum sayılmaz. Ondan başka tabutlarla yalnız kalan olmamış, baba tabutların mühürlenmesini istediği için bunu çok net hatırlıyorlar."

Amaia duyduklarını düşünürken dalgın dalgın iki polise baktı. Yaptıkları araştırmalardan bir sonuç çıkacağına emindi ve şimdi haklı çıktığı için omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. İçini çekti, şimdiye kadar bildiklerine bu yeni bilgiyi ekledikten sonra soruşturmanın hız kazanacağı açıktı. Tam

da soruşturmayı sonuçlandıramayacaklarını düşünmeye başladıkları sırada.

"Martínez-Bayón'ların komşularından biri olan tanığım, Tremond'un arabasını Argi Beltz'in önünde park edilmiş olarak gördüğünü doğruladı. Fakat maalesef, olanların ne gibi sonuçlar doğuracağını yeni fark etmeye başlamış olacak ki bana bugün mahkemede yemin edemeyeceğini söyledi çünkü aracın plakasını not etmemişmiş. Fina Hidalgo, Valentín Esparza ve Berasategui'ninkilerden bir şüphesi yok çünkü onların arabalarında özel bir amblem var. Bu üç arabayı da mülke girip çıkarken birçok kez görmüş. Marcel Tremond'un arabasından emin değil ama Yolanda'yı evin fotoğraflarını çekerken görmüş."

Iriarte başını evet der gibi salladı.

"Diğerleri ve Berasategui arasındaki bağlantı Argi Beltz gibi görünüyor. Orada tanıştıklarını kanıtlayamasak da o eve hepsinin gittiğini biliyoruz. Psikiyatrist dostumuzun ölü bebeklerin kemiklerine olan tutkusunu düşünürsek, her yargıç mezardan çıkarma kararının ne kadar mantıklı ve gerekli olduğunu fark edecektir."

"Muhtemelen öyle ama Markina her yargıç değil," dedi Amaia.

"Dedektif, Yargıç Markina'nın Fransa'da herhangi bir yetkisi yok," dedi Iriarte, doğrudan kadının gözlerinin içine bakıp sözlerinin iyice anlaşılması için bekleyerek. "Ben Yargıç De Gouvenain'le tanışmıştım. Birkaç yıl önce, bir uyuşturucu kaçakçılığı vakasında Fransız polisiyle ortaklaşa çalışmıştık, şüphelilerden biri intikam almaya çalışırken Navarra'da ölmüştü. Yargıç pragmatist bir kadındır, hayatın çirkin yüzüyle uğraşmaya alışık ama bunu büyük bir şefkatle yapıyor. Mezardan çıkarma emri vermekte tereddüt edeceğini sanmıyorum, özellikle de amaç bir annenin acısını hafifletmek olduğunda. Eğer ona Yolanda Berrueta'nın üzüntüden dengesizleştiğini ve oğullarının cesetlerinin mezarda olduğunu ona en başında göstermiş olsalardı

böyle bir durum yaşanmamış olacağını anlatırsanız, Yargıç De Gouvenain'in bu izni vereceğine eminim."

"Bu çok riskli. Bunu yapamam. Peki ya cesetler mezarda değilse? Peki ya şüphelendiğim gibi Marcel Tremond oğullarının cesedini, Esparza'nın kızını götürmeyi planladığı yere götürdüyse ve bu yer annemin ikiz kız kardeşimi götürdüğü yerse? Eğer cesetler mezardan çıkmazsa, Yargıç De Gouvenain'e soruşturmadaki diğer gerçekleri ona anlatmadığımı nasıl açıklarım?"

"O zaman," dedi Iriarte, "bu işi Fransız polisine bırakalım. Şu ana kadar öğrendiğimiz bilgileri paylaşalım ve mezardan çıkarma talebini istemeyi onlara bırakalım. Fakat anneniz ve kız kardeşinizden hiç bahsetmeyelim. Eğer De Gouvenain sizin kişisel olarak bu olaya karıştığınızı düşünürse emri imzalamayabilir ama bunun dışında bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Bu soruşturma Esparza'nın ölümüne kadar geldi ve bu sayede onunla Berasategui arasında bir bağlantı kurmayı başardık. Sansasyonel *tarttalo* cinayetleri sınırlarımızı aştı, aslına bakarsanız Fransız meslektaşlarımdan bazı e-posta ve telefonlar aldım, bu durumda De Gouvenain'in bu olayı duyduğunu tahmin ediyorum. Bunu ona şüpheli bir durum olarak takdim edin. *Tarttalo*'yla bağlantılı olma olasılığı olan ve onun yetki alanındaki bir cinayet Yargıç De Gouvenain gibi hırslı bir kadının karşı çıkamayacağı kadar ilgi çekici olmalı." Iriarte saatine baktı. "Sınır Polisi müdürü geç saatlere kadar çalışır, bende telefonu olacaktı."

"Pekâlâ," dedi Amaia, Quantico'daki seminerler için verilen izin belgesine imzasını atarken. "Telefon et bakalım."

26

Birkaç saatlik bir aradan sonra yağmur tekrar başladı. Durumu telafi etmek ister gibi bulutlar koruyucu bir tabaka oluşturarak sıcaklığı artırmış ve soğuk rüzgârı dağıtmıştı. Yanlarında Sınır Polisi müdürü ve görevleri Yargıç Loraine de Gouvenain'in emirlerine harfiyen uyulup uyulmadığını kontrol etmek olan iki devriye polisi vardı. Bu polisler mezarın üstündeki taş levhayı kaldırıp mahzene inecekler ve çocukların cesetlerinin tabutların içerisinde olduğunu doğrulayacaklardı. Cesetlerin yukarıya çıkarılmasına veya cesetlere herhangi bir şekilde dokunulmasına izin verilmemişti. Çıkarılan emre göre Yolanda Berrueta, çocukların cesetlerinin olmaları gereken yerde olduklarından emin olmak için tabutların içine bakabilecekti.

Yağmurdan korunmak için Fransız devriye polisleri ve mezarlık çalışanlarıyla beraber kilisenin girişindeki minik kemerin altında bekliyorlardı. Onu sessizce teselli etmeye çalışan Peder, Yolanda'ya sarılmıştı ve kadın da duygusal ama soğukkanlı bir şekilde başını onun omzuna yaslamıştı.

Gözenekli kumtaşlarını sırılsıklam eden yağmur mezarların rengini koyulaştırınca yan taraflardan yukarı doğru tırmanmaya başlayan yosun ve likenler iyice belli olmaya başlamıştı. Neyse

ki yağmur yoldan geçen seyircilerin cesaretlerini kırmış olacak ki Kilise'nin girişinde toplanan küçük grup çok sıra dışı sayılmazdı, hatta bu grubun içinde üniformalı polisler bile vardı. Kilise bahçesinin yanındaki park yerine resmi görünümlü lacivert bir araba gelip park etti. Birkaç dakika sonra müdürün telefonu çaldı.

"Benimle gelin lütfen," dedi adam. "Yargıç De Gouvenain geldi."

Amaia kabarık montunun kapüşonunu kaldırdı ve yağan yağmurun altında adamın peşinden gitti.

Arabanın açılan camından Yargıç De Gouvenain'in dışarı bakan, yağan yağmurdan pek memnunmuş gibi görünmeyen yüzü belirdi. Amaia daha farklı biriyle karşılaşmayı bekliyordu, muhtemelen Iriarte yargıcı sert ve hayatın çirkin yüzüyle karşılaşmaya hazır biri olarak tarif ettiği için. Loraine De Gouvenain'in saçları arkadan topuz yapılmıştı ve üzerinde kışın son günlerine meydan okuyan ince bir palto vardı. Arabanın içinden hafif bir nane kokusu yayılıyordu. Koku kadının elindeki, düşkün olduğu belli olan, bir teneke kutunun içindeki boğaz pastillerinden geliyordu.

"Müdür bey, dedektif," diye onları selamladı yargıç, "Mezarın açılması biraz zaman alacak gibi görünüyor. Hukuk sekreterim bütün sürece tanıklık edecek. İşlem bitince haber verin, benim bu yağmurda ayakkabılarımı mahvetmeye hiç niyetim yok."

Grubun yanına geri döndüklerinde Amaia, "Madam Yargıç mahzene inmek istemiyormuş."

"Gereken şeyi yapacaktır. Yağmura katlanamıyor ama kendisi en iyi yargıçlardan biridir. Babası Paris'teki Sûretè'nin, yani Ulusal Polis teşkilatının başındaydı, inanın bana çok belli oluyor. De Gouvenain çok nadir rastlanan bir tür, işimizi kolaylaştıran sulh yargıçlarından."

İlerleyen saatlerde Madam Yargıç'ın haklı olduğu ortaya çıktı, bütün süreç bir saatten daha uzun sürdü. Mezarlık çalışanları

mezarın üzerindeki yığınla çiçeği kaldırdıktan sonra birbirlerine endişeli gözlerle baktılar.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Amaia.

"Üst tabaka o kadar ince ki levyeyle çıkarmaya çalışırlarsa kırılacak diye korkuyorlar. Bu yüzden levhayı kaldırmak için küçük bir hidrolik vinç kullanacaklar. Belediyenin deposunda bir tane varmış ama onu buraya getirmek için başka bir araca ihtiyaçları var."

"Bu ne kadar sürer?"

"Yarım saat kadar..."

Müdür, Yargıç De Gouvenain'e durumu haber vermeye gitti. Peder onlara kilisenin içinde beklemeyi teklif etti, hepsi bu teklifi geri çevirdi.

"Mezarlıktaki avukatı nasıl teşhis edersin?" diye sordu Jonan. "Yürüyen tek ölü odur," diye ekledi, bir şemsiyenin altına sıkışıp kilisenin bahçesinden onlara doğru gelen insanları göstererek.

Amaia, Marcel Tremond'u hemen tanıdı. Yanında, avukatı olduğu her halinden belli olan bir adam vardı. Diğer yanındaki kırmızı mantolu, karnı burnunda genç kadın Tremond'un koluna tutunmuş, ondan destek alıyordu. Yolanda onları görünce korkmuş bir hayvan gibi genizden bir çığlık attı. Amaia hemen kadına döndü, Tremond'un avukatıyla ilgilenme işini polis müdürüne bıraktı.

"İyi misin, Yolanda?"

Yolanda ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Amaia duruma karşı çıkan avukatı susturmaya çalışan polis müdürünün yanına gitti.

"Yolanda Berrueta, müvekkilinizin iki yüz metreden fazla yanına yaklaşmaması için elinde bir uzaklaştırma emri olduğunu söylüyor. Doğru mu bu?"

Müdürün yüzündeki ifade sertleşti ve soru sorar gibi adamın suratına baktı.

"Peki, sizin kim olduğunuzu sorabilir miyim acaba?" dedi avukat talepkâr bir şekilde.

"Dedektif Salazar, Navarra bölge karakolu cinayet büronun başındayım."

Adam Amaia'ya yepyeni bir ilgiyle baktı.

"Ah, demek Salazar sizsiniz. Oysa burası sizin yetki alanınızın dışında."

"Yanılıyorsunuz," dedi polis müdürü alaycı bir şekilde. "Mahkeme emrini okuyun lütfen, okuyamazsanız ben sizin için tercüme ederim."

Avukat, müdüre sert bakışlar attıktan sonra tüm dikkatini belgeye verdi. Şemsiyenin altında bekleyen çifte döndükten sonra duruma karşı çıkar gibi sinirle ve fısıldayarak bir şeyler söyledi.

"Mezarlıktan ayrılmak için yirmi dakikanız var," dedi müdür. Cevap verilmesini beklemeden üniformalı polislere döndü: "Eğer karşı çıkacak olurlarsa onları tutuklayıp karakola götür," diye emretti.

Avukat mezarlığın çıkışına kadar müvekkillerine eşlik etti. Amaia onların uzaklaştırma emrinin sınırlarının dışında, iki yüz metre uzakta, sokakta beklemeye devam ettiklerini fark etti.

Yağmur hızlı hızlı yağıyor, mezarların arasında gölcükler oluşturuyordu. Vinç geldikten sonra taşlı zeminin üzerinde sağlam bir yer bulmak da on beş dakika sürdü. Taş levhanın altına birkaç kayış geçirdikten sonra levhayı ağır ağır kaldırmaya başladılar.

"Durun!" diye emretti polis müdürü, telefon kulağında onlara doğru koşarak.

"Ne oldu?" diye sordu Amaia, telaşla.

"Levhayı hemen yerine geri koyun, Yargıç De Gouvenain emri geri çekti."

Amaia'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

"Benimle gelin," dedi müdür. "Yargıç sizinle konuşmak istiyor."

Arabanın camı bir kez daha açıldı ve Yargıç De Gouvenain'in yüzü göründü.

"Dedektif Salazar, biraz önce bana bu soruşturmadan sorumlu olduğunu söyleyen İspanyol bir yargıçtan telefon aldım ve sizin herhangi bir çocuğun mezarını açmanıza hiçbir şekilde izin vermediğini söyledi, bana bunun sebebini anlatmak ister misiniz? Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Beni meslektaşımın önünde küçük düşürdünüz, ondan özür dilemek zorunda kaldım. Bütün bunlar siz nerede duracağınızı bilmediğiniz için oldu."

Amaia pencereye doğru eğilirken yargıç yüzünde gizleyemediği, memnuniyetsiz bir ifadeyle Amaia'nın kapüşonun kenarından araba kapısının içindeki döşemeye damlayan iri yağmur damlalarına bakıyordu.

"Sayın Yargıç, Yargıç Markina başka bir vakadan bahsediyor ve teknik olarak o vakanın bununla bir ilgisi yok. Benim size açıkladığım gibi..."

"Bana böyle söylenmedi. Onun arkasından iş çevirerek beni çok zor bir durumda bıraktınız, dedektif. Bundan çok rahatsız oldum ve bu durumu amirlerinize bildirmek niyetindeyim. Umarım gelecekte bir daha benim yardımıma ihtiyacınız olmaz çünkü sizi temin ederim, böyle bir şey asla olmayacak," dedi, araba camını çalıştıran düğmeye basarak. Cam yukarı doğru kayarak çıkarken kadın kendi nane buharının arasında kayboldu ve arabanın motoru çalıştı.

Aşağılandığı için Amaia'nın yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Cebinden telefonunu çıkarırken müdürün delici bakışlarını üzerinde hissetti. Amaia anında sırılsıklam olan telefonuyla Markina'nın numarasını çevirdi. Telefon bir kez çaldı, sonra iki, sonra üç ve ses kesildi. Markina onu engellemişti, hem de birçok şekilde.

27

Amaia arabayı Jonan'a vermişti, Iriarte yolcu koltuğunda oturuyordu, kendisi de arkada. Ağızlarını açıp tek kelime etmeyen meslektaşlarından uzakta oturmuş, göğsünü sıkıştıran ve onu dünyaya karşı öfkeli bir çığlık olarak dışarı çıkmakla tehdit eden, derin utanç duygusundan kurtulmaya çalışıyordu. Mezan kazanların siniri, Yolanda'nın hıçkıra hıçkıra ağlarken açıklama bekleyişi, pederin durumu sessizce kabullenişi, Sınır Polisi müdürünün yüzünde ciddi bir ifadeyle özür dileyişi, arabalarına dönerken yanlarından geçtikleri avukat Lejarreta'nın yüzündeki sinsi gülümseme...

Karakoldan içeri girmeyi göze alamıyordu. Geldikleri anda arabayı Jonan'dan aldı ve tek bir kelime etmeden karakoldan uzaklaştı. Hız limitini kontrol ederek ağır ağır sürdü arabayı, bir yandan da ön cama vuran yağmur damlalarını silen sileceklerin hipnotize edici hareketlerine odaklanmıştı. Uyuşuk hareketleri, içinde ağır ağır pişen öfkeyle çelişiyordu, bu o kadar büyük bir öfkeydi ki içindeki bütün enerjiyi tüketiyordu.

Başka bir dünyaya açılan ve insanda başka bir boyuta geçmiş gibi bir his uyandıran, otobanın üzerinde asılı duran sisin içinden geçerek Elizondo'dan çıktı. Onu nehrin yanından geçen yola

çıkaracak olan çıkışı kaçırmamaya dikkat ederken kışlık postlarını su içinde bırakan yağmurun altında, tarlalarda çaresizce duran koyunları gördü. Postun nerede bitip çimenlerin nerede başladığı anlaşılmadığı için koyunlar topraktan çıkan tuhaf yaratıklara benziyorlardı.

Köprüyü görünce arabayı durdurdu, bagajda lastik çizmelerini arayıp buldu, yüz metre sonra çekmeyecek telefonunu ve Glock'unu yanına alıp almadığını kontrol etti.

Aşırı soğuk hava dağların zirvelerindeki karların henüz erimediği anlamına geliyordu ve bu yüzden yağan yağmura rağmen nehir kabarmamıştı. Arada sırada nehre bir taş düştüğünde sis bulutları havaya birer hayalet gibi yükseliyordu. Üstgeçitten geçerken geçen ay, oğlu Rosario'nun ellerinde neredeyse can verecekken taşan nehrin verdiği hasarı gördü. Köprünün bir yanındaki parmaklıklar yok olmuştu, sanki daha önce de orada değillermiş gibi, oysa karşı taraftakiler ağaç dalları ve ölü yapraklarla kaplıydı. Sekiz metrelik bir parmaklık bile nehrin akış gücüne dayanamayıp ölü bir dal gibi sürüklenip gidiyorsa bu akıntıya yaşlı bir kadın dayanmış olabilir miydi?

Baztán Nehri'nin suları çekildikten sonra çıkmaya başlayan, parlak yeşil çimlerle kaplı bataklığa benzer açıklıkta ayakları toprağın içine batıyordu. Ayak basılmamış yüzeyde yürürken ayaklarının altındaki toprak kendini bırakıyor, her adımda çamura saplanan çizmelerini çıkarmakla uğraştığı için yürüyüşü kaçınılmaz olarak yavaşlıyordu.

Terk edilmiş çiftlik evine geldiğinde evin sağlam duvarına sırtını yasladı, lastik çizmelerini ağırlaştıran ve giderek kalın bir tabakaya dönüşen çamurları temizledi. Sonra görüşünü engelleyen montunun kapüşonunu indirdi, Glock'unu çıkardı ve ormana girdi. Ne kadar mantıksız olursa olsun içinden bir ses ona, ormanın efendisi dışında birinin, birazdan kendini gösterecek olan birinin onu izlediğini söylüyordu... Belki de bir önceki sefer karşısına çıkan şey bir yaban domuzuydu ve köpeklerini uyarmak

isteyen bir çoban da ıslık çalmıştı... Amaia birini veya bir şey gördüğünden emindi, sonra kaybolmuştu ama yaban domuzu da olabilir, dedi kendi kendine.

"Pekâlâ, kızım, hazırla kendini," diye fısıldadı. "Travma sonrası stres bozukluğu paranoyaya yol açıyorsa bile bırak da bir işe yarasın."

Hayvanların açtığı bir patikayı takip ederek ağaçların arasından geçti. Yerdeki bitki örtüsünün arasından çıkan bir geyikle bir anlığına göz göze geldiler, hayvan birden hızla ortadan kayboldu. Gür ağaç dallarının oluşturduğu sayvanın altında, son birkaç saattir aralıksız yağan yağmurun suyunun oluşturduğu derecikleri takip edince yosunla kaplı kayaların arasındaki tepeden aşağıya doğru gürül gürül akan nehrin olduğu açıklığa geldi. Küçük taş köprüyü ve ona hanımın gelmek üzere olduğunu söyleyen, ayaklarını buz gibi suya sokarak oturan genç ve güzel kadını gördüğü yeri geçti. Kafasını kaldırıp gün boyunca kanar gibi hafif hafif yağmaya devam edecek olan ama yaklaşan fırtınadan en ufak bir iz taşımayan gökyüzüne baktı.

Ormanın bitki örtüsünün arasından geçerken nefes nefese kalmış olarak tepeye ulaştı. Kafasını kaldırınca kayaların arasındaki, yağmurdan ıslanmış ve çamur içinde kalmış olan basamakları gördü. Ne kadar güç harcaması gerektiğini hesap edip tabancasını belindeki kemere koydu ve tırmanmaya başladı. Doğal bir manzara seyir alanı oluşturan çıkıntıyı geçtikten sonra yağmurdan korunmak için kapüşonunu kapattı ve aşırı büyümüş böğürtlen çalılarıyla kaplı, dar patikadan yukarı çıkmaya başladı. Montunu çizen dikenler sessiz hışırtılar çıkarıyordu. Bir başka açıklığa geldiğinde kapüşonunu indirdi ve çevresine baktı. Birkaç metre ötede mağaranın alçak ve karanlık ağzının bir kısmını görebiliyordu. Sol tarafında bitki örtüsünün tehlikeli bir şekilde gizlediği uçurum vardı. Arkasında geldiği yol ve sağ tarafında, üzerinde hiç adak olmayan taş masa. Bitkilerin yolu kapatacak kadar büyüdüğünü görünce son gelişinden beri

buraya hiç kimsenin uğramadığını anladı. Issızlığın etkisi altında, yere eğilip yumuşak toprağın üzerinden kenarları tırtıklı bir taş aldı ve taşın çamurunu üzerine silip taşı temizledi. Bir adım atıp taşı taş masanın pürüzsüz yüzeyine bıraktı. Sonra hiçbir şey olmadı.

Yukarı tırmanırken harcadığı enerji, aşağılanmış ve utanmış olmasından kaynaklanan öfkeyi alıp götürmüştü. Öfkeden geriye sadece soğuk ve ölü közler kalmıştı. Amaia Salazar hiç kıpırdamadan orada öylece dikiliyordu, yüzü yağmurdan sırılsıklamdı. Göz kapaklarındaki yuvarlak yağmur damlalarının ağırlığını hissederek başını öne eğdi. Kirpiklerinden damlayan yağmur damlalarıyla beraber gözlerinden akmaya başlayan gözyaşlarının gücüyle yenik düşmüş gibi tökezledi. Dizlerinin üzerine düştü ve gözlerini elleriyle kapatarak yüzünü kayaya gömdü. Sırılsıklam olan saçlarından ensesine, oradan da aşağıya doğru süzülen yağmurun farkında bile değildi. Yerin sertliğinin, sırılsıklam bedeninin, çamur içinde kalmış pantolonunun, yüzünü sanki asla sahip olmadığı bir ana kucağıymış gibi gömdüğü kayadan gelen toprak kokusunun farkında bile değildi.

Sonra başının üzerinde yumuşak, sıcacık bir el hissetti, ezelden beri teskin ve kutsama anlamına gelen bir hareket. Ne yerinden kıpırdadı ne de sustu ama bir süre sonra gözyaşları telaşını kaybetti ve şükranla akmaya başladı. Bu hayale tutundu çünkü başını kaldırırsa orada kimseyi bulamayacağını ve onu sakinleştiren elin gerçek olmadığını kanıtlamış olacağını biliyordu.

O şekilde ne kadar kaldığını bilmiyordu, birkaç saniye, belki daha da fazla. Biraz bekledi, sonra kapüşonunu kaldırdı ve dikenli çalılarla kaplı patikadan aşağıya inmeye başladı. Sadece bir kez dönüp arkasına baktı, masanın üzerine koyduğu taş ortadan kaybolmuştu. Dağ şiddetli bir gök gürültüsüyle sarsıldı.

Amaia karakola geri dönmedi. Olanlardan dolayı onu suçlayacaklarını düşündüğü için değil ama daha çok kendisini zihinsel

olarak tükenmiş ve fiziksel olarak da hasta gibi hissettiği için. İstediği tek şey eve dönmekti.

Engrasi'nin evinin önündeki kemerin altına park etti. Ayaklarında hâlâ çamurlu lastik çizmelerin olduğunu fark edince taş banklara oturup çizmelerini çıkardı. Üstü başı sırılsıklamdı ve çamur içindeydi, saçları kafasına yapışmıştı. Amaia küçümsenmeye de ayıplanmaya da alışıktı, bu özel alanlarda iyi bir eğitim almış ve dokuz yaşına geldiğinde bu derslerden parlak bir dereceyle geçmişti. Bu derslerin değil insanı güçlendirmek, hayattaki hiçbir şeye hazırlamadığını yeni yeni fark ediyordu. Bunlara sürekli maruz kalmak kayanın, yani senin en zayıf yerini arayarak delmeye çalışan acımasız bir matkap gibiydi. Eğer şanslıysan, bundan kaçıp yıllarca saklanabilirdin belki ama o acı yine de eninde sonunda gelip seni buluyordu ve sen de sefaletini daha da belirginleştirmekten başka bir işe yaramayan ışıktan kaçarak kendini, insan kalbinin ikamet ettiği o karanlık mağaraya gömmek istiyordun. Aklına Yáñez geldi, karısının kanıyla lekelenmiş kanepe... Utancını saklamak, görmemek ve görülmemek için sıkıca kapalı kepenkler.

Islak ve çamurlu montunu çıkarıp lastik çizmelerinin üzerine fırlatıp attıktan sonra eve girdi. Su mermerinden sütunlar kadar ağırlaşmış olan bacaklarını sürüyerek içeri girdi ve halasının evindeki sıcacık havanın onu çepeçevre sardığını hissetti. Teni yağmurdan ve dağ başının soğuğundan solmuş bir şekilde, ev ahalisinin öğlen yemeği hazırlıklarına başladığı salona girdi. İştahı yoktu hiç. Kendinde sadece halasına sarılacak kadar güç buldu.

"Çok yorgun ve de ıslağım," dedi, Engrasi'nin yüzündeki endişeli ifadeyi fark edince. "Bir duş alıp biraz kestirirsem yeniden doğmuş gibi olurum."

Yanından geçerken James'i hızlıca öptü. James bir terslik olduğunu anlasa da bütün dikkatini Ibai'a vermiş olan kadını sessizce izlemeyi tercih etti. Ibai şişme oyuncaklarla dolu bir yüzme

havuzuna benzeyen bir şeyin içinde oynuyordu. Oyun sahası zeminin büyük bir kısmını kapladığı için kanepenin önündeki sehpa duvara dayanmıştı.

"Tanrı aşkına, James, bu da biraz fazla olmuyor mu?" dedi Amaia. Bir yandan da bu devasa ve çirkin şeyi oluşturan renk, şekil ve malzemeye bakarak sırıttı. En az dört çocuğun sığabileceği kadar büyük olan oyun sahasını Ibai çok sevmişe benziyordu.

"Benim bir suçum yok. Bu çılgınlıklar neden hep benim üzerime kalıyor anlamıyorum."

"Peki, kim aldı o zaman?"

"Ablan, Flora," dedi James, sırıtarak.

"Flora mı?" Amaia biraz düşününce aslında buna hiç şaşırmadığını fark etti. Ablasının Ibai'a nasıl baktığını ve her fırsatta onu hemen nasıl kucağına almaya çalıştığının farkındaydı. Hatta Zarautz'daki geniş salonundaki büfenin üzerinde duran bir çerçevenin içine oğlanın güzel bir fotoğrafını bile koymuştu.

Sıcak suyun altında durup soğuğu, acılarını ve ağrılarını yıkarken utanç ve pişmanlığından da bu kadar kolay arınabilmeyi, hepsini gider deliğinden Baztán Nehri'ne gönderebilmeyi ne çok isterdi. O sabah yaşanan olayların, asla gerçekleşebileceğini düşünmediği bir şekilde ona zarar vermiş olduğunu hissedebiliyordu. Yanlış anlamış ve hata yapmıştı, olayları fazlasıyla yanlış değerlendirmişti ve Amaia Salazar'ın dünyasında bu hataların bedelini ödememek gibi bir seçenek yoktu asla. Bomozuna sarındı, aynadaki buğuyu silip kendine bakmaktan özellikle kaçındı. Kendisini sevdiğini düşündüğü kocasının ve çok sevdiği oğlunun kokusuyla dolu davetkâr ve temiz yatağa kendini bırakıp uykuya daldı.

Bu rüyayı biliyordu. Genellikle rüya mekânlarını da daha önceden gittiği gerçek yerlermiş gibi hatırlardı ve bu yerlerin, zihninin ürünü olmaktan öteye gitmediğini bilmek bu rüya mekânlarında gezmesine, ilk seferinde gözden kaçırdığı bilgi ve ayrıntılara

odaklanmasına olanak tanırdı. Bu rüyada, nehrin kenarlarını belirginleştiren yuvarlak taşlarla dolu iki kuru toprak parçasının arasından sessizce akan Baztán Nehri'nin suları ormanın en karanlık yerine doğru akıyordu. Hiç kuş sesi, hatta nehrin mırıltısı bile duyulmuyordu. Sonra o kızı gördü, her zaman kendisinin altı yedi yaşlarındaki hali olduğunu düşündüğü ama artık kız kardeşi olduğunu bildiği ve kız kardeşi o yaşa gelmeden önce ölmüş olduğu için de zihninin ürünü olduğunu bildiği o kızı gördü. Küçük kızın üzerinde etekleri dantelli beyaz bir gecelik ve *Amatxi* Juanita'nın onun için seçtiği pembe kurdele vardı. Kız suyun ne kadar soğuk olduğunun farkında değilmiş gibi ayaklarını suya sokmuştu. Dalgalar hafif hafif bileklerine vurdukça geceliğin dantelli etek ucu ıslanıyordu. Amaia onu gördüğüne seviniyordu ve kalbinden dudaklarına doğru çıkan samimi ve çocuksu neşeyi hissedebiliyordu. Küçük kız bir tepki vermedi, üzgündü çünkü ölüydü. Fakat yine de teslim olmamıştı, dosdoğru Amaia'nın gözlerinin içine baktı, kolunu kaldırıp nehir yatağının altında kalan yeri işaret etti. "Ölüler ne istiyorlarsa yapabilirler," dedi, Amaia, kız kardeşinin işaret ettiği yere bakarken. Nehrin her iki yakasında, küçük kızla aynı boyda bir sürü beyaz çiçek açıyordu. Amaia çiçeklerin taç yapraklarının kıvrılarak açılışını seyretti, rüzgâr bu yapraklara değince burnuna ağır bir tereyağı ve bisküvi kokusu geldi. Ibai'ın, nehrin çocuğunun kokusunu fark edince büyük bir coşkunluğun içine bıraktı kendini. Meraktan alev alev yanarak kız kardeşinin gözlerini aradı ama kız kaybolmuştu, yerine bir sürü güzel kız gelmişti. Üzerlerinde, göğüslerini ve kalçalarını kapatacak büyüklükte koyun postlarından başka bir şey olmayan genç kızlar, ayaklarını soktukları suyun yüzeyine değen uzun buklelerini tarıyorlardı.

"Kahrolası cadılar," diye fısıldadı Amaia.

Kızlar gülümseyince iğne kadar keskin dişleri göründü, perdeli ayaklarını durgun suda çırpınca su, sanki altında yanan bir kazan varmışçasına köpürdü.

"Nehri temizle," dediler.

"Suçu temizle," dediler talepkâr bir şekilde.

Amaia tekrar nehirden aşağıya baktı ve çiçeklerin bembeyaz küçük tabutlara dönüştüğünü gördü, tabutlar titreşiyordu, sanki içlerindeki cesetler ebedi dinlenme yerlerinden kaçmaya çalışıyorlarmış gibi. Tabutlar, nehrin kenarındaki taşların üzerinde dans ederken içlerinden takır tukur kemik sesleri geliyordu sanki. Tabutların kapakları açıldı, içlerinde ne varsa nehrin kurumuş yatağına dökülecekti ama bir şey yoktu. Tabutların içinde hiçbir şey yoktu.

Odaya birinin girmesiyle uyandı. Gözlerini hafifçe araladı ve yatakta doğrulurken James yatağın kenarına oturdu.

"Saçlarını kurut bence yoksa üşüteceksin," dedi, yatağın kenarına düşmüş havluyu ona uzatırken.

"Ben uyuyalı ne kadar oldu?" diye sordu Amaia, ne kadar tutunmaya çalışsa da rüyasından kalanların çözünüp kaybolduğunu hissedebiliyordu.

"Uyudun mu? Halan öğle yemeğinin hazır olduğunu söylememem için gönderdi beni."

Amaia saçlarını havluyla kurularken kocasının bakışlarını üzerinde hissetti.

"Sorun ne, Amaia? Sakın hiçbir şey yok, deme. Bir terslik olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum seni."

Amaia durdu, havluyu kenara koydu ama bir şey söylemedi.

"Düşünüyordum da," diye konuşmaya devam etti James, "bütün bunlar Rosario'nun cenaze töreni yüzündense, eğer bunun senin üzerinde bu kadar olumsuz bir etkisi varsa, cenazeye gelmemeni anlarım."

Amaia şaşkınlıkla kocasına baktı.

"Bunun Rosario'yla bir ilgisi yok, James. Soruşturmada zorluklar çıktı, öyle ki bütün soruşturmaya gölge düşmüş olabilir ve bunun tek sorumlusu benim. Büyük bir hata yaptım, şimdi her şey havada kaldı."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır. Daha ne olduğunu ben bile anlamadım. Bu konuda biriyle konuşmadan önce kendi kendime biraz düşünmem lazım."

James uzanıp karısının karmakarışık saçlarına dokundu, şefkatli bir hareketle yüzüne gelen saçları çekti.

"Ben senin asla pes etmeyeceğini biliyorum, Amaia ama bazen mücadeleye ertesi gün devam edebilmek için bugünden teslim olmak gerekir. Şu an bunu söylemek için uygun mu bilmiyorum ama ne olursa olsun senin yanındayım. Seni herkesten daha çok seviyorum."

Amaia bitkinlikten ölmek üzereymiş gibi başını James'in omzuna rastladı.

"Öyle olduğunu biliyorum, James. Hep bildiğim bir şey bu."

"Buradan kısa bir süre uzaklaşıp kendini bırakmak sana çok iyi gelecek. Ailemle biraz zaman geçireceğiz ve göz açıp kapayıncaya kadar evimize geri dönmüş olacağız."

"Konu hazır buraya gelmişken," dedi Amaia. "Orada biraz daha uzun kalmamız gerekebilir. FBI'da iki haftalık yoğun bir seminer programına davet edildim, böylece Ibai'la sen annenlerle biraz daha zaman geçirmiş olursunuz, sonra hep beraber uçağa atlayıp geri döneriz."

"Bu harika bir fikir," dedi James.

Kimseden telefon gelmedi. O öğleden sonra kendisini ailesinin sevgi dolu ve koruyucu kollarına ve evin iyileştirici ortamına bıraktı. Öğle yemeğini evde yedi, Ibai'la öğlen uykusuna yattı, pasta yaptı, James'le beraber birer kadeh şarap eşliğinde akşam yemeği hazırladı ve bu sırada yandaki odada kâğıt oynayan Altın Kızların konuşmalarına kulak kabarttı. Daha sonra akşam banyosu için Ibai'ı yukarıya çıkardı, günün en verimli anlarından biri buydu.

Engrasi, klozetin kapağına tünemiş annesinin eline yaslanarak suda çırpınan ve gerçek bir nehir prensi gibi suyun tadını çıkaran oğlanı izledi.

"Halacığım, Flora'nın birdenbire Ibai'ın üstüne bu kadar düşmesinin sebebi ne sence? Ibai doğduğunda televizyon programı çekmekle o kadar meşguldü ki gelip oğlanı görmedi bile, vaftiz törenini kaçırdı, şimdi de mükemmel bir teyze gibi davranıyor. İnsanın aklına..."

"İnsanın aklına?"

"Flora'yı bilirsin. Yaptığı her şeyin arkasında başka bir şey vardır. Bu sebebin ne olduğu konusunda bir fikrim yok ama birdenbire Ibai'la bu kadar ilgilenmesi beni şüphelendiriyor. Eğer bana bu kadar kolay yağ çekebileceğini sanıyorsa yanılıyor."

Engrasi hala bir süre düşündü.

"Bence yanılıyorsun, Amaia. Ben oğlanı gerçekten sevdiğini düşünüyorum. İlk başta onunla hiç ilgilenmemiş olmasının bir anlamı yok, onu gördüğü an ona âşık oldu, hepsi bu. Flora sert görünür ama o da herkes gibi bir kadın. Çocuğu olmasını çok istiyordu, hamile kalmak için neler yaptı bir bilsen ama olmadı işte. Ayrıca Ibai'a olan düşkünlüğü de yeni sayılmaz, ne zaman telefon etse bana onu sorar. Eskiden bana asla bu kadar sık telefon etmezdi."

"Beni hiç aramıyor."

"Ben de onu diyorum işte. Flora da insani taraflarını göstermekten içten içe korkan insanlara benziyor. Ona Ibai'ın küçük numaralarını, nasıl büyüdüğünü falan anlatınca gerçekten de seviniyor."

Amaia'nın aklına tekrar Zarautz'daki lüks salonda duran, Ibai'ın güzel fotoğrafını görünce ne kadar şaşırdığı geldi. Bebeği küvetten çıkardı ve halasına uzattı. Engrasi onu sevgiyle büyük bir havluya sardı ve Amaia'nın kurulaması için yatağın üzerine bıraktı.

"Flora da öyle biri işte ama Ibai'ı seviyor, inan bana. Ayrıca onu kim suçlayabilir? Bizim küçük oğlumuz çok özel biri."

Amaia avucuna bir parça badem yağı döktü ve bebeğin ayağına masaj yapmaya başladı. Ibai bu dokunuşun etkisiyle rahatlayarak o güzel masmavi gözlerini annesine dikti.

"Ibai'ın hiç beni olmadığına dikkat ettin mi?" diye sordu halası, gülümseyerek.

Amaia havluyu çekip oğlunun küçük vücuduna baktı. Sırtını, yumak yumak olmuş etini inceledi. Engrasi haklıydı, oğlanın mükemmel teninde tek bir leke yoktu. Oğlanın pürüzsüz ve altın rengi teni, Anne Arbizu'nun normalde kusursuz olan ama otopsi masasında yatarken benekli görünen ten rengine hiç benzemiyordu. Bu görüntü zihninde belirince aklına *belagile*'lerin, yani cadıların hiç benleri olmadığı inancı geldi. Pijamasını giydirirken oğlu üşümesin diye onu tekrar havluyla sardı.

"Halacığım," dedi düşünceli düşünceli. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Seni dinliyorum."

"Ama şimdi olmaz," dedi Amaia, ihtiyaç duyduğu her an Engrasi'nin ona yardım etmeye hazır olduğunu bildiği için gülümseyerek. "Vaktimiz olunca seninle eski dinle ilgili konuşmak istiyorum, ormanda benim de senin de gördüğün şey hakkında."

"Kadın kadına konuşalım diye kocanı bizi yalnız bırakmaya ikna edebiliriz diye düşünüyorum," dedi Engrasi neşeli bir sesle. "Bu konuyu merak etmen çok hoşuma gidiyor. Bazen bana biraz fazla mantıklı davranıyormuşsun gibi geliyor..."

Amaia bu sözler üzerine kaşlarına çatarak halasına baktı, sonra da güldü ve Ibai'ı giydirip yatağa yatırmak üzere kucağına aldı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun aslında," dedi Engrasi. "Açık fikirli olursan, tıpkı çocukken olduğu gibi, hayatı daha iyi anlarsın ve işinin zorlu taraflarıyla daha iyi mücadele edebilirsin."

"Evet, biliyorum. Bazen geçmişimin benimle hiç alakası yokmuş gibi geliyor ama buna rağmen ondan asla kurtulamıyorum."

Engrasi yeğenine hüzünlü gözlerle baktı, konuşmayı bu şekilde bitirmek istemiyordu.

"Baş başa kaldığımızda, halacığım..." dedi, Ibai'ı göstererek.

"Baş başa kaldığımızda," dedi Engrasi.

28

Kafası karışıktı, bunu kabul ediyordu. Gözlerini televizyon ekranına dikmişti ama zihninden o günkü olayları, konuşmaları ve olayları geçiriyordu... Ailesiyle ilgilenmeye karar vererek gün boyunca bir kenara ittiği düşünceler... Şimdi kanepede, kocasının ısrar ettiği bir filmi pürdikkat seyrediyormuş gibi yaparak onun yanına uzanmış yatarken beyni fazla mesai yapıyordu. Sürekli iç içe geçen olaylar ve veriler başını ağrıtmıştı. Gidip bir aspirin içmeyi düşündü ama James'e bu kadar yakın olmanın verdiği, sadece birbirinin yanında gerçekten rahat olabilen ve son günlerde onların ilişkisinde eksik olan o zahmetsiz samimiyet ortamından kaynaklanan o hoş hissi bozmak istemedi.

Evin içinde giydiği bol hırkanın cebindeki telefonu gürültülü bir sesle çalmaya başladı. Önce saate baktı, James'in kollarından kurtuldu. Saat sabahın biriydi. Iriarte arıyordu.

"Dedektif, Ainhoa'dan bir telefon aldım. Yolanda Berrueta ciddi derecede yaralanmış. Anladığım kadarıyla bir tür patlayıcı teçhizat kullanarak oğullarının mezarını açmaya çalışmış. Birkaç parmağını ve bir gözünü kaybetmiş ve hemen hastaneye kaldırılmış. Şu anda Fransız polisi ve bomba imha uzmanları mezarlıktalar."

"Hemen Dedektif Yardımcısı Etxaide'yi arayıp beni kırk dakika sonra evden almasını söyle."

Iriarte içini çekti. "Dedektif, Sınır Polisi müdürü beni nezaketen arayıp haber verdi ama sizi uyarmak zorundayım, bu sabah olanlardan sonra sizi pek hoş karşılayacaklarını sanmıyorum."

"Umarım öyle olur," diye cevap verdi Amaia, kararlı bir sesle. "Kadını hangi hastaneye götürdüklerini biliyor musun?"

"Saint Collette," dedi Iriarte sinirli bir sesle, sonra telefonu kapattı.

Amaia hastaneye telefon etti, kendini tanıttı ve gelişmeleri öğrenmek istedi. Hastanın durumu kritikti ve daha ameliyattan çıkmamıştı. Tek öğrenebildiği şey bu oldu. Pencereden dışarı baktı ve yağmurun durduğunu fark etti.

Etxaide'nin Pamplona'dan gelmesini beklediği için Ainhoa'ya vardıklarında saat iki buçuktu. Amaia gecikmiş olduklarına memnundu. Patlama gece yarımda meydana gelmiş ve sonraki iki saat boyunca bomba imha ekipleri çevre güvenliğini sağlamıştı. Yani meraklı seyirciler de evlerine dönmüş olmalıydı. Bu durumda, eğer şanslılarsa olay yerine vardıklarında sadece polis güvenlik şeritlerini, bir de devriye arabası bulacaklarını düşünüyordu.

Bomba imha ekibi ve meraklı komşular konusunda haklıydı ama olay yeri adli tıp personeli kaynıyordu. Amaia ve meslektaşları Sınır Polisi müdürünün yanına gittiklerinde müdür onları nezaket ve sükûnet karışımı hareketlerle karşıladı.

"İyi geceler. Yargıç De Gouvenain burada olduğunuzu öğrenirse küplere biner, biliyorsunuz değil mi?"

"Hadi ama müdür, ona kim haber verecek? Siz mi? Biz Avrupa vatandaşıyız, buradan geçiyorduk, karmaşayı görünce ne olduğunu öğrenmek için geldik."

Müdür birkaç saniye kadar sessizce düşündükten sonra bitkin bir şekilde içini çekti.

"Mezarlığa gece yarısına doğru gelmiş, arabasını şuraya park etmiş," dedi, büyük, dört çarpı dört cipi göstererek. "O saatlerde burada kimse olmaz. Sonra madencilik sanayiinde kullanılan ve Goma-2 olma ihtimali çok yüksek olan, yaklaşık iki yüz gramlık kuvvetli patlayıcı maddeyi yerleştirmiş. Ailesinin Navarra'da maden ocakları var, malzemeyi bu şekilde elde ettiğini düşünüyoruz."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Amaia. "Gerçi elde etmesi çok kolay olmamıştır. 2004'te Madrid'de meydana gelen terörist saldırılarından sonra patlayıcılar artık madenlerde tutulmuyor. Her bir patlama operasyonunda tam olarak ne kadar madde kullanılacaksa maden şirketlerine bağlı silahlı bomba imha ekipleri tarafından madene taşınıyor. Geri kalan patlayıcılar da anında orada imha ediliyor."

"Bulduğumuz paket kalıntılarından anladığımız kadarıyla bu malzeme, terörist saldırılarından önce piyasadan toplanmış gibi görünüyor. Her hâlükârda Yolanda fünyenin elle nasıl ateşleneceğini biliyormuş ama uzman olmadığı için plastisiteyi, yani 'terleme' işaretlerini görememiş."

"Peki, nasıl yaralanmış?"

"Fünyeyi ateşlemiş ve beklemiş, bir şey olmayınca sabırsızlanmaya başlamış. Yer ıslakmış, bu yüzden fünyenin sönmüş veya barutun ıslanmış olabileceğini düşünmüş. Fünye patladığında Yolanda oraya doğru yürüyormuş."

Amaia bakışlarını yere çevirdi ve iç geçirdi.

"İki parmağı paramparça olmuş, diğer ikisi yandaki mezarlardan birinde bulundu, bir gözünü de kaybetmiş olabilir. Barut yanıklarından ve kulak zarının gördüğü hasardan bahsetmiyorum bile. Yaralarına rağmen çocukların mezarda olup olmadığına bakmak için kendini, mezarın yanına kadar sürüklemeyi başarmış."

"Peki, çocukları bulmuş mu?"

Adam Amaia'ya yepyeni bir memnuniyetsizlikle baktı.

"Gidip kendiniz bakın isterseniz, sonuçta gelmenizin tek sebebi bu değil mi?"

Amaia müdürün sitemlerini duymazdan gelip kilisenin aydınlık girişine kadar uzanan polis şeridine doğru yürüdü. O sabah ağzını hiç açmamış olan peder konuşmaya karar vermişti.

"Şimdi memnun musunuz?" diye sordu adam, Amaia eğilerek şeridin altından geçerken.

Amaia birkaç adım yürüdükten sonra durdu. Pederin yanına doğru yürüyordu ki peder tedirgin olup bir iki adım geri çekildi.

"Hayır, memnun değilim. Böyle bir durumun olmasına engel olmak istiyordum ve sizin... her şeyi Yolanda'nın iyiliği için yaptığını savunan sizlerin içinde biraz insanlık olsaydı eğer, bu mezarı çok daha önce açıp kadıncağızın acılarına son verirdiniz."

Mezarın kenarında dikilen Iriarte ve Etxaide'nin yanına gitti. Komşu mezarlarda hasarın ne kadar şiddetli olduğunun izleri görülüyordu: haçlar ve sütunlar parçalanmış, çiçeklerin konulduğu kaplar ve ayaklı vazolar havaya uçmuştu. Tremond-Berrueta aile mezarı, üzerindeki taş levha dışında büyük ölçüde sağlam görünüyordu. Mezarın üzerindeki taş levha, mezar kazıcıların korktukları gibi paramparça olmuş ve parçaları yanlardaki mezarların üzerine dağılmıştı. Kırk beş santimetre civarındaki en büyük parça mezarın alt ucunda, kanla karışık yağmur suyundan oluşan bir gölcüğün içinde duruyor ve içine yağmur suyu sızıyordu.

Açıkta kalan mezarın üstü mavi bir brandayla örtülmüştü. Iriarte brandayı bir köşesinden tutup kaldırdı ve içeriyi görebilmek için el fenerlerini aşağıya doğru tuttular. Yukarıdan düşen taş toprak yüzünden eski görünümlü iki yetişkin mezarı oldukça hasar görmüştü. Yerde, içinde büyük ihtimalle kül olan, küçük metal küpün kapağı hafifçe açılmıştı. Sağ tarafta, patlamadan en çok etkilenmiş gibi görünen iki beyaz tabut vardı. Tabutlardan biri, büyük olasılıkla daha büyük tabuttaki hasara neden olan taş parçası yüzünden zarar görmüştü. Tabutun açılan yan tarafından bir bebek eli olduğu çok belli olan bir el görünüyordu. Diğer tabut tepetaklak olmuş ve içindekiler yere düşmüştü. Cenaze için bembeyaz giydirilmiş olan ölü çocuğun kıyafetinin rengi, yüzünü de

kaplayarak onu tepeden tırnağa simsiyah yapan çamur tabakası yüzünden neredeyse görünmüyordu.

Dedektif Yardımcısı Etxaide izin almak için Amaia'ya baktıktan sonra montunun altından kamerasını çıkardı. Amaia başını aşağı yukarı sallarken bir yandan da o ortamda münasebetsizce çalan telefonunu susturmaya çalışıyordu. Amaia, mezarın içini aydınlatması için elindeki feneri Iriarte'ye verdikten sonra telefonunun ekranına baktı. Arayan Markina'ydı.

"Sayın Yargıç..." diye söze başladı. "Ben de bütün gün..."

"Yarın sabah dokuzda, ofisimde," dedi yargıç sert bir sesle.

Amaia, Markina'nın telefonu suratına kapattığından emin olmak için kendini telefon ekranına bakarken buldu.

29

Gece gözüne bir damla uyku girmedi. Eve vardığında o kadar bitkin ve perişandı ki aklına yatağa gitmek bile gelmemişti. Markina'ya vereceği ifadeyi yazmaya çalışırken sabahı sabah etti, bir yandan da Dupree'yi aramamak için kendini tutmaya çalışıyordu. Doğruluğuna hep inandığı bir şeyi kendi kendine söyleyip duruyordu, eğer aralarında telepatik bir iletişim şekli varsa zaten Dupree ona ihtiyacı olduğunu hissedip arardı. Ama telefon eden olmadı ve Amaia gün aydınlanırken gitgide tedirgin olmaya başladığını hissetti.

Gözlerinin altındaki siyah halkalar ve donuk ten rengi uykusuz olduğunu ele veriyordu. Markina'nın ofisine adımını attığı an her zamanki özgüvenli halinden eser kalmadığını fark etti.

Inma Herranz onu gördüğü anda sırıttı.

"Günaydın, dedektif, sizi gördüğüme çok memnun oldum, uzun zaman olmuştu," dedi kadın bal gibi tatlı bir sesle. "Yargıç Markina sizi bekliyor."

Markina'nın yanında, onunla belirgin bir Fransız aksanıyla konuşan iki adam ve bir kadın vardı. Markina, Amaia'yı onlarla tanıştırdı.

"Dedektif, bu bey Marcel Tremond, Yolanda Berrueta'nın eski kocası, sanırım onunla tanışıyorsunuz. Ve onun anne babası, Lisa ve Jean Tremond."

Amaia, en azından hâlâ soruşturmanın başındaki dedektif olarak tanıştırılıyor olmaktan memnundu.

"Mösyö Tremond ve ebeveynleri buraya kendi istekleriyle, Yolanda Berrueta'nın davranışları hakkında bilmeniz gerekenleri size anlatmak üzere geldiler," diye bir açıklama yaptı Markina herkes yerine oturduktan sonra. "Hazır olduğunuzda başlayın lütfen, Mösyö Tremond."

"Yolanda her zaman çok hassas bir insandı. Sadece genç-ken bu, o kadar belli olmuyordu. Şımarık ve kaprisli biri olduğu için ne isterse onu yapıyordu. Partiler, alkol ve uyuşturucu da davranışlarını tetikliyordu ama ailesi tüm bunları onun isyankâr doğasına bağlıyordu. Evlendiğimizde Yolanda çocuğu olsun istemiyordu ama bir ailemin olmasını çok istediğim için sonunda onu ikna ettim. İkizlere hamile kaldıktan sonra zor bir dönemden geçti. İçki ve sigara içmeye devam etti, hatta sakinleştirici alıyordu, kilo almamayı o kadar kafasına takmıştı ki zayıflamak için ilaç bile kullanıyordu. En sonunda ikizler prematüre, düşük kilolu ve solunum problemleriyle doğdular. O anda bir mucize oldu. Yolanda birden değişti, gerçekten de çok pişman olmuş gibi görünüyordu, ağlamaktan ve ben neler yaptım demekten başka bir şey yapmıyordu. Kendini tamamen bebeklerine adadı, bebekler iki aylık olduklarında onları nihayet eve geri getirebildik. Daha sonrasında, onları solunum problemleri yüzünden iki kez daha hastaneye yatırmak zorunda kaldık ama o gece..." Devam etmeden önce zorlukla yutkundu, annesiyle babası perişan bir şekilde dinlerken oğullarına şefkatle bakıyorlardı. "Onları sürekli kontrol ediyordu, doğru düzgün uyumuyordu bile, sonra o gece bir tuhaflık olduğunu fark etti. Ambulansın gelmesini bile beklemeden bebekleri hastaneye kendimiz götürdük ama ikisinin de bilinci geri gelmedi... tıpkı doğdukları gibi öldüler, on altı dakika

arayla. O andan sonra her şey tepetaklak oldu. Yolanda sinir krizi geçirdi, söz dinlemiyordu, uyumayı ve yemek yemeyi bıraktı. Geceleri evden kaçmaya başladı, onu mezarlıkta, çocuklarımızın mezarının yanında, yerde yatarken buluyordum."

O sırada annesi sözünü kesti.

"Oğlumun ne işkenceler çektiğini bilemezsiniz, bu kadar kısa bir süre içinde hem oğullarını hem de karısını kaybetti. İkinci intihar teşebbüsünden sonra karısını hastaneye yatırması için onu ikna etmeyi başardık."

Amaia, Yolanda'nın eski kocasının trajik öyküsünü hüzünle dinlerken Markina'yla göz göze gelmemeye çalışıyor ama bir yandan da yargıcın gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Adamın anlattıklarıyla Markina'nın kendi hikâyesi arasındaki benzerlikleri görmemek mümkün değildi.

"Dedektif," dedi Markina, ona bakarak. "Lisa Tremond, bebeklerin öldüğü hastanenin çocuk bölümünün başkanı aynı zamanda. Eğer bu konuyla ilgili sormak istediğiniz başka bir şey varsa şimdi tam sırası."

Amaia bunu beklemiyordu. Markina ondan bebeklerin doktorunu, zorunlu bir işlem olduğu halde otopsi yapmaya gerek görmeyen ve onların ölüm belgelerini imzalayan kişiyi sorguya çekmesini istiyordu. Bu kişinin aynı zamanda bebeklerin büyükannesi olduğundan haberi yoktu. Markina bu durumun gözünü korkutacağını sanıyorsa yanılıyordu.

"Bebeklerin cesetlerine neden otopsi yapılmadı? Ani Bebek Ölümü Sendromu vakalarında bunun rutin bir prosedür olduğunu sanıyordum."

Amaia konuşmadan önce kadının oğluyla kısa bir an için göz göze geldiğini fark etti.

"Pediatri bölüm başkanı olarak, doğdukları andan itibaren çocukların tedavi süreçlerinden ben sorumluydum. Hastanede öldükleri sırada başlarında ben vardım ve ölüm sebebi ABÖS değildi, ikisinde de doğuştan beri var olan akciğer yetmezliğiydi.

Ancak otopsi yapılmamasının sebebi bu değil, biz Yolanda'nın akıl sağlığını korumasına yardımcı olmak için otopsi yapmadık. 'Sakın bebeklerimi kesmelerine izin vermeyin,' diye yalvardı bana. 'Sakın daha fazla acı çekmelerine izin vermeyin.' Otopsi yapmayarak kurallara karşı geldiğimin farkındayım ama ben aynı zamanda o çocukların büyükannesiyim. Davranışlarımın sorumluluğunu almaya hazırım ama o anda doğru kararı verdiğime de eminim."

"Yolanda bebeklerin ABÖS'ten öldüğünü iddia ediyor."

"O kadının kafası çok karışık," diye araya girdi Marcel Tremond'un babası sinirle. "Aldığı ilaçlar yüzünden her şeyi birbirine karıştırıyor. Bir olayın bugün mü yoksa bir önceki gün mü yaşandığının farkında bile değil, bizim anlatmaya çalıştığımız şey bu." Karısı onu sakinleştirmek ister gibi elini omzuna koydu.

Amaia içini çekince Markina ona ters ters baktı. Yargıcın sorguyu bitirmek üzere olduğunu sezince hemen bir soru daha sordu:

"Lejarreta & Andía adlı hukuk şirketiyle ne tür bir ilişkiniz var?" diye sordu, bir kez daha Marcel Tremond'a bakarak.

"Ticari hukuk üzerine uzmanlaşmış, Pamplona merkezli bir hukuk şirketi. Bazı işlerimde onlara akıl danışıyorum, aynı zamanda yakın arkadaşlarım."

Amaia çok şaşırmıştı, adamın onları tanıdığını ve hizmetlerinden faydalandığını itiraf etmesini anlıyordu ama arkadaş olduklarını söylemesini beklemiyordu doğrusu. Bir sonraki soruyu dikkatlice düşünerek sordu.

"Sizi Martínez-Bayón'larla tanıştıran da onlar o zaman?"

"Evet, öyle," dedi adam, birden ketumlaşmıştı.

Amaia adamın inkâr etmesini ummuştu aslında, böylece ona Martínez-Bayón'ların evlerinin önüne park etmiş araba fotoğrafını kanıt olarak gösterebilecekti.

"O halde onların Baztán'daki evlerini ziyaret etmeniz gayet normal," diye devam etti sözüne. Adam, Amaia'nın stratejisini

küçümseyerek başını evet der gibi salladı. "Çiftin evlerinde toplantılar yaptıklarını biliyorum. Bu toplantılara katılanlardan biri de tanınmış bir psikiyatr olan Doktor Berasategui. Ciddi suçlarla mahkûm edilmiş olan bu kişi artık hayatta değil. Doktor Berasategui'nin o evde bulunduğu sırada sizin de orada olduğunuzu iddia eden bir tanığım var. Ona karşı yapılan suçlamaları göz önünde bulundurursak, bu toplantıların içeriğini öğrenmek konusunda neden bu kadar ilgili olduğumuzu tahmin edebilirsiniz."

"Öncelikle şunu söylememe izin verin, Doktor Berasategui'ye karşı yapılan suçlamalar bizi de çok şaşırttı. Fakat sizin de belirttiğiniz gibi kendisi birçok destek grubuna hizmet veren önemli bir psikiyatr. Biz de onu o vasıtayla tanıdık, çocuklarını kaybetmiş aileler destek grubumuzun psikiyatristiydi kendisi."

Amaia oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, bu cevabı hiç beklemiyordu.

"Martínez-Bayón'lar gibi avukatlarımın da çocuklarını küçük yaşta kaybettiklerini biliyor olmalısınız. Bu toplantılara katılan diğerleri de öyle. İşin aslına bakarsanız, Yolanda hastaneye yattıktan sonra böyle bir gruba katılmak benim hiç aklıma gelmemişti. Ben tüm varlığımı karıma bakmaya adamışken kendi kederimi hiçe saydığımı fark ettim. Bu grup benim yas sürecimin farklı aşamaları üzerinde çalışmama, geleceğe yepyeni bir ümitle bakmama yardımcı oldu. Doktor Berasategui'nin yardımları olmasaydı ne durumda olacağımı düşünmek bile istemiyorum. İki farklı yaşam sürmesine rağmen, grup açısından Doktor Berasategui'nin örnek davranışlar sergilediğini ve katkılarının çok değerli olduğunu bilmenizi isterim."

Markina ayağa kalktı, toplantının sona erdiğini göstermek için elini uzattı. Herkesi geçirdikten sonra kapıyı kapattı ve dönüp Amaia'ya baktı.

"Sayın yargıç..." dedi Amaia tereddüt içinde ne diyeceğini bilemeyerek. Ödün vermemeye, şüphelerinin asılsız olmadığı

konusunda Markina'yı ikna etmeye kararlıydı. Fakat hata yaptığının ve bunu kabul etmesi gerektiğinin de farkındaydı.

"Sakın bir şey söylemeyin, dedektif ve bir kez de siz beni dinleyin." Susması Amaia'ya sonsuzluk kadar uzun geldi ve yargıcın kapalı kapılar ardında ona yine siz diye hitap ettiğini fark etti. "Bu göreve geldiğimden beri iş yapış şeklinize ve geleneksel olmayan yöntemlerinize saygı duydum. Tıpkı Komiser, hapishane müdürü, patoloji uzmanları gibi ben de sizin yöntemlerinize aynı sebeple katlandım; sonuç aldığınız için. Siz tuhaf ve garip vakaları, kuralları ve düzenlemeleri hiçe sayma pahasına çözüyorsunuz ve bu bize ters düşse de sıra dışı biri olduğunuz için size saygı duyuyoruz. Ancak bu sefer çizgiyi aştınız, Dedektif Salazar." Amaia yenilgiye uğramış gibi bakışlarını yere indirdi. "Ben size arka çıktım ama siz ne yaptınız? Beni sırtımdan bıçakladınız, Fransız meslektaşlarımın önünde beni küçük düşürdünüz. Size daha yeni, Doktor Hidalgo'nun dosyalarını araştırmanız için emir çıkartmışken bir de bakıyorum Fransa'ya mezar kazmaya gitmişsiniz."

"Sayın Yargıç, gittiğim yer tamamen farklı bir ülke, tamamen farklı bir yetki alanı..."

"Bunun farkındayım ama bana neden söylemediniz?"

"Mezardan çıkarma konusundaki fikrinizi gayet açık bir şekilde dile getirmiştiniz. Bana izin vermeyeceğinizi biliyordum."

"Peki, olanları tekrar gözden geçirelim, haklı mıymışım?" Amaia bunu kabul etmekte zorlandığı için dudaklarını ısırdı. "Haklı mıymışım?" diye tekrar sordu yargıç. Kadın başını evet der gibi salladı. "Sorumsuz davranışlarınız yüzünden bu aileye ne kadar acı çektirdiğinizin farkında mısınız? Çocuklarını kaybetmelerinin acısını onlara tekrar yaşatmış oldunuz. Şu zavallı kadından bahsetmiyorum bile. Tanrı aşkına, kaç parmağını kaybetti, tek gözü görmüyor. Yas ve acının çocuklarını kaybetmiş annelerde ne tür bir etki yaptığı konusunda sizi uyarmıştım, hem de ayrıntılı olarak," dedi kısık sesle, "kendi deneyimlerime

dayanarak," diye ekledi ve Amaia'nın karşısındaki koltuğuna oturunca kadın onun gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı. "Sana kendi ailemi anlattım, Amaia," dedi, ona tekrar sen diye hitap ederek. Amaia bunu yapmasının sebebinin sadece canını daha çok yakmak için olduğunu düşündü. "Sana kendi hayatımı anlattım ama sen beni dinleyeceğine ya da kişisel tecrübelerim sayesinde durumu daha iyi değerlendirebileceğimi kabul etmek yerine bu durumun karar verme becerimi azalttığını, beni güçsüzleştirdiğini düşündün..."

"Size söylemeden Yargıç De Gouvenain'e gitmem bir hataydı ama bunu yapma sebebim deneyimlerinizin sizi güçsüzleştirdiğini düşünmem değildi. Soruşturmayı farklı bir koldan yürütüp size istediğiniz kanıtları getirebilirim diye düşündüm. Bunun çok ani bir karar olduğunu, hata yaptığımı kabul ediyorum. Fakat o iki çocuğun aynı anda ölmesi ve otopsi yapılmamış olması, babanın Berasategui'yle olan bağlantısı, o ev, o avukatlar ve annenin benim çok aşina olduğum bir hikâyeyi anlatıyor oluşu..."

"Amaia, o kadın deli," dedi yargıç sinirle. "Sana neler olduğunu anlatmaya çalıştım, onların sadece görmek istedikleri şeyi gördüğünü, olmayanı oldurmaya çalışmak için her şeyi yapacaklarını anlatmaya çalıştım."

Amaia birkaç saniye sessizce adamı izledi.

"Yine Amaia mı oldum şimdi?" diye sordu, uysal bir sesle.

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Kendime sürekli aynı şeyi soruyorum, neden bana gelmedin, lanet olsun, sana ihtiyacın olan her şeyi veriyorum, benden istediğin her şeyi veriyorum... Peki, bu arada Fina Hidalgo'nun evindeki arama nasıl gitti?"

"Kötü, çok kötü. Oraya vardığımızda Hidalgo'yu bütün dosyaları bahçede yakarken bulduk. Sanırım biri onu uyardı. Geriye sadece küller kalmıştı. Dosyalardan başlayarak, ama sadece dosyalar, bahar temizliği yapıyormuş."

"Karakoldaki birinden mi şüpheleniyorsun?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Evet," dedi.

"Peki, bu durumda, dedektif, iyi düşünün. Eğer bu konuda da diğeri kadar eminseniz, birini haksız yere suçlamak üzere olabilirsiniz," dedi ve yerinden kalkıp kapıyı açtı.

Jonan dışarıda, Inma Herranz'ın masasının karşısındaki sandalyede oturuyordu. Markina'yla aralarında geçen konuşmaların bir kısmını ve elbette ayrılmadan önceki son sözleri duydukları anlaşılıyordu.

Etxaide ayağa kalkıp dış kapıyı açtı. Markina'nın odasından çıkan Amaia'dan gözlerini ayırmayan ve tuhaf bir şekilde sırıtan Inma Herranz'a veda etti. Patronunun diğer kadına sert sert bakması üzerine kadının Amaia'ya küçümseyici bir bakış attığını gördü. Başka bir durumda Amaia onunla kesinlikle yüzleşirdi. Ama bu sefer, ofisten çıkarken onu görmezden geldi.

Jonan arabayı sessizce sürüyordu. Arada sırada, sanki içinde biriken şeyleri söylemek için uygun fırsatı yakalamak istermiş gibi göz ucuyla Dedektif Salazar'a bakıyordu. Fakat Amaia siyah güneş gözlüklerini takmış, sırtını koltuğun arkasına yaslamış, derin düşüncelere dalmış haliyle konuşmaya pek istekliymiş gibi görünmüyordu. Jonan kadının yüzündeki ifadeden hoşlanmadı. Patronunu pek çok farklı durumda görmüştü şimdiye dek; bazen biraz korkmuş, bazen de biraz kafası karışmış olarak. Ve buna rağmen her zaman o ifadenin arkasında gizli bir amaç olduğunu hissediyordu, sanki soruşturmanın zorlu döneminde ona yol gösteren görünmez bir ışık varmış gibiydi. Fakat bu sefer Amaia adeta kaybolmuştu. Hatta daha da kötüsü yenilgiye uğramış gibiydi.

"Dedektif Iriarte bana Quantico'daki seminerlere katılmak için beklediğiniz iznin geldiğini söyledi."

"Evet," diye cevap verdi Amaia bitkin bir sesle.

"Gidecek misiniz?"

"Seminerler iki hafta sonra başlıyor, James'in ailesini ziyaret etmek için biraz daha uzun kalabilirim."

Jonan başını sağa sola salladı, Amaia fark ettiyse bile bir şey söylemedi.

"Sizi karakola mı bırakayım yoksa eve mi?" diye sordu Jonan, Elizondo'ya geldiklerinde.

"Beni kiliseye bırak. Acele edersem zamanında yetişebilirim," dedi Amaia, saatine bakarak. "Rosario'nun cenaze töreni bugün."

Jonan arabayı meydana, pastanenin önüne bıraktı, Santiago Kilise'nin ön kapısının görüldüğü yaya geçidinin yanına.

Amaia tam arabadan inecekken Jonan, "Cidden mi?" diye sordu.

"Cidden mi, ne?"

"Cidden pes edecek misiniz?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, Jonan?"

"Hâlâ hayatta olduğuna emin olduğumuz birinin cenaze törenine neden gittiğinizden bahsediyorum."

Amaia derin bir iç çekti ve Jonan'a döndü.

"Ben ne biliyorum ki? Ben hiçbir şey bilmiyorum, Jonan. Diğer bütün konularda yanıldığım gibi bu konuda da yanılıyorumdur muhtemelen."

"Lütfen yapmayın! Sizi artık tanıyamıyorum, hata yapmak, çam devirmek başka bir şey ama pes etmek size göre değil ve gerçekten de pes etmiş gibi görünüyorsunuz. Soruşturmayı durduruyor musunuz?"

"Başka ne yapmamı istiyorsun? Kanıtlar çok kuvvetli. Ayrıca benim yaptığıma çam devirmek denmez, ben çok *büyük* bir hata yaptım, birinin ölümüne mal olabilirdi ve bu hata yüzünden biri ömür boyu sakat kalacak."

"Yolanda Berrueta delinin teki. Eninde sonunda başına böyle bir iş açacağı belliydi. Yargıç Markina sizi suçlayamaz, bu soruşturmada attığınız her adım doğruydu. Yolanda'nın çocuklarına otopsi yapılmamış, kocası Lejarreta & Andía'yla iş yapıyor, dolayısıyla Berasategui ve Esparza'yla da öyle, yaptıklarınızın haklı gerekçeleri var. De Gouvenain de öyle düşünmüş olmalı, aksi takdirde –her ne kadar şu an bu sorumluluğu üzerinden atmak

istiyor olsa da– en başında size mezardan çıkarma iznini vermezdi. Eğer Markina arkanızda durmuş olsaydı, zaten ona gitmenize gerek kalmayacaktı."

"Hayır, Jonan, Markina haklı. Ben çok ileri gittim."

Jonan başını sağa sola salladı. "Hata yapıyorsunuz."

Amaia o kadar şaşırmıştı ki birkaç saniye boyunca ona bakmaktan başka bir şey yapamaz oldu.

"Sen ne dedin?"

Jonan zorlukla yutkundu ve eliyle çenesini gergin bir şekilde ovuşturdu. Bunu söylemek onun için zor olmuştu ama kendini hemen toparladı ve kadının gözlerinin içine baktı.

"Objektif davranmıyorsunuz, diyorum. Özel hisleriniz muhakeme yeteneğinize gölge düşürüyor."

Bu yorumu duyunca Amaia şaşkınlıkla karışık bir rahatsızlık hissetti ama sonra bu duygular yerini meraka bıraktı. Dikkatlice Jonan'ın yüzüne baktı, bir şekilde haklı olduğunu düşünerek onun ne kadarını bilip ne kadarını sezdiğini düşündü.

"Beni affedin, patron ama ben içgüdülerin bir dedektif için ne kadar önemli olduğunu sizden öğrendim, bilgiyi işlemek için gerekli o diğer yöntemi, diğer dili ne zaman dinlemem gerektiğini sizden öğrendim. Soruşturma dediğimiz şey hata yapmaktan, bir ipucunun peşine düşmekten, sonra biraz daha hata yapıp soruşturmayı genişletmekten ibaret... Ve siz şimdi bana öğrettiğiniz, inandığınız her şeyle çelişen bir şey yapıyorsunuz."

Amaia başını bitkin bir şekilde sağa sola salladı.

"Bugün doğru düzgün düşünemiyorum," dedi ve gözlerini Calle Santiago'ya çevirdi. "Yeniden hata yapmaktan kokuyorum."

"Akışa bırakmak her zaman daha iyidir," dedi Jonan alaycı bir sesle.

Amaia kapı koluna uzandı.

"Ben annenizin öldüğüne inanmıyorum. Paltosunu bizi şaşırtmak için oraya bıraktı ve hem *Guardia Civil* hem de Markina hemen yanlış bir çıkarım yaptılar."

Amaia başını çevirip sessizce ona baktı.

"Ayrıca Fina Hidalgo'nun evinde yaşadığımız hezimete gelince, bence haklısınız, biri telefon edip onu uyardı," diye ekledi.

"Bunu bilemeyiz, Jonan. Şüphelenmek yeterli olmuyor..."

"Bizden biri yapmış olmak zorunda değil."

"Ne ima ediyorsun?"

"Markina'nın sekreteri sizden nefret ediyor."

Amaia başını hayır der gibi salladı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Yargıç Markina'ya gelince..."

"Dikkat et, Jonan," diye onu uyardı kadın.

"Ona olan hisleriniz muhakeme yeteneğinize gölge düşürüyor."

Adamın saygısızlığı karşısında Amaia'nın gözleri büyüdü ama bu sefer öfkesine yenik düştü.

"Buna nasıl cesaret edersin!"

"Ediyorum çünkü sizi önemsiyorum."

Amaia ona sert ve konuyu kapatır nitelikte bir cevap vermek istedi ama söyleyebileceği hiçbir şeyin Jonan'ın biraz önce söylediğini çürütemeyeceğinin farkındaydı. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak konuştu:

"Şimdiye kadar bir soruşturma sırasında özel hayatımın kararlarımı etkilemesine asla izin vermedim, sonuçları ya da etkileri her ne olursa olsun."

"O zaman bundan sonra da izin vermeyin."

Amaia kararsız bir şekilde kiliseye baktıktan sonra kararını verdi.

"Bunu yapmak zorundayım, Jonan," dedi ve arabadan indi. Bunu söylerken bile söylediklerinin kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydı. Arabanın kapısını kapattı, kabarık montunun kapüşonunu kaldırdı ve karşıya geçti. Parke taşlı kaldırımda yürüyüp kilisenin kapısından içeri girerken Etxaide'nin bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı.

Jonan arabanın açık camından, oturduğu yerden sulu sepken yağan yağmurun arasından ona bakarken Amaia kapıyı itip açtı.

Kapı ağır olmasına rağmen menteşelerinden yumuşak bir şekilde ve sessizce açıldı. İçeriye girdiği anda onu orgun gürültülü sesi ve küflü kitapların satıldığı sahaf kokusu karşıladı, oysa burası onun için cenaze törenlerinin mekânıydı.

Amaia hemen geri adım atıp dışarı çıktı, kapı kendiliğinden kapanırken başını binlerce el tarafından pürüzsüzleşene kadar zımparalanmış ahşabın üstüne koydu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Geldiği yoldan Jonan'ın arabasına geri gitti. Jonan arabanın açık camından, yüzünde büyük bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Git başımdan!" dedi kadın ve yanından yürüyüp geçti. Jonan'ın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü ve arabanın motorunu çalıştırırken bir eliyle barış işareti yaptı kadına.

Amaia meydandan Calle Jaime Urrutia'ya doğru yürürken sulu sepken yağan yağmur, soğuktan zaten donmuş olan yüzünü kamçılıyordu. Köprüye geldiğinde adımlarını yavaşlattı, havayı katılaştırarak barajın görünmesine engel olan buz gibi yağmur damlalarının arasından baraja bakmak için neredeyse duracaktı. Evin kemerli girişinin altına geldiğinde içeri girmeden önce montundaki suları silkeledi. Engrasi merdivenlerin en altında durmuştu ve boynunda ona bir İngiliz hanımefendisi havası veren, inci bir kolye vardı.

"Hala! Burada ne işin var senin? Ben de sanmıştım ki... Sen...?"

"Hayır," diye cevap verdi Engrasi. "Bu sabah uyandım, bu elbiseyi giydim, Kraliçe annemize benzememi sağlayan bu incileri taktım, bir an neredeyse gideceğimi sandım aslına bakarsan. Fakat gitme vakti yaklaştıkça içimdeki şüphe arttı. Kendi kendime: Sen ne yapıyorsun Engrasi? dedim. Öldüğüne inanmadığın birinin cenaze törenine gidemezsin!"

"Ah, halacığım!" dedi Amaia. O kadar rahatlamıştı ki kendini Engrasi'nin kollarına attı. "Şükürler olsun!"

Engrasi birkaç saniye kadar yeğenine sıkıca sarıldıktan sonra onu bir kol boyu mesafeye gelecek kadar kendinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Ölmüş olsa bile ruhuna dua etmezdim, özellikle de Ibai'ı öldürmeye çalıştıktan sonra. Beni de neredeyse öldürecekti. O kadar bağışlayıcı biri değilim."

Amaia gülümsedi, halasını sevmesinin en büyük sebeplerinden biri de tam olarak bu tavrıydı işte.

"Flora'yı öğle yemeğine davet ettim. Aslında cenaze töreninden sonra hep beraber buraya gelecekler, bu yüzden üstümü değiştirip yemek hazırlamaya başlasam iyi olur."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet ama mutfakta değil. Cenaze törenine katılmadığımız için ablaların başımızın etini yiyecekler, bunu yaptıkları sırada senden sakin olmanı ve onlarla tartışmamanı istiyorum. Sence bunu yapabilir misin?"

"Artık seninle aynı fikirde olduğumuzu bildiğim için yapabilirim. Birlikte sakin kalabiliriz. Sen benim yanımda olduğun sürece ben her şeyi yapabilirim."

"Ben her zaman senin yanındayım, tatlım," dedi Engrasi, ona göz kırparak.

30

Dışarıdaki, insanın içine işleyen soğuk ve rutubet salona kadar sızmış, şömineden gelen yoğun sıcaklıkla rekabet ediyordu.

Flora kucağına aldığı Ibai'ı aşağı yukarı hoplatırken bir yandan da ninni söylüyordu:

Sorgina pirulina gainean
Ipurdia zikina, kapela buruan,
Sorgina sorgina ipurdia zikina
Tentela zara tu?
Ezetz harrapatu.•

Amaia hayretle Flora'ya bakarken Ibai gülmekten yerlere yatıyordu. İki ablası da çocuklara çok düşkünlerdi, belki de kendi çocukları olmadığı için. Fakat Amaia ablası Flora'nın, Ibai'a şaklabanlık yaptığını ilk kez görüyordu. Bu normalde Flora'nın karakterine hiç uygun bir davranış olmadığı için onu ilgi ve

• Cadı süpürgesiyle uçuyor / Poposu kirli, şapkası sivri / Kirli popolu cadı, cadı, cadı / Sen aptal mısın? / Beni asla yakalayamazsın!

hayretle izliyordu. Flora'nın, Ibai'a bu kadar düşkün olmasıyla ilgili halasının sözleri geldi aklına.

James, Amaia'nın yanağına bir öpücük kondururken oldukça ciddi görünüyordu. Bir kadeh şarap doldurdu ve kadehi karısına uzattıktan sonra:

"Sabah çok mu işin vardı?" diye sordu.

"Evet, o kadar geç geldim ki halamla evde kalmam daha iyi olur diye düşündüm."

"Sonra konuşuruz," diye kestirip attı James ve herkese şarap koymaya devam etti.

Flora, Ibai'a mamasını yedirmekte ısrarcıydı. Cenaze töreniyle, hizmetin ne kadar harika olduğuyla, kaç kişinin geldiğiyle ilgili konuşmalar yapıldı ama hiç kimse Amaia ve Engrasi'nin gelmemesiyle ilgili bir şey söylemedi. Amaia bunun sebebinin halasının törene katılmamaya karar vermesi olduğunu biliyordu. Engrasi ailenin başıydı, kendi fikirlerini sesli olarak söylemekten çekinmeyen, hayatını kendi kurallarına göre yaşamış olan ve aynı şekilde yaşamaya devam eden bir kadındı. Kendi davranışlarının sorumluluğunu aldıkları ve kendisine ne yapması veya ne düşünmesi gerektiğini söylemedikleri sürece insanların istediği şeyi yapma özgürlüğüne saygı duyan biriydi.

Amaia, Ibai'ı yatırdıktan sonra halasının bira soslu kızarmış kuzu budunu servis etmesine yardım etti. O sırada herkes öğle yemeği için sofraya oturdu.

"Sizinle konuşmak istediğim bir şey var ama herkes bir araya gelene kadar bekledim," dedi Flora, özellikle iki kardeşine bakarak, "çünkü herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum," diye ekledi, diğerlerine bakarak. "Bu sabah erkenden kalkıp yürüyüşe çıktım. Canım kahve istediği için fırına gideyim dedim ama bir baktım dış kapının kilidini açamıyorum. Bu konu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Doğru söylüyor," dedi Amaia. "Geçen gün ben de kapıyı açmaya çalışınca fark ettim ki..."

"Kilidi değiştirdim," diye onun sözünü kesti Ros.

"Demek öyle!" dedi Flora yüksek sesle. "Bize söylemeyi düşünüyor muydun peki?"

"Elbette ama ben de senin gibi, herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemediğimden herkesin bir araya gelmesini bekliyordum," dedi, doğrudan ablasının gözlerinin içine bakarak.

Flora gözlerini Ros'tan ayırmadan kadehini eline aldı ve "Bana da bir anahtar vermeni istiyorum," dedi.

Ros çatalını bıçağını tabağının yanına bıraktı, gözlerini ablasının gözlerinden ayırmamıştı hâlâ.

"Aslında vermeyi düşünmüyorum," dedi sert bir sesle. O anda, olayların yön değiştirmesiyle masadaki herkes adeta donup kalmıştı, Flora bile elinde tuttuğu kadehiyle kıpırdamadan duruyordu. "Artık fırın benim sorumluluğumda. Çalışanları, programları, tarifleri, siparişleri, muhasebecileri, evrak işlerini hep ben idare ediyorum, her şeyi ben organize ediyorum. Beni görmeye gelebilirsiniz tabii, çok sevinirim ama ben yokken oraya gitmeniz için bir sebep göremiyorum. Benim işleri idare edişimle ilgili en ufak bir müdahale bile bütün sürecin aksamasına sebep oluyor. Bunu anlayışla karşılayacağınızı düşünüyorum."

Amaia önce halasına, ardından James'e baktıktan sonra konuşmaya başladı: "Bence haklısın. Biz hâlâ sanki *Aita* hayattaymış gibi davranmaya devam ediyoruz, kafamıza göre fırına girip çıkıyoruz. Orasının senin işyerin olduğunu biliyor ve saygı duyuyorum, Ros ve sen orada olmadığın sürece bizim orada bir işimizin olamayacağı konusunda da seninle aynı fikirdeyim."

"Ama ben bunu kabul etmiyorum," diye cevap verdi Flora. "Senin için farklı, Amaia, sen orada hiç çalışmadın ama unuttuğun bir şey var, bir yıl öncesine kadar fırını ben işletiyordum."

"Evet ama şimdi ben işletiyorum," dedi Ros sakin bir sesle.

"İşyerinin yarısı hâlâ bana ait," dedi Flora sert bir sesle.

"Evet, bu yüzden her ay kârın yarısını sana ödemeye devam ediyorum zaten. Fakat artık Elizondo'da yaşamıyorsun.

Neredeyse hiç bağlantın olmayan bir yere canın her istediğinde girmek konusunda neden ısrar ettiğini de anlamıyorum."

Flora başını kaldırdı, ağzını açıp bir şey söyleyecekken birkaç saniye kadar sustu. Yemeğinden bir çatal daha aldı ve gülümseyerek saldırıya hazırlandı. Yemeğini ağır ağır çiğnedi, çatal bıçağını tabağına bıraktı ve söze girmeden önce bir yudum şarap içti:

"Sen çocukken de böyle aptaldın, kardeşim." Ros başını sağa sola sallamaya başlamıştı, dudaklarında haylaz bir gülümseme vardı. "Evet," diye söze devam etti Flora. "Her zaman işin en zor kısmını başkalarına yaptırırdın. Senin gibilerini çok gördüm, her zaman arka planda durursunuz, sessiz ve silik ama karşılarına bir fırsat çıktığı anda hop, size ait olmayan tacı gasp edersiniz. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bana sakın müşterilerden, siparişlerden, programdan ve tariflerden bahsedeyim deme... O müşteri listesini oluşturan benim, aldığın siparişleri de benim sayemde alıyorsun. Tariflere gelince, ben o tariflerden koca bir kitap yazdım. Tanrı aşkına, sendeki tarifi çalacağımdan mı korkuyorsun? Komik olma!"

Amaia araya girdi.

"Flora, Ros böyle bir şey söylemedi."

"Sen sus, Amaia," dedi Ros sert bir sesle. "Sen bu işe karışma, bu Flora'yla benim meselem." Sonra da Flora'ya döndü: "Ben, senin geçen sene verdiğin siparişleri ikiye katladım. Artık yeni bir sürü müşterimiz var, eskiler de daha mutlular. Yeni tariflerimiz ve eski tariflerde yaptığımız değişiklikler çok başarılı oldu. Bunu her ay hesabına giren paradan anlamış olman lazım."

"Para umurumda bile değil," dedi Flora umursamıyormuş gibi. "Bu, o fırının senin olduğu kadar benim de olduğu gerçeğini değiştirmiyor, ayrıca Elizondo'ya geri dönmeyi düşünüyorum. Biriyle tanıştım," dedi, Amaia'ya anlamlı bir bakış atarak "ve istikrarlı bir ilişkimiz var. Ayrıca programımı önemli televizyon kanallarından biri satın aldı, bütün bölümleri çekmek için haftada bir kez stüdyoya gitsem yeter."

Ros'un yüzündeki ifade, ablasının bu açıklamasından ne kadar rahatsız olduğunu ele veriyordu.

Flora konuşmaya devam etti: "Fırını tekrar işletmek istiyorum ama buna karşıysan geriye tek bir çözüm yolu kalıyor, payını senden satın alırım ve ortaklığımızı sonlandırırız."

"Flora, ciddi olamazsın!" diye haykırdı Engrasi.

"Sorun çıkarmaya çalışmıyorum, halacığım. Eğer Ros fırında ikimize yer olmadığını düşünüyorsa, ikimizden biri gitmek zorunda. Hem ben onun payını satın alırsam cebi de dolar."

"Belki de ben senin payını satın alırım," dedi Ros, buz gibi bir sakinlikle.

Flora yapmacık bir şaşkınlıkla kız kardeşine döndü.

"Sen mi? Güldürme beni! Ya fırın senin söylediğinden daha fazla para kazanıyor ya da muhasebe kayıtlarıyla oynuyorsun veya piyangodan para çıktı çünkü hatırladığım kadarıyla Freddy'yle birlikte yaşadığın evin ipoteği bitecek gibi değildi ve adam senin bütün birikimlerini yedi bitirdi. Bu kadar parayı başka nereden bulabilirsin bilmiyorum."

Ros ablasını sessizce süzdü, onda olmayan bir başkaldırıyla ablasının gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. Amaia, Flora'nın gözlerini kaçırıp gülümsediğini gördü, sanki herkese kontrolün kendisinde olduğunu göstermek istiyordu, oysa canının sıkıldığı her halinden belli oluyordu.

"Peki, bu konuyu da çözdüğümüze göre bir denetçi çağırıp işletmenin değerini hesaplattıralım ve eğer bu parayı ödeyebilirsen..."

Ros başını tamam der gibi salladı ve kadehini kaldırdı. Yemek boyunca James, Engrasi ve Amaia dışında hiç kimse konuşmadı. Amaia yemekte bir tartışma çıkacaksa da bunun hedefinde kendisinin ve Engrasi'nin olacağını düşünmüştü, Flora ve Ros'un zıtlaşacakları hiç aklına gelmemişti.

Tam o sırada Engrasi gözlerinde haylaz bir pırıltıyla en büyük yeğenine baktı ve konuştu:

"Eee, Flora, kalbini çalıp deniz kenarındaki o rüya gibi hayatından vazgeçmene sebep olan beyefendi kimmiş bakalım?"

"Bunu en iyisi Amaia'ya sor, anladığım kadarıyla onun da ona zaafı var," dedi Flora sert bir sesle. Sonra da saatine bakarak ayağa kalktı. "Hazır konu açılmışken bana müsaade. Biz de buluşacaktık, geç kalıyorum."

Amaia ablasının gitmesini bekledi, sonra başını iki yana salladı.

"Flora'nın evi aniden terk edişleri sizde de aynı *déjà vu* hissini uyandırmıyor mu? Bence Hollywood'un kendisi üzerinde bir araştırma yapması gerek, Garbo'nun cazibesi yeniden hayat buluyor olabilir. Görüştüğü kişi Fermín Montes."

"Dedektif Montes'i mi diyorsun?" dedi James şaşkınlıkla.

"Evet, ablam yüzünden kendi beynini patlatma noktasına gelmiş olan Dedektif Montes. Bu konuşmayı başka bir güne bırakalım bence."

31

Berrueta ailesinin avukatı, Almandoz madenlerinin sahibinin ifadesini Fransa'da değil de Elizondo'da vermesini istemişti. Iriarte bu konuyla ilgileneceğine söz vermişti. Iriarte sabahın erken saatlerinde Amaia'yı arayıp kendisinin gelmek zorunda olmadığını söylemişti çünkü günlerden cumartesiydi ve kadın resmi olarak izinliydi.

"Jonan geldi mi?"

"Hayır, bugün görevli değil."

"Dün Ainhoa'da, mezarın içini çektiğimiz fotoğrafların büyütülmüş hallerini getirecekti bana..."

"E-postanızı kontrol ettiniz mi?"

"Evet ama bir şey yoktu. Ya daha sonra yollar ya da bu sabah karakola bırakır diye düşünüyorum." Amaia telefonu kapattı.

Engrasi'yle beraber, James'le Ibai'ı sünger kek almaya yolladıktan sonra kendilerine kahve yapıp kadın kadına sohbet etmek üzere yerlerine oturmuşlardı.

Amaia kendine kahve koydu ve Engrasi'nin karşısına geçip oturdu.

"Halacığım," dedi, kadının bütün dikkatinin kendisinde olduğundan emin olmak için.

Engrasi televizyonu kapatmıştı.

"Bir yıl önce onu ormanda ilk kez gördüm, şu anda seni gördüğüm kadar net olarak, benden en fazla beş metre uzaktaydı. Daha sonra en az üç farklı seferde ıslık sesini duyabileceğim kadar yakınıma geldi, bunların ikisi çok yakın zamanda oluyor. Geçen yıl tanıştığım bekçi onu gördüğünü söyledi ama vurulduktan sonra gördüğü için şok yüzünden algısında bir çarpıklık olabilir. Sen bana on altı yaşında ormanda çıra toplarken onunla tanıştığını söylemiştin. Bir de Profesör Vallejo var, hayalet görme olasılığı bu kadar düşük başka biri daha olamaz. O benim tanıdığım en mantıklı ve bilimsel zihne sahip insanlardan biri," dedi, onu sessizce dinleyen halasına bakarak. "Fakat beni şu anda ilgilendiren asıl şey onu *kimlerin* gördüğü değil de son zamanlarda kaç kez görüldüğü. Benim onu görmem tesadüf değildi, halacığım. Onu görmemi istedi. Bunun nedenini merak ediyorum."

"Ben de uzun zamandır bunu düşünüyorum," dedi Engrasi. "*Basajaun* efsanesiyle ilgili yazılmış olan her şeyi, bütün halk masallarını okumuşumdur herhalde. O, ahengin koruyucusu, yaşam ve ölüm arasındaki dengeyi koruyan ormanın efendisi olarak biliniyor. Yaşam ve ölüm arasındaki bu denge bozulmuştu, geçen sene o genç kızların doğal olmayan yollarla ölmeleri, sonra kadınları öldürüp cesetlerini ormana atmaları için erkekleri ikna eden o canavar, o mağarada Ibai'a biçilen kaderden bahsetmiyorum bile. Bütün bunlar son derece rahatsız edici ve aynı şekilde doğal olmayan cinayetlerdi ve hepsi de *basajaun*'un topraklarında, yani dağda ve nehirde yaşandı. Ben onun, doğal ahengi yeniden inşa etmek için kendini göstermek zorunda kaldığına inanıyorum."

"Nehir," diye mırıldandı Amaia.

"Nehir," diye tekrar etti Engrasi.

Nehri arındır, suçları temizle, diyen *lamia*'ların sesleri yankılandı Amaia'nın zihninde.

"Ama bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Efsanevi bir yaratığın ormanda görülmesinden ne gibi bir anlam çıkarabiliriz?

Hepimiz dağlarda yetişen halüsinojen bir bitkinin etkisi altında olduğumuz için mi görüyoruz bunları? Yoksa bu cinayetlerin çok çok ötesinde, çok eskilere dayanan, sürüp giden bir güç mü var?"

"Ah, Amaia, daha fazlasını öğrenmek istemeni çok iyi anlıyorum ama sana daha önce de söylemeye çalıştım... Senin için endişeleniyorum, açacağın kapılardan, araştırmalarının seni götüreceği yerlerden endişeleniyorum."

"Fakat başka ne yapabilirim ki? Vadide bu anormal şeyler yaşanıyor, sanki beni çağırıyor, kendimi bunun dışında tutamam ki. Bu sadece nehirdeki kızlarla veya Arri Zahar mağarasındaki kemiklerle ya da kilisedeki *mairu* kemikleriyle de ilgili değil... Şimdi de bir sürü bebeğin öldüğünü öğreniyorum ve halkımızın kültüründe bununla ilişkili tehlikeli bir yaratık var."

"Inguma," dedi Engrasi nefes verir gibi.

"Uyurken insanların nefesini çalan cin." Aklına Peder Sarasola gelince Amaia'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu konuda uzman olan biri bana diğer kültür ve dinlerde de buna eşdeğer şeytanlar, cinler olduğunu söyledi. Bunlardan en eskisi Sümer demonolojisinde karşımıza çıkıyor ama her yerde, Afrika, Amerika, Japonya ve Filipinler, her yerde karşımıza çıkıyor... Ve her vakada saldırıların temeli aynı, kurbanlar belirli bir bölgede, aynı yaş veya cinsiyet grubuna ait kişiler ve uykularında ölüyorlar. Modern tıp bile bunu önlemenin bir yolunu bulabilmiş değil. Bilimsel olarak rapor edilmiş vakalar var, Atlanta'daki Hastalık Kontrol Merkezi, sebebi açıklanamayan bir dizi ölümden sonra bunun bir epidemi olabileceğini düşünerek halkı uyarmış. Bana Inguma hakkında ne söyleyebilirsin?"

Engrasi yeğenini dinlerken onu anladığını belli etmek ister gibi kafasını aşağı yukarı sallıyordu, bu konuya çok aşina olduğu her halinden belli oluyordu.

"Kâbuslar bir tür parasomnidir," dedi, "çok yoğun bir acıyı dışa vurmanın bir yoludur. Ben Paris'te öğrenciyken böyle bir vakayla karşılaşmıştım, sonra buna benzer bir sürü vaka üzerinde

çalıştım. Daha sonra, senin gördüğün kâbusları öğrenince bu konuda elime ne geçtiyse okudum. Kâbuslar, Yunancada 'sıçrayan kişi' anlamına gelen Efiyalt hastalığı gibi çok ciddi bir anksiyete bozukluğundan kaynaklanıyor olabilir. Bu kâbusların etkisi altındaki kişiler çeşitli halüsinasyonlardan, uyudukları sırada üzerlerine eğilmiş olan kötücül varlıklardan bahsediyorlar, bazıları yataklarının ucunda ya da yanlarında gördükleri insana benzer karartılardan, hayaletimsi auralardan bahsediyor. En rahatsız edici vakalarda, buna maruz kalan kişi gece ziyaretçisinin varlığını fiziksel olarak hissedebiliyor. Bilimsel açıklama bu kadar ama eski dönemlerde bu tür ziyaretler sukkubusa, karabasana veya cinlere bağlanırdı, şeytani ruhlar veya cinler insanları uykularında korkunç görüntülerle veya kendi varlıklarıyla boğarlardı. Bunlardan en tehlikelileri solunum halüsinasyonları, yani insanların boğulduklarını hissettikleri halüsinasyonlardır.

Paris'te tedavi ettiğim vakada kurban her gece iğrenç bir yaratığın onu sıkıca tutarak, ağırlığıyla ezerek ona tecavüz ettiğini düşünüyordu ve bu sırada kendini boğuluyormuş gibi hissediyor ve o kadar bitkin oluyordu ki çığlık bile atamıyordu. Arkadaşının bahsettiği vakaları biliyorum, araştırma yaptığım sırada Japon ordusu tarafından çekilen kayıtları gördüm. Görünüşte sağlıklı çok sayıdaki askerin uykularında, boğulduklarını gördükleri kâbuslarda ölmeleri onları endişelendirmişti. O görüntüler tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu, onları boğan ve yatağa mıhlayan görünmez bir yaratıkla mücadele ettiklerini görmek korkunçtu. Gerçekten de ölen o genç adamların olduğu kayıtları seyrettikten sonra bunlara kâbus deyip geçmek çok zor."

Amaia kaşlarını çatarak halasına baktı.

"Bahsettiğim kaynağım bana aynı zamanda bu bölgedeki büyücülük olgusunun etrafında oluşan histeri ve paranoya için geçerli bazı sebepler olduğunu, bu uygulamayı yapanların ihbar edilmeleri veya itiraflarda bulunmalarının asıl sebebinin Engizisyona karşı duyulan korku olduğunu söyledi. Logroño'da 1610

yılındaki auto-da-fé'nin ardından Salazar y Frías Baztán'a yerleşiyor ve bu bölgenin sakinleriyle birlikte birkaç ay yaşıyor. Tarih onu 'adil engizitör' olarak hatırlıyor çünkü kendisi araştırmalarının ardından Engizisyon Mahkemesi'ne Baztán'da satanizme ait kanıtlar bulamadığını ve bu sebeple hiç kimseyi ölüme mahkûm edemediğini söylüyor. Yine de büyücülükle bir şekilde ilgili olduğu düşünülen üç binden fazla ihbar ve bunun yarısı kadar da itiraf almış ama bunları sonradan Satanizm 'dışı' bir şey olarak kaydetmiş."

"Doğru," dedi Engrasi. "Yüz yıl önce Baztán'da Kutsal Üçlü'ye değil de cadılara inanan insanların sayısı daha fazlaydı."

"Salazar Frías insanların cadılardan korunmak için olduğu kadar onların desteğini almak, hatta onları kontrol etmek için bazı ritüeller yaptıklarını iddia etmiş. Bu ritüellerin hemen hemen hepsinde adaklar sunuluyormuş."

"Onları gördüm, sen de öyle. Mari'nin mağarasına çeşit çeşit şeyler bırakıyorlar, elma şarabı, elma, bozuk para. Ya da *basajaun* için bir kayanın üzerine ekmek ve peynir bırakıyorlar. Fakat insanların peşine düştüğü gücün niteliği değiştiğinde sunulan adaklar da değişti."

"Bahsettiğim uzman, büyücülükle ilgili söylentiler üzerine çıkan papalık fetvalarından bazılarının gerçeklere dayandığını söylüyor. Kaçırılan genç kızlar, kurban edilen bakireler ve..." halasının gözlerinin içine bakarak devam etti, "o gece mağarada yapacakları gibi ritüeller eşliğinde öldürülen çok küçük çocuklar."

"Bunun inkâr edilecek bir tarafı yok. Vadide araştırma yapan antropologlar, cadı meclislerinin geleneksel olarak toplandığı yerlerdeki cesetleri belgelediler. Bunun en bilinen örneği Zugarramundi'deki kafatası." Duraksadı. "Sence şu anda da buna benzer şeyler mi yaşanıyor?"

"Ya öyleyse? Ya kutsal şeylere yapılan saygısızlıklar ve öldürülen kadınların cesetleri bu tür güçleri toplamak için yapılan törenlerde sunulan adaklarsa? Halacığım, birileri taze ceset

toplamak için Inguma'yı harekete geçirmiş olabilir mi? Yoksa ölü bir bebeğin cesedini kim neden kaçırsın?"

Engrasi ağzını iki eliyle birden kapadı, sanki bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Amaia içini çekti. "Vudu gibi okült dinlerde ceset kullanımı yaygındır. Ölülerin iki dünya arasında aracı olduğu düşünülür ve sadece şeytanla pazarlık yapmak için kullanılır."

"Salazar y Frías'ın 'dışı bir şey' olarak nitelendirdiği çok gerçek bir şeydi."

"Öyle miydi yoksa hâlâ mı öyle?" Amaia konuşurken bir yandan da telefonundaki mesajlara baktı, Jonan'dan hiç mesaj gelmemişti. Ona bu konuşmayı anlattığı zaman genç adamın bunu kaçırdığı için ne kadar üzüleceğini düşündü.

"Benim analitik, mantıklı, pragmatik yeğenim, şu an, yirmi birinci yüzyılda büyücülük yapıldığından bahsettiğinin farkında mısın?"

""Yeni yöntemler işe yaramadığında insanlar çareyi eskilerde arar,"" dedi Amaia, halasının sözlerini alıntılayarak.

"Kaynağınla tanışmak isterdim," dedi Engrasi. "Eski Ahit'in, hayatta kalabilmek için sürekli adaklar adanması gereken diğer dünyaya ait güçleri ve daha önemsiz tanrıları kabul ediyor olmasını ilginç buluyorum. Tanrı Dagon'un hikâyesini ele alalım örneğin. Adına adanan tapınağa konmuş olan Ahit Sandığı'nın önünde, tam üç kez heykelini yerde yatarken buldular, üçüncüsünde başı ve elleri kesilmişti. Bu, daha önemsiz tanrıların tek Tanrı karşısında boyun eğişleri olarak yorumlandı. Robert Graves eski Yunanistan tanrıları ve kahramanlarıyla ilgili kitabında, İsa doğduktan sonra daha önemsiz tanrıların zamanın sonuna kadar uykuya yattıklarını söylüyor."

"Ya da biri veya bir şey tarafından uyandırılana kadar..."

"Eğer haklıysan ve Inguma bir şey tarafından uyandırıldıysa, bu, ormanın koruyucusunun neden insanlara görünmeye başladığını da açıklayabilir. Onu uyandırmak için kullanılan kurban

o kadar şaşırtıcı ve işlenen suç o kadar acımasız olmalı ki Vatikan'daki rahiplerin endişelendiğini söylesen hiç şaşırmazdım," dedi gözlerini Amaia'ya dikerek. Sanki Amaia'dan şüphelerini doğrulayacak bir şey söylemesini bekliyordu.

Amaia eğer kiliseye yapılan saldırıları, aile *itxusuria*'larının bozulduğunu, gömülerin yapıldığı yeri, taş masanın üzerindeki taş yığınlarını, kız kardeşinin boş mezarını, Esparza'ların kızının ıslak sırt çantasından çıkan siyah ipek gibi saçlarını görmemiş, Amatxi Ballarena'nın ona Inguma'nın 1440 yılında uyandırıldığını söylediğini duymamış olsaydı, halasının keskin tahminleriyle dalga geçerdi muhtemelen. Biri onu uyandırmıştı ve bu cin, insan canına olan susuzluğu giderilene kadar durmayacaktı.

32

Karakola yürüyerek gitme kararından kısa süre içinde pişman oldu. Hızlı hızlı yürüyor olmasına rağmen soğuk anında iliğine kemiğine kadar işlemişti. Ormanda giydiği kabarık montu hâlâ ıslak olduğu için onun yerine giydiği palto, kar yağdırma tehditleri savuran soluk göğün altında onu ısıtmaya yetmiyordu. Binaya girdiğinde Iriarte ve Benigno Berrueta'yla karşılaştı. Karşılarında kadını görünce durdular.

"Dedektif..."

Amaia akrabaların ne tür bir tepki vereceklerinin kestirilemeyeceğini bildiği için yanlarına temkinli adımlarla yaklaştı. Bazıları o kadar kederli ve çaresiz oluyordu ki kendi suçluluklarını atacakları bir günah keçisi arıyorlardı. Bu durumda da polis onlar için kolay bir hedef haline geliyordu. Bu konumda belki yüzlerce kez bulunmuş ve bundan çok daha fazlasına tanıklık etmişti. Fakat adamın uzattığı ellerini ve bakışlarını yakalamak isteyen gözlerini görünce rahatladı.

"Teşekkür ederim," dedi Berrueta, "denediğiniz için size çok teşekkür ederim. Başınızın derde girdiğini duydum, keşke görevinizi yapmanıza izin verselerdi, o zaman bunların hiçbiri

yaşanmamış olacaktı. Bu sabah hastanede Yolanda'yı ziyaret ettim, patlamadan sonra mezarın içine baktığını ve bebeklerinin orada olduğunu görmüş, bana öyle dedi. Kızımın elleri pelte gibiydi, tek gözü yuvasından fırlamıştı ama buna rağmen çocuklarına bakmak için o mezarın içine el feneriyle bakacak gücü buldu kendinde. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsunuz ama böyle olduğuna seviniyorum. Çok korkunç bir şey belki ama bunun başka yolu yoktu. Kızım da bunu biliyordu ve yapılması gerekeni yaptı. Bugün, yıllar sonra ilk kez çocuklarının yasını tutmaya başladı. Tek ümidim artık iyileşme sürecinin başlamış olması."

Amaia, Berrueta'nın yanında duran Iriarte'ye baktı. Elini uzattı, adam kadının elini iki eliyle tuttu ve avucuna kartını sıkıştırdı...

"Tekrar çok teşekkürler," dedi.

Karakolun üst katı sessizdi, cumartesi günleri polis memurlarının çoğu trafikte görevli oluyordu ve cinayet masası ekibinin o gün yapacak çok işi yoktu. Amaia masasının başında durup bilgisayarında e-postalarını kontrol ederken bir yandan da Iriarte'yi dinliyordu.

"Gözünü kurtarabileceklerini söylüyorlarmış ama hayatı boyunca yara izi kalacak. Bunun dışında hayati tehlikeyi atlatmış ve şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde iyileşiyormuş. Babasının dediği gibi yas süreci hızlanmış, kabul etmek bu sürecin en zor kısmı ve o aşamayı geçmeden ilerleyemiyorsun."

Amaia düşünürken bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Yargıç Markina bana De Gouvenain'in olayı daha fazla büyütmeyeceğini söyledi."

Iriarte rahat bir nefes aldı. "Nihayet iyi bir haber, ne zamandır iyi haber almıyorduk."

"Etxaide geldi mi?"

"Bugün cumartesi," dedi adam, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Evet," dedi Amaia ve cep telefonunu çıkarıp e-postalarını tekrar kontrol etti. "Fakat söylediğim gibi dün Ainhoa'daki mezarlıkta çektiği fotoğrafları yollayacaktı bana. Böyle konuşmuştuk ama göndermedi. Unutmazdı normalde."

Iriarte omuzlarını silkti ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

Amaia, Jonan'ın numarasını çevirerek Iriarte'nin peşinden gitti. Telefon dört kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü.

"Jonan, beni ara," dedi Amaia bip sesinden sonra.

Eşikten geçerken soğuk yüzünü ısırıyordu, Iriarte'nin onu eve bırakma teklifini seve seve kabul etti. *Juanitaenea*'nın yanından geçerken Iriarte:

"Tadilat ilerliyor gibi görünmüyor," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi Amaia ve bir anda üzerine bir hüzün çöktü. Zihninde ihtiyar Señor Yáñez'in sözleri yankılandı: *Ev yuva anlamına gelmiyor.*

"İyi yolculuklar," dedi Iriarte, Engrasi'nin evinin önüne yanaşarak. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Yarın öğlen," dedi Amaia, arabadan inerken. "Yarın."

Öğlene doğru hava tamamen bembeyaz olmuştu, demek ki kısa süre içinde kar yağacaktı. Saat beşte telefonu çaldı ve ekranda "Jonan ev" yazısını gördü. Jonan'ın bir sabit hattı olduğunu bile bilmiyordu. Telefonun diğer ucundan bir kadın sesi duyuldu.

"Dedektif Salazar? Ben Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin annesiyim." Şimdi hatırlamıştı, Jonan evini dekore ettirirken birkaç gün annesinde kalmış, bu numarayı ona o sırada vermişti.

"Tünaydın, Señora, nasılsınız?"

"İyiyim, şey..." Sesi gergindi. "Sizi rahatsız ettim, kusura bakmayın ama Jonan'a ulaşamıyorum ve... Sizi rahatsız etmek istemedim ama belki de birlikte çalışıyorsunuzdur diye düşünmüştüm."

"Hayır, bugün çalışmıyoruz. Cep telefonundan aramayı denediniz mi?" dediği an kendini aptal gibi hissetti, tabii ki aramıştı, sonuçta annesiydi.

"Evet," diye cevap verdi kadın. "Belki nerede olduğunu biliyorsunuzdur diye düşündüm. Öğlen birde yemeğe gelecekti ve... şey, size belki aptalca gelebilir ama geç kalacağı zaman mutlaka arar ve şu anda telefonunu açmıyor."

"Belki uyuyordur," dedi Amaia, kendi dediğine kendisi bile inanmayarak. "Son birkaç hafta çok yorucu geçti, sabaha kadar çalıştık, telefonu duymamış olabilir."

Jonan'ın annesiyle vedalaştıktan sonra cep telefonundan tekrar Jonan'ı aradı ve hat bir kez daha sesli mesaja düştü.

"Jonan, bu mesajı alır almaz beni ara."

Montes'i aradı.

"Fermín, Pamplona'da mısın?"

"Hayır, Elizondo'dayım. Neden?"

"Boş ver..."

"Patron, kötü bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey... Etxaide bu sabah karakola gelmedi, bana birkaç fotoğraf getirecekti, e-posta da atmamış. Telefonunu açmıyor, biraz önce annesi beni aradı. Jonan öğlen onlara yemeğe gidecekmiş ama gitmediği gibi gelmeyeceğini haber bile vermemiş. Kadının sesi endişeli geliyordu. İki yıldır beni ilk kez arıyor." Bütün bu açıklamalardan sonra Amaia daha fazla endişelenmeye başlamıştı.

"Tamam," dedi Montes. "Ben Zabalza'yı arayayım. Jonan'a yakın oturuyor. Hemen gidip iyi olup olmadığını kontrol eder. Belki telefonu sessizdeyken uyuyakalmıştır."

"İyi," dedi Amaia. "Sen ara."

James yatağın üzerinde açık duran bavulların arasına oturmuş, yanlarına almaları gereken eşyalarla ilgili hazırladıkları listeyi kontrol ediyordu. Amaia da kıyafetleri daha az yer kaplasın diye

hepsini rulo yapıyordu. Sadece ilk hafta yetecek kadar kıyafete ihtiyacı olacaktı çünkü Quantico seminerlerine katılan herkese geldikleri anda birer üniforma kiti verilecekti. Bu kit eşofman, şort, spor ayakkabı, dört tişört, kamuflaj, kurşun geçirmez yelek, kemer, bot, çorap ve sürekli üzerlerinde taşımaları gereken ve onların kurs katılımcısı olduğunu belirten bir rozetten oluşuyordu. Bir de kalem, defter, A4 kâğıtla dolu bir dosya ve üzerinde FBI yazan bir beyzbol şapkası veriyorlardı, eve dönerken yanlarına sadece bunları almalarına izin veriyorlardı.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu James, bir süre karısını izledikten sonra.

"Neden sordun?" dedi Amaia, endişeli bir sesle.

"Deminden beri aynı tişörtü üç kez katladığını gördüm."

Amaia elindeki tişörte, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Evet..." dedi ve dalgın bir şekilde tişörtü valize attı. Bu hissi daha önce de yaşadığı için sonrasında ne olacağını biliyordu. "Gitmem gerek, James," dedi birden.

"Nereye?"

"Nereye?" diye tekrar etti Amaia, evde giydiği hırkayı üzerinden çıkarıp kapının arkasında asılı duran montunu eline alırken. "Şu anda bilmiyorum," dedi yüksek sesle düşünüyormuş gibi ve kocasına baktı.

"Amaia, beni korkutuyorsun, neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi, yalan söylediğinin farkındaydı. *Elbette biliyorsun*, diye kendi sesinin kafasının içinde yankılandığını duydu. Koşarak merdivenlerden aşağıya inerken James de endişeyle peşinden koştu.

Yeni oyun alanında oynayan Ibai'a göz kulak olan Engrasi, Amaia'yı görünce yerinden fırladı.

"Bir şey mi oldu, Amaia?"

Tam halasına cevap verecekken telefonu çaldı. Fermín Montes arıyordu.

"Patron, Jonan evdeymiş. Zabalza eve gidince dış kapının açık olduğunu görmüş. Kahretsin Amaia! Jonan'ı vurmuşlar."

Amaia etrafındaki her şeyin bin parçaya ayrılıp evrenin buz gibi boşluğuna dağıldığını hissetti. Kötü bir şey olduğunu saatlerdir biliyordu, bunun ağırlığını ensesinde hissediyordu, insanın tenine sızan ve sonsuza kadar onu üzerinde taşımak zorunda kaldığı bir Arap laneti gibiydi bu. Bu kötü etkiyi ne kadar süredir hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Bunu daha sonra düşünürsün, dedi kendi kendine, şu anda buna vakti yoktu. Önce Iriarte'yi aradı, sonra Pamplona'daki karakolu ve sonra arabasına binip arabanın tepesindeki sireni açtı. Tam emniyet kemerini takarken Montes yanındaki yolcu koltuğuna bindi.

"Beni beklemeni söylemiştim."

Amaia cevap vermek yerine gaza bastı.

"Iriarte'yi beklemeyecek miyiz?"

"O kendi arabasıyla gelecek," dedi Amaia, dikiz aynasını göstererek. Iriarte'nin arabası arkalarındaydı. "Zabalza tam olarak ne söyledi?"

"Kapıyı çalmış, Jonan kapıyı açmayınca kapıya vurayım derken kapının açık olduğunu fark etmiş, öyle dedi. İçeri girer girmez Jonan'ı yerde yatarken bulmuş. Vurulmuş olduğunu görmüş."

"Neresinden?"

"Göğsünden."

"Ama hayatta mıymış?"

"Zabalza emin olmadığını söyledi. Etrafta çok fazla kan varmış, önce ambulansı sonra da beni aramış."

"Emin değilmiş de ne demek? Zabalza polis değil mi, Tanrı aşkına!"

"İnsanlar kan kaybettiklerinde nabızları çok düşük atabiliyor," diye açıkladı Montes.

"Kaç el?"

"Efendim?"

"Kaç el ateş edilmiş?" diye haykırdı Amaia, siren sesini bastırabilmek için.

"İki kez olduğunu düşünüyor."

"Olduğunu düşünüyor," diye onun sözlerini tekrar etti Amaia ve yolun düzleştiği bir noktaya gelince onları Pamplona'dan ayıran her bir kilometreye küfrederek gaza bastı. "Tekrar ara," diye emretti.

Montes söylenileni yaptı.

"Açmıyor!"

"Aramaya devam et!" diye haykırdı Amaia. "Kahretsin, aramaya devam et!"

Montes tekrar telefon etti.

Pamplona'nın dışındaki ilk binalara geldikleri sırada kar yağmaya başladı. Kar taneleri arabanın üzerine o kadar ağır ağır düşüyordu ki Amaia daha sonra bu olayı hatırladığında bunun da en az Montes'in telefonundan sonra olan her şey kadar gerçek dışı olduğunu düşünecekti. Ve o gül yaprakları kadar büyük kar tanelerini ölene kadar unutmayacaktı.

Gökyüzü yere dökülüyordu. Gökyüzü kederden çözülüyor ve şehrin üzerini kaplıyordu, artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"Hangi hastane?" diye sordu.

Montes hemen cevap vermedi.

"Evinde."

Amaia telaşla Montes'e baktı, gözlerini yoldan ayıralı o kadar uzun bir zaman geçmişti ki durum tehlikeli olmaya başlamıştı.

"Ama neden?" diye sordu, sesi cevap isteyen çaresiz bir kızın sesi gibiydi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Montes. "Bilmiyorum... Belki durumunu stabilize etmeye çalışıyorlardır."

Yolun her iki ucunda da devriye arabaları vardı. Rozetlerini gösterdikten sonra arabaların kenara çekilmesini beklemeden Amaia

arabayı kaldırıma yanaştırdı. Apartmanın girişinde iki ambulans vardı ve çok sayıda polis memuru meraklı komşuları ve yoldan geçenleri olay yerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Amaia arabadan fırlayarak apartmanın girişine doğru koştu. Gözlerini kör eden ve her yüzeyi kaplayan yoğun kar yağışına rağmen Doktor San Martín'in ikinci sıraya park edilmiş arabasını gördü ve o anda zihninde beliren şüphe çığ gibi büyüdü.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu hemen arkasında duran Montes'e. Birlikte, bir polis memurunun açtığı kapıdan içeri girdiler. Meşgul görünen asansörün yanından hızla geçip merdivenlerden yukarı çıkarken aynı soruyu tekrar sordu:

"San Martín'in burada işi ne?"

Montes'in cevap vermemesi onu rahatlattı. Soruyu ona değil de evrene soruyordu aslında, adamın cevap vermesini hiç istemiyor ama bir yandan da sormadan duramıyordu. Katlar arasındaki sahanlığa geldikten sonra hızla diğer katın basamaklarını çıkmaya başladı... Dördüncü kat mıydı yoksa beşinci mi? Emin olamıyordu. İçinde bir yerlerde giderek büyüyen bir ateş topu vardı. Yol boyunca, tekerleklerin altında yaktıkları kilometreleri düşünerek bu ateş topunu kendinden uzak tutmayı başarmıştı. Fakat San Martín'in aracını gördüğü anda keder ve çaresizliğin korkunç belirtileri, ağzına ulaşmaya çalışan iğrenç bir yaratık gibi boğazından yukarıya doğru tırmanmaya başlamıştı. Koşarken hava yuttu ve içindeki şeyin eli kulağındaki doğumuna engel oldu. Keşke onu öldürebilse, boğabilse, nefessiz bırakıp onun ışığı görmesine engel olabilseydi. Daireye geldiler. Jonan'ın kapısıyla asansörün arasındaki duvara yaslanmış, beti benzi atmış, perişan haldeki Zabalza'yı gördü, adam bitkinlikten yere çökmüştü. Amaia'yı görünce hemen ayağa fırladı. Ne halde olduğunu gördüğü için Amaia onun inanılmaz bir hızla ayağa kalktığını düşündü.

Amaia'nın içinde haykıran bir soru vardı: Onun burada ne işi var?

Zabalza kapıda kadının yolunu kesti.

"Sakın içeri girmeyin," diye fısıldadı. Yalvarır gibi.

"Çekil yolumdan!"

"Sakın içeri girmeyin," diye tekrar etti adam, kadını kollarından sıkıca tutarak.

"Bırak beni!" Amaia kendini onun ellerinden kurtardı ama Zabalza kararlıydı. Kadını sıkıca tutup kendine çekişi yüzündeki çaresizlik ve sesindeki güçsüzlükle çelişiyordu.

"Lütfen içeri girmeyin, içeri girmeyin," diye yalvardı, dördüncü kata çıkmış olan Montes'e soru soran gözlerle bakıp başını sağa sola sallayarak.

Amaia, Zabalza'yla yanak yanağa olduğunun, kazağındaki çamaşır yumuşatıcısının kokusunun ve onun altındaki terin keskin kokusunun bilincindeydi. Birkaç saniye mücadele etmeyi bıraktı, sonra Zabalza'nın vücudunun gevşediğini fark ettiği anda silahını kılıfından çıkardı ve adamın yan tarafına bastırdı. Zabalza silahın sert namlusunu hissedince birden gerildi, kadına yoğun bir hüzünle bakarak ellerini havaya kaldırdı. Amaia daireye girdi. Jonan'ın üzerine eğilmiş olan San Martín'i görünce sormak istemediği sorunun, duymak istemediği cevabını aldı. Jonan Etxaide, en yakın arkadaşı, belki de hayatta tanıdığı en iyi insan, Jonan, büyük bir kan gölünün ortasında, kolları bacakları açık, sırtüstü yatıyordu.

Jonan'a iki el ateş edilmişti. İlki, Montes'in ona söylediği gibi göğsünden, tam sternumun altından. Kanın çoğu çıkış yarasından geldiği için kurşun deliği siyah ve nispeten temiz görünüyordu. Alnından giren diğer kurşun minik, dairesel bir iz bırakmıştı ve başının tepesindeki kestane rengi saçlarını kana bulayıp pıhtılaştırmıştı. Elindeki silahını bırakmadan, oturma odasındaki polis memurlarının şaşkın bakışları arasında yürümeye devam etti. O anda, bir süredir nefes almamak için çok uğraştığı için artık nefesini daha fazla tutamadı. Bir nefes aldı ve böylece içindeki canavara can vermiş oldu. Boğazından yukarıya doğru yükselen

canavar onu boğacaktı neredeyse, sonunda, içindeki dehşetin dışarı çıkmasına razı olarak ağzını açtı. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. O kadar yoğun bir acı içindeydi ki ciğerlerindeki son nefesi boğazını yırtarcasına boşaltırken gözleri yanıyordu. Başı dönüyordu, Jonan Etxaide'nin cansız bedeninin yanına, dizlerinin üzerine çöktü kaldı.

O andan sonra, içinde büyüttüğü keder doğdu. Gözlerinden yaşlar akarken ve kalbi kederden içeriye doğru patlarken onu sevdiğini fark etti, rahminin bütün meyvelerini sevdiği gibi, onu da kucakladı ve kendi kederiyle bütünleşti. Buna eşdeğer başka bir şey olmayacağının ama bunu yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğinin bilincindeydi. Öne doğru eğildi, gözlerini açtı ve gözyaşlarının arasında, karanlık kan gölünün içinde duran soluk ellerini, ölüm maskesini takmış yakışıklı yüzünü, soluk ve açık ağzını, rengi çekilmiş dudaklarını gördü. Keskin bir acıyla ellerini göğsüne koydu. Tabancasının hâlâ elinde olduğunu ancak o an fark etti. Kafasını eğip tabancaya baktı, onu nereye koyacağını şaşırdı. Montes eğilip tabancasını elinden alırken Amaia, San Martín'e baktı. İşini yaparken yorum yapmayı seven profesörün dili tutulmuştu, beti benzi atmış yüzünde perişan bir ifade vardı, Montes'e şaşkın şaşkın bakıyordu. Yaraları yavaşça ve sonsuz bir dikkatle inceliyor, parmaklarını Jonan'ın kurumuş kandan pelteye dönmüş saçlarında gezdiriyordu, çok incelikli ve sıra dışı bu hareketle sanki parmaklarıyla kanamayı durdurmak, Jonan'ın paramparça olmuş kafatası kemiklerini, akışkan gri maddeyi, yerde biriken kanı tekrar geri koymak istiyordu. Montes'in tahminine göre bu, San Martín için yeni bir ritüeldi ve buna sadece Amaia'ya bakmak için ara veriyordu. Amaia tabancası artık elinde olmadığı için kollarını, sanki kendi kendini teselli etmeye çalışıyormuş gibi göğsünde kavuşturmuştu. Fakat San Martín onun, cesede dokunup olay yerini kontamine etmemek için kendini kontrol etmeye çalıştığını biliyordu. Göz göze geldiklerinde San Martín onun dudaklarını bükmüş, perişan halini gördü.

Doktor hiçbir şey söylemedi, parmaklarını mekanik bir hareketle Jonan'ın saçlarında gezdirdiği için söyleyemezdi de. Montes ve San Martín aslında birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı, Montes doktorun klinik derecede teknolojik konuşmalarını rahatsız edici bulurken, San Martín de Montes'in antika yöntemler kullanan bir polis olduğunu düşünürdü. Fakat o anda Montes, patoloji uzmanının Jonan'ın kafasına koyduğu eldivenli elini görünce onun otopsiyi yapamayacağını anladı.

Fark etmek için illa ki aynı olayı deneyimlemiş olmamız gerekmiyor. Bazen bir an gelir, bir olay olur, bir sözcük, bir hareket, bir telefon her şeyi değiştirir. Bu olduğunda, ortaya çıktığında, konuşulduğunda, hayatlarımıza yön verdiğini düşündüğümüz dümen kırılır ve gelecekle ilgili bütün masum planlarımızı yerle bir ederek bizi gerçekle yüzleşmek zorunda bırakır. Düşündüğümüz her şey paramparça olur, bütün dünya dertleri saçma gelir çünkü gerçek olan tek şey bizi alçakgönüllü bir şekilde ölümün üstünlüğüne teslim olmaya iten kaostur. Amaia cesede bakmaktan kendini alamıyordu çünkü bakmasa beyni durumu hemen inkâr edip hayır, hayır, hayır diye yaygarayı koparacaktı. Bu yüzden kendini bakmaya zorladı, Jonan'ın kapalı gözlerine, soluk tenine, artık kupkuru olan dudaklarına, ölümün girdiği korkunç kara deliklere, koyu ve yapışkan bir gölcük oluşturan o sevgili kanına bakarak kendine işkence etti. Dizlerinin üzerinde, hareketsiz bir şekilde durup da en yakın arkadaşının yüzüne dikkatle bakarken kederinin esiri olacağı hissini kabul etti çünkü Jonan'ın ölümünü asla atlatamayacağının farkındaydı, onu kaybetmenin acısı sonsuza kadar kalbine batan bir diken olarak kalacaktı. Bu farkındalık çok ağır bir yük olsa da onu tanımış olmanın sevinci ve sonsuzluğa uğurlamanın üzüntüsüyle bu ıstıraba kucak açtı.

Omzuna bir elin dokunduğunu hissedince kafasını kaldırdı. Dedektif Iriarte başıyla onu takip etmesini işaret ediyordu. O anda yanaklarından aşağıya doğru dökülen iri gözyaşlarını hissetti. Ayağa kalkarken gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve Montes'le

beraber, mutfağa çıkan koridorda onları bekleyen Zabalza'nın yanına gittiler. Iriarte bir ölü kadar beyaz görünüyordu, gözlerinin altında, o sabah orada olmayan siyah halkalar vardı. Adam elini yine Amaia'nın omzuna koydu ve titreyen dudaklarının arasından çıkan ürkek bir sesle konuştu:

"Dedektif, bence en iyisi siz bizi burada bırakın ve biri sizi evinize götürsün."

"Ne?" dedi Amaia, omuzlarını silkeleyerek Zabalza'nın elinden kurtuldu.

Ona destek çıkmaları için meslektaşlarına baktı: "Muhtemelen şu an büyük bir travma geçiriyorsunuz."

"Siz de öylesiniz," dedi Amaia, her birine sırayla bakarak. "Olmamanız şaşırtıcı olurdu zaten ama hiç kimse eve gitmiyor. Ben bu daireye geleli en az on beş dakika oldu ve hâlâ birinin bana bir açıklama yapmasını bekliyorum," dedi sert bir sesle. "Jonan Etxaide birlikte çalışma şerefine eriştiğim en iyi polisti. Birlikte çalıştığımız yıllar içinde onun kadar işine bağlı, muhakeme yeteneği yüksek ve sadık birini görmedim. Onun kaybı benim için hem profesyonel hem de kişisel bir kayıp ama evime gidip ağlayacağımı bir an olsun aklınızdan geçirdiyseniz, beni hiç tanımamışsınız demektir. Beni laf olsun diye cinayet şubenin başına getirmediler, o halde hemen işe koyulalım. Bunu yapan orospu çocuğunu yakalayacağız. Zabalza..."

"Ben geldiğimde kapı açıktı, sanki biri doğru düzgün çekip kapatamamış gibi. İçeri girdiğimde onu yerde yatarken buldum," dedi, kapının yanını, oturma odasının tamamının görüldüğü yeri işaret ederek.

"Bütün odaları kontrol ettin mi?"

"Evet, içeride hiç kimse yoktu ama her yerin arandığı ve bazı elektronik aletlerin alındığı belli oluyordu."

"Televizyonu almamışlar," dedi Montes, şöminenin üzerindeki düz ekranı göstererek.

"Sanırım sadece taşıyabileceklerini götürmüşler.

Amaia başını sağa sola salladı. "Bu bir soygun değildi, beyler. Cep telefonu nerede?"

"Onu da almışlar."

"Onu birkaç kez aradım, sesli mesaja düştü. Eğer telefonu hâlâ açıksa, sinyali takip edebiliriz," dedi cebinden cep telefonunu çıkarıp Jonan'ın numarasını tekrar çevirerek. Bu sefer telefon çalmadı. Ya kapalıydı ya da çekmiyordu. Daireye girdiği sırada Pamplona cinayet şube destek ekibinden Dedektif Clemos'u görmüştü. Eğer yanılmıyorsa, onları bu vakadan alacaklardı ama buna şaşırmıyordu çünkü onun yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı.

"Komşuları sorguladınız mı? Silah seslerini duymuş olmalılar."

"Kimse bir şey duymamış, en azından bu kattakiler. Tam şu anda bütün komşuları sorguya çekiyorlar."

Amaia dönüp kapıya baktı, adli tıp teknisyenlerinden geriye kalan siyah toz izlerinden parmak izi alma işleminin bittiğini görebiliyordu.

"Parmak izi bulundu mu?"

"Bir sürü, çoğu Jonan'a ait, birçoğu da işe yaramaz çıktı. İçeriye zorla girildiğini gösteren bir işaret yok, katiline kapıyı kendi açmış."

"Tanıdığı biriymiş," dedi Iriarte.

"İçeriye alacağı kadar iyi tanıdığı biri. Muhtemelen onu bir tehdit olarak görmemiş yoksa silah çekerdi. Bir de mermi kovanı bulduk..."

"Bakayım," dedi Amaia adli tıp görevlilerinden birine. İçinde minik altın kovanın olduğu plastik delil torbasını eline aldı. Dikkatle baktı. "Dokuz milimetre IMI mermisi, İsrail yapımı, komşuların neden bir şey duymadığı anlaşılıyor. Ses hızının altında bir mermi, susturucuyla beraber kullanılmış. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Katil buraya onu öldürmeye gelmiş," diye cevap verdi Montes.

"Peki, Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin tabancası neredeymiş?"

"Onu henüz bulamadık," dedi Zabalza.

Amaia bir adım attı, gruba doğru eğilip kısık sesle konuştu:

"Dinleyin, her şeyin fotoğrafını çekmenizi istiyorum, gerekiyorsa telefonlarınızla çekin. Clemos ve ekibinin burada olmasının bir sebebi olmalı. Bizden her an gitmemizi isteyebilirler, bu olayı burada bırakamayız, siz de benimle bu konuda hemfikirsinizdir eminim."

Hepsinin isteksizce başını aşağı yukarı salladığını gördü, yanlarından geçti ve koridorun sonundaki iki odaya gitti. Iriarte haklıydı, biri her yerin altını üstüne getirmişti. Jonan'ın hayatını bir avcının coşkusuyla karıştıran davetsiz misafirin enerjisini hissedebiliyordu neredeyse. Daha önce, soyulmuş bir sürü ev görmüştü, değerli eşyaları çılgın gibi ararken oluşan karmaşanın izlerini tanıyordu. Ama bu kez, içeri zorla giren kişi hiçbir yeri karıştırmadığı gibi hiçbir şeyi kırmamıştı da. Jonan'ın dizüstü bilgisayarlarını, kameralarını, vaka dosyalarının kopyalarını kaydettiği sabit disklerle beraber USB'leri ve fotoğraflarını almıştı. Fakat buna rağmen Amaia adamın veya kadının burada olduğunu biliyordu, belki de biraz önce öldürdüğü adamın aurasıyla iç içe geçmiş bir şekilde onunla aynı yerde durmuştu. Amaia'nın gözüne, Jonan'la kendisinin Ulusal Polis Günü'nde çekilmiş üniformalı bir fotoğrafı takıldı. Rafın üzerindeki üç fotoğraftan biriydi bu. Diğeri anne ve babasıyla birlikte çektirdiği gülümseyen bir fotoğraftı, üçüncüsünde ise bir adamla beraber bir yelkenlideydi. O anda, Jonan'la arkadaş olmasına rağmen onun özel hayatıyla ilgili pek bir şey bilmediğini fark etti. Kimdi bu adam? Fotoğrafta mutlu görünüyorlardı ama Amaia onun bir partneri olup olmadığını bile tam olarak bilmiyordu.

Tekrar salona döndüğünce cesedi metalik bir örtüyle kapattıklarını gördü. Bir an örtüden yansıyan ışık tarafından hipnotize olmuş gibi hissetti ama sonra arkasından gelen bir ses onu derin düşüncelerinden uyandırdı. Görevli sulh yargıcı, etrafa temkinli gözlerle bakan hukuk sekreteriyle beraber gelmişti. Birbirlerine

formalite icabı selam verdikten sonra Iriarte elinde telefonla yanına geldi.

"Patron, Komiser arıyor. Cep telefonunuzdan size ulaşamamış."

Buraya kadardı demek ki. Tahmin ettiğinden biraz daha uzun sürmüştü. Clemos'la birkaç kez birbirlerinden bakışlarını kaçırdıktan sonra Clemos yargıcın yanındaki yerini aldı.

"Evet, telefonumun şarjı bitti," diye yalan söyledi Amaia.

Komiser soruşturmayı destek ekibinin yürüteceğini anlatırken onu dinledi.

"Efendim, cinayet şubenin başında ben varım," diye karşı çıktı.

"Üzgünüm, Salazar ama seni bu soruşturmaya veremem. Bunu sen de biliyorsun, eğer benim yerimde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın."

"Pekâlâ ama her şeyden haberdar edilmek istiyorum."

"Doğal olarak öyle olacak ve bu soruşturmanın sonuçlanmasına yönelik gereken bilgi ve desteği sağlamak konusunda ekiple işbirliği içinde olacağına inanıyorum."

Komiser telefonu kapatmadan önce şöyle ekledi:

"Dedektif... Başınız sağ olsun."

Amaia teşekkür ederim gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra telefonu tekrar Iriarte'ye verdi.

33

Keşke dünya dursaydı. Fakat sevdiğimiz biri öldüğünde dünya dönmeye devam eder. Bu sözü birçok kez duymuş ve okumuştu ve o gün bunun doğru olmasını o kadar isterdi ki... Bu tıpkı Tanrı'nın ve gerçek aşkın var olmasını istemek gibiydi çünkü eğer yoklarsa... Ölümle ilgili ilk dersini çok gençken ve *Amatxi* Juanita'yı kaybettiğinde, sonra yine gençken babasını kaybettiğinde ve kendi ölümüyle yüz yüze gelişinde almıştı. Sevdiğimiz biri öldüğünde dünya durmaz, durmak yerine etrafımızda şekil değiştirir. Sanki dünyanın ekseni başka hiç kimsenin fark edemeyeceği bir şekilde bir milim eğilir ama buna rağmen görüşümüz netleştiği için gerçekliğin daha önceden var olduğunu bile bilmediğimiz taraflarıyla da yüzleşmemize olanak sağlar. Birdenbire, oyunda rol almayan hiç kimseye tanınmayan, kime ne getireceği belli olmayan bir ayrıcalıkla oyunun sahne arkasında olanları görmemize izin verilir. Sahnedeki dekorun ileri geri çekilmesine yarayan ipleri, makaraları, iskeleleri gördüğümüzde bir anda, yakından bakıldığında her şeyin ne kadar gerçek dışı, tozlu ve gri göründüğünü fark ederiz. Oyuncuların makyajları abartılıdır, bizim artık bir rolümüzün olmadığı bir oyunda duygusuz bir suflör tarafından iletilenleri aşırı yüksek sesleriyle tekrarlarlar.

Sevdiğimiz biri öldüğünde o kişi bizim davetli olmadığımız, konuşmaları bize yabancı olan bir oyunun başrol oyuncusu olur. Jonan Etxaide her ne kadar öldürülmüş olsa ve kısa bir süre sonra San Martín'in otopsi masasına yatırılacak olsa da yokluğunun gücü sonraki günleri, sanki hâlâ hayattaymış ve oyunu o yönetiyormuş gibi bir yoğunlukla etkileyecekti.

Bacakları, sırtı ve başı ağrıyordu. Navarra Adli Tıp Kurumu'nun bekleme salonundaydı. Daha önce pek çok kez gözlemlediği maktul yakınlarını hatırladı, şu an kendisi de onlardan biriydi. Gözlerini etrafta gezdirdi. Inés Ballarena'nın çiftlik evinde toplanan kadınlar gibi bir arada oturan ve sadece cenaze ve taziyelere özgü kısık seslerle konuşan meslektaşlarının yüz ifadelerini inceledi. Oturduğu yerden kalkıp pencereye gitti. Büyük ve kuru kar taneleri sokağı bembeyaz yapıp şehirdeki bütün sesleri bastırdığı için her yer bir anda sessizleşmişti. Kim bilir Elizondo şimdi ne kadar güzel görünüyordu, orada olmayı ne kadar isterdi. Montes bir anda sessizce yanında belirdi ve yüzünde mahcup bir ifadeyle ona karton bardakta kahve uzattı. Amaia kahveyi avuçlarının arasında tuttu.

"Beni aradığında öldüğünü biliyordun."

Montes bir an duraksadıktan sonra başını evet der gibi salladı. İstese inkâr da edebilirdi ama o zaman da Zabalza'yı aptal durumuna düşürmüş olurdu.

"Evet, Zabalza söylemişti. Sorumluluk tamamen bana ait."

Amaia cevap vermeden yüzünü pencereye döndü ve buz gibi ellerindeki kahvenin sıcaklığını hissetti.

Josune iki yıldır Doktor San Martín'in asistanlığını yapıyordu. O zamana kadar, arkadaşlarına patronunun ne kadar harika bir insan olduğunu ve işini ne kadar çok sevdiğini söylediğinde, onların yüzündeki şaşkın ifadeyi görmeye alışmıştı. Fakat aynı şeyi bugün için söyleyemezdi. San Martín'in ihtiyacı olan her şeyi

hazırlamıştı: aletlerini, kameraları, ışıkları. Bugün hiç öğrenci yoktu ve otopsi masasında otopsi görmeye dayanamayan o polis memurunun cesedi vardı. Cesedin üzerindeki örtüyü kaldırdı ve adamın gencecik yüzüne kederle baktı. Dudakları hafifçe aralık, kahverengi saçları kana bulanmış ve kafatasındaki kurşunun çıktığı yer şişmişti.

Genç adam her zaman uzakta durur, asla masaya yaklaşmaz ve cesetlere hiç dokunmazdı. O gittikten sonra Doktor San Martín onunla hep dalga geçerdi ama Josune doktorun Dedektif Yardımcısı'nı sevdiğini, onun zekâsına ve hassaslığına hayran olduğunu biliyordu. Bir cesedi, ona dokunmadan da analiz etmek mümkündü ve ölülere karşı olan mızmız tavrı onu kötü bir dedektif yapmıyordu. Hatta San Martín profesörlük görevini yerine getirdiği sırada Josune onun, Etxaide'nin verdiği cevaplardan ne kadar memnun olduğunu fark etmişti.

İçgüdüsel bir hareketle elini uzatıp genç adamın yüzüne dokundu. Onun da kendisinden hoşlandığını hayal etti... Sonra örtüyü genç adamın yüzüne tekrar örtüp patronunun gelmesini bekledi.

Doktor San Martín, temelde bronz koleksiyonu için bir galeri olarak kullandığı, meşe panelli ve ağır mobilyalarla dolu, ikinci katta orantısız bir yer kaplayan ofisinde otururken saatine bir daha baktı. Bu ofis ona entelektüel ve belli ki biraz da gösterişli selefinden kalmıştı. Adam panellerin arkasına mini bar bile yaptırmıştı. Eskiden olsa bu bar pahalı içkilerle dolu olurdu ama San Martín burada kapağı hiç açılmamış bir şişe Macallan bulunduruyordu sadece. Şişeyi açtı ve yine ofisin eski sahibinden ona kalan ince kesme kristal bir bardağın içine bu turbalı sıvıdan doldurdu. Küçük bir yudum aldı ve boğazını yakan içkinin tadını çıkardı. İçkiyi bitirdikten sonra bardağına cömert bir miktar daha koyduktan sonra şişenin kapağını tekrar kapattı ve masasının arkasındaki rahat koltuğuna oturdu. Elindeki titremenin geçtiğini

fark etti. Doğru kararı vermişti, meslek hayatı boyunca bir otopsiye girmek istemediği ilk sefer değildi bu. Bebeklere ve küçük çocuklara otopsi yapmamayı âdet haline getirmişti, parmakları onların minik organlarını muayene edemeyecek kadar büyüktü, kendini her seferinde sakar ve kaba hissediyordu ve çocukların minik yüzlerindeki ifadeler sonrasında günlerce aklından çıkmıyordu. Ve bu yüzden bir süredir bu tür operasyonları, bu içsel bulantıyı hissetmeyen meslektaşlarına bırakıyordu. Şimdiye kadar bir yetişkin üzerinde otopsi yapmayı daha önce hiç reddettiği olmamıştı ve bunu Salazar'ın yüzündeki kederi gördüğünde fark etmişti: Bu hayatta bir adamın yapması gereken ve asla yapmaması gereken şeyler vardı.

Masanın üzerindeki eski bakalit telefondan tiz bir ses çıktı. San Martín ahizeyi kaldırdı, asistanı Doktor Maite Hernandez'in geldiğini haber veriyordu.

"Güzel, hemen geliyorum," dedi.

Kahvesinin her yudumundan çekmeyi başardığı bütün sıcaklık, giriş salonunda yaptığı telefon görüşmesi sırasında buhar olup uçtu. Bu görüşmeyi, San Martín'in otopsiye başlamasını bekleyen meslektaşları ve destek ekibinin bakışları altında yapmaktansa burada yapmayı tercih etmişti.

Kar küreme araçları görevlerini yerine getirmiş ve yolun iki tarafında beyaz kar tepecikleri oluşturmuşlar, bu sırada birkaç arabayı da karın altına gömmeyi başarmışlardı. Amaia telefonun diğer ucundaki James'in endişeli sesini dinlerken merdivenlerden indi. Bu sırada ayaklarının altında çatırdayan karın ve sanki erkenden gece çökmüş gibi karın altında kalan şehrin sıra dışı sessizliğinin de farkındaydı.

"Sen iyi misin, Amaia?"

Cevabı düşünmesine bile gerek yoktu. "Hayır, değilim."

"Oraya gelmem ne kadar sürer bilmiyorum, otoban açık mı onu bile bilmiyorum ama hemen çıkıyorum."

"Çıkma, James, sakın gelme, sokakları yeni kapatmaya başladılar, şehrin yarısı kapalı."

"Umurumda bile değil, yanında olmak istiyorum."

"James, ben iyiyim." Kendi kendisiyle çelişiyordu. "Burası polis kaynıyor, otopsinin başlamasını bekliyoruz, sonra ifademizi vermemiz gerekecek. Bu saatler sürer, senin yanında olamam bile..."

Sohbetin üzerine huzursuz bir hava çöktü.

"Amaia... Bu doğru zaman değil biliyorum ama bundan başka bir zaman da olmayacak..."

Yine sustular.

"Seyahatimizle ilgili. Babam Pazartesi ameliyat oluyor."

"James," diye söze başladı Amaia, "şu anda..."

"Biliyorum," diye onun sözünü kesti James, "ve anlıyorum ama sen de gitmem gerektiğini biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Amaia iç çekerek.

"Orada olmam gerek, Amaia. O benim babam ve annem ne kadar hafife alsa da bu iş çocuk oyuncağı değil."

"Anlıyorum, dedim," dedi Amaia bitkin bir sesle.

"Peki, o halde sen de artık soruşturmadan sorumlu olmadığına göre, cenazeden sonra, yani birkaç gün içinde yanımıza gelirsin."

"Cenazeden sonra mı?" dedi Amaia karşı çıkar gibi. "James, ben cinayet şubenin başındayım ve Jonan benim hem meslektaşım hem de en yakın arkadaşımdı..." Konuşurken bir anda başka bir şey fark etti. "Sen 'bizim' mi dedin?"

"Amaia, Ibai'ı da alıyorum, planladığımız gibi. Sen onunla ilgilenecek durumda olmayacaksın ve bu halan için büyük bir sorumluluk. Birkaç gün sonra hep beraber oluruz."

Ibai'dan ayrı kalacağını düşündükçe üzerine bir şaşkınlık ve çaresizlik hissi çöktü. Fakat James haklıydı, oğluyla ilgilenecek durumda olmayacaktı ve ilk planlarına sadık kalmak zorundaydılar. Tek bir sözcüğün hayatını bir kez daha ne kadar değiştirdiğini düşününce korkunç bir yorgunluk hissetti, hayatım dediği

felaketin içinde yine seyirci mertebesine düşmüştü. Evet, James haklıydı. Ve buna rağmen ona karşı çıkmak, "Ne?" diye sormak, talep etmek, ısrar etmek istiyordu. Ama "Ne?" sorusunun cevabını kendisi bile bilmiyordu, ayrıca buna gücü de yoktu.

Kapının önünde bir taksi durdu, içinden orta yaşlı bir kadın indi.

"Peki, James, bunu daha sonra konuşuruz, şimdi kapatmam lazım."

"Amaia."

"Efendim?" dedi Amaia, sinirle.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi ve telefonu kapattı.

Beş dakika sonra San Martín, Doktor Maite Hernández'le beraber bekleme salonuna geldi.

"Dedektifler," dedi San Martín, herkese hitaben. "Kişisel sebeplerden ötürü Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin otopsisini ben yapmayacağım. Saygıdeğer meslektaşım Doktor Maite Hernandez otopsiyi benim yerime yapacak. Ben sonuçları değerlendireceğim," diye ekledi, tokalaşırlarken.

"Salazar, siz tanışmıştınız sanırım..."

Amaia elini uzattı, kadın elini sıkıca sıkarken, "Başınız sağ olsun," diye mırıldandı.

Amaia buna karşılık olarak daha önce Johana'nın annesinin, bir de Lucía Aguirre'nin kızlarından birinin ağzından duyduğu sözcükleri tekrar ederken buldu kendini. O sırada bunun ne anlama geldiğini tam olarak algılayamamıştı demek ki.

"Ona iyi bakın." Pot kırmıştı, fark etmeden ağzından kaçmıştı, kalbinden gelen bir dua gibi çıkan bu sözler karşısında Montes irkilerek ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı, Zabalza'nın yüzü buruştu, kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

Clemos ve ekibi patoloji uzmanının ardından otopsi odasına geçerken Amaia ve meslektaşları yüzlerinde kederli bir ifadeyle arkalarından baktılar.

"Benim ofisimde bekleyebiliriz diye düşündüm," dedi San Martín, merdivenleri işaret ederek.

San Martín o gün onları ofisine götürdüğü için Amaia kendini ona ölene kadar borçlu hissedecekti. En son bir sene önce girdiği kasvetli ve maskülen odaya adımını attığı anda üzerine çöken hüznü hissetti. Bir sene önce, Johana Márquez'in annesi sel gibi akan gözyaşları içerisinde, kocasının tecavüz edip öldürdüğü kızının her hareketine ne kadar karıştığını anlatmıştı. Her zamanki gibi Jonan da yanındaydı ve genç dedektifin, kadının bronz heykellerden birinin karşısında dua edişinden ne kadar etkilendiğini hatırlıyordu. Amaia etrafına bakınıp heykeli aradı. Bir metre uzunluğundaki büyüleyici Pietà toplantı masasının üzerindeki eski yerinde duruyordu. Meryem Ana'nın çok farklı bir tasviri olan bu heykelde Meryem ölü oğlunu kucağında tutuyor, İsa'nın yüzü annesinin pelerininin etekleri tarafından kapatılmış olduğu için Meryem'in göğsüne sıkıca bastırdığı küçük bir çocukmuş gibi görünüyordu. Amaia heykeli dikkatle inceledi, insanın vücudunun ondan talep ettiği doğal davranış biçimi bu olmalı diye düşündü, Jonan'ı yerde yatarken gördüğünde o da kendi içindeki, onu kucaklama ve kalbine doğru çekme isteğini bastırmak için çok uğraşmıştı. Gözlerine yaşlar dolunca güçlükle yutkunarak heykele sırtını döndü ve kendisini toparladı.

San Martín, Amaia'ya masasının arkasındaki koltuğu verdi. Onun yanında ne kadar rahatsız olduğu her halinden belli olan Clemos kadının karşısına oturdu. Amaia'dan hiç hoşlanmıyordu. Clemos bir kadının, patronu olmasından nefret eden o maço polislerdendi, bu erkekler şatonun kralı olmaktan çocukça bir zevk alıyorlardı. Amaia adama sert bakışlar atınca Clemos gözlerini kaçırıp notlarını okumaya başladı.

"Otopsi raporu hazır olduğunda size de bir kopyasını vereceğiz," diye başladı söze, "bu arada... Dedektif Yardımcısı

Etxaide'ye iki el ateş edilmiş, biri göğsüne, diğeri de yere düştükten sonra alnına isabet etmiş. Mermi kovanlarından birini bulduk, katilin diğerini aldığını düşünüyoruz, bir de parkelere isabet etmiş bir mermi bulduk. Doktor Hernandez cesetten bir mermi daha çıkardı. Cinayetin işlenme şekli ve kullanılan silah bunun bir kiralık katilin işi olduğuna işaret ediyor. Etxaide'nin evinde cinayet silahının aranması için birkaç polis memuru görevlendirdim, genellikle cinayet silahı atılan ilk şey olur, bazen çöp tenekesine bazen de lağıma atılır. Silahı bulmamız mümkün olmayabilir."

Clemos kafasını kaldırıp sözlerinin yarattığı etkiye baktıktan sonra notlarına geri döndü.

"Her şey kurbanın, katili önceden tanıdığına işaret ediyor, ya tanıyormuş ya da onun tehlikeli biri olduğunu düşünmemiş. Cesedin, salonun bir ucundaki pozisyonuna bakacak olursak, Etxaide katile kapıyı açmakla kalmamış, onu içeriye kadar davet de etmiş. Boğuşma izine rastlamadık. Bazı bilgisayarların ve fotoğraf malzemelerinin çalınmış olmasına rağmen Etxaide'nin cüzdanına ve değerli eşyalarına hiç dokunulmamış, dolayısıyla bunun soygun olmadığını düşünüyoruz."

"Jonan'ın kayıtlı silahına ne oldu?" diye sordu Montes.

"Kayıp. Biliyorsunuz bu da kiralık katillere özgü bir davranış. Birkaç yıl sonra silah başka bir olay yerinde karşımıza çıkarsa hiç şaşırmam. Temiz bir silahın değeri paha biçilmez."

Amaia ruhsuz bir şekilde dinliyordu.

"Şimdi bize Etxaide'nin ölmesini kimin istediğini, ona kin duyanların kimler olduğunu, hiç ölüm tehdidi alıp almadığını söylemeniz gerekiyor."

Montes ve Zabalza başlarını hayır der gibi salladılar.

"Jonan'ın biriyle kavga edebileceğini düşünemiyorum. Öyle biri değildi," dedi Montes.

"Hangi vakalarda çalışıyordu? Belki bir şeyle itham edilmiştir ya da şüpheliler intikam almışlardır."

"Size bütün raporların birer kopyasını gönderdim," dedi Iriarte. "Basajaun vakasında suçlu vurularak öldü. Tarttalo vakasındaki ana şüpheli hapishanede kendi canına kıydı. Bir de kız arkadaşını öldürdükten sonra kendini öldürmeye çalışan şu Kolombiyalı var, yıllarca aile içi tacize maruz kaldıktan sonra uyuyan kocasını bıçaklayan altmış beş yaşında bir kadın var, bir de şu Dieietzki vakası var, hapishanedeyken rakiplerinden birinin öldürülmesini sağlayan Rus bir uyuşturucu kaçakçısı."

"Daha yeni bir soruşturma yok mu?"

"Esparza vakası var," diye devam etti Iriarte. "Dört aylık kızını öldürmekle suçlanan bir baba. O da hapishanede intihar etti."

"Cesetlerin sayısının arttığını duymuştum," dedi Clemos ve kendi ekibindekilerle bakışarak sırıttı.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Clemos!" dedi Montes sert bir sesle. "Yoksa..."

"Montes," diye araya girdi Amaia, "dedektifi rahat bırakalım. Eğer eline yeterince uzun bir ip verirsek kendini öldürebilir."

Clemos kadına tedirgin bakışlar atarak zorlukla yutkundu.

"Şaka yapmıştım."

"Şaka kaldıracak durumda değiliz," dedi Montes, adama sinirli sinirli bakarak.

"Pekâlâ," diye kaldığı yerden devam etti Clemos, "Elizondo'daki karakoldaki bilgisayarı lazım, bir de masasını ve özel eşyalarını aramak istiyoruz."

"Müsait bir zamanda uğrayın," dedi Iriarte.

Clemos sıkıntılı bir şekilde boğazını temizledi. "Bir de şu diğer şeyler var..."

"Nedir o diğer şeyler?" diye sordu Amaia.

"Polis olmasıyla ilgili olmayan şeyler."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Etxaide kanunsuz işlere bulaşmış olabilir mi? Uyuşturucu, silah..."

"Hayır. O olasılığı hemen eleyebilirsiniz."

"... Bir de homoseksüel olduğunu unutmamamız gerek."

Amaia başını yana eğdi ve gözlerini kısarak dikkatlice Clemos'un yüzüne baktı.

"Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin cinsel tercihlerinin bu vakanın çözülmesinde nasıl bir etkisi olduğunu anlayamadım."

"Şey," dedi Clemos, Amaia'yla göz göze gelmekten kaçınıp meslektaşlarına destek bekler gibi baktı. "Gay topluluğunda seks bazı karmaşık durumlara yol açabiliyor, bu bilinen bir gerçek ve şey... bazen fazlasıyla öfkeli davranabiliyorlar." Omuzlarını silkti.

"Dedektif Clemos," dedi Amaia, "yorumlara başlamadan önce zihninizi temizleyip gerçekleri yanlışlardan ayırmanız gerekiyor. Birincisi, katilin kiralık olabileceğine dair bir dizi ikna edici gerekçe sıraladıktan sonra şimdi gelmiş bunun bir aşk cinayeti olabileceğini söylüyorsunuz. İkincisi, gay topluluğundaki cinayet oranının heteroseksüeller arasındaki cinayet oranından daha yüksek olduğunu gösteren bir kanıt yok. Sizden hoşlanmıyorum Clemos ve bu soruşturmayı yürütmeye uygun olduğunuzu da sanmıyorum ama komiser soruşturmanın başına sizi getirdiği için benim bunu kabul etmem gerekecek. Ancak bu tip asılsız imalarda bulunmaya devam ederseniz, bu soruşturmadan alınmanızı sağlayacağıma emin olabilirsiniz."

Clemos yerinden kalktı.

"Pekâlâ, istediğiniz buysa öyle olsun. Ben sizinle nezaket icabı yüz yüze konuşmaya geldim. Bunları yazılı bir rapor olarak da gönderebilirdim ki bundan sonra tam olarak bunu yapacağım."

Amaia sert bir sesle "Güzel, yarın sabah ilk iş o raporu masamda görmek istiyorum," dediği anda Clemos odadan dışarı fırladı.

Amaia'nın ekibi sessizce birbirine bakarak masada oturmaya devam etti. Amaia gözlerini kapattı ve başını sağa sola salladı.

"Biliyorum, çok ileri gittim... Ama Jonan'ın nasıl biri olduğu veya kim olduğu konusunda en ufak bir fikirleri yok. O herifin densiz yorumlar yapıp durmasına daha fazla izin veremezdim."

"Özür dilemenize gerek yok, patron. Herifin gözünün ferini söndürmeme ramak kalmıştı," dedi Montes.

"Kendinizi onun yerine koyun," diye araya girdi Iriarte. Herkes sinirle dönüp ona baktı. "Henüz soruşturmanın çok başındayız, her şeyi hesaba katmak zorunda sonuçta."

"Bu konuda haklı olabilirsiniz, dedektif," dedi Montes çıkışır gibi, "Ama her şeyi bu kadar kitabına uygun yapıyor olması bazen sizin de midenizi bulandırmıyor mu?"

İki adam gözlerini birbirine dikmiş ve havadaki gerginlik somut bir hal almıştı. Amaia tam araya girecekken Doktor Hernandez yanında San Martín'le içeri girdi.

"Doktor San Martín olası sorularınıza cevap vermemi istediği için buradayım," dedi ve Clemos'un boşalttığı sandalyeye oturdu.

"Bize neler bulduğunuzu anlatabilir misiniz?" dedi Amaia.

Doktor Hernandez bir kalem çıkardı ve elindeki dosyadaki, üzerinde bir vücut şeması olan bir belgeden yararlanarak konuşmaya başladı.

"Dokuz milimetrelik bir tabancayla iki el ateş edilmiş, ilki göğse isabet edip adamınızı yere sererken aort damarını parçalayarak onun ağır bir iç kanama geçirmesine sebep olmuş. İkinci, yani onu öldüren atış alnına denk gelmiş, bu ikinci atış gereksizmiş çünkü zaten saniyeler içinde kan kaybından ölecekmiş. Boynuna saplanan ilk kurşun otopsi sırasında çıkarıldı, ikincisinde bir çıkış yarası vardı ve bu kurşun da olay yerinde bulundu. Ölüm katılığının hangi aşamada olduğuna bakılacak olursa ölüm saatinin yaklaşık olarak dün gece on ila on iki saatleri arasında olduğunu tahmin ediyoruz ama bunu kesin olarak kanıtlamak için test sonuçlarını beklememiz gerekecek."

"Peki, sizce ne olmuş?"

"Katiline kapıyı açmış ve onu içeriye oturmaya davet etmiş."

"Bunu düşünmenize sebep olan şey nedir?"

"İlk kurşunun izlediği yol. Kurşun, sanki saldırgan çömelmiş veya oturuyormuş gibi yukarıya doğru bir yol izlemiş. Şemaya bakarsanız göreceksiniz, köprücük kemiklerinin hemen altından giren kurşun boynuna kadar çıkıp oraya yerleşmiş. Eğer saldırgan ayakta duruyor olsaydı, kurşun sırtından çıkardı veya kürek kemiğine yerleşmiş olurdu ama biz onu kraniyumun, yani kafatasının hemen altında bulduk."

Amaia dikkatle şemayı inceledi.

"Siz de katilin yaklaşık olarak burada bir yerde oturduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi Amaia, Hernandez ve San Martín'e hitap ederek. Bu sırada da şemanın üzerindeki bir yeri gösterip parmağıyla bir çizgi çizti.

Amaia ekibine döndü: "Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin dairesinde çektiğiniz fotoğraflara bir bakayım."

Herkes cep telefonlarını masanın üzerine koydu, hepsinde odanın farklı açılardan çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı.

"Bu pek uymuyor. Katil kanepede oturuyor olsaydı onunla yüz yüze gelmezdi. Tabii sonrasında cesedin yerini değiştirmediyse."

"Ceset düştüğü yerde kalmış," dedi San Martín, "sonrasında yeri değiştirilmemiş."

"Peki, o halde mobilyaların yerini değiştirmiş olabilir mi?"

"Mobilyaların da yeri değiştirilmemiş," dedi Montes. "Ben birkaç ay önce evini ziyarete gitmiştim ve mobilyalar o zaman da bu şekilde düzenlenmişti."

"Peki, katil çok kısa boylu olabilir mi?" diye bir tahmin yürüttü Amaia.

"Sekiz dokuz yaşlarındaki bir çocuk boyunda mı? Hiç sanmıyorum."

"Belki de boğuşma olmuştur, Jonan katili yere itmiştir. Atışın neden daha aşağıdan yapıldığını açıklar bu," dedi Zabalza.

"Boğuşma olduğuna dair bir işarete de rastlamadık, ellerinde savunma yarası veya başka bir ize rastlanmadı, sadece saldırganı kapıya doğru itmiş olabilir."

Doktor Hernandez düşünceli gözlerle şemaya baktı.

"Siz bunun profesyonel bir katil tarafından yapıldığı konusunda Clemos'la aynı fikirde misiniz?" diye sordu Amaia.

Patolog, bakışlarını şemadan çekip boşluğa baktı.

"Olabilir... O olasılığı güçlendiren çok belirgin öğeler var ama bir yandan da şüphe uyandıran başka şeyler var. En basitinden, atışın aşağıdan yapılmış olması ve kurşunun izlediği tuhaf yol, bunlar kiralık katillerin çalışma yöntemine uymuyor. Sonra bir de ikinci kurşun var. Bu ölüm acısına son veren darbe olarak da nitelendirilebilir, katilin görevini yerine getirdiğine emin olma şekli ama dediğim gibi ilk atış her ne kadar ölümcül olsa da ölüm çok acı verici ve ıstıraplı olacaktı. O büyüklükte bir iç kanama ciğerlerinin iflas etmesine, özofagus ve trakeanın kanla dolmasına ve onun boğuluyormuş gibi acı çekerek ölmesine sebep olacaktı. Bu durumda ikinci kurşun onu çok büyük bir acıdan kurtarmış oldu. Merhametli sayılabilecek bir davranış."

"Şaka yapıyorsunuz!" diye haykırdı Montes. "Birini alnından vurmak ne zamandan beri merhametli bir davranış sayılıyor?"

"Kesinlikle gereksiz olmasına rağmen acıya son verme niyeti olduğunda."

"Ve siz sadece katil onu iki kez vurduğu için böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu Montes şüpheyle.

Doktor Hernandez dosyasından bir fotoğraf çıkardı. Bu, Jonan'ın yüzünün olay yerinde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Fotoğrafı masanın üzerine koyduğunda herkesin üzerini soğuk bir dalga gibi örten sessizliği duyabilecekti neredeyse.

"Hayır, onun gözlerini kapadığı için böyle düşünüyorum."

34

Elli dakikalık Elizondo yolculuğu en az iki saat sürmüştü. Kar küreme ve mıcır serpme makinaları yüzünden yollardaki sulu kar ve tuz tersine yağan yağmur gibi tekerleklerin altından yukarıya doğru sıçrıyordu. Kar durmuştu ama soğuk gece havası yolun kenarındaki beyaz yığınların bozulmadan kalmasına sebep olmuş, kara vuran ay ışığı yüzünden dağlardaki tekinsiz karanlık yerini turuncu bir ışıltıya bırakmış ve manzaranın üzerini dünya dışı bir ışıkla kaplamıştı. Bu nedenle bilinmeyen bir gezegenin yüzeyinde yol alıyorlarmış gibi görünüyordu.

Amaia'nın hoparlördeki cep telefonu çaldı. Amaia numaranın, Dupree'nin onu aradığı son numara olduğunu fark etti. Kesilmesinden korkarak telefonu hemen açtı ve yol kenarında arabayı çekebileceği bir yer aradı. Dörtlüleri yaktıktan sonra cevap verdi.

"Aloisius?"

"Baztán'da hava karardı mı, Dedektif Salazar?"

"Her zamankinden daha kara," diye cevap verdi Amaia.

"Başın sağ olsun, Amaia."

"Teşekkürler, Aloisius, sen nereden duydun?"

"İspanya'da öldürülen bir polis haberi çok çabuk yayılıyor."

"Ama ben senin..."

"Duyduğun her şeye inanma, dedektif. Nasılsın?"

Amaia derin bir iç çekti. "Kayboldum."

"Kaybolmadın, sadece korkuyorsun. Bu çok normal, henüz düşünecek fırsatın olmadı ama eninde sonunda –kaçınılmaz olarak– olacak, o zaman yolunu bulacaksın."

"Fakat nereden başlayacağımı bilemiyorum. Etrafımdaki her şey paramparça oldu. Neler olduğunu anlamıyorum."

"Bunu neden düşünüyorsun, Salazar? Hem iş hem de hayat tecrüben doğrultusunda, bazı şeylerin sebepsiz yere olduğunu düşünüyor olamazsın herhalde, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Bu kaosun içinde bir örüntü göremiyorum. Körmüşüm gibi hissediyorum," hıçkırmaya başladı, yanaklarından aşağıya yaşlar süzüldü. "Jonan'ın başına gelen... buna hâlâ inanamıyorum ve sen bunun arkasında bir sebep aramamı mı söylüyorsun?"

"Düşün."

"Tek yaptığım bu zaten ama bir cevap bulamıyorum."

"Cevapları, doğru soruları sorduğunda bulacaksın."

"Ah, Tanrı aşkına, Aloisius, şu anda en son ihtiyacım olan şey bir Ninja ustasının tavsiyeleri... Bana işe yarar bir şeyler söyle."

"Seni daha önce uyarmıştım. Yakınındaki biri senin düşündüğün gibi biri değil."

"Peki, kim bu insan?"

"Bunu sen bana söyleyeceksin."

"Eğer körsem, nasıl söyleyebilirim?"

"Kendi soruna kendin cevap verdin bile Salazar. Göremiyorsun, Salazar ama kör olmanın sebebi öyle olmak istemen. Biraz uzaklaş, perspektif kazan. En başa git. Yeniden başlat tuşuna bas, dedektif. Bütün bunların nerede başladığını hatırla. Bildiğin her şeyi unut ve en baştan başla."

Amaia bitkin bir şekilde içini çekti. "Bana yardım edecek misin?"

"Hep etmiyor muyum?"

Amaia hiç konuşmadan onu dinledi.

"Şeytan peşinde, *un mort sur vous*," dedi.

Amaia, "Aloisius, kızın babası hapishanede öldürülünce o dosya kapandı. Adamın karısı ifadesinde onu açıkça suçladı ama artık adam öldüğü için elimizde soruşturacak bir şey kalmadı," diye açıkladı, Yolanda Berrueta'nın hikâyesine veya Ainhoa'da olan olaylara hiç değinmeden.

"Sen nasıl diyorsan öyledir, dedektif."

"Teşekkürler, Aloisius."

"Biraz uyumaya çalış, yarın yepyeni bir gün."

Ön kapının hemen yanında duran bavullar onu tahmininden daha çok üzdü. Toplanmış ve ertesi günkü yolcukları için hazırlanmış olan James ve Ibai'ın bavulları içini korkunç bir kayıp hissiyle doldurdu.

James, Engrasi ve Ros, hep birlikte onun gelmesini beklemişlerdi. Ona sıkıca sarılmaları, elini sıkıca tutan eller, onu gerçekten seven ve onun için üzülen insanların samimi şefkati. Amaia hiçbir şey anlatmadı, hiç açıklama yapmadı, bütün öğleden sonrasını aynı kâbusu tekrar tekrar yaşayarak geçirmişti ve şimdi, bir anda içi tamamen boşalmış gibi hissediyordu. İnkâr tuzağına düşmek üzere olduğunun farkındaydı, bunu Jonan'ın cansız bedeni ayakucunda yatarken de deneyimlemişti, ölü arkadaşının cesedi yerde yatarken bile onun yüzünü hatırlamakta zorlanıyordu. Hafızası kör edici bir ışık huzmesi gibiydi ve bu... gerçeği, onun öldüğü, Jonan'ın öldüğü gerçeğini kabullenmesine engel oluyordu. Bunu düşünebiliyordu ama beyni inanmayı reddediyordu ve bu acımasız gerçekle yüzleşemeyecek kadar bitkin hissediyordu kendini. Bu yüzden merhametli ve canını çok fazla yakmayan o tuzağa kendi isteğiyle düştü.

Ailesinin kendi aralarındaki sohbetlerini dinlerken o gün ilk kez kederini unutup başka bir konuyu düşünmesi mümkün oldu.

Yatağa gitmeden önce Saint Collette hastanesini aradı. Yolanda Berrueta hayati tehlikeyi atlattığı için başka bir koğuşa alınmıştı.

James saatler önce uyanmış, Ibai'ın yumuşacık nefes alış verişlerini dinliyor ve onun yanında uyuyan bitkin karısını seyrediyordu. Çok ihtiyacı olan o uykuya nihayet dalmışken bile üzüntüsü yüzünden okunuyordu. James karısının inlediğini, ağladığını her duyuşunda yanağını okşamış, onu uzaktan teselli etmeye çalışmıştı ve birden karısının hep böyle olduğunu fark etmişti. Amaia'yla bir hayatı paylaşmak paralel evrenlerde yaşadıklarını kabul etmek anlamına geliyordu. O uyurken James uyanıktı, kendisi rüya görürken Amaia bekçilik yapıyordu. Sanki birbirlerine dokunmaları asla mümkün değilmiş gibi; dokunuşları, sözcükleri ve şefkatini sanki ona sadece uzaktan sunabilirmiş gibi. Ona karşı derin bir sevgi besliyor olmasına rağmen Amaia'nın bu sevgiyi, rüyasında gördüğü nazik bir kucaklamaymış gibi algıladığını biliyordu. Yanaklarından aşağıya doğru bir yaş süzüldü. Hislerinin etkisi altında eğilip karısının dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Amaia gözlerini açtı ve karşısında onu görünce gülümsedi.

"Ah, sevgilim!" Amaia kollarını kocasının boynuna doladı ve onu bir kez daha kazandı.

35

Amaia ve Engrasi erkenden kalkmışlardı, Amaia bütün vaktini son ana kadar Ibai'la geçirmeye can attığı için, halası da ona göz kulak olmak için. Engrasi, kucağındaki oğluna ne olduğu anlaşılmayan ninniler mırıldanarak evin içinde dolaşan yeğenini seyretti. Amaia'nın şarkılarının sözlerini duyamasa da onun çocuğa şefkatle sarılışından, mırıl mırıl sesinin yumuşacık ve çocuksu tınısından ve gözyaşları içindeki soluk yüzünde bir görünüp bir kaybolan ifadelerden bunların hüzünlü şarkılar olduğunu anlayabiliyordu. Yüzündeki ifade bir acı maskesinin çok derinlerinde gömülü kaldığı için bir daha asla gülümseyemeyecek gibi görünüyordu.

Öğlen saatlerinde bavulları arabaya yükledikten sonra Engrasi kapının eşiğinde durup kederli gözlerle onlara baktı. Amaia halasının elini tutup onu mutfağa götürdü.

"Bir şey mi oldu, halacığım?"

Engrasi omuz silkti, bu kırılgan hareket Amaia'yı hüzünlendirdi.

"Anlatsana."

"Sen bana bakma, tatlım. Burada olmana o kadar alıştım ki gittiğini görmek içimi acıtıyor, özellikle de son birkaç günde yaşadıklarımızdan sonra."

Amaia halasına sarıldı ve onun kar gibi bembeyaz saçlarından öptü.

"Korkuyorum, Amaia. Bunu söylememeliyim belki ama içimde kötü bir his var, sanki giderseniz bir daha geri dönemeyecekmişsiniz gibi hissediyorum.

"Hala, bu söylediklerini James duymasın sakın. Birazdan uçağa binecek, senin içgüdülerine güvendiğini biliyorsun."

"Ben bundan bahsetmiyorum."

"Neden bahsediyorsun o zaman?"

"Senden bahsediyorum, bu tamamen seninle ilgili."

Amaia halasına şefkatle baktı, halasının ağzından bu sözleri ne ilk ne de son kez duyuyordu. Aynı sözler dünyanın her yerinde, polislerin kocaları, karıları, anneleri, çocukları tarafından söyleniyordu... Fakat Jonan'ın ölümü her şeyi değiştirmişti.

"Dikkatli olacağım, hala, ben her zaman dikkatliyim. Başıma kötü bir şey gelmeyecek, söz veriyorum. İnan bana."

"Elbette," dedi Engrasi, kaygısı yatışmış gibi yaparak. "Şimdi git hadi, daha fazla beklemesinler."

Arabaya eşyaları yüklemek, havalimanına gitmek, terminale park etmek ve check-in'e kadar onlara eşlik etmek gibi bir ömür boyunca edindiği alışkanlıklar, kapıya ulaştıklarında Amaia'nın, Ibai'ı öpücüklere boğması ve sonra onu James'e uzatmasıyla bozulmuş oldu. Gidiyorlardı. Kocasına sarıldı ve gitmesine dayanamayacağını fark edince onu içinde büyüyen bir çaresizlikle öpmeye başladı. O anda hiç düşünmeden:

"Lütfen gitme," dedi.

James şaşkın gözlerle karısına baktı. "Sevgilim..."

"Lütfen gitme James, burada benimle kal."

James elindeki iki bileti, sanki değiştiremeyeceği gerçeklermiş gibi kadının suratına doğru salladı.

"Yapamam, Amaia. Sen neden bizimle gelmiyorsun?"

Başını kocasının göğsüne yasladı.

"Yapamam, yapamam," diye homurdandı ve kendini pat diye geri çekti. "Özür dilerim, neden böyle bir şey söyledim bilmiyorum. Birden çok zor geldi."

James karısına sarıldı ve uçuşları anons edilene kadar kısa bir süre daha o şekilde kaldılar. Amaia daha sonra, onların diğer yolcuların arasına karışıp güvenlik kapısına doğru yürümelerini izledi ve bir süre sonra onları gözden kaybetti.

Beloso polis karakolunun içinde geçici olarak küçük bir dua odası hazırlanmıştı. Bölge polislerinin yanı sıra, İçişleri Bakanlığı personeli de cenazenin yapılacağı katedrale gitmeden önce burayı ziyaret edecekti. Amaia merasim üniformasıyla, üzerinde Navarra bayrağı olan kapalı tabutun yanında duruyordu. Durduğu yerden, daha önce Ulusal Polis Günü'nde birkaç kez gördüğü, Jonan'ın ebeveynlerinin geldiğini gördü. Onları polis memurları karşıladı, Amaia meslektaşlarının onlara baş sağlığı dilediklerini gördü. Bu sırada kendisi fısıltılarla ve boğuk seslerle dolu bir ortamda kısılıp kalmıştı, buna dayanabileceğini sanmıyordu. Birisi onun yerini alınca bakan sekreteriyle konuşan anne babanın yanına gitti. Jonan'ın annesi Amaia'nın yanına gelip Amaia'nın –üniformasına uygun, siyah, deri eldivenlerin içindeki– ellerini tuttu. Amaia birkaç saniye kadar kadına sessizce baktıktan sonra gözlerindeki, onu kör edecek kadar iri gözyaşlarını fark etti. Bizimle aynı kederi paylaşan biriyle karşılaştığımızda olduğu gibi bu yaşlar o anda boşandı. Kadına yaklaşıp onu iki yanağından da öptü.

"Cenaze töreninden sonra eve birkaç arkadaşımızı davet ettik. Sizin de gelmenizi çok isterim. Üniformasız," diye ekledi kadın.

"Elbette," diye cevap verdi Amaia. Daha fazla konuşacak durumda olmadığı için ellerini çekti ve dua odasının anormal

ortamından kaçarak uzaklaştı. Son birkaç dakikadır cebindeki telefon titreşip duruyordu. Gelen mesajı okuduktan sonra üst kattaki cinayet masası ofisine çıkıp Clemos'u buldu.

"Tünaydın," dedi, oradaki herkesin kendisini cevap vermek zorunda hissedeceği kadar yüksek bir sesle.

"Tünaydın, patron," dedi Clemos ayağa kalkarak. "Rica etsem benimle gelebilir misiniz lütfen?" dedi, onu takip etmesi için bir işaret yaparak. "Sen de lütfen, Garrues," dedi kendi polislerinden birine hitaben.

Küçük ve boğucu bir odanın kapısını açtı. İçeride İçişleri'nden iki kişi vardı, Amaia onları önceki soruşturmalardan hatırlıyordu. Onlarla selamlaştı, masanın arkasındaki sandalyeye yerleşen Clemos'un karşısındaki, oturması için gösterilen yere oturmadı. Dünkü toplantıdan sonra bunun bir tür dengeyi yeniden sağlama girişimi olduğunu düşünüyordu. Clemos ona kimin patron olduğunu göstermeye çalışıyordu ama kadına seçme şansı vermekle hata etmişti çünkü kapalı bir yerde üstünlüğünü belirleyen şey nerede durduğundu.

Amaia sessizce dikilip ona baktı.

"Bir şey bulduk, bize bunun önemli bir şey olup olmadığını söyleyebileceğinizi umuyoruz," dedi, kendisine eşlik etmesini istediği polis memuruna bakarak. "Garrues, kendisi Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin polis bilgisayarını inceleyen Bilgi İşlem uzmanımız. Anladığımız kadarıyla Etxaide de bu konuda uzmanmış, bu konuda ondan sık sık tavsiye aldığınızı tahmin ediyorum."

"Her zaman," dedi Amaia.

Clemos'un gülümsediğini görünce içinde kabaran öfkeyi hissetti.

"Uzaktan erişim veya VPN'in ne demek olduğunu duymuş muydunuz?"

"Teknisyenlerin fiziksel olarak bir yerde bulunmalarına gerek olmadan bir ağa erişim sağlamalarına olanak tanıyan bir uygulama olduğunu sanıyorum."

"Siz Dedektif Yardımcısı Etxaide'den sizin bilgisayarınıza bu şekilde erişim sağlamasını istemiş miydiniz? Yaşadığınız bir sorunu çözmek için mesela?"

"Hayır, asla. Bir seferinde benim için bir e-posta adresi oluşturmasını istemiştim ama ben de yanındaydım. Sonrasında, onun tavsiyesiyle şifremi değiştirdim."

Garrues kendinden memnun bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

"Patron, Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin son bir ay içinde bilgisayarınıza yirmi kez girdiğini gördük."

"Bu mümkün değil," dedi Amaia.

"İki kez kontrol ettik: Dedektif Yardımcısı Etxaide *team viewer* adlı bir uzaktan bağlantı kullanarak e-postalarınıza, çeşitli dosyalarınıza girmiş ve bunlardan bazılarını kopyalamış. İşin ilginç yanı, bütün bunları muhtemelen karakoldayken yapmış çünkü bu uygulamanın kurulabilmesi için her iki bilgisayarın da açık olması gerekiyor ve ana bilgisayar işlemi kabul etmeden önce bir şifre istiyor. Bir sonraki soru şu: Dedektif Etxaide'nin iş bilgisayarınızı kullanmasına izin veriyor muydunuz?"

"Elbette, o benim yardımcımdı ve genellikle benim ofisimde çalışırdı ama onun bilgisayarıma dokunduğunu hiç görmedim."

İçişleri'nden gelen iki adam birbirlerine baktıktan sonra Clemos ve Garrues'e ofisten çıkmalarını işaret ettiler. Kapı kapandıktan sonra Amaia'nın oturmasını istediler. Amaia yine oturmadı.

"Dedektif, anladığımız kadarıyla birkaç gün önce bir kadının evini aramanız sırasında bir sorun yaşanmış, birinin kadını uyarmış olmasından şüphelenilmiş," dedi adamlardan biri.

Amaia tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki vazgeçti.

"Yine, anladığımız kadarıyla, Elizondo polis karakolundan, özellikle de ekibinizden birinin bu bilgiyi sızdırmış olmasından şüphelenmişsiniz."

"Evet," dedi Amaia. "Bunu kabul ediyorum, ilk başta böyle bir ihtimal olabileceğini düşünmüştüm. Fakat detaylı bir

araştırmadan sonra bu olasılığın mümkün olmadığını fark ettim. Adamlarıma güveniyorum."

"Kuşkusuz öyledir ama mesele şu ki bu arama emrinde," dedi adam, bilgisayardan çıkarılmış bir belgeye uzanarak, "özellikle bir dosyadan bahsediliyor ve bu dosya bahsi geçen kadın tarafından, sizin gelmenizden hemen önce 'bahar temizliği' adı altında yakılarak yok edilmiş. Sizi suçlamıyorum, dedektif, yerinizde olsam ben de şüphelenirdim."

"Evet, bunu kabul ettim zaten. Fakat bütün bunların Dedektif Yardımcısı Etxaide'yle ne ilgisi var?"

"Adamınız bir gece önce ve sabah ilk iş e-postalarınıza girmiş."

Amaia dudağını ısırdı ve kendini tutmaya çalıştı.

"Ancak bu arama emri gizli değilmiş," diye ekledi memur.

"Bakın, Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin bilgisayarıma neden girdiği konusunda en ufak bir fikrim yok ama bunun bir açıklaması olduğuna eminim. Böyle bir şeyi kazayla yapmış olabilir mi?"

"Bilgi İşlem uzmanı biraz önce, uzaktan erişimin sağlanabilmesi için bilgisayarınızdaki uygulamanın elle yüklenmiş olması gerektiğini ve şifreye ihtiyaç olduğunu söyledi, bunun kasıtlı olarak yapılmış olması gerekir."

"Belki e-postaya iliştirilemeyecek kadar büyük bir dosya göndermesi gerekmiştir, bazen böyle şeyler de oluyor," dedi Amaia son çare olarak. "Bana büyütülmüş birkaç fotoğraf göndermesini bekliyordum, belki de..."

İçişleri personeli başını sağa sola salladı.

"Adamlarınıza karşı gösterdiğiniz bağlılıktan çok etkilendim, Dedektif Salazar ama Dedektif Yardımcısı Etxaide son bir ay içinde bilgisayarınıza uzaktan yirmi kez girmiş, hem de sizin haberiniz olmadan. Gerçek bu. Yoksa siz mi ona izin vermiştiniz?"

Amaia başını sağa sola salladı. "Hayır, vermedim."

36

Jonan Etxaide sadece aile üyelerinin eşliğinde yakıldı. İsteği bu yöndeydi ve ailesi buna saygı gösterdi. Amaia, ilgileriyle Jonan'ın aşırı onurlu ve sakin ebeveynlerini mahcup eden şehrin siyasi ve dini temsilcilerinin önünde, Pamplona Piskoposu tarafından düzenlenen sonu gelmeyen cenaze töreni sırasında, Jonan'ın tabutunu görmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Tören sona erince katedralin içindeki tatsız havadan kurtulduğu için derin bir nefes aldı.

"Dedektif." Arkasından birinin ona seslendiğini duydu. Arkasını dönmeden seslenenin kim olduğunu anlamıştı, bu aksanı karıştırması mümkün değildi.

"Doktor Takchenko, Doktor González." Onları gördüğü için gerçekten çok sevinmişti. Kadın elini uzatıp tokalaşırken Amaia onun karakterinin gücünü ellerinde hissetti. Adam ona sarılarak başsağlığı diledi. Amaia beceriksiz hareketlerle adamın kollarından kurtuldu. Bu tür durumların gerektirdiği basmakalıp tepkiler onu hep rahatsız etmişti, gülümsemeye çalışarak, "Ne zaman geldiniz?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra, yollarda hâlâ kar olduğu için çok kolay olmadı..."

"Doğru," dedi Amaia. İki doktorun laboratuvarının olduğu, Aínsa'daki kalenin silahlarda dolu avlusunu ve Jonan'ın bu yerden ne kadar etkilendiğini hatırladı.

"Gece burada kalacaksınız herhalde...?"

"Evet, şehir merkezinde kalıyoruz. Doktor González yarın geri dönecek ama benim birkaç gün sonra burada bir konuşmam var, biraz mola veririz diye düşünmüştük. Bazen böyle şeyler insanı düşündürüyor," dedi, eliyle etrafı göstererek.

Amaia sessizce onları izliyordu, konuşma ona o kadar saçma geliyordu ki sanki hepsi anlamsız cümleler sarf etmek zorunda olan oyunculardı. Bu saçmalığın bir parçası olmak, sanki hiçbir şey olmamış gibi normal davranmak istemiyordu.

"İsterseniz telefon edin, birlikte bir öğle yemeği yiyelim."

"Çok isterim," dedi Amaia, kendini gülümsemeye zorlayarak.

Doktor Takchenko ona doğru eğildi. "Sanırım sizi bekleyen biri daha var."

Amaia sokağa doğru döndü, katedralin girişinin tam karşısına park etmiş resmi bir araba gördü. Sürücü koltuğundaki adam ona başıyla işaret ediyordu. Amaia arabaya yaklaşınca adam arabadan indi ve arabanın arka kapısını açtı. İçeride Peder Sarasola vardı. İlk şaşkınlığı geçince arkasını dönüp iki doktorla vedalaştı.

"Sizinle bu şartlar altında görüşmek zorunda kaldığım için üzgünüm, Dedektif Salazar. Bu çok büyük bir kayıp. Dedektif Yardımcısı Etxaide'yi çok az gördüm ama bana her zaman gelecek vadeden, parlak bir genç adam gibi gelmiştir."

"Öyleydi," dedi Amaia.

"Benimle kısa bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?"

Amaia arabaya binince şoför motoru çalıştırdı. Araba, cenaze törenine katılanlarla öğleden sonraki birahane sakinlerinin birbirine karıştığı şehrin tarihi bölgesindeki dar sokaklardan geçerken sessizce oturdular.

"Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin nasıl öldüğünü anlatabilir misiniz bana?"

Sarasola'nın bu sorusu onu şaşırtmıştı çünkü cinayetle ilgili bilinen her şey basına yansımıştı. Sarasola şehirde olan biten her şeyden haberdar olmayı kendine iş edinen bir insan olduğuna göre bu sorunun daha derin bir anlamı olmalıydı.

"Anlatabilirim," dedi Amaia tereddüt içinde, "ama önce neden sorduğunuzu öğrenmek istiyorum. Haberler basına sızdı ve Pamplona'da olan biten her şeyi bildiğinize eminim."

"Gazetelerde çıkanları okudum elbette," dedi. "Çeşitli 'arkadaşlarıma' da danıştım ama ben Dedektif Yardımcısı Etxaide'yi kimin öldürmüş olabileceği konusunda sizin fikrinizi merak ediyorum ve tabii bir de nedenini."

Sarasola'nın ilgisi Amaia'nın merakını uyandırmıştı ama kadın onun amacını öğrenmeden ona bilgi vermek istemiyordu. Kaçamak bir cevap verdi:

"Her şey çok hızlı oldu, soruşturma hâlâ devam ediyor ve soruşturmanın başka bir ekibe verildiğini bildiğinize eminim."

Sarasola alaycı bir şekilde güldü. "Resmi olarak."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Amaia.

"Demek istediğim şu, dedektif, soruşturmadan elinizi çektiğiniz bir an bile düşünmedim, dışarıdan nasıl görünürse görünsün."

"O zaman belki şu söylediğime inanırsınız, Peder, nereden başlayacağım konusunda en ufak bir fikrim yok."

Araba üniversitenin yakınındaki, iki yanı sıra sıra ağaçlarla dolu bulvardan geçiyordu. Şehir merkezinin aksine buradaki kar daha yeni yağmış gibi görünüyordu. Sarasola şoför camını tıklatınca adam birkaç metre ileride durdu. Sonra arabadan indi, paltosunu giydi, bir sigara yaktı ve dumanını sert bir şekilde üfleyerek yürümeye başladı. Sarasola koltuğunda dönüp Amaia'nın gözlerinin içine bakabileceği bir şekilde oturdu.

"Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin ölümünün, üzerinde çalıştığınız soruşturmayla bağlantılı olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Esparza vakasını mı diyorsunuz? Şüpheli kişi hapishanede öldürüldü, eminim siz de bunu biliyorsunuzdur. Başka bir iz üstünden gitmeye çalıştık ama o da bir yere çıkmadı."

Sarasola başını aşağı yukarı salladı. Amaia, Ainhoa'da yaşanan felaketlerin haberinin ona çoktan ulaşmış olduğunu tahmin etti.

"Dedektif, bana soruşturmayla ilgili anlatamayacağınız şeyler olduğunun farkındayım ama sakın beni hafife almayın. İkimiz de asıl önemli olanın Valentín Esparza değil, onun Doktor Berasategui'yle olan ilişkisi olduğunu biliyoruz."

"Bildiğimiz kadarıyla bu ilişki tesadüfiymiş. Bir görgü tanığımızın ifadesine göre Esparza, Berasategui'nin gönüllü çalışmalarından biri olan yas terapi grubuna katılmış. Berasategui'nin ele geçirdiğimiz belgelerinden hiçbirinde Esparza veya o gruba ait bir bağlantı bulamadık."

Sarasola içini çekti, ellerini dua edermiş gibi kenetledi.

"Elinizde bütün dosyalar yok."

Amaia inanamıyormuş gibi ağzı açık ona baktı. "Siz şimdi bana, soruşturmayla ilgisi olabilecek bazı bilgi ve gerçekleri bizden sakladığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Maalesef bunun sorumlusu ben değilim, dedektif. Ben daha büyük bir otoriteden emir alıyorum."

Amaia afallamış olarak adama baktı.

"Eğer bir şekilde bir gün bunu kamuoyuna açıklamaya karar verecek olursanız, bu konuşmayı sonuna kadar inkâr ederim ama Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin ölümünden sonra bazı şeyleri bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Cinayetinden," dedi Amaia sinirle. "Dedektif Yardımcısı Etxaide ölmedi, öldürüldü. Peki, bir cinayet soruşturması sırasında hangi bilginin gizli kalması gerektiğine nasıl oluyor da siz karar veriyorsunuz?"

"Sakin olun, dedektif. Bana inanmıyor olabilirsiniz ama ben sizin arkadaşınızım. Size yardım etmek için buradayım."

Amaia cevap vermemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve bekledi.

"Doktor Berasategui üzerinde çalıştığı her vakayla ilgili bilgileri içeren dosyalarını klinikte tutuyordu, buna Valentín Esparza dosyası da dahil."

"Nerede bu dosyalar? Sizin elinizde mi?"

"Hayır, bende değil. Doktor Berasategui tutuklandığında Vatikan'daki yüksek otorite sahibi kişiler bu vakayla ilgilenmeye başladılar. Son görüşmemizde size de bahsetmiştim, psikiyatri bilimi genellikle ilgi çekici vakaları tespit etmek için bir araç olarak kullanılabilir ve Katolik Kilisesi'nin en başından beri tek amacı buydu."

"Kötülük nüansı," dedi Amaia.

Sarasola kaşlarını kaldırıp doğrudan kadının gözlerinin içine baktı.

"Doktor Berasategui bu alanda önemli gelişmelere imza atmış, bunları bizden gizlediğini sonradan öğrendik. Soruşturma açılınca Vatikan, cinayet soruşturmasıyla ilgisi olmayan ama rahatsız edici içerikteki, halkın anlamakta zorlanacağı şeyler içeren dosyaları tuttu. Güvenlik gerekçesiyle bu belgeler Roma'ya götürüldü."

"Kanıtları çalarak suç işlediklerinin farkındasınızdır herhalde?"

Sarasola başını sağa sola salladı. "Kilisenin otoritesi bu alanda polisinkinden çok daha güçlüdür. İnanın bana, bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bu belgeler ülkeden, açılması kesinlikle yasak olan diplomatik çantayla çıkarıldı."

"Peki, bana bunu neden şimdi anlatıyorsunuz?"

Sarasola uzun bir süre dışarıyı seyretti. Amaia sessizce onun devam etmesini bekledi.

"Bu konuyu enine boyuna düşündüm ve bu konuda sizinle konuşmaya karar vermemin sebebi, beni en son klinikte ziyarete geldiğinizde sorduğunuz soru."

"Inguma hakkındaki mi?"

"Inguma hakkındaki, dedektif." Duraksadı ve sanki konuşup konuşmamakta hâlâ kararsızmış gibi parmağını dudaklarına

götürdü. "Son birkaç ay içinde Vatikan'ın, İspanya'da şeytan çıkarma töreni yapma izni olan sekiz papazı görevlendirdiğini biliyor musunuz? Bu bir tesadüf değil, Vatikan'ın yaptığı hiçbir şey tesadüf değildir. Kilise bir süredir, ülkenin çeşitli yerlerinde artan gruplar ve tarikatlar konusunda endişeli. Şu anda dört farklı kategoriden oluşan altmış sekiz grup var. A grubundakiler, nispeten halim selim topluluklar, bunlar üyelerini fiziksel olarak taciz etmedikleri gibi paralarını almaya da çalışmıyorlar. B ve C grupları mali, psikolojik ve fiziksel anlamda istismarcı gruplar. Kullandıkları yöntemlerden bazıları kadınları köle gibi kullanmak, fahişeliğe zorlamak; uyuşturucu, silah ve çocuk kaçakçılığı,. Sonra bir de D grubu var, bu grup B ve C'nin kötü özelliklerinin yanına bir de yeni bir boyut ekliyor. D grubu Satanistlerden oluşuyor, şiddete başvuruyor, cinayet işliyorlar, kâr elde etmek için değil de şeytana kurban vermek veya adak adamak için. Başlarındaki sahte peygamberlerden bazıları buraya göçmen olarak gelen ve gelirken yanlarında vudu, Santería gibi uygulamaları ve kendi ülkelerinde geleneksel olan bazı ritüelleri de getiren insanlar. Bazıları da ekonomik ve ahlaki krizlerin olduğu dönemde para kazanmak amacıyla insanların çaresizliğinden ve zengin olma arzusundan faydalanan kişiler.

Kilise, cemaatinin ihtiyaçlarına uyum sağlamayı başaramamış olmasının sorumluluğunun bir kısmını üstlenmek zorunda. Cemaatin birçoğu Tanrı'ya sırtını çevirdi, bunu görmek için hafta içi herhangi bir günde herhangi bir şehirdeki bir kiliseye girmeniz yeterli. Günümüzde insanlar kendilerini artık seküler, agnostik, hatta ateist olarak nitelendiriyorlar. Ve ben bundan daha gerçek dışı bir şey duymadım. Zamanın başlangıcından beri insanlar Tanrı'yı aradı çünkü Tanrı'yı aramak aynı zamanda insanın kendini aramasıdır. İnsan ruhani doğasını dışlayamaz, her ne kadar aksini iddia etse de eninde sonunda hayatına yön vermek, bir mutluluk formülü elde etmek, evrenin boş ve ölümün nihai oluşuna karşı kendini koruyabilmek için bir dogma, doktrin veya

varoluşsal bir sistem bulmak zorundadır. Bu insanlar ister ateist olsunlar, ister Santería dinine mensup olsunlar, ister bir tarikatın veya bir kesimin üyesi veya müşterisi olsunlar, bütün insanlar aynı şeyi ister: mükemmel ve ahenkli bir yaşam sürmek. Öyle ya da böyle aradıkları şey bir tür saflık, korunma ve onları dünyadaki tehlikelere karşı koruyacak güvenlikli bir formüldür. İnsanların çoğu hayatlarını tek bir kişiye zarar vermeden geçirir ama yaptıkları araştırmaların sonunda zaman zaman kötülüğün eline düşerler. Onları tedavisi olmayan hastalıklarından kurtaracağına; onlara iş, para, işyeri, bir yuva, gerçek veya hayali düşmanlarından korunma sağlayacağına ve bunu Kilise'nin empoze ettiği kısıtlamalar olmadan yapacağına söz veren tarikatların eline düşerler. İmrenmek, kıskanmak, her ne pahasına olursa olsun elde etmek, açgözlülüğe, öfkeye, intikama teslim olmak iyidir, bu tür duygular insanın içindeki en temel dürtüler için bir oyun alanı sağlar."

Amaia, Sarasola'yı dinledi ama gittikçe sabırsızlanıyordu.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, peder ama bunun Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin ölümüyle ne ilgisi var?"

"Muhtemelen yok," dedi peder. "Fakat saygıdeğer bir psikiyatrist, klinik ekibimin bir üyesi, insanları bir dizi şeytani suça azmettirdi. Berasategui eylemlerini uzun bir süre boyunca planlayıp uyguladı. *Tarttalo* cinayetlerinin on yıl öncesine dayandığını biliyorum. Berasategui o sıralarda üniversiteden mezun olmuş olmalı."

Amaia araya girmemek ve soru sormamak için kendini zor tutarak onu dinledi.

"Yürüttüğünüz soruşturmanın beni endişelendirmesinde şaşılacak bir taraf var mı? Önce bana gelip insanları uykularında öldüren bir cinle ilgili fikrimi alıyorsunuz, sonra Berasategui'nin hem kendi kızını öldüren Esparza'yla hem de aynı şeyi sizin oğlunuza yapmak isteyen annenizle bağlantılı olduğu ortaya çıkıyor. Şimdi de bu soruşturmada görevli olan dedektiflerden biri yaşamını yitiriyor."

Sonra sustu, kadının konuşmasını bekliyordu. Amaia ikiz kız kardeşinin boş tabutunu düşündü, bu konuyu açıp açınamayı tartı kafasında.

"Peder Sarasola," dedi en sonunda. "Peki, söylediğiniz her şeye rağmen ben neden hâlâ benden bir şeyi sakladığınız hissine kapılıyorum?"

Sarasola başını aşağı yukarı salladıktan sonra devam etti: "Siz de farkındasınızdır ki Navarra her zaman için önemli bir yer olmuştur. Azizlerin mekânı ve Kilise'nin kalesidir ve belki de sırf bu iki sebep yüzünden yüzyıllar boyunca şeytani güçlerin varlığı da hiç eksik olmamıştır. Ben sadece Engizisyonun yaptıklarından, cadı doktorlardan ve şifacılardan bahsetmiyorum. Bize iletilen efsanelere ilham kaynağı olan acımasız suçlardan bahsediyorum. İnsan kurban etmek gibi büyücülük ve satanist inançlar geçmişte yaşanıp bitmiş şeyler değil. Üç yıl önce bir adam yanında avukatıyla Madrid karakoluna girdi, hissettiği vicdan azabına daha fazla dayanamayacağını ve bir itirafta bulunmak istediğini söyledi. Polise, 1979 yılında, Lesaka'nın Navarra belediyesindeki bir çiftlik evinde faaliyetlerini yürüten bir tarikatın kurucu üyelerinden biri olduğunu söyledi."

Amaia bu ismi duyunca kulaklarını dört açtı, Elena Ochoa'yla ilk buluşmaları geldi aklına.

"Tarikatın kendini psikolog veya psikiyatrist olarak tanıtan bir lideri varmış. Bu kişi o çiftlik evinde yaşamıyormuş ama evi düzenli olarak ziyaret ediyormuş. Adamın verdiği ifadeye göre, tarikattakiler geleneksel büyücülük yöntemlerini kullanarak çok eski varlıkları çağırıyorlarmış. Kendi deyimiyle, bu seremonilerde ve cadılar meclisinde hayvanları kurban ediyorlarmış, daha çok kuzu ve horozları, bir de kendilerini kana buladıkları, hatta bu kanın içildiği ritüeller, orgiler ve partiler düzenliyorlarmış. Bu kişi tarikata katıldıktan birkaç ay sonra üye çiftlerden birinin bir kız çocuğu olmuş. Tanığın ifadesine göre anne ve baba en üst mertebe kurban olarak kızlarını tarikata vermiş. Satanik

bir törenle şeytana kurban edildiği sırada kız daha birkaç günlükmüş. Tanık, kızı korkunç ve her türlü ahlâksızlığın yaşandığı bir törenle nasıl öldürdüklerini tüm ayrıntılarıyla anlatmış. Bundan kısa bir süre sonra tarikat dağılmış ve üyeleri ülkenin farklı yerlerine taşınmışlar. Bu kişilerin arasında avukatlar, doktorlar, hatta bir öğretmen bile varmış, birçoğunun kendi çocukları varmış. Bu soruşturmanın başında Pamplona'daki bir sulh yargıcı var."

"Bu imkânsız!" dedi Amaia. "Ben bu şehirde yürütülen bütün cinayet soruşturmalarını biliyorum."

"Dediğim gibi, bu tanığın ilk ifadesi Madrid'de alınmış. Dosyanın Pamplona'ya geçmesinin sebebi cinayetin Navarra'da işlenmiş olması. Bu soruşturmanın başındaki sulh yargıcı konunun hassas olmasını ve ayrıntıların basına sızması durumunda yaşanabilecek tepkileri göz önünde bulundurarak bu vakayla ilgili gizlilik kararı çıkarmış. Her şeyden öte, bu vakayı ihbar eden kişinin can güvenliği de söz konusuymuş. Bu kişi şu anda hem polis hem de Kilise'nin koruması altında."

Amaia hayretler içinde dinliyordu. Sarasola ona kendini tam bir çaylak gibi hissettirmişti. Hakkında hiçbir şey duymadığı bir soruşturmanın varlığından nasıl haberi olabilirdi ki? Gözünün önüne bazı görüntüler akın etti: üzerinde eski püskü kıyafetlerle Argi Beltz ve Lau Haizeta arasındaki tarlada emekleyen, daha yeni yeni yürümeye başlamış küçük bir kız; geceleri bu toplantılara katılmak için evden kaçan öz annesi; ona ninniler söylerken ağlayan *Amatxi* Juanita; Fina Hidalgo'nun imha ettiği ölüm belgeleri ve yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ona uzattığı bir avuç dolusu ceviz; ikiz kız kardeşinin, içinde bir torba dışında başka hiçbir şey olmayan mezarı; cenaze evinin dışında, yerdeki sırt çantasından görünen siyah, ipek gibi saçlar; Elena Ochoa'nın bir kan gölünün ortasındaki cesedi, henüz soğumamış cesedinden çıkan ceviz kabukları ve ölüm kokusu.

"Çocuğun cesedini buldular mı?" diye fısıldadı.

"Hayır. Tanık cesede ne olduğunu, ormana ya da başka bir yere gömüp gömmediklerini bilmiyor. Tek bildiği cesedi götürdükleri."

Eski bir projektörden çıkıyormuş gibi zihninde belirmeye devam eden görüntüleri zihninden uzaklaştırmak için çok uğraştı. Kafasını toplamaya çalışırken Sarasola'ya baktı.

"Ben bununla neredeyse birebir aynı, Baztán'daki bir çiftlik evinde geçen başka bir olay biliyorum. Anne baba çok geçerli bir mazeret uydurdukları için cinayet soruşturması açılmamış bile."

"Evet," dedi peder. "Berasategui'nin yas gruplarının toplandığı çiftlikte, o da küçük bir kızdı ve sene olarak..."

"Benim doğduğum seneydi," diye Sarasola'nın cümlesini tamamladı Amaia.

37

Jonan'ın anne babası çatı katında minik bir dairede oturuyorlardı. Metrekarenin az oluşunu telafi etmek ister gibi teras evi çepeçevre sarıyordu. Teras karanlık, beyazlığın ortasında ışıl ışıl aydınlatılmış şehre bakıyordu ve kar artık erimeye başlamış olmasına rağmen terastakiler bozulmamış olarak duruyordu. Fonda hafif bir müzik sesi vardı, Amaia genç bir kadının kendisine uzattığı bir kadeh viskiyi tek kelime etmeden kafasına dikti. Jonan'ın anne babasının etrafı, yanlarından bir saniye bile ayrılmayan akrabalarıyla sarılıydı. Baba kolunu karısının omzuna atmıştı, karısı da arada sırada, kocasına tamamen güvendiğini belli eden samimi bir hareketle başını onun göğsüne yaslıyordu. Gelenlerin çoğu gençti. Amaia ne ummuştu ki? Jonan'ın annesi, bunun arkadaşları arasında bir toplantı olacağını söylemişti. Anne baba Amaia'yı görür görmez başlarıyla selamladılar, Amaia da kadehini masaya bırakıp yanlarına gitti. Jonan'ın annesi de babası da Amaia'ya sıkıca sarıldılar.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz, dedektif."

"Lütfen bana Amaia deyin," diye cevap verdi kadın.

"Tamam, Amaia," dedi anne, gülümseyerek. "Teşekkürler."

"Jonan size karşı büyük bir hayranlık ve saygı besliyordu," dedi baba, soğukkanlı bir şekilde.

İçişleri personelinin sözleri geldi Amaia'nın aklına: "Bilgisayarınızı kullanmak için izni var mıydı?"

"Ben de oğlunuza karşı büyük bir hayranlık ve saygı besliyordum," dedi, içinde az da olsa bir değersizlik ve vefasızlık duygusuyla. Yanlarına başka biri geldiği an fırsattan istifade mutfağa kaçtı ve kadehlere viski dolduran aynı genç kadını gördü. Kadehlerden birini aldı, kafasına dikti ve alev gibi yanan sıvının boğazından boş midesine doğru inişini hissetti. Sarasola'yla yaptığı konuşma onu yormuştu. Daha sonra, tüm korku ve güvensizliklerinden kurtulabilmek ümidiyle Mercaderes'teki evlerine gitmiş ama orada Amerika'ya giden ailesinden geriye kalan boşluk, karanlık, fazlasıyla büyük odalar, yüksek tavanlı odalarda yankılanan ayak sesleri, sevgili oğlunun eşyaları ve gizliden gizliye hissedilen James'in varlığı dışında bir şey bulamamıştı. İçinde olmayan şeylerin ağırlığıyla yüklü boş evde yürürken evin bütün ışıklarını açtığı an oraya gittiğine pişman olmuştu. Yatak odasındaki aynanın önünde üzerindeki kıyafetleri çıkarıp merasim üniformasını yatağın üzerine koymuştu. Dalgın dalgın, ödül törenlerinde giydiği ama o günden itibaren sonsuza kadar onun için sadece bir cenaze kıyafeti olarak kalacak kırmızı ceketine bakmıştı. Üzerine bir kot pantolon, beyaz gömlek ve siyah bir kazak giydikten sonra buzlu kaldırımlarda düşüp boynunu kırmamak için ayağına rahat bir bot giymişti. Saçındaki tokayı çıkarıp saçlarını tararken bir yandan da Sarasola'yla yaptıkları konuşmayı düşünmüştü. Büyücülük, kurban edilen bebekler, boş tabutlar, Vatikan, Berasategui'nin haciz konan dosyaları, patlatılan Tremond-Berrueta mezarı ve bir kan gölünün ortasında yatan Jonan'ın cesedi. İçişleri'nin şüphelerini hatırlayınca bir an Sarasola'nın, Jonan'ın ölümünün bütün bu olanlarla bir bağlantısının olmasıyla ilgili teorisi onu bir parça teselli bile etmişti neredeyse. Fakat yine de aklına getirmek istemediği bir olasılık vardı...

Elindeki saç fırçasını bırakıp banyoya koşmuştu. Saçlarını yüzünden çekip tuvalete eğilip kusmuştu. Mide bulantısı geçince, kustuğu için sulanan gözleriyle aynadaki şekli bozuk görüntüsüne bakmıştı. Musluğu açmış, yüzünü yıkamış, dişlerini fırçalamıştı.

"Bu mümkün olamaz," demişti aynadaki görüntüsüne. Sonra da onu çepeçevre kıstırıp boğacakmış gibi hissetmesine sebep olan evden çıkmıştı...

İkinci viskinin yatıştırıcı etkisi yüzünden kendini nispeten de olsa, günlerdir olmadığı kadar normal hissediyordu. Salona geri döndüğünde Montes ve Zabalza'nın gelmiş olduklarını gördü, Etxaide'nin anne babasıyla konuşuyorlardı. Iriarte kadını bir kenara çekti.

"Ne düşünüyorsun?" Amaia onun İçişleri'ndekilerin ileri sürdükleri teoriden bahsettiğini biliyordu, demek ki daha önce kendi aralarında konuşmuşlardı bu konuyu.

"Bence yanılıyorlar, Iriarte. Ben yanılmış olmalarını istiyorum," dedi, alçak sesle.

"Ben de öyle," dedi Iriarte. "Fakat bir yandan da çok mantıklı, eğer o gün bilgisayarınıza girdiyse arama emrini de görmüştür."

"Olmayabilir de, belki bilgisayara girmesinin başka bir sebebi vardı."

"Sizin izniniz olmadan?"

"Tanrı Aşkına! Benim attığım her adımdan haberi vardı, iznime ihtiyacı yoktu."

"Kişisel e-postalarınıza bakmak için bile mi?"

"Yeter!" dedi Amaia, kısık sesle, sonra da bakışlarını etrafta gezdirdi ve ekledi: "Benim kafam da en az seninki kadar karışık ama şu anda arkadaşımız için buradayız. Bu konuyu yarın konuşalım."

Iriarte genç kadının odada dolaştırdığı bardaklardan birini aldı ve odanın ortasına doğru yürümeye başladı. O gidince yerine Montes geldi.

"Ben inanmıyorum," dedi. "Tamam, bilgisayarınıza girmiş, gerçekleri inkâr edemeyiz ama... Bilgisayar konusunda nasıl olduğunu biliyoruz, belki bir virüs programı ya da ona benzer bir şey kurmak istemiştir," dedi, olayı hafife almak ister gibi.

Amaia, ikna olmamış gibi başını salladı. "Bu konuyu şimdi konuşmak istemiyorum."

"Sebebini anlayabiliyorum ama Iriarte'ye kızmayın, İçişleri'nin, canları sıkıldığında ne kadar ikna edici olabildiklerini siz de biliyorsunuz. Iriarte çok endişeli," dedi Montes, çenesiyle Iriarte'yi işaret ederek. "Hepimiz öyleyiz," diye ekledi, elinde hiç dokunulmamış içkisiyle sessizce oturup Zabalza'ya bakarak. Zabalza bu sırada Jonan'ın bir arkadaşının diğerlerine anlattığı anıları dinliyordu, belli ki Jonan'la ilgili çok güzel ve keyifli bir hatıraydı.

"Amaia!" Jonan'ın annesi onu yanına çağırdı. Amaia, kadının yanındaki genç adamı anında tanıdı. Jonan'ın yatak odasındaki fotoğraftaki adamdı bu. "Seni Jonan'ın partneri Marc'la tanıştırmak istiyorum."

Amaia elini uzattı, adamın yüzüne bakınca kederin esir aldığı bir adam gördü. Kırmızı ve şişmiş gözlerinden ağlamış olduğu belli oluyordu ama Marc'ın onunla tokalaşırken hiç de düşündüğü kadar kırılgan biri olmadığını fark etti. Marc, Jonan'ın annesinin yanında uzaklaşıp Amaia'yı bir kenara çekti.

"Marc," dedi Amaia özür diler gibi. "Hiç bilmiyordum. Çok utanıyorum ama Jonan'ın bir partneri olduğundan haberim yoktu."

"Endişelenmeyin. Mahremiyetine çok önem veren biriydi."

Amaia gülümsedi.

"Dışarı çıkalım mı?" dedi Marc, terası göstererek. Amaia montunu giydi ve birlikte ayaklarının altında eriyen karların olduğu terasa çıktılar. Parmaklıklara doğru yürüdüler ve bir süre sessizce içkilerini yudumlayıp dalgın dalgın şehrin ışıklarını seyrettiler.

"Bir yıl önce Barcelona'da tanıştık. Gelecek ay buraya taşınmayı planlıyordum, biliyor musunuz? Oysa işinden ayrılmayı kabul etseydi şimdiye kadar çoktan birlikte yaşıyor olurduk. En sonunda ben tayinimi istedim, neyse ki burada da bir şubemiz var... Şimdi de," dedi, ellerini çaresizce açarak, "ben buradayım ama o yok."

Amaia içinde kabaran öfkeyi hissetti, insanda koşma, haykırma ve asla veremeyeceği türden sözler vermesine sebep olan bir öfke.

"Dinle, Marc, sana yemin ederim, bunu yapan her kimse onu bulacağım."

Marc gözlerini kıstı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Ne fark eder ki? Bu onu bana geri getirmeyecek."

"Hayır," dedi Amaia. "Onu bize geri getirmeyecek."

Kabul etmekte direndiği bu katı gerçeğin ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Gözlerinden iri, yuvarlak gözyaşları akmaya başladı ve hıçkırırken tüm bedeni sarsıldı. Marc kadına sarıldı ve ikisi birden kendilerini hiç tutmadan ağlamaya başladılar, sarsılar sarsıla, içleri dışlarına çıkacakmış gibi, sadece kederli insanların tüm sinirlerini boşaltırcasına birlikte ağlayacağı gibi. Birbirlerine tutunarak o şekilde bir süre durdular, başkalarının ne düşüneceklerini umursamadan birbirlerinin kollarında, insanları birbirlerine bağlama veya birbirinden koparma gücüne sahip bir duygudaşlık içinde ağladılar.

"Sarhoş denizciler gibi görünüyor olmalıyız," dedi Marc bir süre sonra.

Amaia yüzünü eliyle silerek güldü ve ondan uzaklaşırken içkilerinin hâlâ ellerinde olduğunu fark etti. Sessizce kadeh kaldırarak içkilerini içtiler.

Marc tekrar şehrin ışıklarını seyretmeye başladı.

"Hani bir olay olduğu sırada ne anlama geldiğini anlayamaz ama olay bittikten sonra ne kadar bariz olduğunu görüp kendini aptal gibi hissedersin ya, hiç böyle bir hisse kapıldığın oldu mu?

Sanki kör gözlerle ve sorumsuzca bir mayın tarlasında dans ediyormuşsun gibi."

Amaia başını aşağı yukarı sallayınca birbirlerine suç ortağıymış gibi baktılar.

"Jonan biliyordu."

"Neyi biliyordu?" diye sordu Amaia.

"Hayatının tehlikede olduğunu. Daha doğrusu, tam olarak *bilmek* sayılmaz, şüpheleniyordu."

"Sana bir şey mi söyledi?" diye sordu Amaia, nabzı hızlanmıştı.

"Tam olarak söyledi diyemem. Dediğim gibi o sırada hiç anlamadığım şeyler yaptı ve söyledi, ben ancak şimdi bunların önemini fark ediyorum. Ayrıca meslektaşları kapıyı açtığı zaman silahının yanında olmadığını söylediler. Demek ki o an kendini tehlikede hissetmemiş. Fakat başına bir şey gelebileceğini düşünmüş olmalı ki size bir mesaj bırakmış."

"Bana mı," dedi Amaia, şaşkınlıkla.

"Yani tam olarak mesaj diyemem. İki hafta kadar önce bana sizin için bir şey hazırladığını söyledi, eğer ben veremezsem sen verir misin, demişti bana."

Amaia nefesini tuttu.

"Aman Tanrım! Sana ne verdi?"

Marc başını sağa sola salladı.

"Bana bir şey vermedi, bu yüzden o anda bir şey fark etmedim. Size bir sözcük iletmemi istedi."

"Bir sözcük mü?" diye tekrar etti Amaia, hayal kırıklığı içinde.

"Evet, bunu nasıl kullanacağınızı biliyormuşsunuz, öyle dedi."

"Hangi sözcük?"

"Adak."

"Adak. Bu kadar mı?"

"Adak ve Jonan'ın numarası. Başka bir şey yok."

"Emin misin? İçeriği hatırlıyor musun, o sırada hangi konuda konuşuyordunuz? Belki öncesinde sana bir şey söylemiştir?"

"Hayır, tüm söylediği bu kadar, sizin için bir şey hazırlıyormuş ve bunu o size ulaştıramazsa benim bu 'adak' kelimesini hatırlamam gerekiyormuş, bir de numarasını."

Amaia kaçarcasına çıktı evden ya da ona öyle geldi. Sadece Marc'la ve Jonan'ın anne babasıyla vedalaştı. Terastaki ağlama nöbetlerinden sonra titriyordu ve bitkindi, kendini biraz olsun rahatlamış gibi hissetmesine rağmen bunun kısa süreli olduğunu biliyordu. Daireden çıkarken Dedektif Yardımcısı Zabalza'nın, elinde hiç dokunmadığı içkisiyle hâlâ Jonan'ın arkadaşlarının yanında oturmaya devam ettiğini fark etti. Fakat artık biraz daha rahatlamış görünüyordu ve yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. Zabalza onun, Jonan'ın dairesine girmesini engellemeye çalışmasının ardından iki kelime bile konuşmamışlardı.

Zemin kata asansörle inerken aynadaki sarı benizli yüzünü seyretti. Gözleri bir parça kırmızıydı, hepsi bu. Keşke Iriarte'nin gözünün altındaki morluklar veya Zabalza'nın beti benzi atmış yüzü onda da olsaydı. Üzüntüsünü göstermek, ağlamak, kendini bir kez olsun rahat bırakabilmek istiyordu. Kapı eşiğinde durup paltosunun düğmelerini iliklediı, sonra sokağın iki tarafını da kontrol ederek nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kaldırımların su birikintileriyle dolmasına sebep olan, sulu ve ağır bir süreçte eriyen, kirli kar yığınlarına kaşlarını çatarak baktı, bu şehirle ilgili nefret ettiği tek şey buydu.

Elizondo'da yağmur yağdığında veya kar ve buzlar eridiğinde su nereye gideceğini biliyordu. Küçükken, yağmur durduktan sonra dışarı çıkmayı; binaların saçaklarından damlayan, kaldırım taşlarının arasından akan, ıslak yaprakların üzerinden kayıp siyah ağaç gövdelerinden aşağıya doğru inen ve tekrar nehre dönen suyun sesini dinlemeyi seviyordu. Nehir, çocuklarını bir zamanlar doğdukları o eski çağlara ait akıntıya katılmaya davet eden çok uzak ve ezeli bir varlık gibiydi. Islak zemin bulutların arasından süzülen ışıkla parlar, su nehre doğru akarken her bir

damlası gümüş gibi ışıldardı . Fakat burada suyun annesi yoktu, su nereye gideceğini bilmediği için sokaklara kan gibi sızıyordu.

Bir barın dışında birbirlerine sokulup sigara içen bir grup insan gördü ve içeri giren başka bir gruptaki bir kişiyi tanıdığını düşündü. Sonra birinin ona seslendiğini duydu, Markina'nın sesini hemen tanıdı ve şaşkınlıkla arkasına döndü. Markina, Amaia'nın biraz önce çıktığı apartmanın önüne park ettiği arabasından çıkmış ona doğru yürüyordu. Amaia onu cenaze için gelen misafirlerin arasında da görmüştü ama şu anda daha farklı, nedense daha genç görünüyordu. Üzerinde kot pantolon ve bir denizci kabanı vardı. Amaia yolun ortasında durdu ve Markina'nın yanına gelmesini bekledi.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu ve anında sorduğuna pişman oldu.

"Seni bekliyorum."

"Beni mi?"

Markina başını evet der gibi salladı. "Seninle konuşmak istiyordum ve buraya geleceğini biliyordum..."

"Keşke arasaydınız."

"Telefonda konuşmak istemedim," dedi ve neredeyse Amaia'ya dokunacağı kadar onun yanına yaklaştı. "Amaia, Jonan için çok üzgünüm, aranızda özel bir ilişki olduğunu biliyorum..."

Amaia bir anda duygusallaşıp dudağını ısırdı ve bakışlarını kaçırıp bulvarın ilerisindeki ışıklara baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Markina.

"Taksi bulmaya sanırım."

"Ben seni bırakabilirim," dedi Markina, arabasını işaret ederek. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Amaia duraksadı. Sonra, "Bir kadeh bir şey içmeye," dedi.

Markina karşıdaki barı gösterdi.

"... Hayır, burada olmaz," dedi, kısa bir süre önce içeri giren insanları düşünerek. En son istediği şey mahalle dedikodularına malzeme olmaktı ya da klişe başsağlığı dileklerine klişe cevaplar vermeye devam etmekti.

"Bunun için mükemmel bir yer biliyorum," dedi Markina, arabayı uzaktan kumandayla açarak.

Şehrin merkezindeki Tres Reyes Otel'in önüne geldiklerinde Amaia'nın ne kadar şaşırdığı yüzünden okunuyor olmalıydı.

"Hiç şaşırma, burada, şehirdeki en iyi cin toniklerin yapıldığı harika bir İngiliz barı var. Müşterileri genelde şehir dışından gelenler oluyor, bu da bir avantaj. Tek başıma içmek ve tanıdığım hiç kimseyi görmek istemediğim zamanlarda buraya geliyorum."

Markina haklıydı muhtemelen, Pamplona'da yaşadığı onca zaman boyunca otelin lobisinden içeri bir kez bile adım attığını hatırlamıyordu.

"Otel barlarının, ister kanunsuz olsun ister olmasın, iş anlaşmaları için geleneksel buluşma mekânları olduğunu siz de biliyorsunuzdur, dedektif, tabii bir de gizli buluşmalar için."

Salonun her yerine serpiştirilmiş alçak masaları görmezden geldi ve barın kenarındaki bir sıra tabureden birine, sırtını salona dönerek oturdu. İçerisi göze batmayacakları kadar kalabalıktı fakat bağırmadan konuşabilecekleri kadar sessiz değildi. Odanın diğer ucunda, hemen dikkatleri çekmeyen bir caz kuartet popüler melodiler çalıyordu. Barmen önlerine iki bardak altlığı koyduktan sonra içinde on on iki farklı kombinasyonun olduğu cin tonik menüsünü uzattı, Amaia menüyü Markina'ya verdi.

"Ben viskiyle devam edeceğim sanırım. Jonan'ın ailesinin evinde viski ikram etmişlerdi," diye açıkladı. "İçecek başka bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum. Tipik bir İrlanda cenaze evindeki gibi, güzel bir kız elinde tepsiyle içki dolaştırıyordu."

"İki viski olsun," dedi Markina barmene.

"Macallan," diye ekledi Amaia.

"Mükemmel bir seçim, hanımefendi" diye ekledi adam kibarca. "2010 yılında Sotheby'de, altmış dört yıllık bir Macallan'ın dört yüz bin altı yüz dolara satıldığını biliyor muydunuz?"

"O, bu değildir umarım," dedi Amaia espri yaparak, bir yandan da barmenin viskiyi iki kadehe boşaltmasını seyretti. Markina kadehleri aldı ve birini Amaia'ya uzattı.

"Hadi o zaman, İrlanda geleneğini devam ettirelim ve onun şerefine içelim."

Amaia kadehini kaldırdı ve viskisini içti, kendini aynı anda hem rahatlamış hem de kafası karışmış gibi hissediyordu. Bunun sebebinin kısmen Markina'nın yanında olması olduğunu biliyordu ve içinde bulunduğu kâbus bir yana, üzüntüsünün bir kısmının Markina'nın ona çok sinirli olmasından kaynaklandığını da kabul ediyordu. Onları bir şekilde birbirine bağlayan hassas bağlantıyı kaybettikleri, onu hayal kırıklığına uğrattığını ve yüzündeki o muhalif gülümsemeyi bir daha hiç göremeyeceğini düşünüp endişelenmişti. Markina ona eskiden gittiği bir İrlanda ölüyü uğurlama törenini anlatıyordu, merhumun yaşamını kutlayan insanları gördüğünde aynı anda hem üzülmüş hem de bundan çok etkilenmişti. Sonra bu törenin neden geleneksel olarak üç gün sürdüğünü açıklamaya başladı: Efsaneye göre, merhumun katalepsisi olup olmadığını veya ölü numarası yapıp yapmadığını anlamanın en iyi yoluydu bu çünkü üç gün boyunca tabutunun etrafında eğlenen arkadaşlarını dinleyen hiçbir İrlandalı tabutundan kalkmadan duramazdı. Çok eğlenceli bir hikâyeydi. Markina konuşurken Amaia kendini bir kez daha onun dudaklarının çevresindeki çizgiyi, dudaklarında kalan viskiyi yalayan dilinin ucunu, sesinin tınısını, kadehi saran ellerini düşünürken buldu...

"Senin viski içeceğini hiç düşünmezdim," dedi Markina.

"Otopsi yapılırken San Martín'in ofisinde bekledik. Doktor bir şişe viski çıkardı, herkes bir kadeh içti... Bilmiyorum, daha önce ölünün arkasından kadeh kaldırma geleneği üzerine hiç düşünmemiştim. Planlanmış bir şey değildi ama öyle yaptık. Sonrasında, bugün ailesinin evinde toplandığımızda biraz daha viski içtim. Bir şey var, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama inanılmaz rahatlatıcı bir tarafı var. İnsanın acısını yatıştırıyor ama aklın da başında," dedi, bir yudum daha alırken irkildi.

"Çok seviyormuşsun gibi görünmüyor."

"Sevmiyorum." Gülümsedi. "Sadece bana verdiği his hoşuma gidiyor. Ve İrlandalıların bu tadı neden ölümle özdeşleştirdiklerini anlıyorum. O alev alev her yudum tıpkı komünyona katılmak gibi, insanın içini temizliyor, iyileştiriyor." Bakışlarını yere indirdi ve birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Durup dururken ağlamaya başlamaktan nefret ediyordu, tam kontrolü ele geçirdiğini hissettiği sırada içindeki keder bir tsunami gibi yükseliyordu. Suları durdurmaya çalışırsa bu sefer de kendini boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Markina'nın elini elinin üzerinde hissetti. Elini sıkıca tutuşu, sıcak teni öyle bir manyetik etki oluşturdu ki ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve kendini hemen toparladı. Elini çekti ve hislerini belli etmeden kadehini alıp kafasına dikti. Markina barmene bir işaret yapınca barmen kucağında bir bebek gibi taşıdığı Macallan'la geri geldi.

"Her şey o kadar gerçek dışı geliyor ki. Mesela, bu gece birlikte içki içeceğimi düşündüğüm son insan sizsiniz," dedi Amaia, barmen gittikten sonra.

"Ne zaman benimle sizli bizli konuşmayı bırakıp bana sen demeye başlayacaksın?" dedi.

"Siz bana Salazar mı yoksa Amaia mı diyeceğinize karar verdiğinizde, hani sizi aptal durumuna düşüren Amaia var ya, işte o." Bu sitem hiç düşünmeden çıkmıştı ağzından. Yorgundu, belki de biraz sarhoş ama her şeyden öte rol yapacak durumda değildi. Fakat onun yüzündeki üzüntüyü görünce bu kadar açıksözlü davrandığı için anında pişman oldu.

"Amaia... Çok üzgünüm, ben..."

"Hayır," diye onun sözünü kesti Amaia. "Üzgün olması gereken benim. Gerçekten çok üzgünüm." Doğruca onun gözlerinin içine baktı. "Sadece Yargıç De Gouvenain'den ve benden şikâyetçi olmasından bahsetmiyorum, Yolanda Berrueta ve sizin adınıza da üzgünüm." Markina hiç kıpırdamadan oturmuş onu dinliyordu. "Siz bana güvendiniz, annenizi anlatıp içinizi

döktünüz ve bunun ne kadar zor bir şey olduğunu en iyi bilenlerden biri benim. De Gouvenain'e gitmemin sebebi gerçekten bir şey bulabileceğimizi sanmamdı. Sizin arkanızdan iş çevirmedim çünkü ben sadece kararsız olduğunuzu ve bu konuda aşırı hassas olduğunuzu sandım, gerçekten öyle olmanıza rağmen."

Markina kaşlarını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi.

Amaia'yı orada, o anda öpebilirdi.

"Benden kesin kanıt istiyordunuz, ben de bu kanıtı Ainhoa'daki mezarın içinde bulabilirim sandım. Şimdi anlıyorum ki yanılmışım ama yine de –ki bunu görmemi sağlayan kişi Jonan Etxaide'dir– Yargıç De Gouvenain elimizde yeterli delil olduğunu düşünmemiş olsaydı, o izni hayatta vermezdi."

"Bu artık çok geride kaldı, Amaia," diye fısıldadı Markina.

"Hayır, kalmadı. Eğer gerçekten de arkanızdan iş çevirdiğimi düşünüyorsanız, kalmadı."

"Öyle düşünmüyorum," dedi Markina.

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle," dedi adam, Amaia'ya beklediği o gülümsemeyle bakarak.

Amaia'yı büyüleyen Markina'nın gülümseyişindeki soğukkanlılıktı, direkt gözlerinin içine bakışı, sırf bu hareketin kendine özgü güzelliğiydi. Markina bu hareketi her seferinde yepyeni bir şekilde sergiliyordu ve Amaia buna rağmen bu hareketi en ince ayrıntısına kadar zihninde yeniden canlandırıyordu. Kaybetmekten korktuğu, kaybetmeyi göze alamadığı şeyin bu olduğunu fark etti. Tekrar Markina'nın dudaklarına baktı, sonra bakışlarını kadehine çevirdi ve kadehi dudaklarına götürürken bir yudum viskinin yerini kim bilir kaç kez bir öpücüğün aldığını düşündü.

Gecenin üçünde bardaki müzik susunca sarhoş olduğunu fark etti. Alkol, sakinleştirici bir merhem görevi görmüş, yaralarını sıcacık bir battaniye gibi sarmış, kalbini parçalayan o vahşi canavarları uykuya yatırmış ve bir meşe fıçının içinde on sekiz yıl

bekleyen bir büyüyle onları mağlup etmişti. Bunun kısa bir mola olduğunu, canavarlar uyandığında her şeyin tekrar başlayacağını biliyordu ama en azından birkaç saatliğine, ciğerlerindeki havayı emen, onu boğan bu ağırlıktan kurtulmuştu. Müşterilerin çoğu uzun süre önce gitmişlerdi. Gecenin büyük bir kısmını Jonan'dan bahsederek geçirdi. Aklına şefkatli şeyler getirmeye çalışıyor; Jonan'ın yerde, elleri kan gölünün içinde yatan halini, cansız yüzünü düşünmemeye çalışıyordu. İlk tanıştıkları günü, Amaia'nın saygısını nasıl kazandığını, cesetlere dokunurken ne kadar mızmız olduğunu, kriminal tarih konusundaki bilgisini hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Gözyaşları tekrar akmaya başladı, viskinin gevşettiği diliyle bir şeyler söylemeye çalışırken ağlamamak için kendini zorladı. Yine de, tecrübeli bir insan olduğu için kendini göstermeyecek bir şekilde, barın diğer ucunda bardakları parlatan barmene görünmemek için kafasını hafifçe yana çevirdi.

Markina onu sessizce dinliyor, gerekli yerlerde başını aşağı yukarı sallıyor, ara ara garsona bardaklarını doldurmasını işaret ediyor ama kendi içkisine hiç dokunmuyordu. Amaia çok daha sonra bar boyunca uzanan aynayı, çeşit çeşit viskinin kehribar renklerini aydınlatmak üzere stratejik noktalara yerleştirilmiş ışıkları, ışıl ışıl parlayan bardakları, tek tük konuşmaları ve Markina'nın gözlerini hatırlayacaktı. Zamanla her şeyin üzerine bir sis çöktü ve hafızası puslandı. Bardan çıkarlarken tekrar kar yağmaya başlamıştı ama kar taneleri donmuş yağmur damlaları gibi minik ve ıslaktı. Hayır, bunlar gül yaprakları kadar büyük, dünyanın durmasına sebep olacak kadar gerçek dışı görünen kar taneleri değildi. Başını kaldırıp sokak lambasına baktı. Döne döne aşağıya inip bir arı sürüsü gibi gözlerine batan kar tanelerini izlerken, yağan karın altında kalıp da hissettiği bu acıdan kurtulmayı ne kadar istediğini fark etti. Sonra, birdenbire, düşen kar taneleri onun kederinden beslenen, uykuya yatmış canavarları tekrar uyandırdı, artık inkâr etmek yeterli değildi. İşte o an, onları yatıştırmış olan kehribar rengi merhemin etkisi geçti ve aynı

canavarlar eskisinden çok daha şiddetli ve çok daha acımasız bir şekilde yeniden üzerine saldırdılar.

Markina arabasının yanında durmuş kadını seyrediyordu. Amaia sanki bir mucizeye tanıklık ediyormuş gibi seyrediyordu karı. Sokak lambasının altında durmuş, içinde bitmek tükenmek bilmeyen bir kederle ve dalgın gözlerle göğe bakıyordu. Bu sırada, tenine değdikleri anda suya dönen kar taneleri yüzünü ıslatıyordu. Markina hiç acele etmeden ağır ağır ona doğru yürüdü ve bekledi. Birkaç dakika sonra elini kadının omzuna koydu ve onu arabaya götürdü. Amaia yüzünü ona döndüğünde Markina kadının yüzünde erimiş karla karışık gözyaşlarını gördü. Adam onu teselli etmeyi teklif eder gibi kollarını açtı, Amaia kendini onun kollarına bıraktı, sanki şimdiye kadar aradığı yeri bulmuş gibiydi. Sonra kontrolsüz bir şekilde, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, boğulacakmış gibi nefes alırken artık kendinde değildi. Markina, Amaia'nın içini paramparça eden, dağılacakmış gibi sarsılmasına sebep olan kederi tutabilecekmiş gibi sımsıkı sarıldı ona. Ona sımsıkı sarıldı ve yenik düşmüşçesine ağlamasına izin verdi.

38

Hiçbir şey duyamıyordu. Dünya sağır edici, rüyadakine benzer bir sessizliğe gömülmüştü. Gözlerini açtı ve üzerine yağıp onu gömen iri, taze, ağır kar tanelerini gördü, Üzerine düşen kar yavaşlayan kalp atışları dışında her türlü sesi boğuyor, gözlerini, burnunu, ağzını kapatıyordu. Sonra çiğ hamurun o unlu ve topraksı tadını fark edince bunun kar olmadığını, onu hamur yoğurma teknesinin içine canlı canlı gömmek isteyen acımasız bir katilin, üzerine attığı beyaz un olduğunu fark etti.

"Ölmek istemiyorum," diye düşündü.

"Ölmek istemiyorum!" diye haykırdı ve rüyasındaki çığlık onu gerçek hayata geri döndürdü.

Gözlerini açmaya çalıştı ama ağlaya ağlaya uyuduğu için göz kapakları yapışmıştı. İçinde uyandığı odayı hatırlaması birkaç dakika sürdü. İçgüdüsel olarak, birinin açık bıraktığı stor perdenin bir katından içeri sızan ışığa doğru dönünce uzun beyaz bir tülün asılı olduğu, yere kadar uzanan bir pencere gördü. Oturmaya çalışınca başına saplanan keskin bir ağrı onu gerçeğe döndürdü. Başındaki zonklamanın geçmesini bekledi. Yorganı üzerinden attı, çıplak ayaklarını halıya basınca yatağın kenarında duran botları ve çorapları dışında tamamen giyinik olduğunu fark etti.

Gözlerini etrafta gezdirip tabancasını aradı ve komodinin üzerinde olduğunu görünce rahatladı. Yalpalayarak pencereye gitti, storu açınca odanın içine donuk sabah ışığı girdi. Üzerinde uyuduğu devasa yatak, odanın her yerini kaplıyordu. Yatağın iki yanında birer komodin vardı. Ayak ucunda da odanın loş ışığında ışıldayan, üzerinde büyük bir tablonun asılı olduğu, ağır ve antika bir mobilya vardı. Yatağa geri girdi ve ellerini kafasına yapışmış saçlarında gezdirirken bir önceki gece olanları hatırladı.

Daha önce hayatında hiç böyle ağladığını bilmiyordu, göğsü ve başı hâlâ ağrıyordu, sanki omurgasıyla göğüs kafesinin arasında bir çukur, açık bir yara vardı, akciğerlerindeki kesikten hem hava hem de ruhu uçup gidiyordu. Fakat umurunda değildi bu, göğsündeki keskin ağrıdan gurur duyuyordu. Markina'nın onu teselli ettiğini; hıçkıra hıçkıra ağlarken, evrene küfrederken ve kendisini korku içinde, her şeyin ortasında küçücük kalmış gibi tek başına hissederken ona sarıldığını hatırlıyordu. Yanındaydı. Ancak Markina'nın söylediği tek bir kelimeyi dahi hatırlamıyordu. Sadece ona sarılmış; ona hiç yalan söylemeden ve her şeyin yoluna gireceğini, geçeceğini, acısının dineceğini söyleyerek onu durdurmaya çalışmadan ağlamasına izin vermişti. Ona sarılışı kafasında o kadar canlıydı ki paramparça olan varlığını bir arada tutan, sıkı ve kaslı bedeninin verdiği hissi hatırlıyordu. Kokusunu, kalın yün paltosundan çıkan parfümünün, teninin ve saçının kokusunu hatırlıyordu. Dalgın dalgın elini bembeyaz yastıklara uzattı, yastıkları yüzüne tuttu. Özlemle onun kokusunu ve sıcaklığını içine çekmek; ona sarılan kollarının, bedeninin, gözyaşlarını görmesin diye çaresizce yüzünü adamın boynuna gömdüğü sırada saçını okşayan ellerinin verdiği hissi yeniden yaşayabilmek için kokuyu derin derin içine çekti.

Saatine baktı, saat neredeyse yedi olmuştu. Yastıkları yerine koydu, dün yaptığı yalapşap ama yastığın lekesiz yüzeyinde siyah bir iz bırakmaya yeten makyaja küfretti. Gece yattığı

kıyafetleri tekrar giyecek olmanın verdiği memnuniyetsizlikle hızlı bir duş aldı ve saçlarını kurutmadan yatak odasından çıktı.

Mutfak açık plandı ve perdesiz pencerelerin hepsi bahçeye bakıyordu. Bir önceki gün yağan kar yüzünden dümdüz olan koyu yeşil çimenlerin üzerindeki karlar, yağan yağmurda eriyordu. Markina mutfak tezgâhının yanındaki yüksek bir tabureye oturmuş kahve içiyor ve gazete okuyordu. Ayakları çıplaktı, üzerinde bir kot pantolon, düğmeleri yarıya kadar açık beyaz bir gömlek vardı ve onun da saçları ıslaktı. Kadını görünce gülümsedi, gazetesini katlayıp tezgâhın üzerine koydu.

"Günaydın, bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedi kadın ama sesi pek ikna edici değildi.

"Peki, başın nasıl?"

"Aspirinle halledilemeyecek bir şey değil."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu, gülümsemesi kaybolmuştu.

"Onların asla geçeceğini sanmıyorum. Zaten öyle de olmalı. Dün gece yanımda olduğunuz için size teşekkür ederim." Kadın konuşmaya devam ederken Markina başını sağa sola salladı. "Ayrıca... bana yatağınızı verdiğiniz için," diye ekledi, üzerinde yastık ve battaniye olan kanepeyi işaret ederek.

Markina sırıttı ve Amaia'ya yine içini, kendisinin bilmediği bir şeyi biliyor olduğu hissiyle dolduran bir şekilde baktı.

"Komik olan nedir?" diye sordu Amaia.

"Burada olmana seviniyorum," diye cevap verdi adam.

Amaia, sanki bu sözleri doğrulamak istiyormuş gibi çevresine baktı. Evet, oradaydı, onun yatağında yatmıştı ve onunla kahvaltı yapıyordu. Markina yarı çıplaktı ve saçları ıslaktı. Ama buna rağmen denklemde eksik olan bir şey vardı. İki eliyle sıkıca tuttuğu kahvesine bakarak gülümsedi.

"Bugün adliyeye gidecek misiniz?"

"Belki öğlene doğru. Evde okumam gereken bazı şeyler var," dedi, masanın üzerindeki kâğıt yığınını göstererek. "Peki sen?"

Amaia kısa bir an düşündü.

"Emin değilim. Artık sorumlusu olduğum bir soruşturma kalmadı, ben de biraz evrak işi yaparım herhalde, sonra da Jonan'ın soruşturmasında bir gelişme olup olmadığına bakarım."

"Sonra buraya geri gelebilirsin..." dedi Markina, dosdoğru kadının gözlerine bakarak. Gülümsemiyordu, sesinde hüzünlü bir tını vardı.

Amaia dikkatle ona baktı. Yarı açık gömleğinden, esmer teninin altındaki köprücük kemiği görünüyordu. Berberde tıraş edilmiş boynundan yanaklarına doğru çıkan kirli sakalı, her zaman genç görünen yüzü, gözleri, Amaia'ya çok çekici gelen keyifli kararlılığı. Onu arzuluyordu. Bu bir gecede olan bir şey değildi. Ne kadar çılgınca olursa olsun, Markina'nın onu baştan çıkarma girişimi işe yaramıştı, ona diğer her şeyi unutturacak kadar kafasının içine girmeyi başarmıştı.

"... Ya da gitmeyebilirim," dedi Amaia.

Markina başını sağa sola salladı. "Hayır."

Amaia bu tepkiye çok şaşırdı. Daha bir saniye önce, ona geri gelebileceğini söyleyen kendisiydi. Şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı.

Markina ona kararlı ama müşfik gözlerle baktı.

"Buraya geliş şeklin yüzünden diyorum," dedi. "Dün gece çok üzgündün. Konuşacak, arkadaşın için kadeh kaldıracak, omzunda ağlayacak, birlikte sarhoş olacak birine ihtiyacın vardı... Ve bugün, burada, benim evimdesin. Bunu ne kadar özlemle beklediğimi sana anlatamam. Ama bu şekilde olmaz. Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun, bunun değişmeyeceğini biliyorsun ama aramızda bir şey yaşanacaksa bunun kazara olmasını istemiyorum. Bu yüzden şimdi buradan gitmen gerek ve umarım geri gelirsin çünkü eğer olur da geri gelirsen kapıyı, bana geldiğini, burada olmanın bir tesadüf olmadığını bilerek açacağım."

Amaia nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Fincanını masanın üzerine koydu, bir sandalyenin arkasına asılmış olan paltosunu ve çantasını aldıktan sonra arkasını dönüp ona baktı. Adam onu

büyük bir ciddiyetle izliyordu ve gözlerinde yine aynı tuhaf kararlılık vardı, sanki kendisinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi. Amaia kapıyı arkasından kapattı, dış kapıdan sokağa giden taşlı patikadan yürürken nemli saçlarını dondurup bir kaska dönüştüren soğuk havayı hissetti. Bir taksi çevirdi, paltosunun düğmelerini ilikledi ve çantasının içini karıştırıp eldivenlerini bulduktan sonra onu arabasına doğru götüren taksinin içinde eldivenlerini taktı. Daha sonra, kargo araçları ve çocuklarını okula götüren anne babaların okulun önüne, iki sıra halinde park ettikleri araçlar yüzünden kilitlenmiş şehrin sokaklarında arabayla biraz dolaştı. Hepsine küfrederek çevre yolundan San Sebastián'a doğru gitmeye karar verdi.

Şehirden uzaklaştıkça kendini daha da kaybolmuş gibi hissetmeye başladı. Araba kullanmanın üzerinde sakinleştirici bir etki yaptığı günleri hatırladı. Güneş doğarken, aklında belirli bir yön olmaksızın arabasıyla yola düşerdi. Rahatça düşünebileceği bir yere varana, o çok özlediği huzur ve sükûnete kavuşana kadar uzağa giderdi. Fakat şu anda bu ona çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Bu sabah huzur yoktu. Isınmak için otobüs duraklarının tentelerinin altına sığınan yayalar, eriyen karın ve yağmurun oluşturduğu birikintilerden su sıçratan arabalara küfrediyorlardı. Otobanda da huzur yoktu. Çevre yolu tuz ve mıcıra bulanmış arabalardan geçilmiyordu. Artık direksiyondayken düşünemiyordu. Ne zaman düşünmeye ihtiyaç duysa, Jonan'dan arabayı kullanmasını istiyor ve yan koltukta oturup dalgın dalgın boşluğa bakıyordu.

Arabayı Zuasti akaryakıt istasyonuna çekti ve tek bir binaymış gibi görünen girişin yakınına park etti. İçerisinin sıcaklığı onu bir anda sardı. Bardakta sütlü kahve söyledi ve pencere kenarında bir masa bulup dağlardan aşağıya doğru yuvarlanarak inen sisi seyrederek kahvesinin, bardağı iki elinin arasında tutabileceği kadar soğumasını bekledi. Yağmur tıkır tıkır, binanın ortasına kadar yükselen camlara vuruyordu, kendini Alpler'deki

küçük bir köşkteymiş gibi hissetti. Çatıyı tutan metal kirişlere bakınca çatı kirişlerinin arasında kanat çırpan bir serçe gördü.

"Burada yaşıyor," dedi garson kız, kuşa baktığını görünce. "Onu kovmaya çalıştık ama çatı çok yüksek olduğu için çok zor oldu. Orada olmaktan hoşlanıyor galiba. Sanırım yuva yapıyor. Birkaç yıldır burada, benden daha uzun süredir. Etraf kalabalık değilken aşağıya inip yerdeki ekmek kırıntılarını gagalıyor."

Amaia garson kıza gülümsedi ama cevap vermedi, sohbet etmek istemiyordu. Bakışlarını bir kez daha serçeye çevirdi, akıllı bir yaratık mıydı yoksa tutuklu muydu? Pencereleri döven yağmur bir kez daha dikkatini çekti, camlardan yağ gibi kayan yağmur taneleri onu büyülüyordu. Düşünmek istiyordu: dosyayı, Jonan'ı, James'i... Fakat düşünebildiği tek şey oydu: onun çıplak ayakları, gömleğinin altından görünen teni, ağzı, gülümsemesi, ısrarı, hep daha fazlasını isteyişi. İçini çekti ve James'i aramaya karar verdi. Cep telefonunu çıkarırken Amerika'da saatin kaç olduğunu hesapladı, sabah üç olmuştu daha yeni. Sinirle telefonu masaya bıraktı ve gözlerini kapattı. Ne yapmak istediğini biliyordu, ne yapması gerektiğini o kadar iyi biliyordu ki. Kuralları o koyuyordu... Ama bu bir oyun değildi, bundan çok daha fazlasıydı, Markina daha azına razı olacak biri değildi. Bu arada kendini bir şüphe denizinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kahvesinin kalanını masaya bıraktı, yanına da birkaç bozuk para, sonra tekrar yağmura çıktı.

Bütün vücudu titriyordu. Gerilimin sırtındaki kasları sertleştirdiğini, sinir sisteminden bir elektrik akımı gibi geçerek parmak uçlarına akın ettiğini hissedebiliyordu. Sanki bu yakıcı enerjinin serbest kalabilmesi için tırnaklarının altında patlayacaklarmış gibi garip bir his içindeydi. Midesi düğüm düğüm olmuştu, ağzının içi kupkuruydu ve arabanın içindeki hava ciğerlerini doldurmaya yetmiyordu sanki. Markina'nın evinin önüne, girişi kapatacak şekilde park etti ve taş patikadan geri yürüdü, her adımda midesi biraz daha bulanıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi ve

kulaklarında atıyordu. Kararlılığına denk bir vicdan azabıyla zili çaldı ve kesik kesik nefes alarak onu boğacakmış gibi görünen stresini yatıştırmaya çalıştı. Markina kapıyı açtı, ayakları hâlâ çıplaktı, artık kurumuş olan saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu. Markina hiçbir şey söylemeden ona baktı, yüzünde o gizemli gülümseme vardı. Amaia da bir şey söylemedi ama soğuk elini havaya kaldırıp adamın ağzına, yumuşak ve sıcak dudaklarına dokundu. Sanki hayattaki tek amacı, kaderi ve dinlencesi dudaklarının kenarıymış gibi. Markina, sanki aralarındaki bağlantıyı kaybetmekten korkuyormuş gibi kadının elini kendi eline hapsetti ve onu eve doğru çektikten sonra kapıyı kapattı. Onun karşısında duruyordu, parmakları dudaklarında birkaç saniye bekledi, olanlar için mantıklı bir açıklama yapmasına yardım edecek sözcükleri aradı ama o anda söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını, yabancı biri olarak hiç kimseyle paylaşamadığı bambaşka bir sese, bambaşka bir dile teslim olması gerektiğini biliyordu. Elini dudaklarından çekince adamın gözlerinde kendini gördü, o gözler de ona aynı korkuyla, aynı heyecanla bakıyordu. İleriye doğru cesur bir adım attı ve bedenleri birleşti, gözlerini kapadığında adam da ona titreyerek sarıldı.

Kafasını kaldırıp ona baktığında bu adamı sevebileceğini biliyordu...

Üzerindeki ıslak paltoyu çıkardı ve onu yatak odasına doğru sürükledi. İçeride, ancak ağır mobilyaların dış hatlarının görünmesine yetecek derecede loş bir ışık vardı. Amaia storu açınca bulutlarla kaplı gökyüzü odanın içini aydınlattı. Markina yatağın kenarında durmuş, yüzünde onu çıldırtan bir ifadeyle ona bakıyordu ama gülümsemiyordu. Amaia da gülümsemiyordu. Amaia'nın yüzünden, karşısında eşitinin olduğunu bilmenin verdiği huzursuzluk okunuyordu. Onu ele geçiren yeni bir ıstırabın etkisiyle Markina'ya bakarak yanına gitti. Beceriksiz hareketlerle onu okşadı, onda kendini görünce gözü korktu çünkü orada olmasının sebebini biliyordu artık. Hayatında ilk kez kendisini

olduğu gibi ortaya koyabilecekti, bu sefer sadece kıyafetlerini değil, varoluşunun utanç verici yükünü de üzerinden çıkaracaktı ve bunu yaparken onda kendini gördü, sanki aynaya bakıyordu. Daha önce hiç kimseyi bu şekilde arzulamadığını, bir erkeğin etini, tükürüğünü, tenini, dilini, cinsel organını hiç böylesine bir özlemle deneyimlemediğini biliyordu. Daha önce hiçbir erkeğin kemiklerini, saçını, dişlerini, omuzlarının yuvarlaklığını, üzerine binen kalçalarının sertliğini, sırtının mükemmel kıvrımını, elleriyle tutup göğüslerine, kasıklarına doğru çektiği dağınık saçlarının yumuşaklığını bu kadar arzulamadığını biliyordu. Ondan önce başka bir erkek olmamıştı hayatında. O gün arzulamak için doğmuştu, birdenbire yeni bir dil keşfetmişti. Yeni, hayat kadar gerekli, coşkulu, yaratıcı bir dil ve bu dili konuşabiliyordu, dilinin bu yeni lisanda uzmanlaşmak için harcadığı çabayı hissedebiliyordu. Sonra susuyor, konuşma sırası ona geçiyordu, onun o güçlü ellerini etine geçirişini, kalçalarından tutuşunu, içine girişindeki zindeliği hissedebiliyordu. Kendinden emin hareketlerle onu itişini, ona yol gösterişini, ona emredişini ve onu tekrar alması için üzerine çıktığında kollarındaki gücü hissedebiliyordu kadın. Ateş, binlerce sinir ucuna ulaşan, ham ve gürültülü, deliliğin sınırında bir zevkle, coşkuyla, gecikmiş bir patlamayla içine yayıldı. Sonrasında, bedeni bitkin düşüren, zihni tüketen ve açlığı sadece kısa bir süreliğine dindiren o sessizlik çöktü.

Amaia arabasına bindiğinde, o sabah kısa bir süreliğine şehri kutsayan soluk güneş tamamen ortadan kaybolmuştu. Saat en geç öğleden sonra beş olmalıydı ama kurşuni gök bütün ışığı yutmuş ve şehirdeki sokak lambalarının sensörlerini çalıştırmıştı.

Arabanın kontak anahtarını çevirdi ve çevresindeki değişiklikleri görmek için birkaç saniye bekledi. Kendi yaşadığına benzer ama kendisininkinden daha farklı, daha soğuk ve daha yoğun bir atmosferi olan yabancı bir gezegene iniş yapmış bir uzay yolcusu gibi hissediyordu kendini. Öyle bir yerdi ki dengesini

kaybetmemek için dikkatle yürümesi gerektiğini söylüyor, her şeyi yeni bir perspektiften görmesini sağlıyor ve çevresindeki her şeye rüya gibi bir nitelik katıyordu.

Telefonunu çıkardı ve kaçırdığı aramaları kontrol etti. İlk önce James'i aradı. James, çok uzaklardaki bir hastanenin bekleme salonundan fısıldayarak ona babasının ameliyatını yapan cerrahla yeni konuştuklarını ve her şeyin yolunda gittiğini öğrendiğini söyledi. Ibai ve o, Amaia'yı özlüyorlardı. Sonra Iriarte'yi aradı. Balistikten hâlâ haber yoktu.

Şehrin tarihi bölgesindeki sokaklar kalabalıktı. Amaia arabasını Plaza del Castillo'daki kapalı otoparka bırakıp oradan Mercaderes'teki eve kadar yürümeye karar verdi. Evin kapısına vardığında posta kutusundan taşan zarfları gördü. Süpermarket ve benzin istasyonu broşürlerini çekip alınca bunların arasına sıkışmış, kaliteli, koyu kırmızı bir iple birkaç kez sarılmış, kahverengi ambalaj kâğıdıyla paketlenmiş, kalın bir zarf gördü. Kimden geldiğini hemen anladı, bu adrese gönderildiği için şaşırdı sadece. Paketin üzerinde, Ajan Dupree'nin örümcek ağına benzer el yazısıyla ismi yazıyordu. Zarfı göğsüne bastırdı ve eve girdi.

Sanki bir haftadır üzerindeymiş gibi gelen kıyafetlerinden kurtulunca rahatladı. Uzun ve sıcak bir duştan sonra yatak odasından çıktı ve Jonan'ın cenaze törenini hatırlatan bir hatıra gibi yatağın üzerinde duran merasim üniformasına baktı. Üniformayı elbise dolabına kaldırması gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses ona bu üniformanın Jonan'a olan saygısının bir işareti olduğunu, onun onurunun ve bağlılığının görünmez ama güçlü bir sembolü olduğunu söylüyordu. Ama aynı zamanda, şimdilik kurtulmayı başaramadığı, kafasından çıkmayan şüpheleri de hatırlatıyordu.

Sonunda, Dupree'den gelen paketi aldı ve ipini kesmek için mutfağa gitti. Bir yandan da paketin ne kadar New Orleans tarzı olduğunu düşündü. Kâğıdı açtığında içinden hafif nemli bir pamuklu kumaşa sarılı, siyah, yumuşak deri kaplı bir kitap çıktı.

İpeğimsi boş sayfanın arkasında karmaşık bir illüstrasyon vardı, elle yapılmış süslemelerin arasında kitabın adı zorlukla okunabiliyordu: *Fondation et religion Vaudou.*

Parmaklarını kitabın kenarları sırmalı, ince sayfalarında gezdirirken bir yandan da inanılmaz ağırlığı karşısında hayrete düştü.

Kitabın ilk birkaç bölümü, dünya üzerinde milyonlarca inananı olan ve birkaç ülkenin de resmi dini olan bir dinin kökenine adanmıştı. Sonra, kitabın sık sayfalarının arasında bir tümsek fark etti. Sayfaları dikkatlice birbirinden ayırınca Dupree'nin küçük siyah bir tülle işaretlediği sayfayı gördü. Amaia tüyü zarif bir dokunuşla eline aldı ve arkadaşının, kenar boşluklarını minik yazısıyla doldurduğu ve altı çizili olan yerleri okudu:

Bile isteye ölümü kışkırtmak ve ölüme neden olmak. Lucumí inisiasyonu tamamlanmış, Bokor veya cadı, güçlerini şeytan için kullanmayı seçen papaz veya houngan.***

Birkaç sayfa sonra Dupree bir iki cümleyi yuvarlak içine almıştı:

Un mort sur vous
Un démon sur vous

Altına da şunları yazmıştı:

Üzerine çıkan ölü adam veya şeytan, Latin Amerika'da "*se te sube un muerto.*" ***

Kitabın ilerleyen sayfalarında, bir *bokor* tarafından gönderilmiş, insanı hareketsiz bırakan bir cin saldırısıyla ilgili ayrıntılı açıklamalar vardı. Cin, kurbanını uykusunda felç ediyor ve neler olduğunu anlayabilmesi için kurbanın bilincinin tamamen açık kalmasını sağlıyordu. Kişi göğsüne tüneyip nefes almasına engel

* Vudu büyücüsü. (ç.n.)
** Vudu rahibi. (ç.n.)
*** Üzerine çıkan ya da tırmanan ölü, karabasan. (e.n.)

olan, hatta onu ölümün eşiğine getiren bu kötü cinin işkencelerine korku içinde katlanırken kılını bile kıpırdatamıyordu. Bazı mağdurlar üzerlerine tünemiş, devasa bir başı olan pis bir yaratık, bazıları da iğrenç bir ejderha gördüklerini iddia ediyorlardı.

"Bir Komodo ejderinin tükürüğünde, kan zehirlenmesine yol açacak kadar çok bakteri bulunur," demişti San Martín.

Kitabın sayfalarını karıştırıp arkadaşının yazdığı başka bir not olup olmadığına bakarken sayfaların arasından ikinci bir tüy uçup kötü bir haber verir gibi yere kondu. Eğilip tüyü aldı ve "Kurban" başlıklı bölümü okudu.

Ne kadar önemli, tuhaf veya tekrarlanan kelimeler oldukları vurgulanmak ister gibi tırnak işareti içine alınmış olan sözcükler ona Elena Ochoa'nın mektubundaki "kurban" açıklamasını hatırlattı. Bir de –ona yıllar önceymiş gibi gelse de– daha bir gün önce Marc'ın, Pamplona manzaralı karlı terasta söyledikleri geldi aklına: "adak". Jonan, Amaia'nın bu kelimeyi nasıl kullanacağını bildiğini söylemişti.

Bokor, en vahşi cinayeti işleyerek en çok arzulanan ve üstünlüğünü el değmemiş saf ve masum doğasından alan avla şeytana bir adakta bulunur. Bu adak törenini onu dünyaya getiren kişilerin, yani avın gerçek sahipleri olan anne babanın yapması gerekir. Anne babanın kendi evladını, yeni doğan bebeğini kurban ettiği bir tören düzenlenir ve bu çocuğun hayatı karşılığında şeytan onların tüm dileklerini gerçekleştirir.

Sunak taşında bir bebek olan bir görsel vardı. Sunağın yanında, anne baba olma ihtimalleri yüksek olan, mest olmuş iki kişinin yanı sıra bir de papaz vardı. Papaz kollarını kaldırıp güçlü kuvvetli bir sürüngeni hareketlendiriyor, sürüngen çocuğun üzerine çıkıp endişe verici şekilde, iğrenç ağzıyla çocuğun burnunu ve ağzını kapatıyordu. Bunun hemen altına Dupree birkaç kısa cümle yazmıştı:

Aynı cinsiyetten gruplar.
Belirli bir zaman dilimi.
Belirli bir yer.

Dupree bu notların altına, kısa bir mesaj yazıp altına imzasını atmıştı:

Sıfırdan başla, dedektif.

Amaia kitabın kalan sayfalarını da karıştırdı, arada durup korkunç illüstrasyonlara baktı ve Dupree'nin el yazısıyla yazdığı başka notlar olup olmadığını kontrol etti. Sonra kitabı kapattı, ayağa kalktı ve evin içinde turlamaya, odadan odaya gezmeye başladı.

Ayakları çıplaktı ve üzerinde hâlâ bornozu vardı. Evi baştan başa kaplayan ahşap zemin döşemelerinin ayaklarının altında çıkardığı çıtırtının boş odalarda yankılanışını duyuyordu. Oturma odasından geçerken toz içinde kalmış eski masaüstü bilgisayarını gördü. Mutfak çekmecelerini karıştırıp alışveriş listesi yapmak için kullandığı not defterlerini, seloteyp, sarı bir Post-it, birkaç keçeli kalem buldu ve oturma odasına gerip dönüp bilgisayarı açtı. İnternetten Navarra haritasını bulup bastı, bunu kitaplığın üzerine bantla yapıştırdı, sonra çocukların anne babalarının yaşadıkları farklı yerleri kalemiyle nokta koyarak işaretledi. Daha büyük bir haritaya ihtiyacı olduğunu anlaması çok uzun sürmedi çünkü Ainhoa sınırın diğer tarafında, Fransa'daydı. Bu haritayı da buldu, bastı ve ilkinin yanına koydu ve Ainhoa'daki çocukları da ekledi. Bu yerlerin çoğu Baztán Vadisi'nde olsa da noktaların arasında gözle görülür bir bağlantı yok gibiydi. Onun için herhangi bir anlam ifade etmese de örüntüyü inceledi, aklına Dupree'nin sözleri geldi: "Sıfırdan başla, dedektif... Bildiğin her şeyi unut ve en baştan başla."

Sessiz evde cep telefonu çalınca daldığı derin düşüncelerden uyandı. Telefonu açarken güçsüz gün ışığının hiç doğmadan ölüp

yerini karanlığa bıraktığını ve kendisinin hâlâ duştan sonra üzerine geçirdiği bornozuyla olduğunu fark etti.

"Öğleden sonra neler yaptın bakalım?"

Amaia önce artık rafların büyük bir kısmını kaplayan haritalara, sonra masanın üzerinde açık olan Dupree'nin kitabına baktı ve o anda içini bir vicdan azabı kapladı.

"Hiçbir şey. Öyle oyalanıyorum," dedi, ışıkları açıp oturma odasından dışarı çıkarken.

"Aç mısın?" diye sordu Markina, hattın diğer ucundan.

"Çok."

"Benimle akşam yemeği yer misin?"

Amaia gülümsedi. "Elbette, nerede buluşalım?"

"Bende," diye cevap verdi adam.

"Benim için yemek mi yapacaksın?"

"Yemek mi? Senin için her şeyi yapacağım."

39

Ah, Jonan, Jonan. Sevgili arkadaşı için, yerde kalan kanı ve o kanın içinde yatan elleri için gözyaşlarına boğulurken Zabalza'nın onu sıkıca saran kollarını hissedebiliyordu... İnleyerek, kapıdan sızan hafif ışık dışında başka bir ışık olmayan karanlıkta gözlerini açtı. Elleriyle cep telefonunu arayıp buldu, saat yeni yedi olmuştu. Telefon geldiğinde çıkan ışık odayı aydınlattı, telefonu sessize aldığına seviniyordu. Arayan Iriarte'ydi. Yataktan kalktı, odadan çıktı.

"Dedektif, umarım uyandırmadım sizi."

"Önemli değil," diye cevap verdi Amaia.

"Balistikten haber geldi. Otopsi sırasında çıkarılan mermi izine göre silah, Madrid'de altı yıl önce bir diskotekte bir fedainin öldürüldüğü silahla aynıymış. Doğu Avrupa mafyalarıyla bağlantılı bir silah, olay yerinde bulunduktan sonra Madrid'deki bir adliyenin kanıt odasında kaybolmuş."

"Adliyede mi kaybolmuş? Bu nasıl olabilir?"

"Sanırım bir kundaklama olayı olmuş ve o sırada bazı kanıtlar ya yok olmuş ya da zarar görmüş. Sonrasında, enkazı ararken silahın orada olmadığını fark etmişler. Size balistik raporunun

bir kopyasını e-postayla gönderdim. Bir de, sizi uyarmam gereken bir konu var, İçişleri yetkilileri bizi bugün tekrar sorguya çekebilirler..."

Amaia cevap vermek yerine içini çekti.

"Bugün karakola gelecek misiniz?"

"Bana ihtiyacın yoksa gelmem, resmi olarak izinliyim."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Iriarte... Şu silah, hiçbir anlamı yok, soruşturma daha bitmedi."

"Elbette."

Tekrar yatak odasına gitti, gözleri karanlığa alışırken kıyafetlerini topladı. Yatakta uyuyan adamın omuzlarının ve sırtının kenarı çizgilerini gördü ve Markina'nın vücudunun uyandırdığı yoğun fantezilerin etkisiyle olduğu yerde donakaldı.

Kıyafetlerini yere attı ve tekrar onun yanına yatağa girdi.

Clemos'la yüz yüze konuşmak istiyordu. Soruşturmanın gidişatından memnun değildi ve balistik raporuyla ilgili yapacak bir şey olmamasına rağmen, sırf üşengeçlikten soruşturmayı başka kanallardan yürütmeyeceklerinden korkuyordu. Eve gidip üzerini değiştirmeye karar verdi. Posta kutusuna yeni reklam zarfları gelmediğini görünce sevinerek üst kata çıktı ve Dedektif Clemos'a ne diyeceğini planladı. Oturma odasının önünden geçerken, rafların üzerine yapıştırdığı haritalara şöyle bir baktı, çalışan bilgisayar fanını fark edince bilgisayarı kapatmadığını hatırladı. Haritaların olduğu sayfaları teker teker kapattıktan sonra karşısına masaüstü ekranı çıktı, yanıp sönen mavi zarf ona e-postası olduğunu haber veriyordu. Bu hesabı eskiden internette gezinirken kullanmak için açmıştı ve artık hiç kullanmıyordu. Bütün resmi postaları karakoldaki iş hesabına, bütün kişisel postaları da telefonundan kontrol ettiği Gmail hesabına geliyordu.

Amaia ikonun üzerine tıkladı ve ekranda gördüğü şey kanının donmasına sebep oldu. Jonan Etxaide'den bir mesaj gelmişti.

Bu imkânsızdı. Jonan ya da diğer meslektaşları bu adrese hiç e-posta yollamazdı, bu adresin var olduğunu sadece James, abla-ları ve bir iki üniversite arkadaşı biliyordu. Fakat onu en çok şaşırtan şey bu e-postanın iki gün önce öğle vakti gönderilmiş olmasıydı, yani cenaze töreninin yapıldığı sırada, yani Jonan Etxaide öldükten yirmi dört saat kadar sonra. Mesajı titreyerek açtı ve şüpheleri yok olacağına, şaşkınlığı daha da arttı.

Jonan Etxaide sizinle bir dosya paylaşmak istiyor
Dosya tipi – Belgeler ve Fotoğraflar
Başlık - **********
Bu dosyaya ulaşabilmek için bir şifre gerekiyor

Doldurması gereken iki alan vardı: hesap ismi ve şifre.

Amaia birkaç saniye ekranda yanıp sönen imlece baktı. Nabzı hızlanmış, ağzı kurumuştu ve farenin üzerindeki parmağının titremesi, oradan bütün vücuduna yayılıyordu. Ayağa kalktı, sanki biraz midesi bulanıyordu, mutfağa gidip buzdolabından buz gibi bir şişe su aldı. İmleç ısrarla yanıp sönmeye devam ediyordu. Kısa mesajı birkaç kez okudu, kaçırdığı bir şeyler olmalıydı mutlaka, sonra tekrar "hesap" kelimesinin yanında yanıp sönen ve ondan acımasızca cevap bekleyen imlece baktı.

amaiasalazariturzaeta@gmail.com, yazdıktan sonra imleci "şifre" yazan kısmın üzerine getirdi.

Zihninde Marc'ın sözleri yankılanıyordu: "Adak" ve Jonan'ın numarası.

"Adak" yazdı ve durdu... Hangi numarası? Cep telefonunu çıkardı, adres defterinden Jonan'ın numarasını buldu ama bunu yaparken bile olmayacağını biliyordu. Jonan bu kadar bariz bir şeyi asla kullanmazdı. İmleç, alanın dolduğunu gösterene kadar boşluğu sıfırlarla doldurdu. Dört hane, on binlerce olası kombinasyon vardı ama Jonan "şu numaram" diye özellikle belirtmişti. Amaia cep telefonunu tekrar çıkardı.

Hattın diğer ucundan Iriarte cevap verdi.

"Dedektif, Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin rozet numarası var mı sizde?"

"Bir saniye."

Ahizenin masanın üzerine konduğunu duydu ve fonda klavyenin tuşlarına basma sesleri duyuldu.

"1269."

Amaia ona teşekkür edip telefonu kapattı.

Amaia şifreden sonra bu numarayı girdi ve enter tuşuna bastı.

Mesaj açılırken avuç içleri terliyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Yazı yoktu, sadece alfabetik olarak sıraya sokulmuş bir düzine kadar dosya. Dosyaların isimlerine bakmak için imleci üstlerinde gezdirdi: Ainhoa, Berasategui, Hidalgo, Olay Yerleri, Salazar... Amaia rastgele bir dosya açtı. Bilgilerin dizilişine bakılırsa Cloud sadece yedekleme amacıyla kullanılmıştı. İçlerindeki belgeler belirli bir sıraya göre dizilmemişti. Dosyanın içinden Fina Hidalgo'nun evi için çıkarılan arama izni, Yolanda Berrueta'nın ifadesinin ses kaydı ve Fina Hidalgo'nun çalışma geçmişi çıktı. Markina adındaki başka bir dosyayı açınca karşısına Markina'yla ikisinin Baluarte Kongre Binası'nın önündeki fotoğrafları çıktı.

"Jonan, bu da ne oluyor böyle?" diye fısıldadı, dehşet içinde.

Ainhoa adındaki dosyaya tıklayınca Yolanda Berrueta'nın çocuklarının gömüldüğü tabutun içinin birkaç fotoğrafıyla, belirli ayrıntıların büyütülmüş görüntüleri çıktı. Amaia eşit derecede meraklanmış ve rahatsız olmuş bir şekilde, tabuttan sarkan ölü bebeğin minik ellerini inceledi, diğer çocuğun yüzünün ne kadar siyah olduğunu görünce donup kaldı. Jonan bu fotoğrafları büyütmüştü. Tabutların üzerindeki isimlerin baş harflerinin fotoğraflarını çekmiş ve görüntüleri yan çevirmişti. Bu şekilde bakınca Didier Tremond-Berrueta için yazılan D.T.B. harflerini ve Martín Tremond-Berrueta için yazılan M.T.B. harflerini okuyabiliyordu. Yirmi beş fotoğrafın tamamına bakınca Jonan'ın daha

çok. kapağı açık ve yan duran metal tabuta odaklandığını gördü. Jonan bunun üzerindeki baş harfleri de büyütmüş ve yan çevirmişti: H.T.B. Bir de içinde kül olması gereken plastik poşetin bir köşesini büyütmüştü, poşetin kenarında mavi kırmızı bir logo vardı. Amaia fotoğrafları inceledi, Jonan'ın bu ayrıntılara neden dikkat ettiğini anlayabiliyordu. İnsan cesedine ait külleri plastik bir poşetin içine koymak çok tuhaftı. Sonraki fotoğraflarda Jonan, bir düzine kadar farklı yiyecek ambalajı fotoğrafı koymuştu, bunların içinde mercimek, sofra tuzu, un ve şeker de vardı. Hepsi Fransız olan bu ürünlerin plastik paketinde mavi kırmızı bir logo vardı. Bir sonraki fotoğrafta, Etxaide metal tabutun içindeki poşetin görüntüsünü kesip bir kilo şekerin logosunun yanına yapıştırmıştı, ikisi de tıpatıp aynıydı.

"Siktir!" diye haykırdı Amaia.

Aklına hemen kız kardeşinin tabutundaki mıcır çuvalı ve Valentín Esparza'nın, kızının tabutunun içine koyduğu, havluya sarılı şeker paketleri geldi. Fotoğrafları teker teker incelerken nabzı saatte yüz elli kilometre hızla atıyor ve aklında Yolanda Berrueta'nın sorusu yankılanıyordu: "Tabutun içine neden şeker paketi koymuşlar?" Bu görüntülerin çıktılarını alıp sıkıca elinde tuttu ve bir kafese hapsedilmiş bir hayvan gibi ileri geri yürümeye başladı. Telefonu eline aldı, Saint Collette Hastanesi'ni aradı ve Yolanda Berrueta'yla görüşmek istediğini söyledi. Yolanda Berrueta çok daha iyi durumda olmasına rağmen görüşme kabul etmesi için henüz çok erken olduğunu söylediler. Amaia sinirle telefonu kapattı, kadının eski kocasına bunu soracak hali yoktu herhalde. Yatak odasına gitti, çantasının içindekileri yatağın üzerine döktü, merasim üniformasının üzerine saçılan eşyaların arasından Señor Berrueta'nın kartvizitini buldu. Numarayı çevirdi. Adam telefonu anında açtı.

"Bir konu hakkında görüşmek için yanınıza uğrayabilir miyim? Çok acil."

Bulutlar kurşuni gökyüzünde hızlı hızlı hareket ederken yağmuru da vadiden öteye taşıyorlar ve hava sıcaklığının en az dört derece daha düşmesine sebep oluyorlardı. Soğuğa rağmen Yolanda'nın babası ısrarla dışarıda konuşmak istedi.

"Karım yüzünden, siz de biliyorsunuz," diye açıkladı adam. "Yolanda'nın başına gelenler yüzünden yeterince acı çekti zaten."

Sessiz bir fikir birliğiyle kapıdan uzaklaştılar.

"Çok uzun sürmez. Aslında size sormak istediğim tek bir soru var. Ainhoa'daki mezarın içinde, üzerinde H.T.B. baş harfleri olan küçük bir tabut daha var."

Adam üzgün bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "O benim torunum, Haizea."

"Bir kız torununuz mu vardı?"

"Evet, ikizler doğmadan bir sene önce Yolanda'nın bir kızı oldu. Bildiğinizi sanıyordum. Sağlıklı, küçük bir kızdı ve doğduktan iki hafta sonra bu evde öldü. Yolanda'nın depresyonunu tetikleyen bu oldu. Ondan sonra her şey daha da kötüleşti. Onun o kadar kısa sürede tekrar hamile kalmasının bir hata olduğunu biliyordum ama kocası ısrar etti. Ne kadar kısa sürede yeni çocuk sahibi olursa kızı için yas tutmayı o kadar erken bırakacağını söyledi. Fakat Yolanda yeni bir hamileliği kaldıracak durumda değildi ve bunu hamile kaldığı anda anladık. Kendini bırakmıştı, berbat haldeydi, hiçbir şey umurunda değildi. Kızım ancak ikizler doğduktan, onları kucağına aldıktan sonra kendine geldi. Onun çok iyi bir anne olduğunu söyleyeyim ama çok şey yaşadı, hayatı tam bir trajedi. Üç çocuk doğurdu, üçü de öldü."

Amaia üzgün üzgün ona baktı. Gözden kaçırdığı ayrıntı buydu işte, Valentín Esparza da karısına aynı şeyi söylemişti, kaybettiği kızının yerini başka bir çocukla doldurmanın acısını hafifleteceğini söylemişti. Esparza'nın karısı da başka bir çocuk doğurmak istemediğini, onu sevemeyeceğini söylemişti. Fakat Yolanda çok daha hassas ve kırılgan biriydi ve kocası da kendi bildiğini okumuştu.

"Yolanda bana bundan hiç bahsetmemişti."

"İlaçlar yüzünden kafası karışıyor, neyin ne zaman yaşandığını hatırlamıyor, küçük kızının ölümü onun için o kadar travmatik bir olaydı ki o dönemi hayal meyal hatırlıyor."

Amaia, Yolanda'nın ona her şeyi karıştırdığını söylediğini hatırladı, bir de karakolda verdiği ifadede tabutun içinde bebek olmadığını söylediğini hatırlıyordu.

"Señor Berrutea, son bir soru, küçük kızın cesedi yakılmış mıydı?"

"Hayır, yakılmadı, erkek kardeşleri de öyle. Bizler, Tremond ailesi gibi her şeyi eski usul hallederiz. Ainhoa'daki aile kabristanını görmüştünüz."

"Bundan kesin olarak emin olmam gerekiyor," dedi Amaia ısrarla. "Bu çok önemli ve bunu Yolanda'nın eski kocasına da soramam."

Berrueta damadının adı geçince suratını astı.

"Ona sormanıza gerek yok. Oieregi'deki levazımatçı halletmişti her şeyi. İsterseniz size ismini ve adresini verebilirim, küçük kızın geleneklere uygun bir şekilde defnedildiğini tasdik edecektir. Cesedini cenaze evinden arabayla mezarlığa götürdüler."

Amaia'nın cenaze evinin sahibini bulması on dakika sürdü, o da Berrueta'nın anlattıklarını doğruladı.

Amaia, Elizondo'da hiç durmadan Pamplona'ya geri döndü. Halasını görmek istiyordu ama Jonan'ın dosyaları onu bekliyordu. Bilgisayarının başına döndüğünde ümidini kaybetmek üzereydi. Jonan belgelerle ilgili hiçbir açıklama yapmadığı için bu dosyaları ona neden gönderdiğini anlamak adına şimdi hepsini baştan gözden geçirmesi gerekecekti.

İçinde Markina'yla fotoğraflarının olduğu dosyayı açtı ve tedirgin bir şekilde fotoğraflara baktı. Onun özel hayatıyla neden birdenbire bu kadar ilgilenmeye başlamıştı? Jonan neden onu gözetlemeye başlamıştı? Neden e-potalarını okumuştu? Anlayamadığı için kendini son derece sinirli ve huzursuz hissediyordu

ama bunu yapmayı sonraya bıraktı, şimdilik önemli olan tek şey Jonan'ın bir mesaj göndererek ona somut bir şeyler sunmuş olmasıydı ve Amaia da adamın ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydı. Jonan'ın seçtiği parolayı düşündü: "adak". Kelime kendi başına bile önemliydi ama bunu tamamlamak için seçtiği numara ondan çok daha önemliydi, rozet numarası, onu polis yapan numara. Aklına Marc'ın, Jonan'ın asla işini bırakmayı düşünmediğini söyleyişi geldi.

"Lanet olsun, Jonan, neyin peşindeydin?"

O akşam Baluarte Kongre Binası'nın önünde ikisi konuşurken çekilen fotoğrafın yanı sıra, Markina dosyasında onun kısa bir özgeçmişi de yer alıyordu. Nerede doğduğu, nerede okuduğu, Pamplona'ya gelmeden önce nerelerde çalıştığı. Dosyanın içinde, Sara Durán adında bir kadının yatırıldığı bir bakımevinin adresini ve telefonunu bulunca merakı uyandı. Bunun yanına Etxaide "anne" diye not düşmüştü. Amaia bu bilginin neden önemli olabileceğini anlayamadığından başını şaşkın şaşkın sağa sola salladı.

Salazar adlı dosyada, Amaia'nın kız kardeşinin San Sebastián aile kabristanındaki boş tabutu ve Arizkun'daki kiliseye bırakılan mairu kemikleri vardı. Bu kemiklerden bazıları yüzlerce yıllıktı ama içlerinde kız kardeşine ait beyazlatılmış kemikler de vardı. Rosario'nun kaçtığı gece üzerinde olan kabarık montun büyütülmüş birkaç fotoğrafı vardı. Markina araştırmaya son vermeden önce montu nehirden çıkarmışlardı. Jonan dosyanın içine, Rosario'nun Ari Zahar mağarasından yürüyerek kaçabileceği olası dağ yollarının haritalarını da eklemişti.

Herranz adlı dosyada, Markina'nın sekreterinin kısa özgeçmişi ve bir de Amaia'yı çok şaşırtan bir şey daha vardı: Markina'nın sekreterinin bir kafede, Yolanda Berrueta'yla konuşurken çekilmiş fotoğrafları.

"Olay Yeri" adlı dosyada, araştırdıkları bebeklerin hepsinin adreslerinin ve hangilerinin beşik ölümüne yenik düştüklerinin birer listesi vardı. Jonan bu listeye Amaia'nın kız kardeşini ekle-

miş ama Yolanda'nın ikiz oğullarını eklememişti. Bir önceki gün, öğleden sonra kullandığı haritaların önüne gidip ve dosyalardaki kasaba ve köyleri de işaretledi. Kız kardeşi için Elizondo'yu işaretledi ama Ainhoa'yı eklemedi. Noktaları birleştirdiğinde bu çizginin N-121 otobanından geçtiğini fark etti. Bu mümkün müydü? Seri katiller genellikle cinayetlerini, kaçışları kolay olsun diye ana yollara yakın yerlerde işlerlerdi ama burada bambaşka bir durum vardı.

"Sıfırdan başla, Salazar" diye mırıldandı ve kendini, bildiklerine odaklanmaya zorladı. Başka bir harita basıp kurbanların doğum yerlerini işaretledi, buna kendisiyle kız kardeşinin doğum yerini de ekledi. Sonra... Ainhoa'daki çocukları çıkardıktan sonra çizginin biraz daha düzleştiğini fark etti. Biraz daha yakından bakınca Baztán Nehri'ni gösteren ince mavi çizgiyi fark etti. Noktaların olduğu yerlere bakınca nehrin Erratzu'dan Arraioz'a kadar aktığı yol, Elbete ve Elizondo'dan geçiyor, Yolanda'nın küçük kızı Haizea'nın doğum yeri olan Oieregi'ye kadar çıkarak baştan sona bir olay yeri oluşturuyordu. Mavi çizgi adeta ben buradayım diyordu ona.

Nehir... "Nehri temizle," diye düşündü, sanki bu sözcükler ruhları çağırmak için söylenen bir duanın gücüne sahipmiş gibi. Rüyasında gördükleri aniden bir yankı gibi doldu zihnine ve gözünün önüne dev beyaz çiçeklerle boş tabutların görüntüleri geldi.

Koltuğa oturup tam olarak neye baktığını anlamak için haritalara belirli bir mesafeden baktı. Dupree'nin kitabındaki görüntülerle Jonan'ın şifresi; Sarasola'nın, Berasategui'nin dosyalarının şeytani doğasından bahsedişi; 1980'lerin başında Lesaka ve Elizondo'daki tarikatların verdikleri "kurbanlar"... bunların hepsi zihninde birbirine karışıyordu. Ayağa kalktı ve haritaya iki yeni nokta daha koydu. Elinde olmadan, bu çocukların yüzlerini bilmemenin, ölmek üzere doğmak zorunda kalmış olmalarının, kısacık ömürlerinde onlara hiç kimsenin bir kimlik veya dünya üzerinde kendilerine ait bir yer vermeye çalışmamasının insanlık adına ne kadar büyük bir ayıp olduğunu düşündü.

40

Hattın diğer ucundaki sesi tanımadı.

"Amaia, ben Marc. Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Arayanın kim olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

"Marc, elbette, özür dilerim. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Polisler Jonan'ın dairesini arama işini bitirdiler ve bu sabah gelip bana anahtarı bıraktılar. Ben annesiyle babası uğraşmak zorunda kalmasınlar diye yalnız başıma eve geldim ama ilk gördüğüm şey yerdeki kan lekesi oldu." Kederden sesi titriyordu. "Nedense evi temizlediklerini düşünmüştüm, bunun burada... İçeriye giremedim. Antrede duruyorum... Ne yapacağımı bilmiyorum."

Amaia on dakika içince onun yanındaydı. Marc kül gibi beyaz bir yüzle kaldırımda onu bekliyordu. Kadını görünce gülümsemeye çalıştı ama dudakları büzüşüp kaldı.

"Keşke hemen beni arasaydın."

"Kimseyi rahatsız etmek istemedim," dedi, kadına anahtarı vererek.

Amaia bir süre elindeki anahtara, sanki uzaydan gelmiş bir nesneymiş gibi baktı. Marc öne doğru eğilip elini kadının elinin üzerine koydu ve onu öptü. Sonra arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Kanın kötü kokusunun bu kadar bunaltıcı olması ne ilginçti. Sineklerin önden duyulan vızıltısı onların da bu kokuyu aldıklarını söylüyordu. İlk başta parlak kırmızı renkte olan birikintinin kurumaya başlamış kenarları daha koyu, kahverengimsi bir renge dönmüştü. Gölcüğün ortasında mide bulandırıcı bir hareketlilik vardı, yüzlerce kurtçuk larvası çılgınca kıpırdanıyordu. Her yerde, adli tıp teknisyenlerinin ve polis memurlarının eldivenlerinin yanı sıra, pet şişeler ve kâğıt havlular vardı. Hava ölüm kokusuyla kirlenmişti ve her yüzey parmak izi almak için kullanılan siyah beyaz tozlarla kaplıydı. Amaia bundan çok daha kötü olay yerleri görmüştü, günlerce, hatta bazen haftalarca beklemiş olan bir cesetten gelen koku komşular tarafından fark edildiğinde, ortaya çıkan sonuç gerçekten de çok sarsıcı olabiliyordu.

Telefonunu çıkardı, adres defterinden travma ve olay yerleri alanında uzmanlaşmış olan bir temizlik şirketini aradı. Olay yerini kısaca anlattı ve onlar gelene kadar bekleyeceğine söz verdi. Genellikle hızla gelip işlerini yapıp giderlerdi, tıpkı Amaia gibi.

Jonan'ın dairesinde onsuz olmak çok tuhaf geliyordu ama onu en çok rahatsız eden şey, onun her gün gördüğü, her gün dokunduğu şeyleri görüyor olmasına rağmen onu hissedemiyor oluşuydu, varlığıyla ilgili bütün izler kaybolmuştu. Yere akan kanı bile artık ona ait değildi. Sineklere aitti, Amaia onun değerli kanının bir anda nasıl bu kadar itici hale geldiğini düşündü.

Bitkin bir halde odada bir tam tur attı ve her yeri inceledi. Bakışları kanepeye gelince aklına patoloji uzmanının atışın aşağıdan yapıldığıyla ilgili yorumu geldi. "Ya böyle olmuş olmalı ya da katilin boyu çok kısaydı," dedi kendi kendine yüksek sesle. Kanepeye oturdu ve elinde bir tabanca varmış gibi ellerini kaldırdı. Jonan düştüğü yerden kalkmamıştı ama eğer saldırgan Amaia'nın o anda durduğu yerde durduysa, onu alnından vurması mümkün olmazdı. Eğilip kanepenin altına baktı ve Montes'in haklı olduğunu fark etti, cesedin yerde sürüklendiğini gösteren bir iz yoktu, kanepenin altındaki tozlu tabaka olduğu gibi

duruyordu. Çömeldiği yerden, yerin büyük bir kısmını kaplayan siyah lekeye baktı. Jonan'ın yerdeki halinin görüntüsü bir fotoğraf netliğiyle gözlerinin önünde belirdi. Boğazından yukarıya doğru bir şeylerin çıktığını hissetti ama bu hissi bastırmayı başardı. Ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. Eğer camı açacak olursa içeriye daha fazla sineğin gireceğinin farkındaydı ama en azından temiz hava girince bu mide bulandırıcı koku da azalmış olacaktı. Perdeleri nasıl açacağını çözemese de bir şekilde pencereyi açtı. Soğuk bir rüzgâr perdeleri içeriye doğru savurdu ve Amaia perdelerin birinin gri yüzeyinden kalkan grimsi, ince bir kumaş parçasının kan lekesinin üzerinden odanın diğer ucuna doğru uçtuğunu gördü. Bunun ne olduğunu merak ederek odanın diğer ucuna gitti ve perdeyle aynı renkte olmasına rağmen kumaş parçasının farklı bir nesneden geldiğini fark etti. Parlak ipten yapılmış kumaş parçası birkaç milimetre uzunluğundaydı. Gözlerini etrafta gezdirdi ama kumaşın nereden gelmiş olabileceğini bulamadı. Telefonundaki kamerayı açıp farklı açılardan birkaç fotoğraf çekti. Düşüncelere daldığı için gelen arama yerinden sıçramasına sebep oldu, telefonu elinden ayaklarına düştü. Telefonu dikkatlice aldı ve açtı. Arayan Markina'ydı. Adamın yumuşacık ve duygulu sesi ona ulaştı. Gözlerini sıkıca kapattı, sırf onun sesini duyduğu için zihninde oluşan görüntüleri aklından çıkarmaya çalıştı.

"Ben Jonan'ın apartmanındayım," dedi.

"Yeni bir arama daha mı var?"

"Hayır, aramayı bitirdiler. Bu sabah ailesinin içeri girmesine izin verildi, benden temizlik şirketini çağırmamı rica ettiler. Şimdi gelmelerini bekliyorum."

"Sen orada yalnız mısın?"

"Evet."

"İyi misin?"

"Evet, merak etme, birazdan gelirler, sonra ben de çıkarım," dedi, gözlerini kumaş parçasından ayırmadan. "Şimdi kapatmam lazım."

Telefonu kapattı ve büfenin çekmecelerinde zarf olup olmadığına baktı. İçindeki reklam broşürleri çıkarılmış bir zarf buldu ve kumaş parçasını dikkatlice zarfın içine koydu. Sonra, ince kumaşın kenarında aralıklarla tekrar eden bir örüntü, bir harfe benzer bir şey çarptı gözüne. Uzman olmamasına rağmen bunun çok kaliteli bir kumaş olduğunu anlayabiliyordu. Zarfı katlayıp çantasına koyduktan sonra perdeleri ve bütün yüzeyleri iyice inceledi. Parmak izi tozu dışında hiçbir şeye rastlamadı. Adli tıp çalışanları her yeri didik didik aramışlardı, bu kumaş parçası muhtemelen önemli bir şey değildi, perdeyle aynı renkte olduğu için yıllardır aynı yerde duruyor bile olabilirdi.

Beyaz tulum ve maskeleriyle gelen temizlik şirketi elemanlarını evde bıraktı ve Beloso karakoluna gitti.

Clemos'la yaptığı beş dakikalık görüşmenin sonucunda bütün kâbuslarının gerçekleştiğini fark etti. Clemos çok mutlu görünüyordu. Amaia'nın zaten Iriarte'den öğrendiği şeyi, silahın nereden geldiğini kısaca tekrar anlattı. Amaia'nın soruşturmaya başka kanallardan devam etmelerini ısrarla söylemiş olmasına ve onun da öyle yapacakları konusunda kadının içini rahatlatmış olmasına rağmen Amaia soruşturmanın sadece tek bir şeye odaklanacağına emindi.

Amaia küçümser bir tavırla, Etxaide'yi bir tür suç çetesiyle ilişkilendirecek bir kanıt bulup bulmadıklarını sordu ama Clemos bu tuzağa düşmedi ve bunun an meselesi olduğunu söyledi.

Clemos'tan biraz izin isteyip boş bir masadaki yazıcıdan bir kâğıt ve bir makas aldı ve ikinci kattaki tuvaletlerden birine girdi. Tuvalete girer girmez çantasından eldiven çıkarıp eline geçirdi, hemen ardından içinde kumaş parçasının olduğu zarfı çıkardı. Kumaştan minik bir parça kesip tekrar zarfın içine koydu ve kalanını kâğıt parçasının içine koyup katladı. Sonra tuvaletten çıkıp Clemos'un yanına döndü.

"Bu sabah Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin ailesi benden daireyi temizlemeye gelecek elemanları karşılamamı istedi. Onları

beklerken pencereyi açtım, bu kumaş parçası perdeden uçtu, evin içindekilerle kontrol ettim ama bununla eşleşen bir şey bulamadım," diyerek zarfı adama uzattı.

"Adli tıp teknisyenlerini aramanız gerekirdi."

"Dalga mı geçiyorsunuz? Bu sabah orada ben olmasaydım temizlik elemanları bu kumaşı ortadan kaldıracaktı. Bu bir kanıt olabilir. Prosedüre uygun yaptım her şeyi."

"Fotoğraf çektiniz mi?" diye sordu Clemos, sinirli bir sesle.

"Evet, çektiklerimi biraz önce size e-postayla gönderdim."

Clemos kadının elindeki zarfı çekerek aldı.

"Teşekkürler," diye homurdandı. "Bundan bir şey çıkmayacağına eminim."

Amaia adama cevap vermeye tenezzül bile etmeden çıkışa doğru yürümeye başladı.

Binadan çıktı ve arabasına biner binmez Doktor Takchenko'yu aradı.

"Doktor, hâlâ Pamplona'da mısınız?"

"Evet ama çok az vaktim var, konuşmamı biraz önce yaptım. Huesca'ya döneceğim, öğlene doğru yola çıkarım."

"Gitmeden buluşabilir miyiz? Size vermek istediğim bir şey var."

"Tabii, ben şimdi bir kafedeyim..." Sokağın ismine bakarken kısa bir sessizlik oldu: "Calle Monasterio de Iratxe. Buraya gelebilir misiniz?"

"On dakikaya oradayım."

Konuşmaları kısa sürdü. Doktor Takchenko kocasıyla öğle yemeği yiyebilmek için bir an önce yola çıkmak istiyordu. Amaia, adliyeye yakın olması sebebiyle bu şık kafenin yargıç ve avukatların uğrak yeri olduğunu hatırlamadığı için kendine kızıyordu.

Tam çıkmak üzereyken doktor, "Dedektif, şu kadını tanıyor musunuz? İçeriye girdiğinizden beri gözlerini sizden alamıyor," diye sordu.

Amaia dönüp bakınca barda iki kadınla beraber kahve içen Inma Herranz'ın kaçamak bakışlarını gördü. Bu tesadüfe bir küfür savurdu.

Doktor Takchenko, Alman arabasını çok seviyordu. Kocası onun güvenlik konusundaki takıntısıyla dalga geçiyordu ama kadının bu arabayı tercih etmesinin sebebi lüks görünmesi değil, yoldaki en güvenli arabalardan biri olmasına yol açan teknolojik özellikleriydi. Otobanda araba kullanmayı çok seviyordu ama şehirlerde, özellikle de bilmediği şehirlerde değil. Dedektif Salazar'ın ona verdiği zarfla kafeden çıkar çıkmaz direkt Huesca'ya gitmek istiyordu aslında. Ama buna rağmen, son on beş dakikadır şehirde tur atıp durduğu için en sonunda, araba navigasyonunun bulamadığı adresi bulmak için eski moda bir harita açtı. Bir otobüsle çarpışmaktan kıl payı kurtulduktan ve sinirli bir taksi şoförünün çaldığı kornalardan sonra Doktor Takchenko hızlı kargo şirketlerinden birinin dışına arabasını park etti. Dörtlülerini açık bıraktı ve koşarak içeri girdi. Amaia'nın ona verdiği zarfı başka bir zarfın içine koyduktan sonra zarfı bankonun arkasındaki orta yaşlı adama uzattı.

"Bu zarfın direkt şu adrese götürülmesini istiyorum."

Sonra tekrar Alman arabasına bindi ve yola devam etti.

41

Amaia o öğleden sonranın geri kalanını Jonan'ın ona gönderdiği dosyaları dikkatlice inceleyerek geçirdi. Inma Herranz'ın dosyasına özellikle baktı, kadının Yolanda Berrueta'yla olan fotoğraflarını dikkatle inceledi. Yakından bakınca Yolanda'nın yüzündeki teri görebiliyordu. Yolanda'nın, Inma Herranz'la ne gibi bir ilişkisi olabileceğini düşündü. Arkadaş gibi görünmüyorlardı, her karede Yolanda konuşuyor ve Herranz onu sabırla dinliyordu sanki. Yolanda, kendisini dinleyecek birini bulabilmek için dünyanın altını üstüne getirdiğini anlatmıştı. Herranz'ın sulh yargıcının sekreteri olduğunu öğrendikten sonra onu taciz etmiş olması çok normaldi. Bu konuyu araştıracaktı.

Telefonu çaldı. O arıyordu.

"Seni görmek istiyorum."

Amaia bakışlarını ekrandan uzaklaştırınca gözlerinin ne kadar yorgun olduğunu fark etti, başı da ağrıyacak gibiydi. Yine de gülümseyerek cevap verdi: "Ben de seni."

"O halde, gel buraya."

"Bana tekrar yemek mi yapacaksın?"

"Eğer istediğin buysa, yaparım."

"Evet, yemek de istiyorum."

Markina'nın evinin önüne park eder etmez Iriarte aradı.

"Dedektif. Elizondo'ya gelseniz iyi olur diye düşünüyorum. Inés Ballarena ve kızı bu öğleden sonra kızın mezarını ziyarete gitmişler ve hemen bir terslik olduğunu anlamışlar. Cenaze töreninde bırakılan çiçekler ve çelenkler düzensizmiş, sanki biri yerlerini değiştirmiş gibi. Hemen mezarcıya haber vermişler, o da bizi aradı. Sanki mezar bozulmuş gibi görünüyormuş. Ben şimdi oraya gidiyorum..."

Telefon çaldığında Markina bir şişe şarap açıyordu. Amaia neden gelemeyeceğini anlatıp özür dilerken Markina onu dinledi, kadın ne zaman geri döneceğini bilmiyordu. Markina, telefonu kapatır kapatmaz, hemen hızlı arama tuşlarından birine basıp birini aradı. Yüzü kapkara olmuştu.

"Biraz önce Esparza aile mezarının saldırıya uğradığı haberini aldım. Anne ve büyükanne bir terslik olduğunu söylüyormuş. Navarra polisi şu anda oraya gidiyor. Bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı?"

Karşı tarafı dinlerken öfkesi daha da arttı. Telefonu kapattıktan sonra fırlattı. Havada hızla yol alan telefon şarap şişesine çarptı ve şişenin içindekiler tezgâhın üzerine döküldü.

Amaia mezarlığın büyük kapısının dışına park etti. Gece olmasına rağmen mezarlık iyi aydınlatılmıştı. Iriarte, Montes ve Zabalza'yı görebiliyordu. Yanlarında mezarlık görevlileri, Inés, kızı Sonia ve ihtiyar *amatxi* vardı. Saatin geç olmasına ve havanın soğuk olmasına rağmen üç kadın da şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu. Iriarte telefonda söylediklerini tekrarlarken hiçbiri konuşmadı. Amaia çelenk ve çiçek buketleriyle kaplı mezara baktıktan sonra kadınlara dönerek:

"Farklı olan ne var? Ve bu kadar geç bir saatte neden buraya geldiniz?" diye sordu. "Hava buz gibi."

"Mezara mum koymaya geldik," diye açıkladı ihtiyar *amatxi*. "Kızın yolunu aydınlatmak için." Mezarın altında titreşen birkaç mumu gösterdi.

Inés Ballarena öne atıldı.

"Annemin kusuruna bakmayın. Bu, Baztán'da eski bir gelenek. Mum yakmalarının sebebi..."

"... ölülerin karanlıkta yollarını bulmaları için," dedi Amaia. "Benim halam da bu âdeti biliyor, bana o söylemişti."

"Şey," diye devam etti Inés, "gördüğünüz üzere, insanlar bir sürü çiçek gönderdiler. Mezar kapatıldıktan sonra biz çiçekleri boyutlarına göre dizmiştik, buketleri ön tarafa koymuştuk... Şu anda hepsi karışmış, sanki biri çiçeklerin hepsini mezarın üzerinden alıp tekrar rastgele geri koymuş gibi. Üstelik çelenklerden bazıları ters tarafa bakıyor, üzerindeki yazılar okunmuyor. Sizi temin ederim ki ben hepsini düz koymuştum."

"Düz," diye fısıldadı Amaia. Sonra mezarcıya döndü:

"Mezarlığın bu tarafında hiç tadilat yapıldı mı veya bu çelenklerin kaldırılmasını gerektirecek şekilde yandaki mezarlara yeni gömülen biri oldu mu?"

Mezarcı kaşlarını çatarak başını yavaşça sağa sola salladı. Amaia bu adamla daha önce de konuştuğu için onun az ve öz konuşan biri olduğunu biliyordu.

"Bir eşek şakası olabilir mi peki? Çocuklar bazen mezarlığa gizlice girip şaka olsun diye çelenkleri falan karıştırıyorlar," dedi.

Mezarcı boğazını temizledi. "Affedersiniz, efendim ama ben henüz..."

Amaia, Montes'e baktığında onun gözlerini devirdiğini gördü. Sırıtarak adama devam etmesini söyledi.

"Mezarın üstündeki taş, yerinden en az beş santimetre oynamış," dedi, kalın iki parmağını mezarın yan tarafıyla üstündeki taşın arasına koyarak.

"Cenaze töreni sırasında yanlışlıkla bu şekilde konmuş olabilir mi?" diye sordu Amaia, kendi parmaklarını boşluğa sokarak.

"Kesinlikle olamaz. Benim görevim bu taşların doğru düzgün konulup konulmadığını kontrol etmek, özellikle de yağmur bu şekilde yağarken. Yoksa bütün bu mezarlar su içinde kalırdı... Ayrıca taş düzgünce konmazsa kırılma ihtimali daha yüksek oluyor. Sizi temin ederim, cenaze töreninden sonra bu taş doğru yerindeydi," dedi adam hisli bir sesle.

Montes taşın yanına gitti ve yerinden oynatmaya çalıştı ama başaramadı.

"Bu şekilde bir yere varamazsınız," dedi diğer görevli. "Bu taşları yerinden oynatmak için bir levye ve birkaç demir çubuk lazım."

Amaia, Inés Ballarena ve kızına döndü. İkisi de ihtiyar *amatxi*'ye bakıyordu, sonra üçü aynı anda konuştu:

"Mezarı açın."

Amaia mezarcıya baktı:

"Hanımları duydunuz. Mezarı açın."

İki adamın levyeyi ve demir çubukları getirmeleri birkaç dakika sürdü. Bu sırada geri kalan herkes mezarın üzerindeki çelenk ve buketleri kaldırdı. Taşı, altına demir çubukları sokacak kadar yukarı kaldırdıktan sonra demir çubukları yukarıya doğru ittiler. Mezar açılır açılmaz herkes elindeki el fenerini mezarın içine tuttu. Küçük kızın tabutu dışında, arka tarafta çürümeye yüz tutmuş iki tabut daha vardı. Mezarcı mezarın içine doğru bir metal merdiven indirdi ve yanına küçük levyelerden birini alarak kendisi de aşağıya indi. Fakat çok geçmeden aslında levyeye ihtiyacı olmadığını anladı çünkü bebeğin tabutu tamamen açıktı. Herkes her şeyi görüyor olmasına rağmen kafasını kaldırıp:

"İçi boş," dedi.

"Tanrım, en sonunda kaçırdı onu! Geri gelip kızımızı aldı!"

Bunu söyledikten sonra Sonia Esparza yere yığıldı.

42

Amaia, Jonan'ın varlığını kendi dairesinde bile hissetmemiş olmasına rağmen karakolun içinde eksikliğini, sanki Jonan yaşıyormuş gibi şiddetli bir şekilde hissetti. Kapladığı boşluğun nerede olduğunu bile söyleyebilirdi istese. Ona entrika ve şüphelerle dolu bir miras bırakmış olan Jonan. Etrafı, paralel ve gizli bir soruşturma yürütmesine sebep olan şeylerle çevrili Jonan. Kendine özgü amacı ve sebepleri olan Jonan. Onu gizlice takip eden Jonan...

Ona güvenmekle hata mı etmişti? Hayır, eğer öyle olsaydı, Jonan kendi cenazesinin olduğu gün ona o dosyayı göndermezdi! Peki, bunu nasıl başarmıştı? Jonan'ın, Marc'a söylediklerini, itiraf ettiği korkularını hatırladı. Ona gizemli bir şifre bırakmış olan Jonan.

"Ah, Jonan, sen ne haltlar karıştırıyordun?"

Clemos ve İçişleri'nin çıkış noktasını anlayabiliyordu, her ne kadar bunu kabul etmek istemese de, onların yerinde kendisi olsa ve Jonan'ı tanımasa, o da şüphelenirdi. Fakat Jonan'ı tanıyordu, kendi dosyasını gönderirken seçtiği şifre bile adamın dürüstlüğünün bir kanıtıydı. Fakat bıraktığı miras Amaia'nın tek

başına kaldıramayacağı kadar ağır gelmeye başlamıştı. Dosyayı sadece ona gönderdiği için, bu konuda konuşursa Etxaide'nin son arzusuna ihanet edecekmiş gibi hissediyordu. Fakat bir yandan da tam olarak kime içini dökebileceğini bilmemek onu son derece huzursuz ediyordu. Montes'e güveniyordu, onun yanında duracağını biliyordu ama Zabalza'yla ilgili şüpheleri vardı ve en büyük karın ağrısı da Iriarte'ydi. Adam kavrayamayacağı konularla yüzleşmek zorunda kaldığında tedirgin oluyordu, tıpkı Elena Ochoa öldüğü zaman olduğu gibi. Bütün bu boş tabut olayları, onun gibi mantıklı bir polisin normal saydığı şeylerin tam tersiydi. Iriarte için, işleri kitabına uygun olarak yapmak bir tür dini inançtı ve Amaia'nın onlara söylemeyi planladığı şey, hatta daha da önemlisi, onlardan yapmalarını isteyeceği şey, onları Pamplona'daki ekip tarafından yürütülen resmi soruşturmayla çelişkiye düşürecekti. Dağlardan aşağıya doğru inen sisi keder içinde seyrederken Jonan'ı her zamankinden daha fazla özlediğini fark etti. Arkasında varlığını öyle yoğun bir şekilde hissetti ki arkasına dönüp baktığında onu orada göreceğinden emindi.

Dedektif Yardımcısı Zabalza kapının eşiğinde elinde bir kupa kahveyle dikiliyordu, sanki niyetini açıklamak istemiş gibi kupayı ona doğru uzattı.

"Kahve içmek istersiniz diye düşünmüştüm."

Amaia önce ona, sonra kupaya baktı. Ona hep Jonan kahve getirirdi... Bu aptal ne yaptığını sanıyordu? Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince Zabalza görmesin diye yüzünü tekrar pencereye döndü.

"Masaya bırak," dedi. "ve lütfen Montes'le Iriarte'ye haber ver, üçünüzün on dakika sonra burada olmanızı istiyorum."

Zabalza tek bir kelime etmeden dışarı çıktı.

Iriarte gelirken yanında birkaç dosya da getirmişti ve notlarına bakarak okumaya başladı:

"Ballarena ailesinin, mezarın bozulduğunu fark ettikleri son ziyaretlerinden bir gün önce öğlen de orada bulunduklarını öğrendik. Kesin emin olmamakla birlikte, mezarın içine gizlice giren kişinin bunu karanlık bastıktan sonra, yani gece vakti yaptığını düşünüyoruz. Bildiğiniz gibi karayolu devriyesine haber verdik, rutin trafik kontrolü yapıyorlar ama şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

Sonra Montes konuştu:

"Ben aileyle tekrar konuştum. Anne hâlâ şokta ama Inés daha sakin görünüyor. Birinin, Valentín'in ne yapmak istediğini bildiğini ve onun yapmak istediği şeyi yaptığını düşünüyor ama bir yandan da kızının, kocasının dirildiğine neden inandığını da anladığını söylüyor. Bu konudaki en ilginç fikir ihtiyar *amatxi*'den geldi. Kadın hiç şaşırmadığını söylüyor, onu Inguma'nın kaçırdığını düşünüyor. Diyor ki: 'Kızımız onun için öldü, kızımız ona kurban edildi.'"

Amaia kafasını kaldırdı. "Kadın sahiden de 'Kurban' kelimesini mi kullandı?"

"O yaşlı bir kadın," dedi Iriarte, Amaia'nın yaşlı kadının sözcük seçimine şaşırdığını düşünerek.

"Bir de Valentín Esparza'nın akrabalarıyla konuştuk," diye devam etti Montes. "O saatler arasında hepsinin bir mazereti var, üstelik olanları dehşet içinde karşıladılar ama sorguya çekildikleri için de kızgınlardı. Bir avukat tutmuşlar."

Amaia bir kez daha ayağa kalktı ve pencere kenarına gitti, sanki o an bütün vadinin üzerine çökmüş gibi görünen sisten ilham alacakmış gibi.

"Esparza'ların kızının cesedinin ortadan kaybolmasıyla soruşturmanın yeniden açıldığı konusunda benimle aynı fikirdesinizdir diye düşünüyorum. Size göstermek istediğim bir şey var," dedi Amaia, masasına doğru dönerek. Zarftan birkaç fotoğraf çıkardı ve fotoğrafları masanın üzerine yaydı. "Jonan'ın öldüğü sırada, ondan bazı fotoğrafları bana göndermesini bekliyordum.

Ainhoa'da, Yolanda Berrueta'nın çocuklarının mezarını patlayıcıyla havaya uçurduğu gece çektiği fotoğrafların büyütülmüş hallerini yollayacaktı, belki hatırlarsınız. İşte bunlar o fotoğraflar. Jonan bu fotoğrafları Pamplona'daki evime bırakmış olmalı. Dün posta kutumda buldum."

Iriarte'nin tepkisi kadını şaşırttı.

"Evinize mi bırakmış? Ama bu çok saçma. Neden böyle bir şey yapsın ki? Fotoğrafları neden karakola e-postayla göndermemiş?"

"Bilmiyorum," dedi Amaia, gerçeği söylemeden. "Belki de büyütülmüş fotoğraflardaki ayrıntılara dikkatlice bakmamı istemiştir..."

"Bundan hemen İçişleri'ni ve Clemos'u haberdar etmeliyiz."

"Ettim bile, bu sabah. Ancak cinayet şubenin başındaki kişi olarak bu fotoğrafların, üzerinde çalıştığımız vaka için kanıt teşkil ettiklerini düşünüyorum, soruşturmaya kaldığımız yerden devam etmemek için de bir sebep göremiyorum."

Iriarte fotoğraflara şüpheli gözlerle baksa da ikna olmuş gibi görünüyordu.

"Karşınızda gördükleriniz, Ainhoa'daki mezarın içinin fotoğraflarının büyütülmüş halleri. İki yetişkin tabutu dışında üç tabut daha var. Bildiğiniz gibi Yolanda Berrueta'nın iki oğlunun cesetleri mezarlarının içindeydi. Ancak Jonan'ı ilgilendiren bu üçüncü tabuttu..." dedi, önlerine serili yeni fotoğraflardaki küçük metal tabutu göstererek. "Ve daha da önemlisi, tabutun içindeki paketi tespit etmiş. İçinde kül olduğunu sandığımız paket aslında bir şeker paketi."

"Siktir!" diye haykırdı Montes. "Tabutta kimin olması gerekiyormuş?"

"Yolanda Berrueta ve Marcel Tremond'un ilk çocukları, bir kız bebek, iki oğlunun doğumundan bir yıl önce doğmuş ve henüz iki haftalıkken Yolanda'nın anne babasının Oieregi'deki evinde ölmüş. Bilin bakalım hangi sebeple?"

"Beşik ölümü," diye fısıldadı Iriarte.

"Beşik ölümü," diye tekrar etti Amaia. "Dahası da var. Hem Yolanda'nın babası hem de Oieregi'deki cenaze evinin müdürü bu kızın cesedinin yakıldığına yemin ediyorlar. Cesedin tabutun içinde olduğundan eminler."

"Yargıç Gouvenain'in, mezarın içine tekrar bakmamıza izin vereceğini sanmıyorum ama müdürle konuşup ondan bakmasını rica edebilirim."

"Gerek yok. Marcel Tremond mezarın üzerindeki taşı ertesi gün hemen kapattırmış. Assumption Kilisesi'ndeki rahibin söylediğine göre Tremond ailesi o kadar üzgünmüş ki mezarcının aşağıya inip molozları temizlemesine veya ters dönen tabutları düzeltmesine izin bile vermemiş. Mezarın hiç vakit kaybetmeden tekrar kapatılmasını emretmişler."

"Vay piç vay!" diye haykırdı Montes.

"Sana aynen katılıyorum," dedi Amaia. "Yolanda'nın babası, ilk bebeği öldükten sonra kızının depresyona girdiğini söyledi. Kocası, her türlü tıbbi tavsiyenin aksine tekrar hamile kalsın diye onu zorlamış."

"Çünkü bu şekilde kızını kaybetmenin verdiği acı da geçecekmiş," dedi Iriarte.

"Kadın tekrar hamile kalmayı kaldıramamış ama oğulları doğar doğmaz kendini onlara adamış." Amaia durup meslektaşlarının bütün bilgileri sindirmelerini bekledi. "Şüphelerimizi doğrulamanın bir yolu yok, küçük kızın cesedinin Ainhoa'daki mezardan çalındığını da kanıtlayamıyoruz. Ancak bu yeni vaka sayesinde, nehir bölgesi olan Baztán ve çevresinde daha net bir harita çıkarmamız mümkün hale geldi," dedi ve masanın üzerine bir harita koydu ve nehre yakın köyleri, Guipúzcoa sınırına kadar kırmızı noktalarla işaretledi. "Şimdi yapılacak şey şu: Şüphelilerin davranış ve eylemlerinin profilini çıkarmalıyız. Çocuklarını beşik ölümü sebebiyle kaybetmenin dışında bu çiftlerin ne gibi ortak noktaları var? Şu ana kadar neler öğrendik?"

Üç adam da başını kaldırıp beklenti dolu gözlerle ona baktı.

"Bir: Hepsi de kız bebeklerini kaybetti. İki: Bebekleri ölmeden önce bu çiftlerin maddi durumları çok iyi değildi. Üç: Sonrasında ellerine para geçti. Dört: En az dört durumda, yani sosyal hizmetlerin soruşturduğu iki vaka, bir de Yolanda Berrueta ve Esparza vakalarında, bu insanlar küçük kızları öldükten sonra maddi durumlarının düzeleceğine inandırıldılar."

Amaia durdu.

"Herhangi bir çıkarım yapmak isteyen var mı?"

"Bu çiftlerin ya para aldıklarını ya da kızlarının ölümü karşılığında –bir tür telafi gibi– bir şey elde ettiklerini düşünebiliriz," dedi Montes.

"Evet ama cesetleri neden alındı o zaman?" diye sordu Iriarte.

"Bu çocukların öldüklerinden yüzde yüz emin miyiz peki?" diye sordu Zabalza. "En azından Argi Beltz vakasındaki kızın ölüm belgesi bulunamamıştı, kızın anne babasının İngiltere'ye gitme hikâyesi uyduruk çıktığı için. Yasa dışı evlat edinme vakasıyla karşı karşıya olabiliriz, belki de çocukları satıyorlardır... Boş mezarlarla ve çalınan çocuklarla ilgili benzer vakalar da olmuştu."

"Evet, ben de kayıp ikiz kız kardeşim için aynı şüpheleri hissetmiştim ama otopsi yapılan vakalarda bu olasılığı eleyebiliriz ve Esparza'ların kızının cesedini kendi gözlerimle gördüm. Fakat bir bebek cesedinin ne işe yarayacağıyla ilgili fikirlerle gelirsen işimize yarayabilir."

"Şimdi birden aklıma geleni söylüyorum, tıbbi veya adli araştırmalar için olabilir ama bundan kimse zengin olamaz. Organ kaçakçılığı belki ama bunu da otopside görürdük. Ve... şey... bu çok aşağılık bir uygulama ama havalimanlarında taramadan geçirilmedikleri veya aranmadıkları için bazı uyuşturucu kartelleri, organları çıkarılmış bebek cesetlerini uyuşturucu kaçakçılığı yapmak için kullanıyor."

"Bu da neden zengin olduklarını açıklayabilir."

"Ben bir kartelin bu kadar para ödeyeceğini sanmıyorum. En fazla bir seferlik toptan ödeme almışlardır ama bu çiftler aşırı derecede zenginler ve hepsinin de meşru işleri var."

Montes araya girdi: "Unuttuğumuz bir şey var. Bu sonradan edinilen zenginliğin yanı sıra, beni asıl şaşırtan şu oldu, en az bir vakada ölümcül derecede kanser teşhisi konan bir kadının mucizevi bir şekilde iyileşmesi. Buna benzer başka vakalar da var ama öleceği söylenen bir insanın kısa bir süre içinde tamamen iyileşmiş olmasını inanılmaz buluyorum. Bu konuyu araştırdım, kadın yıllar önce 'tamamen temiz' raporu almış. Bunun çok önemli olduğunu savunmuyorum ama bu insanlar çok şanslı olmalı."

Amaia içini çekti. "Bu soruşturmayla ilgili, sizinle konuşmak istediğim bir şey daha var," dedi, Iriarte'ye dikkatlice bakarak. "Bundan sonrasında biraz açık fikirli olmanızı rica ediyorum, herhangi bir olasılığı hemen elemeyelim. Şimdiye kadar Doktor Berasategui ve bu küçük kızların anne babaları arasında bir bağlantı olduğunu ortaya çıkardık. Onun, *tarttalo* olarak başka insanları cinayet işlemeye azmettirdiğini ve kurbanların cesetlerine neler yaptığını biliyoruz. Ve dairesinde bulduğumuz ceset parçalarından adamın insan eti yediğini de biliyoruz. Kızın ölümünden sonra Esparza'nın sergilediği dengesiz hareketleri ve cesedi çalma planının sonradan gerçekleştirildiğini de düşünecek olursak, buna benzer başka etkinlikleri de göz önünde bulundurmalıyız. Elimde, Elena Ochoa'nın yetmişli yıllarda Baztán'da, Argi Beltz'deki bir çiftlik evinde kurulmuş olan tarikatla ilgili iddiasını doğrulayabilecek bir tanık var. Satanik ritüeller yapan, hayvan kurban eden bir tarikat. Şu anda ismini açıklayamayacağım, çok güvenilir bir başka tanık da buna benzer törenlerin Lesaka'daki başka bir çiftlik evinde yapıldığını doğruluyor. Bu törenler muhtemelen aynı kişi tarafından yapılıyor, o zamanlar kırklı yaşların ortasında olan pederleri, seremoni üstatları veya guruları tarafından. Adam bu iki grup arasında gidip geliyor ama başka bir yerde yaşıyor. Kaynağım diğer tanığın, Argi Beltz'de

doğan küçük bir kızın gizemli şartlar altında öldüğüyle ilgili ifadesini de doğruladı.

Ainara Martínez-Bayón vakasını hatırlıyor musunuz? Hani ebeveynleri, kızlarının yurtdışına yaptıkları bir seyahat sırasında beyin kanamasından öldüğünü iddia etmişlerdi. Dedektif Yardımcısı Etxaide öldüğü sırada bunu araştırıyordu. Kızın İspanya'dan hiç çıkmadığını ortaya çıkarmıştı, bu da Birleşik Krallık'ta neden bir ölüm ve otopsi raporu veya bir defin töreni olmadığını açıklıyor. Kızın anne babası Argi Beltz'in şu anki sahipleri, aynı zamanda Fina Hidalgo, Yolanda Berrueta'nın eski kocası Marcel Tremond ve Valentín Esparza'nın da katıldığı, Berasategui'yle yapılan toplantılara ev sahipliği yapan zengin çift. Bu bir tesadüf olamaz ve bu toplantıları her ne kadar yas terapi seansları olarak tanımlasalar da kaynağım bana bu toplantıların çok farklı nitelikte olduğunu söylüyor."

Iriarte ayağa kalktı.

"Siz ne demek istiyorsunuz, dedektif? Bu insanlar büyücülük mü yapıyorlar? Biz soruşturmamızı nedensiz teorilere dayandıramayız ama bize kaynağınızın kim olduğunu söylerseniz o ayrı."

Amaia birkaç saniye düşündü.

"Pekâlâ, eğer konuştuklarımızın bu duvarların dışına çıkmayacağına söz verirseniz. Bu kişi bu vakanın çözülmesini istediği için bir iyi niyet gösterdi ama eğer bunlar ortaya çıkarsa kendimizi zor bir durumun içinde bulabiliriz. Kendisi bana böyle bir durumda her şeyi reddedeceğini açık açık söyledi."

Üçü birden başını tamam der gibi salladı.

"Kaynağım Peder Sarasola."

Iriarte tekrar yerine oturdu, şaşırdığı her halinden belli oluyordu.

"Peder, klinikte Doktor Berasategui'nin –Sarasola'nın 'kötülük nüansı' olarak nitelendirdiği– araştırmalarının olduğu bir dosya bulduklarını kabul etti. Alternatif olarak bunu, şeytan veya cinlerle bağlantılı satanik davranışlar sergilemek ve değişik

ritüeller yapmak gibi bir psikolojik rahatsızlığı olan kişiler üzerine yapılan bir çalışma olarak tanımlamak da mümkün. Peder Sarasola toksik nitelikleri sebebiyle bu dosyaların hepsinin gizli evrak içeren diplomatik çantayla Vatikan'a gönderildiğini söyledi. Onları geri almamızın imkânı yok. Sarasola bunu reddedecektir, Papalık bunu reddedecektir ve eğer bir olay çıkarırsak hükümet üzerimize çökecektir. Sarasola bir de, Berasategui'nin dosyalarında çok karanlık olaylar olduğu için, Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin öldürüldüğünü duyunca bu konuyu bilmemiz gerektiğini düşündüğünü söyledi, farkında olmadan kendimizi tehlikeye atmamızı istemiyormuş."

Hiç kimse tek kelime etmedi, herkes biraz önce duyduklarını düşünüyordu.

Yine ilk konuşan Iriarte oldu.

"Doktor Sarasola konuyu güzel bağlamış. Söyleyebileceğim tek şey şu, umarım ne yapacağımızla ilgili bir fikriniz vardır çünkü ben buradan nereye varacağımızı bilemiyorum. Esparza'nın arkadaşlarının ve akrabalarının mezarın açılmasında parmakları olup olmadığından emin olmak için mazeretlerini kontrol edebiliriz ama şu anda bu bizi bir yere götürebilecek gibi durmuyor. Hem Berasategui hem de Esparza öldü. Yargıç De Gouvenain'in yardımını istememiz olası değil ve Berasategui ile Esparza ve diğer çiftler arasında akla yatkın bir bağlantı bulamazsak, Yargıç Markina bebeklerin mezarlarını araştırmamıza izin vermeyecek. Şimdi siz söyleyin, bundan sonra ne yapacağız?"

"Fina Hidalgo'yu unutuyorsunuz. Ben kilit kişinin o olduğuna eminim. Abisinin asistanı ve ebesi olarak vadideki bütün hamileliklerden haberi vardı. Argi Beltz'deki şu sözde yas terapi seanslarına katıldığını da biliyoruz. Hatırlamamız gereken bir şey daha var, Fina Hidalgo anne babaların, dünyaya hastalıklı çocuklar getirmiş olma 'sorununu çözdüğünü' açık açık kabul etmişti zaten. Bence onu soruşturmaya devam etmeliyiz."

"Ben bu işle ilgilenirim," dedi Montes.

"Bir de beşik ölümleriyle ilgili bulabildiğimiz her türlü bilgiyi detaylı olarak araştıralım, sadece vadidekilere değil de tüm Navarra bölgesine bakalım. Baztán Nehri yakınlarında doğan kız bebeklere özellikle dikkat edin ve anne babanın çocuklar doğmadan önceki ve sonraki maddi durumlarına da bakın. Eğer bir şekilde kârlı işler yaptıklarını ortaya çıkarabilirsek, bir örüntü bulabiliriz. Esparza'nın akrabalarını ve arkadaşlarını sorgulamaya devam edin, eğer şüpheli bir durumla karşılaşırsanız, evleri için arama emri çıkarırız, gerçi küçük kızın cesedini bulabileceğimizi hiç sanmıyorum ama."

"Belki Sarasola bize biraz ipucu verir," dedi Iriarte dalga geçer gibi. "Eğer bu tür uygulamalarda söz sahibi biriyse cesetleri nereye götürdüklerini de biliyordur."

Iriarte ayağa kalkıp gidecekken Amaia onu geri çağırdı.

"Daha bitirmedim. Öncelikle Dedektif Yardımcısı Etxaide'yle ilgili söylemek istediğim bir şey var. Onunla çalıştığım bunca zaman boyunca bana karşı her zaman sadık ve dürüst oldu. Bu yüzden şunu asla aklınızdan çıkarmayın, İçişleri'nin soruşturması henüz sonuçlanmadı ve Jonan bizim meslektaşımızdı, onun hakkında olumsuz bir şey düşünmek için herhangi bir sebebimiz yok."

Üçü de kadını onaylar gibi başını salladı. Sonra aynı anda kapıya yöneldiler.

"Zabalza, bir saniye. Sana bilgisayarla ilgili bir şey sormak istiyorum. Bu konuda en tecrübeli kişi sen olduğun için bundan sonra bu konuyu sana danışacağım." Zabalza başını aşağı yukarı salladı. "Çok basit bir soru: Bir mesajı belirli bir gün ve saatte göndermek için bilgisayarı programlamak mümkün mü?"

"Evet. Spam bu şekilde gönderiliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ, bilgisayarı sadece belirli bir koşul ortaya çıktığında bir e-posta göndermek üzere programlamak mümkün mü?"

"Biraz daha açık konuşabilir misiniz?" dedi, meraklı bir sesle.

"Diyelim ki birine içinde gizli bilgi olan bir e-posta yollamak istiyorum ama bir şekilde kendim göndermem de mümkün değil?"

"Elektronik bir zamanlayıcı kurabilirsiniz, bunu her gün açarsınız ve bir şifre kullanarak aktifleştirir ya da devre dışı bırakırsınız. Şifreyi girmediğiniz gün mesaj otomatikman gönderilir."

Amaia sessizce bu olasılığı düşündü.

"Jonan size fotoğrafları bu şekilde mi göndermiş?"

Amaia cevap vermedi.

"Tam ona göre bir hareket. Size başka şeyler de gönderdi, öyle değil mi?" Zabalza durdu ve bir cevap alamayacağını bilerek kadının gözlerinin içine baktı. "Ben muhbir değilim, o arama emriyle ilgili ne kazara ne de isteyerek kimseye tek kelime etmedim."

Amaia bu beklenmedik açıklama karşısında şaşırarak baktı adama.

"Kimse seni muhbir olmakla suçlamadı."

"Fakat aklınıza gelmiştir. Çoğu zaman sizinle aynı fikirde olmadığımızın farkındayım ama kişisel farklılıkları bir kenara bırakacak olursak ben bir meslektaşıma ya da teşkilata asla ihanet etmem."

"Kendini savunmana gerek..."

"Bana güvenebilirsiniz."

Zabalza'nın, Etxaide'nin evinin önündeki perişan halini hatırladı. Jonan'ı o halde görmemesi için içeriye girmesine engel olmaya çalışmasını, Jonan'ın arkadaşlarının anlattıklarını dinlerken yüzünde beliren ifadeyi, Jonan'ın dairesine girip onun cansız bedenini bulduğu gün kelimenin tam anlamıyla mahvolmasını...

Tam o sırada telefonu çaldı. Ekrana bakınca arayanın Huesca'dan Doktor González olduğunu gördü. Amaia telefonu açarken Zabalza ayağa kalktı ve izin isteyerek dışarı çıktı.

"Doktor, bu kadar çabuk aramanızı beklemiyordum."

"Dedektif Salazar, maalesef beklediğiniz haberi vermek için aramadım. Karım dün eve dönerken başka bir araç tarafından yoldan atılmış."

"Aman Tanrım, peki o..."

"Hayır, neyse ki hayatta. Olayı gören birkaç sürücü var, durup hemen ambulansı çağırmışlar ve ilk yardım yapmışlar. Dedektif, onu araba enkazından çıkarmaları tam kırk dakika sürmüş. Pelvisi, kalçası, bacağı, burnu ve köprücük kemiği kırık, başında pis bir kesik var ama bilinci yerinde. Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorsunuz. Sizi daha önce arayamamamı anlayışla karşılayacağınızı umuyorum, ondan başka bir şey düşünecek halde değildim."

"Elbette, lütfen özür dilemeyin."

"Şu anda hâlâ yoğun bakımda. Onu görmeme izin vermiyorlar ama biraz önce onunla konuştum ve benden sizi aramamı istedi. Kazayla ilgili pek bir şey hatırlamıyor ama olay yerindeki tanıklar emniyet şeridinde, park halinde olan bir araç olduğunu söylüyor. Sonra iki adam yokuştan çıkıp arabaya binip gitmişler. Polisler karımın arabasındaki her şeyin çalındığını doğruladılar, çantasının içini boşaltmışlar, valizini açmışlar, koltukların altını, torpido gözünü, aklınıza gelebilecek her türlü yere bakmışlar. Bunu ona anlatınca bana sizin analiz için kendisine bir kanıt parçası verdiğinizi söyledi. Dün polisler bana kazayla ilgili bilgi verirken özel kargoyla bir zarf geldi. Karımın bana Pamplona'dan bir paket gönderdiğini görünce şaşırdım. Sanırım arabayı arayan adamların aradıkları şey buydu."

Amaia kafasını toplamaya çalışıyordu ama Doktor Takchenko'nun çok sayıdaki yaralarından başka bir şey gelmiyordu gözünün önüne.

"Karım ona bir kumaş parçası verdiğinizi söyledi."

"Evet, öyle."

"Neyse, şanslısınız. Kumaşın içerik maddesini size söylemek dışında elimizden pek bir şey gelmezdi normalde ama bu iş için en uygun adamı tanıyorum, Andreas Santos. Kendisi bir tekstil uzmanı, onu yıllardır tanırım, alanında en iyi isimdir. Eskiden birlikte Alfaro, Rioja'daki bir leyleğin yuvasını sökmüştük.

Yuvanın yapıldığı malzemelerin arasında çok sayıda kumaş da vardı ve Santos bunların hepsini analiz etti. İşin ilginç yanı bu kumaşlardan bazılarının ortaçağdan kalmış olması. Leylekler yuvalarını her türlü malzemeden yapıyorlar, hatta bazıları market tezgâhlarından çaldıkları malzemeleri kullanıyor. Kullandıkları çamur ve bez parçalarıyla öyle sağlam yapılar inşa ediyorlar ki bu yuvalar kulelerin tepesinde yüzyıllarca sağlam duruyor. Santos değişik müzelerle çalışmış ve Avrupa'da son bin yıldır üretilmiş olan kumaşlardan oluşan dev bir arşivi var. Eğer kabul ederseniz, numuneyi ona yollamak istiyorum."

"Sizin güvenmeniz benim için yeterli," diye cevap verdi Amaia.

43

Tepelerden aşağılara inen sis sokakları işgal ederek vadinin üzerine çöktü ve sabahın çok daha erken saatleriymiş gibi bir illüzyon yarattı. Hani şu gün doğmadan hemen önce, güneş bulutların arasından çıkmamakta direnirse gün duracakmış gibi gelir ya, işte öyle bir andı. Amaia, La Carretera de Francia'ya gitmek üzere arabayla Txokoto mahallesindeki dar sokaklardan geçerken kalın paltosuna sarılmış yürüyen halasını gördü. Şehrin tarihi kısmında, köprünün yanındaki evlerin duvarlarının dibinden yürüyordu. Amaia kadının yanına gelince arabayı durdurdu ve camını indirdi.

"Halacığım, sabahın bu saatinde nereye böyle?"

"Amaia, canım!" diye haykırdı, gülümseyerek. "Ne güzel bir sürpriz! Ben Pamplona'dasın sanıyordum."

"Şimdi oraya doğru gidiyorum. Peki sen?"

"Ben fırına gidiyorum, Amaia. Ablaların için endişeliyim. Flora fırını almak istiyorum diye tutturdu saçma sapan, sürekli kavga ediyorlar. Flora dün gece Ros'u arayıp bugün fırına bir denetçi ve değerleme uzmanıyla gideceğini söyleyince ben de gitsem iyi olur diye düşündüm."

Amaia yolcu kapısını açtı.

"Hadi bin, halacığım, ben de seninle geleyim."

Dışarıda, Flora'nın Mercedes'inin yanı sıra, tanıdık olmayan başka arabalar da vardı. Baş fırıncı onları yüzünde ciddi bir ifadeyle karşıladı, aynı ifade paslanmaz çelik tezgâhların arkasında çalışan diğer fırıncıların yüzlerine de yansımıştı. Ofisindeki masasının arkasında soğukkanlı ve gururlu bir şekilde oturan Ros, sanki bir kalede veya gözetleme kulesinde görevliymiş gibi, görevini terk etmemeye kararlı görünüyordu. Ya da fırının güç merkezinde oturarak takım elbiseli iki adamın bir oraya bir buraya gidip gelmelerini izliyordu. Biri yerin ölçüsünü alıyor ve özel ekipmanlarla fırının fotoğraflarını çekiyordu. Bu sırada diğeri de Flora ve Mantecadas Salazar'ın yıllardır muhasebesini tutan muhasebecinin yanında, tezgâhın kenarındaki son derece rahatsız taburelerden birine tünemiş oturuyordu. Flora onları görünce gülümsedi. Flora gerginliğini, o her zamanki zorbalara özgü bir gurur maskesi altına saklamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Amaia onun ne kadar gergin olduğunu ilk bakışta anladı. Sanki fırının sahibi, Kızıl Kraliçe kendisiymiş gibi herkese o kendinden emin tavırları ve rahatsız edici ses tonuyla patronun kim olduğunu göstermeye uğraşıyordu. Fakat Amaia ablasını tanıyordu, bunun ablasının, insanların karşısına çıkarken takındığı bir maske olduğunu biliyordu. Çünkü bu tavırlar, arada sırada, yerinden kıpırdamadan, uzun süredir acı içinde, sahneyi izleyen bir seyirci gibi gösterinin sonunda alkışlayıp alkışlamayacağına karar vermeye çalışarak, ablasının yapmacık hareketlerini seyreden Rosaura'ya attığı kaçamak bakışlarla çelişiyordu. Bu da büyük ablasının iki ayağının bir pabuca girmesine sebep oluyordu. Flora tavırlarının karşılığında arzu ettiği etkiyle karşılaşmaya, insanların onun iradesi karşısında boyun eğmelerine alışıktı ve bu yüzden Ros'un tepkisi, daha doğrusu tepkisizliği onu yoruyordu. Amaia bunu Flora'nın, Ros'a her bakışında derin bir nefes almasından anlıyordu. Fakat Ros'un hareketsizliğinden rahatsız

olan tek kişi Flora değildi. Amaia ve halası bu konu üzerine konuşmuşlar ve Flora için bu durumun sadece bir irade savaşından ibaret olduğu, kaslarını esnetmek için karşısına çıkan bir başka fırsattan başka bir şey olmadığı, oysa Ros için oyunun sonu anlamına geldiği konusunda fikir birliğine varmışlardı. Bir önceki yıl boyunca fırın onun için dünyanın merkezi haline gelmişti, burası için büyük hayalleri vardı ve muhtemelen bu fırın onun hayattaki en büyük başarısıydı.

"Ben ona maddi yardımda bulunmayı teklif ettim," diye itiraf etti halası. "Adil olmam gerekirse bunu yapmamam gerektiğinin farkındayım ama bu fırın Ros için, Flora için olduğundan çok daha önemli."

"James de teklif etti ama Ros kabul etmedi, bunu kendi başına halletmesi gerektiğini söyledi."

"Bana da aynı şeyi söyledi," dedi halası üzgün bir sesle. "Bazen siz kızların bağımsızlığınıza bu kadar düşkün olması iyi bir şey mi diye düşünüyorum. Başkalarından yardım almama fikri de nereden çıktı bilmiyorum."

Amaia, ortalığın sakin olduğuna ikna olunca halasını fırında bırakıp çıktı. Birkaç dakika sonra Pamplona'ya geri dönüyordu.

Almandoz'daki tünele kadar, onu yavaşlamaya zorlayan sis eşliğinde gitti. Her yıl bu yol, Pamplona'ya ve Irun'a giden kamyon şoförlerinin birçoğunun ve yağmurlu, sisli havalarda ve tünel kapalı olduğunda eski ve daha tehlikeli yolu kullanma zorunluluğuna boyun eğen vadi sakinlerinin canına mal oluyordu.

Sürekli Doktor Takchenko'nun başına gelenleri, kumaş parçasını nasıl bir içgüdüyle kargoyla gönderdiğini düşünüyordu. Kocası haklıydı, o güçlü bir kadındı ama akıllıydı da aynı zamanda. Görüştükleri birkaç sefer boyunca Amaia onun sadece parlak bir zekâya değil aynı zamanda güçlü bir hayatta kalma içgüdüsüne de sahip olduğuna şahit olmuştu. Bu içgüdü onun, kendi ülkesinde asla açıklamadığı sebeplerle hayatta kalmasına yardımcı olurken bir yandan da karakollara karşı bir nefret geliştirmesine

sebep olmuştu. Bu sefer, ona teslim edilen bir kanıt parçasının önemli olduğu kadar bir tehdit unsuru da içerebileceğini fark eden Amaia değil, Takchenko'ydu ve bu onun hayatını tehlikeye atmıştı. Fakat bu kumaş parçası henüz işleme tabi tutulmamış bir kanıtsa ve Amaia'nın onu evden aldığını gören olmadıysa, bu kanıtın orada olduğunu ve bunun suçluluğunu kanıtlamaya ya da en azından şüphe uyandırmaya yetecek kadar önemli olduğunu bilen tek kişi katil olabilirdi. Sarasola'nın sözleri zihninde yankılandı: "Son derece tehlikeli bir olayla karşı karşıya olabilirsiniz."

Amaia, Iriarte'nin ona soru sorma fikrinin çok da saçma olmadığını düşünerek Sarasola'yı sabah aramıştı. Fakat yapması gereken bir şey daha vardı. Pamplona'nın girişinde, bir bilgisayar dükkânında durup birkaç tane flaş disk almış, sonra da Calle Mercaderes'teki evine gidip Jonan'ın, Fina Hidalgo için hazırladığı dosyalara tekrar bakmıştı. Arama emrinin ve kadınla ilgili ayrıntılı bilgilerin olduğu bir belgenin yanı sıra, çalıştığı işyerlerinin bir listesi de vardı. Etxaide'nin bunu neden araştırdığını merak etti. Abisi öldükten sonra farklı hastanelerde çalıştığını kadının kendisi söylemişti zaten. Amaia listeyi tekrar inceledi. Emekli olmadan önceki son görev yeri Hospital Comarcal de Irún'du. Ondan önce, Hondarribia'daki Virgen de la Manzana ve yine Irún'daki Clínica Río Bidasoa isimlerindeki iki özel klinikte ebe olarak görev yapmıştı. Hastanelerin isimlerini tekrar okuyunca Jonan'ın dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anladı: Río Bidasoa. Baztán Nehri'nin ismi, Oronoz-Mugaire'den sonra değişiyordu, Doneztebe'de Bidasoa Nehri oluyordu, yani aynı nehir farklı bir bölgede farklı bir isimle anılıyordu. Bu keşfin heyecanıyla telefonunu aldı ve Montes'i aradı.

"Dedektif?"

"Araştırmamızı Baztán Nehri'yle sınırlandırarak hata yapıyoruz bence. Biscay Körfezi'ne doğru yol alan nehir Navarra ve Guipúzcoa'dan geçiyor ve bu bölgelerde Bidasoa ismini alıyor, eğer Fina Hidalgo bu kızların anne babalarının yardımcısı olarak

görev yaptıysa, bu uğraşına çalıştığı diğer yerlerde de devam etmiş olmalı. Zabalza'ya söyle, araştırmasına Guipúzcoa'daki, beşik ölümü sebebiyle ölen kızları da dahil etsin, her şeyden önemlisi Bidasoa Nehri'ne yakın yerleşim yerlerine de odaklansın."

Telefonu kapattı ve flaş diski bilgisayarına taktı. Jonan'ın dosyalarının içindeki belgeleri indirdikten sonra bir ara verip arkadaşının ölüm ricası olan otomatik mesajı tekrar okudu. Mesajı silerken ruhsal bir bağlantıyı da kesiyormuş gibi bir his kapladı içini, bu o kadar büyük, o kadar tehlikeli ve yakınlarına yöneltilmiş bir tehditti ki Jonan bu yüzden ölmüş ve Doktor Takchenko da ölümün eşiğinden dönmüştü. Evden çıkmadan önce flaş diski çantasına koydu, son anda Dupree'nin gönderdiği kitabı almayı akıl etti. Alışveriş merkezinin otoparkında arabadan indi, pederin onu beklediği diğer araca binerken Sarasola'nın şoförüyle selamlaştı.

Doğrudan konuya girdi.

"Bir tanık bulduğunuzu söylemiştiniz."

"Evet, tarikatın tövbe etmiş bir üyesi."

"Onunla konuşmam gerek."

"Bu mümkün değil," diye karşı çıktı Sarasola.

"Benim için belki ama sizin için öyle olmasa gerek," dedi Amaia.

"Koruma altına alınmış bir tanık o."

"Evet, polis ve *Kilise* tarafından korunduğunu söylemiştiniz."

Peder Sarasola bir süre konuşmadı. Birkaç saniye sonra öne eğilip şoföre bir adres verdi ve bunun üzerine arabanın motoru çalıştı.

"Şimdi mi?"

"Bir şey mi oldu? Sizin için iyi bir zaman değil mi yoksa?"

Amaia, araba şehrin tarihi bölgesindeki bir köşede durana kadar bir şey söylemedi.

"Ama kendisi burada, Pamplona'da mı?"

"Aklınıza daha iyi bir yer geliyor mu? Arabadan inin ve on beş dakika kadar oyalandıktan sonra buna paralel olan sokaktaki 27 numaraya gidin ve birinci kattaki dairenin zilini çalın."

"Bu güvenli olur mu?"

"Bütün blok Opus Dei'ye ait ve inanın bana, deveye hendek atlatmak bile bir yabancının o binaya girmesinden daha kolaydır."

Amaia kendini, yüksek ve süslemeli tavanlı, Pamplona kışının cılız ışığını içeri almanın yanı sıra, odaya kasvetli bir hava veren ince beyaz tülleri olan ve dev mazgallara benzeyen yüksek pencerelere sahip, büyüleyici bir dairenin içinde buldu. Merkezi ısıtmaya veya başlarının üç metre üstündeki bir kartonpiyerin içine gömülü loş sarı ışığa rağmen, yetersiz ve konforsuz mobilyalar içeriye soğuk bir hava veriyordu. Adamın üzerinde ona bol gelen, gri bir takım elbise ve temiz, beyaz bir gömlek vardı. Amaia adamın ayağındaki terliklerin kıyafetleriyle ne kadar uyumsuz olduğunu fark etmeden edemedi. Kısacık kesilmiş saçları ve kirli beyaz sakalı, Sarasola'nın elli beş olduğunu söylediği adamı olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

Adam şüpheli gözlerle onu incelerken pederin sözlerini dikkatle dinledi ve isteğini alçakgönüllülükle kabul etti.

İncecik adam gergin bir şekilde, parmağına bol gelen alyansla oynuyordu.

"Bana Lesaka'da bulunduğunuz dönemi anlatın."

"Yirmi beş yaşındaydım ve üniversiteyi yeni bitirmiştim. O yaz, San Fermín festivali için arkadaşlarımla Pamplona'ya gelmiştim. Burada bir kızla tanıştım. Kız bizi, arkadaşlarıyla yaşadığı eve davet etti. İlk başlarda her şey çok eğlenceliydi. Eski gelenekleri keşfetmeye çalışan, insan olmanın anlamını sorgulayan ve doğanın gücünü anlamaya çalışan bir tür komün gibi bir yerdi. Marihuana yetiştiriyorlardı, biz de kafayı bulur, rüzgârı dinleyerek Doğa Ana'ya yaklaşır ve ateşin etrafında dans ederdik. Arada sırada grup, yeni üyelerin katılımını teşvik etmek için bazı toplantılar düzenlerdi. Gelenler vadide yaşayanlar veya benim gibi şehir dışından gelen ve spiritüalizm, büyü, Baztán'da büyücülük konularına ilgi duyan kişiler olurdu. Sık sık Tabese adındaki bir adamdan, onun sözlerinden ve ne kadar bilgili olduğundan

bahsedilirdi ama ben o dönemde onunla tanışmadım. Yaz bittiğinde insanların birçoğu ayrılıp gitti ama benden kalmamı istediler. İşte bana grubun asıl amacını ondan sonra açıkladılar.

Tabese'yle o yılın Eylül ayında tanıştım. Onu gördüğüm ilk andan itibaren beni etkisi altına aldı. Pahalı bir arabası vardı, kıyafetleri şıktı ama gösteriş meraklısı biri değildi, doğduğu andan itibaren parası olan insanların rahatlığı vardı onda, bilmem anlatabiliyor muyum? Son derece çekici biriydi, teni, saçları, davranışları eşsizdi. Hepimiz ona âşıktık bence," dedi ve Amaia adamın konuşurken nasıl gülümsediğini fark etti, sırf onu düşünmek bile etkilemişti adamı. "Ona hayrandık hepimiz. Bizden istediği her şeyi yapmaya hazırdık. Yaptık da zaten. Karizmatik, duyarlı, karşı konulmaz biriydi, ondan önce veya sonra, hayatımda hiçbir erkeğe ya da kadına karşı ona hissettiğim şeyleri hissetmedim," dedi kederli bir sesle.

"Nerede yaşıyordu?"

"Bilmiyorum, ne zaman geleceğini önceden bilmezdik, bir anda ortaya çıkarak bizi sevindirirdi. Gittikten sonra da bir dahaki gelişini beklemeye başlardık."

"Tam adını hatırlıyor musunuz?"

"Adını asla unutmayacağım: Xavier Tabese. O zamanlar kırk beş yaşlarındaydı. Tüm bildiğim bundan ibaret. O sırada daha fazlasını bilmemize de gerek yoktu zaten, biz ona tapıyorduk, o da bize gücünü veriyordu. Tabese bize ne yapacağımızı ve bunu nasıl yapacağımızı tüm ayrıntılarıyla söylüyordu. Bize büyücülüğün nasıl yapıldığını öğretti, geleneksel yöntemlere dönmemiz, köklerimize ve ilkel güçlere saygı göstermemiz gerektiğini savunuyordu ve bunu yapmanın tek yolunun kurban sunmaktan geçtiğini söylüyordu. Bize unutulmuş olan dini anlattı, çok çok eski çağlardan beri Baztán'da yaşamış olan muhteşem ve büyülü yaratıkların var olduğundan bahsetti. Bu bölgeye ilk yerleşenlerin işaret olarak megalit diktiklerini ve bütün bölgeyi kesen ley hatlarını belirlediklerini, Neolitik döneme dayanan Watkins

hizalamalarının o dönemdeki ruhların varlığını kanıtladığını anlattı ve bu varlıkları uyandırmak için tek yapmamız gerekenin kurban sunmak olduğunu söyledi, böylece arzu ettiğimiz her şeye kavuşabilecektik.

İnsanoğlunun binlerce yıl boyunca bu güçlerle karşılıklı faydaya dayanan tatminkâr bir ilişki kurduğunu anlattı, tüm bunların karşılığında vermemiz gereken tek şeyin, küçük hayvanları özel bir yöntemle kurban etmek olduğunu söyledi." Adam elleriyle sanki tüm hatlarını silmek istiyormuş gibi yüzünü hızlı hızlı ovuşturdu. "Kısa süre içinde gücünün kanıtı olan ilk lütufları aldık ve eski dönem büyücüleri gibi sevinçten coşup yenilmez olduğumuzu sandık. Ne şekilde olursa olsun, insanın bir değişiklik yarattığını bilmesinin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsiniz, insan kendini tanrı gibi hissediyor. Fakat biz onlardan fayda sağladıkça onların da talepleri arttı. Ben bu grupla bir yıl kadar birlikte yaşadım ve o dönem boyunca her türlü sıra dışı bilgiye, güce ve deneyime sahip oldum..."

Bu noktada durdu ve gözlerini yere dikip o kadar uzun süre baktı ki Amaia artık ümidini kesmeye başlamıştı. Sonra adam başını tekrar kaldırdı ve kaldığı yerden devam etti. "*Kurbandan* bahsetmeyeceğim, bunu yapamam. İşin aslı şu, bunu yaptık, törende hepimiz vardık, onu anne babası verdi ve kurallara uygun şekilde canını aldılar. Her şey bittiğinde kızın cesedini alıp götürdüler. Bu olaydan birkaç gün sonra insanlar gruptan ayrılmaya başladılar, bir ay içinde hiç kimse kalmamıştı. Tabese bir daha geriye dönmedi. Ben gruptan son ayrılanlardandım. O sırada geriye sadece kurbanı getiren çift kalmıştı."

"Grubun diğer üyelerini seneler boyunca görmedim, gerçi herkesin işinin yolunda gittiğini biliyorum, benim için de öyle oldu. Bir iş buldum, iş kurdum ve birkaç yıl içinde zengin bir adamdım. Evlendim," dedi, parmağındaki yüzüğü göstererek. "Bir oğlum oldu. Oğlum sekiz yaşına geldiğinde kanser oldu. Hastaneye gittiğimiz günlerden birinde sağlık ekibinin

arasında bizim gruptakilerden birinin olduğunu gördüm. Adam benim yanıma geldi, ona oğlumun kaderinden bahsedince bana onu iyileştirebilecek güce sahip olduğumu söyledi, tek yapmam gereken bir kurban sunmaktı. Oğlumun acı çektiğini görmenin verdiği acı ve çaresizlikle bu olasılık üzerine düşündüm. İnsan çocuğunun yavaş yavaş ölüşünü seyrederken ne olursa olsun kendine bir sürü soru soruyor. Bu sorulardan ilki ve en önemlisi şu: Bu neden benim başıma geldi? Bunu hak etmek için ne yaptım? Bu sorunun cevabı, kafamda Tanrı'nın sesi yankılanmış kadar netti. Oğlum birkaç ay sonra vefat etti, ben bir hafta sonra polise gittim ve şimdi buradayım. Biz eylemi gerçekleştirdik ve meyvelerini topladık, benim burada oturuyor olmam ne kadar gerçekse bu olanlar da o kadar gerçekti. Her şeyi itiraf edip cinayetimi ihbar ettikten sonra bütün hayatım alt üst oldu. İşimi, paramı, karımı, evimi ve arkadaşlarımı kaybettim. Artık gidecek hiçbir yerim, sığınacağım hiç kimsem kalmadı."

"Bu bölgede buna benzer başka gruplar da olduğunu tahmin ediyorum."

Adam evet der gibi başını salladı.

"Bu tür kurbanlar veren başka birilerini biliyor musunuz?"

"Yakınlarda, Baztán'da yapılan bir törenden bahsedildiğini hatırlıyorum. Hatta bir keresinde o eve gitmiştim, çiftlerden birinin küçük bir kızı vardı. Ve kız seçilmiş gibi görünüyordu."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Aynı şey bizim grupta da oldu, anne baba kızlarını yarı aç bırakıyorlar ve gruptaki diğer insanlar onunla hiç iletişim kurmuyorlar. Kurban olarak dışlanıyor çünkü kızla normal bir ilişki kurulması her şeyi daha karmaşık hale getirebilir. Kurban edilecek olan diğer canlılara nasıl davranılıyorsa kıza da öyle davranılıyor, ismi veya kimliği olmuyor, yokmuş gibi davranılıyor."

Amaia telefonundan annesinin bir gençlik fotoğrafını bulup adama gösterdi.

"Evet," dedi adam hüzünlü bir şekilde. "Baztán grubundandı. Sonuna kadar gidip gitmediğini bilmiyorum ama onu gördüğüm zaman hamileydi."

"Nasıl yapılıyordu? İstenilen sonucu elde etmek için uygulanması gereken prosedür nasıldı?"

Adam yüzünü elleriyle kapadı ve açık parmaklarının arasından yalvarır gibi, "Lütfen, hayır, lütfen," dedi.

"Kardeşim," dedi Sarasola çıkışır gibi.

Adam ellerini yüzünden çekti ve pederin sesiyle büyülenmiş gibi ona baktı.

"Kurbanların kötü bir cin olan Inguma'ya sunulması gerekiyordu. Inguma onların nefeslerini çalıyordu ve törenin bir parçası olarak cesedin de verilmesi gerekiyordu."

Un demon sur vous, diye düşündü Amaia.

"Ne amaçla?"

"Bilmiyorum."

"Lesaka'daki kızın cesedine de aynı şey mi oldu?"

"Bilmiyorum. Bu yine anne babanın yapması gereken bir şeydi, törenin bir parçası olarak yerine getirilmesi gereken bir şarttı. Çocuğun kız olması, iki yaşından küçük olması ve vaftiz edilmemiş olması gerekiyordu."

"Vaftiz edilmemiş mi?" diye sordu Amaia, bu bilgiyi not ederek. "Neden?"

"Çünkü vaftiz töreni de aslında bir tür adak törenidir, farklı bir tanrıya verilen bir sözdür. Bu yüzden vaftiz edilmemiş olmaları gerekiyordu."

Amaia istemese de mağaranın zemininde yatan kendi oğlunu hatırladı ve o daha doğmadan, onun ölmesini engellemek için gezegenlerin nasıl hizalandığına hayret etti.

"Peki, neden bu yaş aralığında?"

"İki yaşına kadar insan ruhu geçiş aşamasındadır, bu yüzden kurbanlar adak için tam olgunlaşmış olurlar. Bu adaklar çocukluk ve ergenlik dönemlerinde de sunulabilir çünkü o zaman da başka

türde bir değişiklik olduğu için adak olarak cazip hale gelirler. Ancak bir bebeğin ölümünü gizlemek bir gencinkini gizlemekten daha kolaydır."

"Peki, neden erkekler değil de kızlar?"

"Adaklar aynı cinsiyetten olmalı. Nedenini bilmiyorum ama Tabese bize bunun her zaman bu şekilde yapıldığını söylemişti. Inguma uyandığında aynı cinsiyetten, aynı yaş gurubundan ve benzer şartlarda bir sürü kurban alır, ta ki bu halka tamamlanana kadar. Bize bunu doğru şekilde yapmanın ne kadar önemli olduğunu ve elde edeceğimiz faydaları anlatmıştı. Genelde erkekler daha istekli oluyorlardı. Anne babalar daha çok çocuk yapmaya teşvik ediliyordu, hem de hemen ama kadınlardan bazıları, kendilerini tamamen bu işe adamış olsalar da sonrasında depresyona giriyorlar ve devam etmekte son derece zorlanıyorlardı. Bazılarının, kocalarının planlarından haberi bile yoktu. Bazı durumlarda çiftlerin ayrıldıklarını duydum. O zamanlar neden bu kadar yaygara çıkarıldığını pek anlamıyordum ama oğlumu kaybedince anladım, onun yerine geçecek bir çocuğu sevmem mümkün değil ve biri beni başka bir çocuk yapmaya zorlasaydı ondan nefret ederdim."

"Peki, bu adaklar karşılığında üyeler ne elde ediyorlardı?"

"İstedikleri her şeyi, gerçi bu biraz da adağın niteliğine bağlıydı. Sağlık, para, bir rakibin ortadan kaldırılması, intikam... *Kurban* karşılığında isteyebileceğin şeylerin sınırı yoktu."

"Öldükten sonra neden cesetleri almak gerekiyordu?"

"Çünkü adak adarken böyle yapılır, onları teslim edersin, verirsin, sonra da onları amaçlarını gerçekleştirecekleri yere götürürsün."

"Peki, o yer neresi?"

"Söyledim ya, bilmiyorum," dedi adam bitkin bir sesle.

"Biraz düşünün, bulmaya çalışın, Tabese size nerelerden bahsediyordu?"

"Büyülü yerlerden, Hristiyanlıktan daha eski güçleri bünyelerinde barındıran yerlerden, eski günlerde kadın ve erkeklerin iyi bir hasattan yıkıcı bir fırtınaya kadar değişen istekler karşılığında adaklarını bırakacakları yerlerden. Bu tür güçler hem iyilik hem de kötülük için kullanılabilirler. O bize bu yerlerin evrenin enerjilerinin ve güçlerinin birleştiği ve modern insanın unuttuğu, dev büyüteçler olduğunu söyledi."

Amaia, Mari'nin mağarasının önündeki taş masaya bıraktığı adağı, oraya son gittiğinde sezdiği varlığı düşündü.

"Peki ya orman?"

Adam irkilerek ona baktı.

"Siz uyumun bekçisinden bahsediyorsunuz. Bütün güçler aynı nitelikte değildir, özellikle de o bahsettiğiniz, o tehlikesizdir. Bunun sicim teorisi gibi çalıştığını, bu dünyada var olan bütün dünyalara hükmettiğini bilmeniz gerekiyor, yani olmaması gereken bir olayı tetiklediğinizde, karşılığında bir şey vermeniz gerekiyor, bir adak, bir kurban. Sonucu olmayan bir eylemin olabileceğini düşünmek çok saçma. Evrenin dengeyi yeniden sağlaması gerekir ve yaptığınız şeyin dalga etkisi çok uzun süre devam eder. Biz Inguma'yı eylemlerimizle uyandırdık ama aynı zamanda Inguma'ya zıt olan başka şeyleri de uyandırdık." Duraksadı, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Oğlum kazara mı öldü sizce? Ya da şu an içinde bulunduğum durum, otuz yıl önce o evde yaşanan olayların direkt bir sonucu değil mi? Bence öyle. Ben öyle olduğuna eminim."

"Peki, gruptan ayrılmaya karar veren üyelere ne oldu?"

"Anlamıyorsunuz," dedi adam, yüzünde aynı çarpık gülümsemeyle. "Gruptan hiç kimse ayrılamaz ve kimse adak adamaktan muaf değildir. Inguma eninde sonunda herkese borcunu ödetir. Grubun dağılma sebebi böyle yapmaya çok önceden karar vermiş olmamızdı ama bizler üyelikten hiç çıkmadık."

"Ben çıkan birini tanıyorum," dedi Amaia, Elena Ochoa'yı düşünerek. "Siz de başarmış gibi görünüyorsunuz."

"Ben daha borcumu ödemeyi bitirmedim. Yapmam gereken yaptım ama eninde sonunda beni ele geçirecekler."

"İyi korunuyor gibi görünüyorsunuz," dedi kadın, Sarasola'ya bakarak.

"Anlamıyorsunuz, şimdilik böyle. Sizce burada sonsuza kadar kalabilir miyim? Zaman kolluyorlar ama benim peşime düşecekler ve düştüklerinde beni hiç kimse koruyamayacak."

Amaia hüzünle, bir kan gölünün ve ceviz kabuklarının kıymıklarının ortasında dizlerinin üzerinde oturan Elena'yı düşündü.

"Aynı şeyi söyleyen birini tanıyordum."

Kadın ona elini uzatınca adam ona şüpheyle bakıp kollarını kavuşturdu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi. Karşılık olarak başını bitkin bir şekilde öne eğdi. "Son bir soru, ceviz sizin için özel bir anlama geliyor mu?"

Adamın yüzündeki ifade dondu, ürperdi ve yüzünü buruşturarak ağlamaya başladı.

"Dış kapımın önüne biraz bırakmışlardı - arabamda, spor çantamda ve posta kutumda da biraz buldum."

"Ama ne anlama geliyor?"

"Güç anlamına geliyor. Cevizin beyninin minik kıvrımlarının arasında cadının büyüsü saklıdır, sizi seçtikleri ve peşinize düştükleri anlamına gelir."

44

Amaia, Markina'nın evine varır varmaz seviştiler. Markina adliyeden yeni dönmüştü ve duruşmalarda giydiği siyah, şık takım elbise hâlâ üzerindeydi. Amaia onu öptü ve dudaklarının tadını ağır ağır çıkarırken adamı soymaya başladı. Onu yavaş yavaş soymaktan, kıyafetlerini çıkarıp yere atmaktan çok zevk aldığını fark etmişti. Dikkatli bir şekilde gömleğini çıkardı ve bir arzu haritasını takip ederek dudaklarını onun teninde gezdirdi, dudaklarının geçtiği yerlerden daha sonra elleri geçecekti. Sonra onu kanepeye götürdü, bacaklarını açıp adamın üzerine çıktı ve kendini zevkin ellerine teslim etti.

Bitkin ve tatmin olmuş bir şekilde gerindikten sonra evde çıplak dolaşarak yere atılmış kıyafetlerini toplayan, üzerine bir şeyler geçirdikten sonra akşam yemeğini hazırlamak için bir önlük takan adamı seyretti.

"Seni yemek yaparken seyretmek çok hoşuma gidiyor," dedi, adam ona bir kadeh şarap getirdiğinde.

"Benim de seni kanepemde sere serpe yatarken görmek," diye cevap verdi adam, parmaklarını ensesinden aşağıya sonra tekrar yukarıya doğru gezdirerek.

Jonan'ın haklı olduğunu fark edince gülümsedi. Markina onun düşüncelerini bulanıklaştırıyor, muhakeme yetisini etkiliyordu. Fakat onun umurunda bile değildi. Markina'nın evine girdiği andan itibaren, o sabah evine geri döndüğü andan itibaren bunu düşünmeyi bırakmıştı, artık düşünmeyecekti, artık savaşmayacaktı. Böyle bir şeyin başına gelebileceğini rüyasında görse inanmazdı ama olmuştu işte. Markina onu karar vermeye, bir seçim yapmaya zorlamıştı.

"Ben su içsem iyi olur, çalışmam lazım."

Markina kaşlarını çattı.

"Seni bütün gün görmedim, geceyi benimle geçirirsin sanıyordum."

"Olmaz..."

"Bir şey mi oldu? Kafana takılan bir şey mi var?"

"Onunla Aínsa'da tanıştığınızı unutmuştum... Doktor Takchenko trafik kazası geçirdi, çok kötü yaralanmış."

"Ah, şu Rus doktor! Çok üzüldüm, Amaia. Umarım bir an önce iyileşir, harika bir kadına benziyordu."

"İyileşecektir, daha çok kırık çıkık var, organlarında hasar yok. Fakat beni asıl rahatsız eden Esparza vakası. Kızın cesedinin kaybolması çok önemli bir olay olsa da oradan bir sonuç elde edemedik. Adamın akrabaları ve arkadaşlarıyla görüştük ama hiç kimse hiçbir şey bilmiyor, kimse bir şey görmemiş ve hiç tanık yok."

"Sonuç alamayacağın bir şeyin seni bu kadar etkilemesine izin vermemelisin."

"Konu sadece Esparza'ların kızı değil. Benim ikiz kız kardeşimin cesedi de mezarından çalınmıştı, şu anda ben aynı kâbusu tekrar yaşıyor gibiyim," dedi, Jonan'ın ona gönderdiği bilgilere dayanarak yaptığı keşiflerden bahsetmekten kaçınarak.

Markina gülümseyerek ona baktı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence babanın akrabalarından veya arkadaşlarından biri kızın cesedini, onun için seçtiği

bir yere gömmek için aldı, büyük olasılıkla duygusal sebeplerle. Cesedi aile mezarlıklarına ya da eski gömü yerlerinden birine götürdüklerini öğrensem hiç şaşırmam biliyor musun? Hatırlasana, annesi kızın cesedinin yakılmasını istiyordu, birçok insan bunu hâlâ kutsal şeylere karşı bir saygısızlık olarak görüyor. Akrabalar arasında, cesedin nereye gömüleceği, cenaze töreninin nasıl yapılacağı, cenazeye kimlerin katılıp kimlerin katılamayacağı üzerine yapılan tartışmalara sandığından daha sık rastlanıyor. Adamın, aile mezarlığına mı yoksa karısının ikisi için aldığı mezara mı gömüleceğine karar veremeyen bir ailenin mahkemelik olduğunu biliyorum, en sonunda iki farklı cenaze töreni yapmaya karar verdiler ve gazetede en büyük ölüm ilanını kim verecek diye yarışırken iflas ettiler."

"Bunu yapmak için gecenin köründe tabuttaki bir cesedi mi çaldılar yani?"

Markina iğreniyormuş gibi dilini şaklattı.

"Bu konudaki hislerimi biliyorsun, buradan bir yere varamazsın, Amaia. Bu sadece daha fazla acı ve çileye sebep olur. Bu soruşturmaya devam etmek zorunda olduğunun farkındayım ama ben o kızın cesedini bulabileceğini hiç sanmıyorum ve benden Esparza ailesinin mezarının açılması için izin istemeyeceğini umuyorum. Yolanda Berrueta olayından bir ders çıkardığını sanıyordum."

Adamın iğneleyici sözleri kadının canını yaktı.

"Öyle olduğunu söylemiştim sana. İnsan hayatını tehlikeye atacak bir şey yapmayı planlamıyorum. Bu arada, aklıma gelmişken, bir tanıdığım adliyeye yakın bir kafede Yolanda'yı senin sekreterinle konuşurken görmüş."

"Adliyedeki sekreterlerden biriyle mi?"

"Hayır, senin özel sekreterinle, Inma Herranz'la."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama önemli olduğunu düşünüyorsan ona sorarım."

"Düşünüyorum," dedi Amaia, sinirli bir şekilde çatalını ve bıçağını masanın üzerine bıraktı.

Markina, kadının tabağındaki dokunulmamış balık filetosuna üzgün üzgün baktı.

"Asla durmayacaksın değil mi, Amaia?" Kadın şaşkın gözlerle ona baktı. "Bu soruşturmaya bu kadar kafayı takmış olmanın gerçek sebebi ne acaba? Kızının cesedini başka bir yere gömmek için çalan pisliğin tekinden bahsediyoruz, sen buradan başka nasıl bir anlam çıkarıyorsun acaba? Verdiğin zararın farkında değil misin? Bu işin peşini bırakman lazım. Hem de hemen. Seni seviyorum, Amaia, evimde olman hoşuma gidiyor, benimle olmanı istiyorum ama geçmişe saplanıp kalırsan ve hayaletlerin peşine düşmekte kararlıysan bu işin yürüyeceğini sanmıyorum."

Amaia adamın bir anda ona bu şekilde saldırmasına o kadar şaşırmıştı ki ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Bunu yapamam. Benden istediğin şeyi yapamam. Kızın cesedi kayıpken rahat olamam. Takıntı mı diyorsun? Rosario benim henüz küçücük bir bebek olan kız kardeşimi öldürdü, oğlumu öldürmeye çalıştı, hayatım boyunca beni öldürmeye çalıştı. Bu hayatta kalmakla ilgili bir şey. Onu parmaklıklar arkasında görene kadar rahat etmeyeceğim. Can düşmanım hâlâ bulunamamışken rahat edemem. Başına böyle bir şey gelmeyen biri bunun nasıl bir şey olduğunu bilemez."

Markina başını sağa sola salladı ve ellerini açarak kadına doğru uzattı. Amaia savunmaya geçer gibi kollarını kavuşturdu.

"O öldü, Amaia, nehir onu alıp götürdü, montunu nehrin birkaç kilometre aşağısında bir ağaç dalına takılmış olarak bulduk. Onun durumundaki bir kadın böyle bir olaydan nasıl sağ kurtulsun? Diyelim ki kurtuldu, o zaman şu anda nerede?"

Amaia ayağa kalktı, montunu ve çantasını aldı.

"Bu konuşmaya daha fazla devam etmek istemiyorum, bu benim başkalarıyla yaptığım konuşmanın bir tekrarı ve aynı konuşmayı bir de seninle yapmak istemiyorum. Eğer beni gerçekten

seviyorsan, beni olduğum gibi kabul etmen gerek, bir savaşçı, gerçeği arayan biri olarak. Ben buyum ve hayır, asla durmayacağım. Bence artık gitsem iyi olur."

Markina kapıyla onun arasına girdi.

"Lütfen gitme. Şu anda gitmene dayanamam."

Amaia elini kaldırıp adamın dudaklarına götürdükten sonra onu öptü.

"Yapmam gereken işler var. Yarın görüşürüz. Söz veriyorum."

Markina alnını, nefesinden buharlanmış pencereye dayadı. Camdan sızan gece ayazını hissedebiliyordu. Onun arabaya binip gidişini seyretmişti, içinin öldüğünü hissediyordu. Elinde değildi, yanında o olmadan, içinde tuhaf bir boşluk varmış gibi hissediyordu, sanki en önemli organlarından biri kayıpmış gibi. Keşke onun bir parça da olsa huzur bulmasını sağlayabilseydi. Kadehini şarapla doldurdu, kısa bir süre önce seviştikleri kanepeye oturdu ve elini uzatıp kadının oturmuş olduğu yere dokundu. Saatler boyunca kafasında aynı soru dolaşıp durdu.

45

Anahtarı kilide taktığı anda bir terslik olduğunu anlamıştı. Kapıyı hep iki kez kilitlerdi ama bu sefer anahtarı bir kez çevirdiğinde kapı açılmıştı. Bir adım geri çekildi ve boş sokağın sağına soluna baktı, tabancasını çıkardı, sonra bir adım ileri gidip evin içinden ses gelip gelmediğini kontrol etti. Hiç ses yoktu. Sessizce, kapıyı iterek açtı, koridoru kontrol etti, her şey yerli yerinde görünüyordu, sonra karanlık merdivenden yukarı doğru baktı. Eve girdi, kulak kesildi, dikkatle yürümeye devam ederken ışıkları açtı. James'in zemin kattaki stüdyosunun kapısını açtı, sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Mutfağı, misafir odasını, oturma odasını, banyoyu, James'in annesinin yaptığı çocuk odasını, yatak odalarını ve banyolarını, boş elbise dolaplarının içlerini kontrol etti, evde hiç kimse yoktu. Merdivenlerden tekrar geri indi, ışıkları kapattı ama o yokken eve birinin girmiş olduğu hissinden kendini kurtaramıyordu. Elinde silahla dikkatlice her yüzeyi, her nesneyi kontrol etti, hâlâ tetikteydi. Sonra tekrar oturma odasına döndü. Odadaki her şey yerli yerinde görünüyordu ama kitaplığa astığı haritalara bakınca içeriye birinin girmiş olduğu hissi o kadar artmıştı

ki, içeri giren kişinin bıraktığı izi havada alacaktı neredeyse. Evine yabancı birinin girdiğini düşününce öğürecek gibi oldu. Bilgisayarındaki bütün dosyaları silecek kadar öngörü sahibi olduğunu hatırlayınca rahatladı, sonra kullanılmayan flaş diskin ortada olmadığını fark etti. Tekrar çantasını aldı, alt kata indi ve evden çıkarken, bir önceki sefer yaptığı gibi anahtarı iki kez çevirdi. Sonra Montes'i aradı.

"Senden bir ricam var."

"Elbette."

"Halamın evine gidip ben gelene kadar dışarıda bekler misin? Sonra anlatırım."

Calle Braulio Iriarte'ye dönünce Dedektif Montes'in ona doğru tuttuğu el fenerini fark etti. Arabasını park edip Montes'in arabasının yolcu koltuğuna oturdu.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil ama ne olduğunu merak ediyorum," diye cevap verdi.

"Dün, Jonan'ın ailesi benden onun evine gitmemi istedi. Orada durup özel temizlik şirketi elemanlarının gelmesini beklerken bir kumaş parçası buldum. Numuneyi, bizim için Aínsa'da paralel testleri yapan Doktor Takchenko'ya verdim. Kadın evine giderken biri aracını yoldan çıkmaya zorlamış ve sonra da arabasının içini aramış. Neyse ki durumu kötü değil. Sonra, bu akşam Pamplona'daki evime uğradığımda içeriye birinin girdiğini fark ettim. Kullanılmayan bir flaş diski almışlar. Halamın evini gözetlemeni bu yüzden istedim, belki o eve giren kişi buraya da gelmiş olabilir diye."

"Anladım," dedi Montes, düşünceli bir yüzle. "Demek Jonan'ın apartmanında bir kumaş parçası buldunuz."

Amaia başını aşağı yukarı salladı.

"Evet, doğal olarak dostumuz Dedektif Clemos'a da bir numune verdiniz."

"Numuneyi Beloso karakoluna kendim götürdüm. Fakat Clemos vakayı çözdüğünü düşünüyor, Doğu Avrupa mafyası, uyuşturucu kaçakçılığı. Elinde hiç kanıt olmadığını hatırlatınca eninde sonunda bir şeyler bulacaklarından emin olduğunu söyledi."

"Doktor Takchenko'daki numuneyi çalmışlar mı?"

"Hayır, kendisi zeki bir kadındır, numuneyi hızlı kargoyla göndermiş."

"Birileri o kumaş parçasını çok istiyor demek ki... ama benim anlamadığım birilerinin evinize kumaş aramak için girip de bir flaş diskle çıkmaları."

Amaia içini çekti. "Jonan bana bir mesaj yollamış."

"Ne zaman?"

"Şey, tam olarak emin değilim. Mesaj cenaze günü yollanmış ama bilgi işlemci ineklerin nasıl olduğunu bilirsin, Zabalza bu mesajın önceden programlanmış olduğunu söylüyor."

"Evet, bana da söyledi. Jonan'ın size muhtemelen daha fazla şey göndermiş olduğunu düşündüğünü de söyledi."

"Bunu o mu söyledi?" Amaia şaşkındı.

"Neden söylemesin, o bana her şeyini anlatıyor, arkadaşız sonuçta. Size hep söylüyorum, o iyi biri. Her neyse, ölümünden günler sonra Etxaide'den bir mesaj almak sizi çok şaşırtmış olmalı. Piçe bak!" dedi, kıkırdayarak. "Yerinizde olsaydım kalp krizi geçirirdim kesin!"

Birlikte güldüler.

"Asıl sorun şu, Iriarte bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Montes.

"Biliyorum, zaten bu yüzden ona söylemeyeceğiz."

"Lanet olsun! Tabii ki hayır, asla olmaz, patron. Sonuçta biri size mezarından bir mesaj gönderiyorsa bunu kendinize saklamak en doğal hakkınız. Birinin vasiyeti gibi bir şey bu. Zabalza'yı da merak etmeyin, o da tek kelime etmez. Şu herifin bize verdiği isme gelince, şu ana kadar ne Xavier, Xabier veya Javier Tabese diye birini bulamadık."

"Yaşını hesap ettiniz mi?"

"Evet, yaklaşık olarak yetmiş beş civarında olmalı. Tabii adam ölmüş bile olabilir. Yarın araştırmaya devam edeceğiz. Guipúzcoa'daki beşik ölümleriyle ilgili bazı haberlerim var, Hondarribia'daki Bidasoa Nehri yakınlarında dört kız bebek vakası bulduk. Henüz anne babalarını araştırmaya devam ediyoruz ama girişimci, bankacı ve doktor olarak hepsinin maddi durumlarının iyi olduğunu söyleyebilirim. Kızların otopsileri San Sebastián'daki Adli Tıp Kurumu'nda yapılmış ve dört vakada da resmi ölüm sebebi olarak Ani Bebek Ölümü Sendromu yazılmış. Bundan sonra ne yapacağımızı bize söylemeniz gerek. Guipúzcoa yetki sınırlarımız içinde olmadığı için Markina'yı, Irún'daki mevkidaşından bir ricada bulunmaya ikna edemezseniz, elimiz kolumuz bağlı demektir."

"Bunun için daha çok erken. Siz bulabildiğiniz her şeyi toparlayın, sonrasına bakarız. Bir de vaftiz edilmiş kızları eleyebilirsiniz."

"Bu çok kolay olmayacak. Ölüm raporlarına bunu yazmadıkları için bölge bölge bütün kiliseleri aramamız gerekecek," dedi adam gergin bir ses tonuyla.

Amaia arabadan indi ve iyi geceler diledi.

"Ah, az daha unutuyordum, Yolanda'nın ziyaretçi kabul etmesine izin veriyorlarmış artık. Yarın sabah saat onda Saint Collete Hastanesi'nde."

46

Yolanda Berrueta odasında değildi. Amaia kendisine doğru numara verilip verilmediğinden emin olmak için kapıyı kontrol etti. Hemşire bankosuna geri giderken koridorda minik adımlarla yürüyen Yolanda'yı gördü, bir hemşire belinden tutmuş ona destek oluyordu. Amaia kadının dış görünüşünü görünce şoke oldu. Yolanda'nın yüzünde birkaç yüzeysel çizik vardı, sol gözü kulağına kadar sargı beziyle kapatılmıştı. Patlamadan en çok eli etkilenmişe benziyordu, kalın bir sargıyla askıda duran kolu korkunç derecede şişmişti. Hastane önlüğünün açıkta bıraktığı dirseğinden, kadının iyice gerilmiş teni görünüyordu.

"Karışıklık için kusura bakmayın," dedi hemşire. "Sargısını değiştirmek için aşağıya götürmüştük."

Yolanda tekrar yatağına yatmak istemeyince hemşire onun koltuğa oturmasına yardım etti.

Amaia yalnız kalana kadar bekledikten sonra söze girdi, "Yolanda, olanlar için çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Suçlusu siz değilsiniz."

"Ben bir hata yaptım ve bu yüzden Yargıç De Gouvenain emri geri çekti. Öyle olmasaydı, oğullarının mezarlarında olduğunu

görüp için rahatlayacaktı ve hiç kimseye bir zarar gelmemiş olacaktı."

"Bunda hiç kimsenin bir suçu yok, dedektif, yaptığım şeyin bütün sorumluluğunu üstleniyorum. Ve eğer sizin dediğiniz şekilde olmuş olsaydı, o zaman evet oğullarının orada olduğunu görecektim ama küçük kızımın olmadığını asla öğrenemeyecektim. Herkes deli olduğumu düşünmeye devam edecekti ve hiç kimse Elizondo'daki, kızı çalınan, zavallı kadının dediklerini dinlemeyecekti."

Bunların hiçbirini kızına söylememesi konusunda Berrueta'yı tembihleyebilirdi ama onun yerinde olsa kendisinin de aynı şeyi yapacağından emindi. Fiziksel yaralarının dışında Yolanda oldukça iyi gibi görünüyordu, kafa karışıklığı ve uyuşukluğu geçmiş gibiydi, ayakları yere sağlam basıyor, kendinde ve kontrollü görünüyordu.

"İlaçlar yüzünden kafam çok karışıktı. Tabutları birbirine karıştırdım ama haklıydım, bebeğimi çaldılar. Şimdi buradan bir an önce çıkmak istiyorum ki en kısa zamanda bebeğimi bulayım."

Amaia tedirgin olmuş bir şekilde ona baktı. Kadını bir kez daha yanlış değerlendirmişti; görünüşteki kontrollü hali, arayışına devam etmek için gösterdiği çelik gibi bir kararlılığın yansımasıydı sadece.

"Şu anda odaklanman gereken tek şey iyileşmek ve polislerin işlerini yapmalarına izin vermek. Kızınızı aramaya devam edeceğimize söz veriyorum." Kadın alaycı bir şekilde güldü. "Yolanda, buraya gelmemin asıl sebebi sana önemli bir soru sormak." Çantasından Yolanda ve Inma Herranz'ın fotoğrafını çıkarıp kadına gösterdi.

"Adliyedeki yargıçlardan birinin sekreteri kendisi. Öğrenmek istediğiniz şey nedir?"

"Onun kim olduğunu biliyorum. Ben onunla nasıl tanıştığınızı ve hangi konuda konuştuğunuzu merak ediyorum."

"Size söylemiştim, birkaç yargıca, kamu hakemlerine ve Navarra Başkanı'na yazdım demiştim. Oğullarımın mezarını açmaları için herkese yazdım, yalvardım. Bu kadın beni aradı ve o kafede buluşmayı kararlaştırdık. Ona bütün hikâyeyi anlattım. Bu konuyla çok ilgilendi ve yargıçla bir görüşme ayarladı."

Amaia'nın gözleri kocaman oldu.

"Hangi yargıçla?"

"Yargıç Markina. Çok nazik biriydi ama bana yardım edemeyeceğini söyledi. Sizinle iletişime geçmemi, sizin çok iyi bir dedektif olduğunuzu ve hikâyemin sağlam bir temele dayandığını düşünecek olursanız araştıracağınızı söyledi."

Amaia şok içinde dinliyordu.

"Benden çok temkinli davranmamı istedi, sanki şans eseri karşılaşmışız gibi yapmamı, yoksa bu vakayla ilgilenmeyeceğinizi söyledi."

Yolanda'ya bakarken Amaia'nın aklına Argi Beltz'in dışındaki ilk karşılaşmaları geldi. Yolanda, Amaia'nın bu kadar genç olmasına şaşırmış, onu kafasında daha farklı biri olarak canlandırdığını söylemişti. Amaia bir süre konuşamadı.

"Doğru anlamış mıyım bir bakalım, Yargıç Markina sana benimle tesadüfen karşılaşmış gibi yapmanı, yoksa vakanla ilgilenmeyeceğimi söyledi, öyle mi?"

"İşinizi çok iyi yaptığınızı söyledi. Sizi bana tavsiye edenin o olduğunu da size söylemememi rica etti ama artık bunun bir öneminin olduğunu sanmıyorum. Ayrıca bilmeye hakkınız var diye düşünüyorum."

Amaia hastanenin bahçesinde dolaşarak arabasına doğru yürüdü, hâlâ Yolanda'nın ona anlattıklarını düşünüyor, mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Ona Yolanda Berrueta'yı yollayan Markina'ydı ama eğer kendisinin kadına yardım etmek gibi bir amacı varsa, Ainhoa'daki mezarı açma işlemini neden durdurmuştu o zaman? Normal prosedür olarak Amaia'nın bunu ondan

isteyeceğini mi düşünmüştü? Dahası kadını ona yönlendirdikten ve kadın kendini havaya uçurma noktasına geldikten sonra onu neden azarlamıştı? Belki de... Amaia doğru kanalları kullanarak devam etmiş olsaydı, bütün bunların engellenebileceğini düşündüğü için kızmıştı.

Öyle de düşünse böyle de düşünse mantıklı bir sonuca varamıyordu. Arabasına bindi ve hastaneden çıktı. Otobana girdiği anda telefonu çaldı. Markina arıyordu, Amaia telefonu hoparlöre aldı.

"Ben de tam seni düşünüyordum," dedi Amaia.

"Ben de seni," dedi Markina yumuşacık bir sesle, "ama çok vaktim yok, bir duruşmaya girmek üzereyim. Sadece şunu söylemek için aradım, sekreterimi arayıp konuştum, o kafede Yolanda'nın yanına gelip kendisiyle konuştuğunu söylüyor. Yolanda ona oğullarından bahsetmiş ve benimle bir görüşme ayarlayıp ayarlayamayacağını sormuş. Inma onu dinlemiş ama kadının deli olduğunu düşünmüş."

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra Amaia biraz önce yaşananların şokunu atlatabilmek için bir konaklama tesisine girdi. Markina ona yalan söylemişti.

Otoparkta, telefonu kulaklarını sağır edercesine çalıyordu.

"Iriarte."

"İyi haberlerim var, dedektif. Policía Nacional, Mariano Sánchez'i tutuklamış, şu kaybolan gardiyanı. Adam Zaragoza'da bir arkadaşının evinde saklanıyormuş. Anlaşılan dün gece içiyorlarmış ve başka bir arabayla çarpışmışlar. Montes ve Zabalza onu almaya gittiler şimdi, birkaç saate dönerler. Bir de birkaç olası kurbanın izini sürmeyi başardık, ilginizi çekeceğini düşünüyorum."

Mariano Sánchez bir önceki geceki içki âlemi yüzünden hâlâ akşamdan kalmaydı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, dili sürçüyordu. Onu beklettikleri kısa süre içinde üç kez su istemişti.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye geveledi adam, içeri girdiklerini görünce.

"Benim için hava hoş. Bu arada konuşmayı ben yapsam, ne dersin? Cevap vermene gerek yok, tek bir kelime söylemene gerek yok," dedi Iriarte ve gardiyana, Berasategui'nin hücresinin kapısındaki delikten içeriye bir şey soktuğu sırada çekilmiş fotoğrafının büyütülmüş çıktısını gösterdi. "Mahkûm tecritte olmasına rağmen hücresine gittin ve bu görüntüde de görüldüğü üzere ona, hayatına son vermesini sağlayacak bir ilaç verdin."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Burada hiçbir şey görünmüyor. Tek yaptığım adamla tokalaşmaktı, kendisini severdim."

"Bu çok mantıklı bir yalan olabilirdi," dedi Iriarte ve adama, içinde sakinleştiriciyi aldığı eczanenin kutusu olan kanıt poşetini uzattı, "eğer eczacı seni hatırlamamış olsaydı tabii." Sánchez sinirli sinirli poşete baktı, sanki bu küçük ayrıntı olmasa planı çok mükemmel işleyecekmiş gibi. "Sanırım başının ne kadar büyük bir belada olduğunu henüz anlayamadın. Burada sadece kurallara karşı gelmenden bahsetmiyoruz ki bu işine mal olurdu ve hapishaneye ilaç sokmaktan yargılanırdın. Seni Cinayet Bürodan Dedektif Salazar'la tanıştırayım. Seni Doktor Berasategui'yi öldürme suçundan tutuklamak için geldi."

Adam Amaia'ya bakınca gözle görülür bir şekilde titremeye başladı.

"Siktir, siktir," dedi, başını ellerinin arasına alarak.

"Merak etme," dedi Amaia, "hâlâ bu işten yakayı sıyırabilirsin."

Adam beklenti dolu gözlerle başını kaldırdı.

"Eğer bize yardım etmeyi kabul edersen, yargıcı bizimle işbirliği yaptığına ikna edebilirim, böylece suçunu, mahkûma basit bir ilaç olduğunu düşündüğün bir şey vermekle sınırlı tutabiliriz. Belki doktorun karnı ağrıyordu ve senden onun için ağrı kesici almanı istemişti."

Gardiyan başını deli gibi aşağı yukarı salladı.

"Evet, aynen böyle oldu." Adamın ne kadar rahatladığı her halinden belli oluyordu. "Doktor Berasategui benden onun için ilaç getirmemi istedi. Bu ilaçla ne yapacağını bilmiyordum. Yargıcın beni anlayacağına eminim, ona iyi bakmamı söyleyen oydu."

"Hangi yargıç?"

"O gün hapishaneye gelen yargıç."

"Yargıç Markina'yı mı kastediyorsun?"

"Adını bilmiyorum, şu genç olan."

"Bu hangi saatlerde oldu?"

"Doktorun yerini değiştirdikten sonra."

"Ve o senden Berasategui'ye iyi bakmanı mı istedi?"

"Tam olarak öyle demedi. İhtiyaçlarını karşılamak gibi bir şeyden bahsetti. Bu heriflerin nasıl tuhaf konuştuklarını siz de biliyorsunuz."

"Hatırlamaya çalış," diye adamı zorladı Amaia. "Ona iyi bakmanı söylemesiyle, ihtiyaçlarını karşılamanı söylemesi arasında dağlar kadar fark var."

Adam kafası karışmış gibi ona bakıyordu, cevap vermesi biraz uzun sürdü, hatırlamaya çalışırken yüzü buruş buruş olmuştu.

"Bilmiyorum, onun gibi bir şeydi işte. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyor, bir ağrı kesici alabilir miyim?"

Amaia sorgu odasından çıkıp ofisine gitti, gözden kaçırdığı bir şey olduğuna emindi, gardiyanın Markina hakkında söylediklerriyle ilgili bir şey. Jonan'ın, Berasategui için hazırladığı dosyayı açtı. Dosyanın içinde Iriarte'nin biraz önce Mariano Sánchez'e gösterdiği, güvenlik kamerası kayıtlarından alınmış, gardiyanın Berasategui'ye küçük ilaç şişesini uzattığı görüntüler de vardı. Fakat Jonan bu olayı takip eden saatleri de dikkate almıştı. Amaia fotoğrafları teker teker inceledi, kendisi ekibiyle birlikte içeriye girip çıkıyordu, hapishane müdürü Markina'yla konuşuyordu, yanında hem Amaia varken hem de yokken, bir başka fotoğrafta yanlarında San Martín vardı, bir de Markina'nın yalnız olduğu

bir fotoğraf vardı. Amaia, Etxaide'nin bu fotoğrafı neden birkaç kez büyüttüğünü anlayamadı ama sonra yakından bakınca sebebini buldu. Markina koridorda onunla ve San Martín'le konuşurken üzerinde kot pantolon ve mavi bir gömlek vardı, Amaia onun ne kadar yakışıklı göründüğünü, bir önceki gece gördüğü rüya yüzünden kendisinin ne kadar gergin olduğunu hatırlıyordu. Diğer fotoğraflarda Markina'nın üzerinde bir takım elbise vardı. Büyük olasılıkla Amaia'nın, Berasategui'yle yaşadıkları olayı anlatmak için onu aradığı sabah, adliyede giydiği takım elbise olmalıydı bu. Amaia görüntüyü büyütüp fotoğrafın alt tarafındaki saate baktı. Fotoğraf saat 11.59'da çekilmişti.

Hapishane müdürü Markina'nın onları arayıp Berasategui'nin yerinin derhal değiştirilmesini istediğini söylemişti ve adam şehir dışında olduğu için Markina onun yardımcısıyla konuşmuştu. Fakat yardımcısı, Markina'nın hapishaneye geldiğinden hiç söz etmemişti. Amaia dosyayı kapattı, flaş diski çıkarıp cebine attı.

Amaia, Manuel Lourido'nun sabah görevli olup olmadığını öğrenmek için telefon etmiş olmasına rağmen randevu almadı. Ana kapıda ismini söyledi ve hapishaneye girerken adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi gözden kaçırmadı.

"Bugün geleceğinizi bilmiyordum, dedektif," dedi adam, ziyaretçi listesine bakarak. "Kimi görmek istemiştiniz?"

"Listede ismimi bulamazsınız," dedi Amaia, sırıtarak. "Bir mahkûmla görüşmek için değil, sizinle konuşmak için geldim."

"Benimle mi?" dedi adam, şaşkın şaşkın.

"Berasategui'nin intiharı konusunda konuşmak istiyorum. Mariano Sánchez'i tutukladık, güvenlik kamerası kayıtlarından da görüleceği gibi kendisi ona sakinleştirici verdiğini itiraf etti ama anladığım kadarıyla giderken yanına başkalarını da çekmek istiyor. Bazı meslektaşlarının da işe karıştığını ima ediyor," diye yalan söyledi. "Gerçi biz ona inanıyor değiliz ama yine de iddialarını kontrol etmek istedik."

"Piç kurusu! Herifin söylediği her şeyin yalan olduğunu hemen söyleyeyim, bu işe karışan biri varsa o da kendisi, bir de şu iki kuş beyinlidir, aptalla avanak."

"Mahkûmun o sabah başka bir ziyaretçisi olup olmadığından emin olmam gerekiyor."

"Elbette," dedi adam, bilgisayarın klavyesiyle şifresini yazarak. "Berasategui'nin o gün sizden başka ziyaretçisi olmamış."

"Belki avukatı gelmiştir ya da tecrit edilmesi emrini veren Yargıç Markina, olamaz mı?"

"Hayır, sadece siz."

Amaia hayal kırıklığı içinde adama teşekkür etti ve kapıya yöneldi.

"Fakat Yargıç Markina da buradaydı."

"Efendim?"

"Vardiyam biterken onu gördüğümü hatırlıyorum. İsmi listede yok çünkü kendisi buraya bir mahkûmu görmek için gelmemişti. Müdür yardımcısını görmeye geldi, biz sadece mahkûmları ziyarete gelenlerin listesini tutuyoruz," dedi, ekranı işaret ederek.

Amaia bu bilgiyi sindirdikten sonra konuştu, "Müdüre geldiğimi haber verebilir misiniz lütfen? Görüşme için müsait olup olmadığını sorar mısınız?"

Manuel telefonu eline aldı, dahili bir numara çevirdi ve kadının isteğini karşı tarafa iletti.

Müdür ne diyeceğini düşünürken birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Amaia, son görüşmelerinde ona ne kadar sert davrandığını düşününce bu duruma hiç şaşırmadı.

"Peki," dedi Manuel, ahizeye doğru konuşarak. Telefonu kapattı ve bankonun arkasından çıktı.

"Sizinle hemen görüşecek. Lütfen beni takip edin."

"Bir şey daha var, Manuel, lütfen biraz önce aramızda geçen konuşmadan hiç kimseye bahsetme, bu halen sürmekte olan bir polis soruşturmasıyla ilgili."

Amaia düşmanca bir karşılaşma beklentisiyle müdürün odasına girerken en sert haline büründü. Artık müdürün alanındaydılar, en ufak bir hamlesinde paketlenip gönderilebilirdi.

Adam sandalyesinden kalkıp Amaia'yı selamladı ve temkinli bir şekilde onunla tokalaştı.

"Sizin için ne yapabilirim, dedektif?"

"Berasategui'nin intiharı için geldim. Mariano Sánchez'i tutukladık, ona sakinleştiriciyi kendisinin temin ettiğini itiraf etti, soruşturmayı sonlandırmadan önce birkaç noktayı açıklığa kavuşturmak istedim." Adamın ne kadar rahatladığını neredeyse kulaklarıyla duyacaktı. "Bunun sizin için zor bir süreç olduğunun farkındayım. İşiniz hiç kolay değil, bir de böyle dramlar eklenince..."

Sözcükleri bilinçli olarak seçmişti; "dramlar" sözcüğü, ölümlerin kaçınılmaz olduğunu ve bunun için onun suçlanamayacağını vurgulamak içindi. Aslında, özünde kötü bir adam değildi.

"Şimdi, konuyu toparlayalım. Bahsi geçen günün sabahı ben mahkûmu ziyaret ettim. Kendisini benden başka ziyaret eden oldu mu?"

"Şey, kontrol etmem gerek ama olduğunu sanmıyorum."

"Benim telefonumdan sonra Yargıç Markina sizi arayıp Berasategui'nin yerinin değiştirilmesini istedi."

"Evet ve ben burada olmadığım için bu konuyla yardımcımın ilgilenmesini istedim. On beş dakika sonra mahkûmun olaysız bir şekilde yerinin değiştirilip değiştirilmediğini sorduğumda olumlu bir cevap aldım."

"Yardımcınızla konuşmamda bir sakınca var mı, sadece teyit amaçlı? Rapor için gerekli, sadece bir formalite."

"Elbette." Müdür dahili telefondaki bir numaraya bastı ve hapishane görevlilerinden birinden yardımcısını çağırmasını istedi. Birkaç saniye sonra müdür yardımcısı, sanki kapının önünde bekliyormuş gibi içeri girdi.

Kadını görünce yüzünde gergin bir ifade belirdi. Amaia neşeyle yerinden kalkıp adamla tokalaştı.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Ben de tam müdürünüze Berasategui dosyasını kapatmak üzere olduğumuzu söylüyordum. Manuel Sánchez'i tutukladığımızı duymuşsunuzdur, doktora sakinleştiriciyi kendisinin verdiğini kabul etti. Ben de bir rapor hazırlıyorum... şey, nasıl olduğunu bilirsiniz işte."

Adam anlıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı.

"Müdür beyin söylediğine göre kendisi, Yargıç Markina'nın isteği üzerine sizi arayıp mahkûmun yerinin değiştirilmesini istemiş, on beş dakika sonra her şeyin sorunsuz bir şekilde yapılıp yapılmadığını kontrol etmek için sizi tekrar aramış."

"Evet, doğru," dedi müdür yardımcısı.

Amaia tekrar müdüre döndü.

"Sonra Yargıç Markina mahkûmun yerinin değiştirilip değiştirilmediğini teyit etmek için sizi geri mi aradı?"

"Hayır, ben onu aradım."

"Güzel," dedi Amaia, sanki not alıyormuş gibi yaparak. "Peki, Yargıç Markina kendi gözleriyle görmek için buraya geldi mi?"

Müdür omuzlarını silkti ve müdür yardımcısına baktı.

"Yargıç Markina o sabah hapishaneye şahsen gelip mahkûmun yerinin değiştirilip değiştirilmediğini kontrol etti mi?" dedi tekrar.

Müdür yardımcısı direkt kadının gözlerinin içine baktı.

"Hayır."

Amaia gülümsedi. "O halde, hepsi bu kadar, işimiz bitti. Vakit ayırdığınız için ikinize de teşekkür ederim, çok yardımınız dokundu. Bu dosyanın kapandığına ne kadar sevindiğimi size anlatamam."

Müdürün ne kadar rahatladığı yüzünden nasıl okunuyorsa yardımcısının endişesi de bir o kadar belirgindi.

Amaia arabasına bindi ve öğleden sonra için bir toplantı ayarlamak üzere karakola telefon etti. Baztán'a gitmek için şehirden çıkarken, içinde bulunduğu yalanlar ağı onu hayrete

düşürdü. Müdür yardımcısı, Markina'nın hapishaneye geldiğini inkâr etmişti ama hapishaneye gelmiş olması bir yana Markina, Berasategui'nin hücresinin hemen önünde kameralara yakalanmıştı.

11

Halası öğle yemeği için mercimekli yahni yapmıştı. Yemeğin kokusu ve şöminedeki ateş Amaia'yı rahatlatmıştı ama James, daha da önemlisi Ibai olmadan ev üç kadının da yadırgamasına sebep olacak kadar derin bir sessizliğe gömülmüştü. James'i aramaya karar verdi, James onun aramasına şaşırmış gibi görünüyordu. Kısa ve resmi bir konuşmadan sonra Amaia telefonu, Ibai'ın nasıl olduğunu merak eden halasına ve Ros'a verdi. James'in söylediğine göre Ibai onların sesini duyunca kulak kesilip sırıtmıştı.

Kafasının üzerindeki gökyüzü kararda ve ilk gök gürültüsü dağlardan ona kadar geldi. Karakola giderken, Ros fırına gittikten sonra halasıyla yaptıkları konuşmayı düşündü. Engrasi ona, "James'le aranda neler oluyor, Amaia?" diye sormuştu.

Amaia kaçamak bir yanıt vermeye çalışmıştı. "Aramızda bir şey olduğunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü soruma soruyla cevap verdin, çünkü konuşmanıza kulak misafiri oldum. Havadan sudan başka bir şeyden bahsetmediniz."

Amaia halasının yaptığı yorumlara gülümsedi.

"Çiftlerin birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmadığında havadan sudan bahsetmeye başlarlar, taksi şoförüyle nasıl konuşuyorsan öyle. Sen gül ama bu, iletişimin bozulmaya başladığının işaretlerinden biridir."

Amaia halasının sözlerini düşününce yüzü karardı.

"Artık onu sevmiyor musun, Amaia?"

Amaia geç kalma bahanesiyle evden çıkmış ama o aceleyle araba anahtarlarını evde unutmuştu. Halasının dikkatli bakışlarından gözü korktuğu için eve geri dönmek istememişti. Halasının, aklından geçenleri, onu rahatsız eden şeyleri tahmin etme kabiliyeti onu her gün şaşırtmaya devam ediyordu.

Sorduğu soru zihninde yankılandı. James'i hâlâ seviyor muydu? İlk tepkisi evet cevabını vermek oldu, onu seviyordu, onu sevdiğini biliyordu ama peki o zaman... Markina'ya karşı olan hislerini nasıl açıklayacaktı? Dupree olsa buna tutku derdi, Montes cinsel çekim derdi. Jonan açık davranmıştı, Markina'nın onun kafasını karıştırdığını, objektif davranmasına engel olduğunu söylemişti. Jonan ona bunu söylediğinde ne kadar rahatsız olduğu geldi aklına ama son öğrendiği bilgilerin ışığında onun haklı olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Toplantı odasına girdiğinde, Montes'in topladıkları belge ve fotoğrafları beyaz panoya asmaya başladığını gördü.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu, herkese hitaben ve bu sırada pencereden dışarı, yoğun fırtına bulutlarıyla kaplı ve kararmaya yüz tutmuş gökyüzüne baktı. Gidip ışıkları açtı.

"Biraz, pek fazla sayılmaz," dedi Montes. "Vaftiz edilmiş kız bebekleri çıkarınca liste yarıya indi ama bağlı oldukları bölgeyi bulup rahiple yüz yüze konuşmak biraz zaman alıyor çünkü bu bilgilere ulaşmak çok zor. Üstelik bütün bunları, kiliselerde yasak olan mesai saatleri içinde yapmak zorundayız. Hondarribia'daki dört vakadan ikisini eledik, bunlardan biri bir aile tatili sırasında ölen küçük bir Alman kızdı, diğeri de vaftiz edilmişti."

"Zabalza?"

"Elbette bütün Navarra istatistiklerini dahil edince sayı bir hayli arttı. Fakat araştırmamızı nehir kenarındaki köy ve kasabalarla sınırlı tutacak olursak, bir tane Elizondo'da, bir tane Oronoz-Mugaire'de," dedi, bunları haritaya işaretleyerek, "bir tane Narbarte'de, iki tane Doneztebe'de ve biraz önce Dedektif Montes'in bahsettiği Hondarribia'daki iki vaka kalıyor."

Amaia haritadaki kırmızı noktalardan oluşan çizgiyi incelerken tüm bina sert bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Kafasını kaldırınca pencereye hızlı hızlı vuran yağmur damlalarını gördü.

"Bu vakalar hangi döneme kadar gidiyor?"

"On yıl," diye cevap verdi Zabalza. "Daha da geriye gitmemi ister misiniz?"

"En azından bildiğimiz ilk vakaya kadar, belki biraz daha geriye gidersen çok iyi olur. Eski vakalar için farklı bir renk kullan. Elizondo'da, Argi Beltz'deki kız ve benim kız kardeşim; Lesaka'daki kız; Elbete'deki avukat çift, Lejarreta & Andía'nın kızları; bir de Erratzu'daki patoloji uzmanını tehdit eden babanın kızı."

Çizgi belirgin bir şekilde Baztán veya diğer adıyla Bidasoa'yı takip ediyordu ve içinden geçtiği köy ve kasabaları gösteren, birbirini takip eden uğursuz kırmızı noktalar halinde, nehir gibi kaynağından denize doğru akıyordu.

Arkasını dönünce hemen arkasında duran ve haritaya endişeli gözlerle bakan Dedektif Iriarte'yi gördü.

"Bir örüntü oluşturmuşsunuz."

"Herkes otursun," dedi Amaia, cevap olarak. "Bazı haberlerim var. Sizin tavsiyeniz üzerine, dedektif," dedi Amaia, Iriarte'ye bakarak, "Peder Sarasola'dan yardım istedim. Hiç beklemiyordum ama Sarasola, Lesaka'daki kurban törenini ihbar eden, koruma altındaki tanıkla görüşmemi sağladı. Tanık da bana üç aşağı beş yukarı Sarasola'nın söylediği şeylerin aynısını anlattı: satanik niyetler taşıyan ruhani bir tarikatmış bu ama şeytana tapmak

yerine, Baztán'daki doğaüstü gelenekleri geri getirmeleri teşvik ediliyormuş. Ya da tanığın sözleriyle aktarayım; insanın, bölge sakinlerinin binlerce yıldır inandıkları dinin kaynağındaki güçlü, gizemli ve büyülü güçlerle sohbet etmesine olanak tanıyan, eski, ruhani gelenekleri geri getirmek istiyorlarmış. Aynı zamanda iksirler, büyüler, bitkisel tedaviler ve şamanizmi de kapsayan kadim büyücülük yöntemlerini de kullanıyorlar ve insanın gücünün sınırlarını araştırıyorlarmış."

"Bütün bunlara gerçekten inanıyorlar mıymış?" dedi Iriarte dehşet içinde.

Yağmur pencerelere çarparken bir şimşek çakıp karanlık gökyüzünü aydınlatınca, okyanustaki dalgalar gibi dönüp duran bulutlar göründü.

"Ben de Sarasola'ya aynı soruyu sorduğum, ondan aldığım cevabı aktarayım: Bu çerçeveden düşünmeyi bırakın. Elbette buna inanıyorlar. Milyonlarca insanın, Santiago'ya, Roma'ya, Mekke'ye, Hindistan'a giden binlerce hacının hayatındaki en büyük güç inanç. Yıllık satış listelerinin başında dini kitaplar yer alıyor, tarikatların sayısı her geçen gün artıyor, o kadar çok üyeleri var ki dünya üzerindeki polis teşkilatları sırf bu insanlarla başa çıkabilmek için özel ekipler kuruyorlar. Bu yüzden neyin mantıklı, kabul edilebilir, olası olduğunu düşünmeyi bir kenara bırakalım çünkü burada söz konusu olan oldukça farklı, oldukça güçlü bir şey ve bu şey karizmatik bir liderin ellerinde son derece tehlikeli bir hal alabilir.

Bahsi geçen bu tarikat eski geleneklere dönülmesini, kökenimize ve ilkel güçlere saygı duyulmasını salık veriyormuş ve bunu yapmanın yolu da 'adak'tan geçiyormuş. Tarih öncesi çağlardan itibaren dünyanın bizim yaşadığımız kesimindeki büyülü yaratıkların varlığına yönelik eski dinin inancını benimsemişler. Bütün bu bölge, çoğunlukla paranormal olaylarla ilişkilendirilen ley hatlarıyla ve Baztán'ın ilk sakinlerinin diktiği, dağ, uçurum, kayalık, mağara gibi yerlerde bulunan ve bu doğaüstü güçlerle

iletişim kurulabilecek ruhani öneme sahip yerleri gösteren megalitik işaretlerle dolu. Watkins adındaki bir kişinin ortaya attığı bir teoriye göre bu işaretler Neolitik döneme kadar uzanıyor ve kitlesel göçlerde bir yön bulma işareti olarak kullanılıyor.

Tarikat lideri müritlerine bu güçleri çağırıp arzularını garantiye almanın yollarını öğretmiş. Bu, dua, nefsine hâkim olmak, kurallara uymak veya arzuların önündeki engelleri aşmakla olmuyor. Tarikat kötü cinleri canlı bir adak sunarak çağırıyor. İlk başlarda evcil hayvanları kurban etmişler, tanığımızın söylediğine göre o kadar olağanüstü sonuçlar elde etmişler ki insan kurban etmeye geçmişler. Fakat sıradan yaşlı bir insandan bahsetmiyorum, 'kurban' dedikleri, yani verilebilecek en yüce adak iki yaşın altındaki bir kız. İnançlarına göre o yaşlardaki çocuğun ruhu iki dünya arasında olduğu için taptıkları Inguma adındaki cin için özellikle çekici hale geliyor. Kızın aynı zamanda vaftiz edilmemiş olması ve Inguma'nın kendi kurbanlarını öldürdüğü şekilde öldürülmüş olması gerekiyor..."

Başlarının üzerinde bir şimşek daha çaktı ve bir an için herkes kafasını dışarıda büyümeye başlayan fırtınaya çevirdi.

"Onları boğarak," dedi Zabalza.

"Kesinlikle, nefeslerini çalarak, tanık da kurban etme töreni sırasında böyle olduğunu söyledi. Törenin tamamlanması için cesedin özel bir yere götürülmesi gerekiyormuş ve kendisi bu yeri bilmediğini iddia etti. Katılımcıların bunun karşılığında elde ettikleri temel şey zenginlik gibi görünüyor, kurban edilen bebeğin anne babasının da bütün dilekleri gerçek oluyormuş."

"İlginç birkaç şey daha söyledi," diye devam etti Amaia. "Bunlardan bazılarını size dün söylemiştim. Tarikat liderinin adı Xavier Tabese, yaşı, hâlâ hayattaysa eğer, yetmiş beş civarında olmalı. Bazen kurbanın anne babasından sadece birinin tarikat üyesi olduğunu söyledi. Yolanda Berrueta ve Sonia Esparza tarikat üyesi olmayanlardan olmalı. Bazen, ilk başta her iki ebeveyn de kurban etme törenini kabul etse de anne sonrasında

depresyona yenik düşüyormuş. Bunun üzerine şunu düşündüm, peki ya bu çiftler daha sonra ayrıldıysa? Kocalarından ayrılan ve bebekleri aile mezarlarında gömülü olan anneleri bulabilirsek belki onların, bebeklerin tabutlarının açılmasını kabul etmelerini sağlayabiliriz. Eğer ailelerin rızası olursa mahkeme emri gerekmez. Riske girmemek için de mezarı su basıp basmadığını kontrol etmek gibi bir bahane kullanılabilir. Bu yüzden sizden istediğim, olası kurbanlarımızın anne babalarından boşanmış olanları bulmanız."

Gökyüzü yepyeni bir şimşekle aydınlandı, elektrik hatlarında meydana gelen bir hasar yüzünden birkaç saniye karanlıkta kaldılar, sonra ışıklar tekrar yandı.

Yağmurda yürümeye bir itirazı yoktu ama şemsiyesinin üzerine düşen yağmur damlalarının sesi sinirlerini bozuyordu. Señor Yáñez'in evinin önüne gelince durdu ve cebindeki telefonun titreştiğini fark etti. Ekranda iki cevapsız arama görünüyordu, biri James'ten, diğeri Markina'dan. İkisini de sildi, telefonu cebine sokuşturup zili bir kez çaldı ve televizyonun karşısındaki uyduruk yatağından söylene söylene kalkan ihtiyar adam geldi gözünün önüne. Kısa süre sonra kapının sürgüsünün çekildiğini duydu ve Yáñez'in buruşuk yüzü göründü.

"Ah, sizsiniz demek," dedi adam.

"İçeri girebilir miyim?"

Adam cevap vermedi ama kapıyı açık bırakıp koridordan oturma odasına doğru yürümeye başladı. Yáñez'in üzerinde aynı kadife pantolon vardı ama kalın kazağını ve sıcak tutan sabahlığını çıkarıp yerine kareli bir gömlek giymişti. Evin içi sıcaktı. Amaia onu takip etti, Yáñez oturma odasındaki kanepeye oturup ona da yer gösterdi.

"Aradığınız için teşekkürler."

Amaia şaşkın şaşkın adama baktı.

"Kazan için, tamirci çağırdığınız için teşekkürler."

"Önemli değil," dedi kadın.

Adam dikkatini televizyon ekranına verdi.

"Señor Yáñez, size sormak istediğim bir şey var."

Yáñez kafasını kadına çevirdi.

"Buraya son gelişimde bana başka bir polis memurunun sizi ziyarete geldiğini söylemiştiniz. Hani size kahve yapmıştı..."

Yáñez başını aşağı yukarı salladı.

"Şu fotoğrafa bakıp bana onun bu fotoğraftaki kişi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" Amaia adama, Jonan Etxaide'nin, telefonundaki bir fotoğrafını gösterdi.

"Evet, bu o. İyi çocuk."

Amaia ekranı kapattı ve telefonu cebine koydu.

"Ne konuşmuştunuz?"

"Puffff," dedi Yáñez, elini boş ver der gibi sallayarak.

Amaia ayağa kalktı ve yanda duran sehpadan, son gelişinde Yáñez'in ona gösterdiği fotoğrafı aldı.

"Oğlunuz doğduğunda karınız depresyona girmiş miydi? Bence bundan çok daha önce kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Oğlunun doğumu onu mutlu edeceğine, onu daha da yıktı. Onu bir türlü sevemiyordu, yokmuş gibi davranmasının sebebi oğlunun ölen kızının yerine geçmek için doğmuş olmasıydı."

Yáñez ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Yanında duran uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı.

"Benim kızım olmadı hiç."

"Evet, vardı. Diğer polis memuru da bundan şüphelendiği için sizinle konuşmaya gelmişti."

Yáñez birkaç saniye kadar sustuktan sonra itiraf etti: "Bir başka çocuğumuz olunca Margarita unutacaktı ama unutmak yerine yaşananları bir takıntı haline getirdi."

"Kızın adı neydi?"

Adam cevap vermeden önce yine bir süre düşündü.

"Adı yoktu, vaftiz edilmemişti. Doğduktan birkaç saat sonra öldü, beşik ölümü denildi."

"Lanet olsun! Kendi kızını öldürdün sen!" dedi Amaia tiksinerek.

Amaia'ya bakarken Yáñez'in yüzüne bir gülümseme yayıldı, sonra bir kahkaha attı. Bir süre delirmiş gibi güldükten sonra sustu.

"Peki, bunun için ne yapacaksın, beni ihbar mı edeceksin?" dedi ıslık çalar gibi. "Oğlum öldü, karım öldü ve ben de hayatımın geri kalanını bu evin içinde çürüyerek geçirmeye mahkûmum. Sence kaç kış daha dayanırım? Yaşamak için hiçbir sebebim yok. Eskiden biri bana şeytandan gelen hediyelerin sonunda boka döndüğünü söylemişti, haklıymış. Hayatım sonunda bombok oldu işte. Peşime düşüp düşmemeleri umurumda değil. İstedikleri kadar ceviz göndersinler, o cevizleri yutmaya razıyım, şeytan içimi paramparça etsin isterse. Her şeyden vazgeçeli çok oldu. Karım öldüğünde, önemli olduğunu sandığım her şey, para, ev, işim, benim için anlamını kaybetti. Her şeyden vazgeçtim ben."

Amaia, Opus Dei'ye ait evde saklanan tanığın sözlerini düşündü: "Kimse tarikattan çıkamaz."

"Belki siz vazgeçtiniz ama oğlunuz sizin yerinizi aldı, öyle değil mi? Böyle bir kurbanın boşa gitmesine izin veremezdiniz."

Yáñez uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu yeniden açtı.

Amaia kapıya doğru yürümeye başladı. Koridorun ortasına geldiğinde adamın arkasından seslendiğini duydu.

"Dedektif, bu öğleden sonra elektrikler kesildi, sanırım benim kazan yine bozulacak."

Amaia kapıyı açtı.

"Canın cehenneme!" diye bağırdı kapıyı arkasından çarparak kapatırken. Karakola geri döndü, toplantı odasına çıktı ve haritaya kırmızı bir nokta daha koydu.

48

Ros Salazar işten her zamankinden daha geç çıktı. Masasında oturup beklerken fırsattan istifade cevap bekleyen e-postalarını yazdı.

Fırının açık kapısından, oturduğu yerden Flora'nın içeri girdiğini görebiliyordu ama ablası masanın üzerine birkaç dosya bırakana kadar onu görmemiş gibi yaptı.

"Kardeşim, burada raporlar ve ekspertiz fiyatı var. Bunları buraya bırakıyorum, boş bir vaktinde bakarsın ama sana şu kadarını söyleyeyim, işyerinin şu anki değeri senin bütün mal varlığının toplamından daha fazla, tabii bunu mallarının tamamının ipotek altında olmadığını varsayarak söylüyorum. Bu fiyata makineler ve bina dahil değil. Benim teklifim son sayfada... Aptallık etme Ros, parayı al ve bana fırınımı geri ver."

O sırada elinde hırdavatçıdan alınmış plastik bir poşetle içeri giren müdür Ernesto konuşmalarını böldü.

"Böldüğüm için kusura bakmayın. Rosaura, istediğin anahtarları çoğalttım. Bunları nereye koymamı istersin?"

"Merak etme, konuşmamız bitmişti zaten. Biri sende kalsın, diğerlerini anahtar dolabına koy," dedi Ros. "Teşekkürler Flora, sana en kısa sürede cevabımı bildireceğim," dedi sert bir sesle.

"İyi düşün, kardeşim," dedi Flora ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Ros çekmeceyi açtı ve dosyalara hiç bakmadan hepsini çekmeceye koydu. Sonra bilgisayar ekranındaki imleçten gözlerini ayırmadan oturdu ve imlecin titreşimlerini saymaya başladı: bir, iki, üç, dört, altmışa kadar saydıktan sonra tekrar birden altmışa kadar saydı.

Sonra ayağa kalktı ve fırına girdi. Anahtarları koydukları dolaba gitti ve yeni yaptırdıkları anahtarları saydı. İki tanesi eksikti, Ernesto'nunki ve Flora'nın aldığı. Kendi kendine gülümseyerek ofisine geri döndü, bilgisayarını kapattı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Amaia saatine baktı, Amerika'da saatin kaç olduğunu hesapladıktan sonra James'i aradı. Engrasi'nin sorduğu soru bütün öğleden sonra kafasında yankılanıp durmuştu.

"Seni özledik," diye bir cevap geldi okyanusun diğer tarafından. "Ne zaman geleceksin buraya?"

Amaia, Jonan'ın ölümü üzerine başlatılan soruşturmanın istedikleri gibi gitmediğini söyledi. Arkadaşı Doktor Takchenko'nun başına gelen korkunç trafik kazasından bahsetti... Belki birkaç gün sonra... Ibai'ın telefonla oynarken çıkardığı anlamsız sesleri dinledi ve içinde dayanılmaz bir üzüntü ve daha da dayanılmaz bir suçluluk duygusu hissetti.

Sonra Markina'yı aradı.

"Bütün öğleden sonra sana ulaşmaya çalıştım. Akşam yemeği için ne istersin?"

"Meşguldüm. Yolanda Berrueta'nın durumu iyiymiş, bunu duyduğuna sevinirsin diye düşündüm. Bu sabah onu hastanede ziyaret etmeye gittim." Durdu ve Markina'nın cevap vermesini bekledi.

"Bu çok iyi haber."

"Bana görüşmenizden bahsetti..."

Bir duraksama daha, bu sefer bir cevap gelmedi.

"... Hani ona yardım edebilecek en uygun insan olduğum için benimle çaktırmadan tanışmasını söylediğin görüşmeden bahsediyorum."

"Özür dilerim Amaia, o kadar berbat bir haldeydi ki ona çok üzüldüm. Aklıma ölü bebeklerini takıntı haline getirmiş annem geldi ama elim kolum bağlıydı. Sadece, eğer gerçekten anlattıklarıyla senin ilgini çekmeyi başarabilirse, ona yardım edeceğini söyledim. Ayrıca yanılmamışım, öyle de oldu."

"Beni manipüle ettin."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım, Amaia. Onu benim gönderdiğimi sana söylemesini istemedim sadece, asıl manipülasyon bu olurdu, üstelik doğru da olmazdı. Tamam, benim tavsiyem üzerine sana ulaştı ama ben sadece çok acı çeken, çaresiz bir kadına bir tavsiye verdim. Konuyla ilgilenen ve ona yardım etmeye karar veren sendin. Sana güvendiğim için beni suçlayamazsın."

"Ama bu bana köstek olmana engel olmadı."

"Sen de doğru kanalları kullanmadın, bunu biliyorsun."

"Ben dün geceki konuşmamızdan bahsediyorum. Mezarların tekrar açılması seni dehşete düşürüyor ama bir yandan da bu yaslı anneyi bana gönderiyorsun, sonra da bana destek olmadığın halde, beni içine attığın bu vakayı takıntı haline getirdim diye beni azarlıyorsun."

"Haklısın, dün tam bir aptal gibi davrandım ama seni korumadığımı, senin çıkarını düşünmediğimi söyleyemezsin. Yargıç De Gouvenain seni şikâyet etmek istediğinde seni savundum, Tremond ailesi verdiğin zarar yüzünden seni mahkemeye vermek istediğinde seni tekrar savundum. Seni herkesten ve her şeyden koruyorum, Amaia. Fakat bir yargıç olarak yetkimin, gücümün de bir sınırı var, tıpkı cinayet büronun başı olarak senin de olduğu gibi. Tek fark şu Amaia, ben kurallara uyuyorum, sen bu soruşturma boyunca kuralları en az bir kez bile yok saymadığını söyleyemezsin herhalde, öyle değil mi? Senin kullandığın yöntemlere alışığım ve senin çok zeki olduğunu düşünüyorum.

senin için çıldırıyorum ama benden senin gibi davranmamı bekleyemezsin. Her şeyden önce, benim seni senden, senin korkularından korumak gibi bir görevim var... İnsanın korkunç bir ailesinin olmasının ne demek olduğunu hiç kimse benden daha iyi bilemez."

Amaia hiçbir şey söylemedi. Hayır, kurallara uymadığını söyleyemezdi. Ve o anda Markina, Clemos, Iriarte, hatta Montes'e bile söylemediği şeyler vardı. Her şeyi söylediği tek bir kişi bile yoktu, o kumaş parçasına paralel testler yapılmasını istemişti ve şimdilik Yáñez'in kızıyla ilgili hiç kimseye bir şey söylemek istemiyordu, gerçi ihtiyarın söylediği gibi bunu kanıtlayamazdı. Ve hapishane müdür yardımcısının, Berasategui'nin yeri değiştirilirken Markina'nın hapishaneye gittiği konusunda neden yalan söylediğini öğrenene kadar da söylemeyecekti. Markina'yla direkt yüzleşmek istemiyordu ama başka çaresi yoktu.

"Berasategui'nin öldürüldüğü gün hapishaneye gittin mi?"

"Elbette, beni oradayken görmüştün," dedi adam hemen. Bu iyiye işaretti.

"Biliyorum, benim sorduğum şey, biz telefonda konuştuktan ve Berasategui ölmeden önce oraya gidip gitmediğin."

Bu sefer birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Bunu neden soruyorsun?"

Bu iyiye işaret değildi, gizleyecek hiçbir şeyi olmayan bir insan sorulara hemen cevap verirdi. Bir soruya başka bir soruyla cevap vermenin iki anlamı olabilirdi: Karşı taraf ya düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyor olabilirdi ya da soruyu geçiştirmek istiyordu. Yani Markina ya yalan söylüyordu ya da saklayacak bir şeyi vardı.

"Gittin mi gitmedin mi?"

"Gittim. Müdürün olmadığını öğrenince endişelendim. Yardımcısıyla hiç tanışmamıştım ve durumun ciddiyetini kavrayıp kavramadığından emin olmadığım için şahsen gidip bakmak istedim."

"Bütün bunlar çok geçerli sebepler ama sorun şu, ben aynı soruyu sorduğumda adam senin gittiğini inkâr etti."

"O herif salağın teki."

Evet, Amaia da aynı izlenime kapılmıştı. Artık daha rahat nefes alabiliyordu.

"Berasategui'yle konuştun mu?"

"Hayır. Hücresine hiç gitmedim."

"Ama gardiyanla konuştun..."

"Evet, gözünü Berasategui'den ayırmamasını söyledim. O halde neden buraya gelmiyorsun, bu konuşmaya bir şişe şarap eşliğinde ve çıplak olarak devam ederdik. Yani sen de istiyorsan eğer."

"Gelemem," dedi Amaia. "Halamın evindeyim ve akşam yemeğini onunla yiyeceğime söz verdim."

"Yarın diyelim o zaman?"

"Yarın," dedi Amaia ve telefonu kapattı.

49

Flora için gecenin ikisi dışarı çıkmak için çok akıllıca bir saatti, o saatte Elizondo sokaklarında biriyle karşılaşmak mucize olurdu. Ayrıca bu işi o gece halletmek zorundaydı çünkü Ros fark etmeden önce anahtarı yerine koymak istiyordu. Şansına, fırının girişi hâlâ karanlıktı, belediyeden yıllardır buraya bir sokak lambası koymalarını istiyorlardı ama yan taraf özel mülk olduğu için mülkün sahipleri karşı çıkıyordu. Flora fırına girdi, ofise girmeden ışıkları açmadı. Ofisin ışıklarının açık olduğunu sadece kafasını yukarı kaldırıp bakan biri görebilirdi ve birinin bunu yapması için hiçbir sebep yoktu. Hızlıca ayakkabılarını çıkardı, kanepeye çıktı, Ciga'nın resmini indirdi ve kasanın kilidini çevirmeye başladı. Kasanın kilidi açıldı. İçi boştu. Gözlerine inanamayarak elini içeri soktu ve metal kutunun arka tarafını yokladı. Arkasından bir ses gelince kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

"İyi geceler, abla." Flora irkilerek arkasına döndü, düşecek gibi oldu. "Kasanın içindekileri arıyorsan bendeler. Aslına bakarsan, ben burada yokken fırına gelip bu resmi yamuk astığın güne kadar bu kasanın varlığını unutmuştum. Gecenin köründe

bir hırsız gibi fırına girmene sebep olacak şeyin ne olduğunu anlamam günlerimi aldı."

"Fakat sen..."

"Hayır, ben şifreyi bilmiyorum ama bu, sorun olmadı. Çünkü sahibi sen olduğunda ve çilingir çağırıp şifreyi unuttuğunu söylediğinde senin yerine kasayı açıyorlar."

"Buna ne hakkın var senin? Bunun içindekiler özel şeyler."

"Sana katılmıyorum, buna hakkım var çünkü burası benim fırınım. İçindekilerin özel olduğu konusuna gelince, içindekileri birilerinin görmesini neden istemediğini çok iyi anlıyorum. Seni çok tuhaf bir duruma düşürüyor doğrusu." Flora hâlâ kanepenin üzerindeydi, dengesini kaybetmemek için kasanın kapısına tutunuyordu. "Oradan in de sana bundan sonra neler olacağını anlatayım," dedi Ros, eğleniyormuş gibi. "İçinden çıkanlara en az on kez baktım, bu yüzden artık her şeyi ezbere biliyorum."

Flora'nın beti benzi atmıştı, sanki kusacakmış gibi iki eliyle karnını tutuyordu. Buna rağmen kendini toparlayıp Ros'u tehdit etmeyi başardı.

"Onları hemen bana geri ver!"

"Hayır, Flora, sana hiçbir şeyi geri vermeyeceğim. Ama merak etme, korkmanı gerektirecek bir şey yok, yani eğer uslu durursan. Senin işlerini zorlaştırmak gibi bir niyetim yok, ayrıca hapse girmeni de istemem ancak Engrasi'yi kurtarmak için bunu yapmak zorunda kalabilirim. Dediğim gibi, her şeyi okudum Flora. Okudum ve anladım. Seni yargılamıyorum. Ben senin gibi kendimi ahlaki yönden kimseden üstün de görmüyorum. Her ne kadar dersini alman gerektiğini düşünsem de bunu neden yaptığını anlıyorum. Ben kendi aptal ve tembel kocam adına yıllarca bahaneler buldum... Ama o katil değildi elbette çünkü eğer öyle olsaydı ve ben onun adına mazeretler bulup açıklarını kapatsaydım, onun işbirlikçisi olurdum, öyle değil mi?"

Flora bir şey söylemedi.

"Seni çok iyi anlıyorum, Flora. Sen yapman gerekeni yaptın ve bunun için seni yargılamıyorum. O çiftlik evinde ölmek zavallı Víctor'ın başına gelebilecek en iyi şeydi belki de. Ancak her ne kadar durumunu anlıyorsam da bunun benim hayatımı mahvetmesine izin veremem. Bana başka bir seçenek bırakmadığın sürece seni ihbar etmeyeceğim, Flora. Bu keşfim üzerine uzun uzun düşündüm ve en sonunda ışığı gördüm. Bence bizim aile yeterince acı çekti, bu yüzden ben de senin günlüğünü ve güzel kırmızı ayakkabılarını bir kutunun içine koydum ve bir avukata verdim. Vasiyet hazırlamak hiç aklıma gelmedi çünkü genç ve sağlıklıyım ve yakın zamanda ölmeye hiç niyetim yok ama her türlü olasılığa da hazır olmamız gerekir. Bu yüzden, eğer bana bir şey olacak olursa, ben bir şekilde ölecek olursam, avukat bu kutuyu Amaia'ya verecek. Çünkü Flora, ahlaki değerlerimiz çok yetersiz olsa da günlüğünü okumuş olsaydı, Amaia'nın seni gözünü kırpmadan ihbar edeceğine adım gibi eminim. Belki de kötü çocukluk günleri yüzündendir, bizim gözümüzün önünde onca şeye katlanmak zorunda kalmış olması yüzündendir ama o bizim gibi biri değil, Amaia ne benim şu anda yaptığımı yapardı ne de sana acırdı. Bu yüzden ben diyorum ki abla, biz en iyisi senin bana hediye edeceğin fırının hissesiyle ilgilenmek için," dedi sırıtarak, "kendimize başka bir avukat bulalım. Benim tek istediğim bu. Paran sende kalsın, sen kendi hayatına bak. Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim ve bu konuyu bir daha asla açmayacağım ama eğer benimle uğraşmaya devam edersen işini bitiririm senin."

Flora kollarını kavuşturmuş, yüzünde ciddi bir ifadeyle onu dikkatlice dinliyordu.

"Planının işe yarayacağından çok emin görünüyorsun."

"Eminim. Bu ailede hepimiz korkunç sırlar saklamak ve her şey yolundaymış gibi davranmak konusunda uzmanlaştık."

Flora'nın yüzü gevşedi ve gülümsedi.

"Bizim küçük Rosario'muzun da beyni varmış anlaşılan," dedi, kardeşine onaylayıcı bir bakış atarak. "Ben sana yarın

başka bir avukat bulurum, sen sadece hayatını başka bir pisliğin kontrol etmesine izin verme yeter."

Flora çantasını aldı ve Ros'un yanından geçerek kapının yolunu tuttu.

"Flora, bekle."

"Efendim?"

"Gitmeden önce lütfen her şeyi yerli yerine koyabilir misin?"

Flora kasanın yanına gitti, resmi duvara astı ve kanepenin üzerindeki minderleri düzeltti. Sonra topuklarının üzerinde dönerek ofisten çıkıp gitti.

50

Ufak tefek hareketler, detaylar, tüm dünyasını oluşturan ve onun için vazgeçilmez olan bütün ayrıntılar James'in yokluğuyla daha da belirgin hale gelmişti. Uyanalı on beş dakika olmuştu ve bu süre boyunca elinin tersini James'in yastığında gezdiriyordu. James'in, başının üzerine kondurduğu minik öpücüklerle onu uyandırışı; her sabah komodinin üzerine koyduğu bir fincan sütlü kahve; büyük ve sert heykeltıraş elleri; kazağından sızan teninin kokusu; Amaia'nın sığınağı olan kucağı...

Amaia yataktan kalktı ve kendine bir kahve yapmak için çıplak ayaklarını sürüyerek mutfağa indi, kahveyi yukarı getirip tekrar yorganın içine girdi. Tam o sırada çalmaya başlayan telefonuna sinir içinde baktı ama arayan numaranın Peder Sarasola'nın numarası olduğunu görünce siniri yerini meraka bıraktı.

"Dedektif... Size bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Amaia şaşırdı çünkü hayatta bir şeyleri nasıl ifade edeceğini bilen biri varsa o da Sarasola'ydı, onun söylemekte zorlanacağı bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Rosario geri geldi."

"Efendim? Ne dediniz..."

"On beş dakika kadar önce anneniz kliniğe geldi, resepsiyondaki güvenlik kameralarının önünde durdu, bir bıçak çıkardı ve boğazını kesti."

Amaia tepeden tırnağa kadar titremeye başlamıştı.

"Resepsiyon memuru ve kapıdaki iki güvenlik görevlisi hemen yardım çağırmışlar, doktorlarımız onu kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar ama... çok üzgünüm, Amaia. Anneniz ameliyathaneye götürülürken hayatını kaybetti. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, kan kaybından öldü."

Doktor Sarasola'nın ofisi, ilk sefer geldiğinde olduğu gibi çok soğuk ve kişisel olmaktan çok uzaktı. Sarasola buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Sanki Doktor San Martín'in, Adli Tıp Kurumu'ndaki odası gibi bir yer ona daha çok yakışırdı. Bu oda aksine, manastırlara özgü bir sadelikle döşenmişti, büyük beyaz duvarlardaki tek süs basit bir haçtı. Her ne kadar kaliteli olsalar da tüm mobilyalar en az bir banka veya herhangi bir kurumdakiler kadar kişisellikten uzaktı. Göze çarpan, hem karakteri hem de iyi bir zevki yansıtan tek şey kiraz ağacından çalışma masasıydı. Ancak düşünmeye olanak sağlayan da bu sadelikti, insanın dikkatini çeken nesnelerin olmayışı içe dönmesine, derin düşünmesine ve sorgulamasına yardımcı oluyordu. Amaia'nın son bir saattir yaptığı şey de buydu. Üzerine bir şeyler giymiş ve aklına üşüşen binlerce çocukluk anısı eşliğinde, otomatiğe bağlamış bir şekilde araba kullanarak kliniğe gelmişti. Anılarının çoğu acı verici olsa da üzerine çöken tuhaf bir hüznün varlığını hissediyordu, sanki hiç sahip olmadığı bir şeyi özlüyormuş gibi.

Her zaman yanında gezdirdiği korkuyu düşünmemeye çalışmış olsa da bu yükten, Rosario'dan kurtulmayı binlerce kez dilemiş olmalıydı. Geçen ayı, annesinin hâlâ hayatta olduğu, bir yerde saklanıp tekrar saldırıya geçeceği zamanı beklediği inancını savunmaya çalışarak geçirmişti. Böyle olduğunu iliklerine kadar hissediyordu, tıpkı koyunların, kurtların varlığını

hissetmeleri gibi. Aynı hayvani korku ve onu harekete geçiren acıyla, Rosario'nun nehirde öldüğünü söyleyenlere karşı çıkmıştı. Şimdi, Sarasola'nın ofisinde otururken, ilk baştaki şoku yerini açıklayamadığı bir hayal kırıklığına ve aydınlanmaya bırakıyordu.

Sarasola onu uzun bir koridordan geçirirken bir yandan da Rosario'nun geri dönüşüyle ilgili ayrıntıları anlattı ve onu kontrol odasına aldı. Aklına annesinin klinikten kaçtığı gün geldi, o gün de kamera kayıtlarını seyretmek için yine aynı odaya gelmişti.

"Cinayet şube dedektifi olduğunuzu biliyorum ama Rosario'yla ne kadar yıkıcı bir ilişkiniz olsa da o sizin annenizdi. Bu görüntülerin şok edici olduğu konusunda sizi uyarmam gerek, seyrederken rahatsız olabilirsiniz. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet ama bunu kendi gözlerimle görmem gerek."

"Pekâlâ." Sarasola, kaydı başlatmaları için başıyla güvenlik müdürüne işaret etti. Resepsiyon bölgesinin ve girişin geniş çekim görüntüsü geldi ekrana. İçeriye giren veya dışarıya çıkan çok sayıda insan vardı; ayakta tedavi edilen hastalar, vardiyaları başlayan veya biten tıbbi personel ve diğer görevliler. Bir eli montunun içinde, diğeriyle bileğini sıkıca tutarak içeriye giren Rosario'yu gördü. Çok ağır hareket ediyordu, zorlanıyor gibi değil ama çok bitkin ve morali bozuk biri gibi. Lobinin ortasına kadar geldi, kafasını kaldırıp kameraların onu çekip çekmediğini kontrol etti. Ağlıyordu, gözyaşlarıyla kaplı yüzünde kederli bir ifade vardı. Elini montunun içine sokup uzun saplı bir bıçak çıkardı ve bıçağı boğazına dayadı. Amaia, bıçağı soldan sağa doğru çekerek hızlı bir hareketle kendi boğazını keserken annesinin yüzündeki acımasızlığı gördü. Rosario gözlerini kapattı, birkaç saniye kadar sağa sola sallandıktan sonra yere düştü. Alarm çalmaya başlayınca insanlar kaçışmaya başladılar, hemşireler ve sağlık elemanları kameranın önüne geçerek Rosario'nun çevresini sardılar. Güvenlik müdürü ekranı kapattı. Amaia, Sarasola'ya döndü.

"Rica etsem ablalarıma haber verebilir misiniz?"

"Elbette. Siz merak etmeyin, ben hallederim."

Hiç kimseyle konuşmak istemiyordu, ne ailesiyle, ne San Martín'le, ne Markina'yla, ne de onu yirmi dakika önce aramış olan Komiserle. Sarasola onu ofisine götürmüş ve adam mükemmel derecede rutin hareketlerle, kadının acısına saygı duymalarını isteyerek gelen telefonları kapatmıştı. Fakat aslında Amaia kendini kederli hissetmiyordu. Ne acı, ne huzur, ne ferahlık ne de düşmanının mahvolduğunu gören birinin hissedeceği türde bir sevinç hissediyordu. Ne rahatlamış gibiydi ne de tatmin olmuş gibi, ancak uzun uzun düşündükten sonra bunun sebebini fark edebildi: doğru gibi gelmiyordu ona, inanmıyordu, çok mantıksızdı, ne bekleyeceğini şaşırmıştı. Kurtlar böyle yakalanmıyorlardı. Kurdun gücünü yok etmek için onun izini sürmek, onu tuzağa düşürmek ve onunla yüzleşmek gerekiyordu. Kurtlar intihar etmezlerdi, kendilerini kayalara vurmazlardı, kurdun kurt olmayı bırakması için ancak ölmesi gerekirdi. Rosario'nun ümitsiz hali, yüzündeki kederli ifade, yanaklarından akan çaresizlik gözyaşları, ona verilen görevi yerine getirmek için kendini hazırlarken dudaklarını büzüşü çıkmıyordu Amaia'nın aklından. Aynı şeyi diğer kurt, Berasategui intihar ettiğinde, onun yüzünde de görmüştü, kendi hayatını kaybetmiş olmanın acısıyla ağlıyordu. Adam o kadar çok ağlamıştı ki yastığı bile ıslanmıştı. O anda, annesinin ölüşünü seyrederken bir şeyden hiç olmadığı kadar emin oldu: ne Berasategui ne de annesi kendi canına isteyerek kıymıştı.

Üzerine birden, artık çok aşina olduğu o tiksinme hissi çöktü, tıpkı bir yalanla karşı karşıya kaldığında veya bir yalanlar ağının ortasında olduğunu hissettiğinde olduğu gibi.

Sarasola'nın ofisinden veda bile etmeden çıktı ve direkt karakola geri döndü.

Hızlı adımlarla ikinci kata çıktı ve iş arkadaşlarının ofislerine baktı. Zabalza bilgisayarının başındaydı.

"Iriarte ve Montes nerede?"

"Igantzi'ye gittiler, kızını beşik ölümü sebebiyle kaybettikten üç hafta sonra boşanma davası açan bir kadını sorgulamak için. Sonra da Hondarribia'da, başka bir kadını görmeye gidecekler. Patron... Annenizin..."

"Tek bir kelime daha etme," diye onun sözünü kesti Amaia ve arkasını dönüp kendi ofisine gitti. Jonan'ın dosyalarının olduğu flaş diski bilgisayarına taktıktan sonra bütün dosyaları açtı. Karşısındaki şeyin ne olduğunu ilk kez fark ediyordu: yalanlardan, hayallerden ve kandırmacadan oluşan bir ağ.

Ainhoa'daki mezardan kaçırıldığı söylenen iki bebek. Yalan. Aynı mezarda olduğu söylenen başka bir kızın cesedi, bir yalan daha. Yolanda Berrueta ve Inma Herranz'ın buluşması, yine yalan. Fina Hidalgo'nun çalışma geçmişi bir sırrı gizliyordu, Berasategui'nin Argi Beltz'deki tarikatla ilişkisi de öyle. Yargıç Markina'nın, Berasategui'nin öldüğü gün hapishanede çekilen fotoğrafları, bir yalan daha. Jonan'ın dosyası yalanlardan oluşan bir koleksiyondu, kendisi için faydalı olabilecek başka bir gerçeği gizliyordu. Markina'yla ikisinin Baluarte Kongre Binası'nın önünde çekilen fotoğraflarının olduğu dosyayı açtı, acaba bunlar ne anlama geliyor, ne gibi bir sır barındırıyorlardı. Dosyayı kapatıp başka bir tanesini açtı, Sara adlı bir kadının yatırıldığı Madrid'deki bir bakımevinin adresi olan dosyayı. Bunun arkasındaki yalan neydi acaba.

Masasının üzerindeki telefon ölü bir böceğinkini andıran çirkin bir sesle masanın üzerinde birkaç santimetre kadar havaya sıçradı. *Guardia Civil*'den Padua arıyordu. Bir an telefonu açıp açmamakta kararsız kaldı. Padua, Rosario'nun sel sırasında öldüğünü düşünenlerdendi, cesedinin aranmasına kendisi şahsen katılmıştı, ya kendi fikrini sağlamlaştırmak için ya da Rosario'nun o sırada hâlâ hayatta olduğuyla ilgili kanıt bularak Amaia'nınkini sağlamlaştırmak için. Amaia baş sağlığı dileklerini kabul edip ona teşekkür etti. Telefonu yerine koyar koymaz bir daha çaldı. Yine Markina arıyordu, Amaia aramayı reddetti.

Dedektif Yardımcısı Zabalza başını kapıdan içeri uzattı, yüzünde gizleyemediği, sıkıntılı bir ifade vardı.

"Patron, sanırım önemli bir şey bulduk."

Amaia başıyla içeri girmesini işaret etti.

"İsteğiniz üzerine Tabese'nin tıbbi geçmişini araştırdım. Madrid'deki Tıp Fakültesinin kayıtlarında Las Rozas'taki Clínica Tabese'ye rastladım, burası Doktor Tabese tarafından kurulmuş ve yetmişlerden doksanların ortasına kadar faaliyetteymiş. Üniversiteden onu hatırlayan birini buldum, o sıralarda kendisinin Madrid cemiyetinde popüler biri olduğunu söyledi, Amerika'dan getirdiği yenilikçi yöntemlerle tanınıyormuş. Doktor Tabese ölmüş, tam olarak ne zaman olduğunu bilemiyorlar ama psikiyatrist olarak çalışmayı bıraktıktan sonra yerleştiği Hondarribia'ya gömüldüğünü onayladılar. Onunla ilgili hiçbir şey bulamamamızın sebebi açtığı kliniğin ismini kullanıyor olmasıymış. Adamın asıl adı Xabier Markina," dedi, Amaia'nın masasına büyütülmüş siyah beyaz bir fotoğraf bıraktı.

"Markina mı?"

"Doktor Xabier Markina, Yargıç Markina'nın babası."

Amaia söylenenlerin şokuyla önünde duran fotoğrafa baktı. Doktor Tabese oğlunun daha yaşlı haline benziyordu.

Markina'nın ona, babasının doktor olduğunu, annesinden kısa bir süre sonra öldüğünü söylediğini hatırladı. İntihar teşebbüsleri yüzünden akıl hastanesine kapatılan karısının acısına dayanamamıştı. Amaia telefonu aldı ve Iriarte'nin numarasını çevirdi. O konuşurken Zabalza kendi ofisine geri döndü.

"Hondarribia'ya vardınız mı?"

"Geldik sayılır," diye cevap verdi Iriarte.

"Belediye Sarayı'na gidip Doktor Tabese'nin nereye gömüldüğünü öğrenmenizi istiyorum. Madrid'deki Tıp Fakültesi biraz önce, kendisinin yetmişlerden doksanlara kadar, zengin müşteriler için özel bir klinik olan Clínica Tabese'de görev yapan bir psikiyatrist olduğunu onayladı. Emekli olduktan sonra

Hondarribia'ya yerleşmiş. Anladığım kadarıyla orada ölmüş. Kayıtlarda gerçek ismi geçiyor olabilir: Xabier Markina. Tabese, Yargıç Markina'nın babasıymış."

Iriarte bir süre bir şey söylemedi fakat arkadan, muhtemelen araba kullanırken konuşmalarını hoparlörden dinleyen Montes'in uzun ıslık çalışını duydu.

"Hiçbir şey belli etmeyin, ölüm kaydıyla beraber gömülü olduğu mezarlığın defin kayıtlarını da isteyin."

Tam kapatmak üzereyken Iriarte konuşmaya başladı: "San Martín arayıp annenizin haberini verdi... Ne diyeceğimi bilemiyorum, dedektif, biz yanılmışız, siz haklıymışsınız. Gerçi şu anda bunu konuşmak için uygun bir zaman değil ama ben sadece üzgün olduğumu bilmenizi istedim."

"Sorun değil, merak etme," diye cevap verdi Amaia.

Telefonu kapattıktan sonra Jonan'ın flaş diskini çıkardı, bilgisayarını kapattı ve paltosunu elinde aldı. Asansörü beklerken bir anda içgüdüsel bir hareketle geri döndü ve Zabalza'nın çalıştığı ofise gitti.

"Benimle gelmek ister misin?"

Zabalza cevap bile vermeden çekmeceden tabancasını aldı, kılıfına koydu ve kadının peşinden gitti.

Amaia'nın arabasına bindiler. Amaia, Pamplona'dan çıkana kadar sessizce araba sürdü. Sonra arabayı bir benzin istasyonuna çekip:

"Araba kullanmayı sever misin? Benim düşünmem lazım," dedi.

Zabalza sırıttı.

Dedektif Yardımcısı Zabalza konuşmamaya ancak dört yüz elli kilometre dayanabildi. Sormadan önce soruyu kafasında yüzlerce kez tekrar etmiş birinin çekingenliğiyle Amaia'ya, müzik açsa rahatsız olup olmayacağını sordu. Amaia başını evet der gibi salladı. İki saatlik yolculuğun sonunda radyoyu açınca Amaia'nın dikkati dağıldı.

"Düğünü iptal ettim," dedi.

Amaia adama şaşkın şaşkın baktı. Zabalza onunla göz göze gelmemek için gözlerini yoldan ayırmadı. Bu durumun Zabalza için ne kadar tuhaf olabileceğini bildiği ve onu daha fazla utandırmamak için Amaia bir şey söylemeden bakışlarını kaçırdı.

"Aslında olayların bu noktaya gelmesine izin vermemem gerekirdi. En başından beri hataydı... En kötüsü de ne biliyor musunuz? Beni cesaretlendiren şey Etxaide'nin ölümü oldu." Amaia ona kaçamak bir bakış atıp gözlerini tekrar yola çevirdi. "O gece anne babasının evinde arkadaşlarıyla ve partneriyle tanıştım... Şey, bu benim için büyük bir aydınlanma oldu... Ayrıca cenazede sahte hiçbir şey yoktu, normalde olur ya, birileri öldü diye herkes boş boş methiyeler düzmeye başlar. Partnerine nasıl davrandıklarını gördünüz mü?" Amaia başını evet der gibi salladı. "Arkadaşlarının onun hakkında konuşmalarını saatlerce dinledim, söylediği şeyleri, düşüncelerini... Ve o anda aslında onu hiç tanımamış olduğumu fark ettim, muhtemelen de benim olmak istediğim ve olamadığım her şeyin yürüyen bir kanıtı olduğu için. İçişleri'nin ne dediği umurumda bile değil ve soruşturmalarının tahmin edilebilir sonucuyla da hiç ilgilenmiyorum: Jonan Etxaide dürüst, sadık ve güvenilir bir adamdı. Cesurdu, hayatını istediği gibi yaşayacak cesareti vardı."

Sustu. Birkaç saniye sonra Amaia:

"İyi misin sen?" diye sordu.

"Değilim ama olacağım. Şu anda bombayı patlatmış olmanın sonrasındaki etkileri yaşıyorum henüz ama kendimi daha iyi hissediyorum. Bu yüzden daha fazla veya geç saatlere kadar çalışmamı ya da sizi arabayla Sahara'ya götürmemi isterseniz söyleyeyim, meşgul olmak iyi olur." Amaia tam bir şey söyleyecekken devam etti: "Bu arada, haklıymışsınız. Arizkun'da, kilise saldırısının olduğu o gece ne dediğinizi hatırlıyor musunuz? Hani şu çocukla kendimi özdeşleştirmemle ilgili, onun hayatla

yüzleşememesi ve kendini kapana kısılmış gibi hissediyor oluşu. Haklıymışsınız, ben haksızmışım."

"Bunları söylemene hiç ge..."

"Gerek var. Bana güvenmeniz için açıklamam lazım."

"Evet," dedi Amaia sırıtarak. "Bana ne demiştin bakayım? 'Şu kahrolası yıldız polis' değil mi?"

"Evet, özür dilerim."

"Hiç dileme, ismimi seviyorum. FBI şapkama yazdırmayı düşünüyorum, Amerikan ajanları arasında sansasyon yaratırım bence."

Zabalza tekrar radyoyu açtı.

Clínica La Luz, Doğu Blok'u mimari tarzının bir örneği sayılabilecek eski bir binadaydı ama ironik bir şekilde Franco döneminde, özellikle de devlet dairlerinde moda buydu. Torrejón de Ardoz askeri üssüne yakın olması da insana eski günlerde ne amaçla kullanılmış olduğuna dair bir fikir veriyordu. Araçların binaya en yakındaki yerlere park edildiği büyük bir otoparka arabayı bıraktılar.

Kliniğin güvenliği Nuestra Señora de las Nieves'in veya annesini yatırdıkları Pamplona'daki Üniversite Hastanesi'ninkinin yanında solda sıfır kalıyordu. Kapıda güvenlik görevlisi yoktu, sadece bir interkom paneli olan büyük demir bir kapı vardı. Zile bastılar, kimlikleri sorulduğunda *polis* diye yanıt verdiler.

Resepsiyon alanı, duvar kenarına sıralanmış, üzerleri havlularla, süngerlerle ve hasta bezleriyle dolu tekerlekli servis arabaları dışında boştu. Fakat kapıdan girdiklerinde onları asıl şaşırtan şey kokuydu. İçerisi idrar, dışkı, haşlanmış sebze ve ucuz kolonya kokuyordu. Bankoya yürüdüler, onları ellili yaşlarda, döpiyesli bir kadın karşıladı. Amaia direkt kadının yanına gidip elini uzattı.

"Tünaydın, ben Eugenia Narvaez. Resepsiyon memurumuz Policía Foral'dan geldiğinizi söyledi," dedi, ikisinin de yüzlerini dikkatle inceleyerek. "Umarım bir sorun yoktur."

"Hayır, bir sorun yok. Ben Dedektif Salazar ve bu da Dedektif Yardımcısı Zabalza. Sizinle eski hastalarınızdan biri hakkında konuşmak istiyorduk."

Kadının ne kadar rahatladığı yüzünden belli oluyordu.

"Eski hastamız, evet, tabii, buyurun," dedi kadın, başıyla peşinden resepsiyon bankosuna doğru gelmelerini isteyerek. Sonra bilgisayarın başına geçti, parmaklarını klavyeye koydu ve beklenti dolu gözlerle onlara baktı.

"Bu hasta bu kliniğe yıllar önce alınmış ve sanırım burada da ölmüş. Adı Sara Durán."

Eugenia Narvaez şaşkın şaşkın onlara baktı.

"Bir hata olmalı, Sara Durán uzun yıllardır hastamız ama kendisi hâlâ hayatta, en azından birkaç dakika önce ona ilaçlarını verdiğimde öyleydi," dedi, gülümseyerek.

"Ya, çok şaşırdım doğrusu," dedi Amaia. "Sizin için bir sakıncası yoksa onunla görüşmemiz mümkün mü?"

"Elbette," dedi kadın, "ancak sizi uyarmam gerek, mantıklı şeyler söyleyeceğini sanmıyorum. Sara'nın gerçeklik algısı sizinkinden ve benimkinden çok farklıdır, kafası karışık. Ayrıca çok gergin biri, bir an ağlayıp ardından kahkahalar atabilir. Bu şekilde davranırsa telaşlanmayın, onunla hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam edin. Sizi yanına götürmesi için hizmetlilerden birini çağırayım," dedi ve ahizeyi kaldırdı.

Bir kovboy filmi açık olan televizyonun önünde sıraya dizilmiş yirmi kadar sandalye vardı. Televizyona en yakın olanlarında on on iki kişi oturuyordu.

"Sara, ziyaretçilerin var. Bu hanımefendi ve beyefendi seninle görüşmek istiyorlar."

Kadın inanamıyormuş gibi önce hizmetliye, sonra da ikisine baktı. Yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Hiç zorlanmadan yerinden kalktı, cilveli hareketlerle hizmetlinin koluna girdi ve birlikte etrafında dört sandalyenin olduğu yuvarlak bir masaya geçtiler.

Kadının zayıflığı insanın canını acıtıyordu, buruşuk yüzü bir deri bir kemik kalmıştı neredeyse. Ve atkuyruğu yaptığı saçları gür ve parlak olmasa da henüz tamamen beyazlamamış, gümüş ve gri tellerle doluydu. Saat öğleden sonra dördü geçmiş olmasına rağmen Sara'nın üzerinde hâlâ geceliği vardı. Onun üzerine de önü yemek lekeleriyle kaplı, düğmeli bir sabahlık giymişti.

"Merhaba, Sara, kocanız ve oğlunuz hakkında konuşmak istediğimiz için sizi görmeye geldik."

Kadının yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Haberiniz yok mu? Bebeğim öldü benim!" diye inledi kadın, elleriyle yüzünü kapatarak. Amaia, onları odanın bir köşesinden izleyen hizmetliye döndü.

"Sara, biz buraya bebeğin hakkında konuşmak için gelmedik. Büyük oğlun ve kocanla ilgili konuşmak istiyoruz."

Kadının ağlaması kesildi.

"Yanılıyorsunuz, hanımefendi, benim oğlum falan yok, bir bebeğim vardı, o da öldü," dedi yüzünde hüzünlü bir ifadeyle.

Amaia cep telefonunu çıkardı ve ona Markina'nın fotoğrafını gösterdi.

Kadının yüzü ışıldadı birden.

"Ah, evet, ne kadar yakışıklı, değil mi? Ama neden onun oğlum olduğunu söylüyorsunuz? Bu benim kocam."

"Hayır, bu kocanız değil, oğlunuz."

"Siz beni salak mı sanıyorsunuz! Kendi kocamı tanımam mı sanıyorsunuz?" diye ciyak ciyak bağırarak, Amaia'nın elindeki telefonu çekerek aldı ve fotoğrafa baktı. Sonra tekrar gülümsedi. "Elbette kocam bu. Bakın ne kadar yakışıklı! Gözleri, ağzı, elleri, teni, ne kadar güzel," dedi, parmak uçlarıyla ekrana dokunarak. "Ona karşı koyamıyorum. Bunu anlıyorsunuz, değil mi? Siz de ona karşı koyamıyorsunuz ama sizi suçlamıyorum, ona kimse karşı koyamaz. Onu hiç unutmadım, hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmedim. Onu hâlâ çok seviyorum, onu hâlâ çok arzuluyorum ama o beni görmeye gelmiyor hiç. Beni artık sevmiyor,

beni artık sevmiyor." Tekrar ağlamaya başladı. "Ama umurumda değil, ben onu sevmekten hiç vazgeçmedim."

Amaia kadına acıyarak baktı. Şimdiye kadar kendi çocuklarını tanımayan veya onları geçmişte tanıdıkları kişilerin genç hali sanan Alzheimer hastalarıyla karşılaşmıştı. Kocası öldüğü için onu ziyarete gelmediğini anlatmaya çalışmanın bir faydası olur muydu bilmiyordu. Yoksa en doğrusu, birazdan unutana kadar sürecek olsa da onu bu acıdan korumak mıydı?

"Sara, bu sizin oğlunuz. Kocanıza çok benziyor olmalı."

Kadın başını sağa sola salladı.

"Size böyle mi söyledi? Benim annesi olduğumu mu söyledi? Elbette öyle demiştir, kim bilir nasıl görünüyorum?" diye mırıldandı, elleriyle kırışık yüzünü ovuşturarak. "Aynaya bakmama izin vermiyorlar... Onlarla konuşabilir misiniz acaba, odama bir ayna koymaları için onları ikna edebilir misiniz? Kendimi tekrar kesmeyeceğime söz veriyorum," dedi, çiziklerle dolu bileklerini göstererek.

Kadın dikkatini yeniden fotoğrafa çevirdi.

"Ne kadar da yakışıklı! Onun için deliriyorum hâlâ, ona asla karşı koyamıyorum." Geceliğini kaldırdı ve ellerini bacaklarının arasına götürüp elini ritmik bir hareketle oynatmaya başladı. "Hâlâ karşı koyamıyorum."

Amaia kadının elindeki telefonu hızla aldı ve hizmetliye gelmesini işaret etti.

"Oğlunuzu hatırlamıyor musunuz, Sara?"

Hizmetli, Sara'nın yanına gelip ayıplar gibi kadına bakmaya başladı. Sara elini hareket ettirmeye son verdi ve kızgın bir şekilde Amaia'ya dönüp konuşmaya başladı:

"Benim oğlum yok. Bebeğim öldü, bu yüzden lanetlendim. Çünkü bunca yıl boyunca ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu düşünmediğim tek bir gün bile olmuyor, beni görmeye gelmese de, onun beni sevmediğini ve beni mahvedenin o olduğunu bilsem de. Her şeye rağmen onun beni hâlâ becermesini istiyorum,"

dedi, elini tekrar geceliğinin altına sokup kendini okşamaya devam ederek.

"Sara!" diye bağırdı hizmetli ve kadın bunun üzerine durdu. "Bence bu kadar yeter, çok kolay heyecanlanıyor," dedi hizmetli, onlara bakarak.

Ayağa kalkıp gitmek üzerelerken kadın yüzünde korkunç ve delirmiş bir ifadeyle Amaia'ya döndü.

"Sen de öyle!" diye haykırdı, hizmetli onu kollarından sıkıca tutarken. "Sen de onun seni becermesini istiyorsun." Sonra bir anda bir şeyin farkına varmış gibi haykırdı: "Hayır, istemiyorsun. Seni çoktan becerdi bile, öyle değil mi? Artık bacak arana da kafanın içine de girdi, ondan asla kurtulamayacaksın!"

Merdivenlere geldiklerinde arkalarında kadının çığlıklarını duydular. Bir anda kadının koşarak onlara doğru geldiğini gördüler. Yanlarına gelince kadın, Amaia'nın bileğini yakaladı ve avucuna küçük ve sert bir ceviz koydu. Sonra ona doğru gelmekte olan hizmetliye döndü ve teslim oluyorum der gibi kollarını kaldırarak onu bekledi.

Amaia avucundaki, terden veya belki de başka bir şeyden parıldayan, küçük, derli toplu cevize baktı.

"Hey, Sara!" diye seslendi.

Kadın kafasını çevirince cevizi yere attı ve ayağıyla ezdi, cevizin içindeki küf kabuğun çevresinde siyah bir halka oluşturdu.

Kadın ağlamaya başladı.

Eugenia Narvaez onları resepsiyon alanında bekliyordu.

"Ah olamaz, iyi geçmedi sanırım," dedi kadın, Amaia'nın ellerini vücudundan uzakta tutarak yürüdüğünü görünce.

"Merak etmeyin. Bir şey daha var. Sara'nın yatış evrakını da görmemiz gerek. Bir de bakımevi ücretlerini kimin ödediğini ve oğlunun onu görmeye gelip gelmediğini öğrenmek istiyoruz."

"Bu bilgiler gizli maalesef. Oğluna gelince, bildiğim kadarıyla Sara'nın ölen kızı dışında çocuğu yoktu."

"Kızı mı? Ben oğlu olduğunu söyledi sanıyordum..."

"O hep 'bebeğim' der ama bebek kızdı, buradaki herkesin haberi var. Onu dinleyecek kimi bulursa anlatır. Ayrıca sağlık raporunda da yazıyor."

"Bu kişiyi tanıyor musunuz?" Zabalza kadına Markina'nın fotoğrafını gösterdi.

Kadın gülümsedi. "Hayır. İnanın bana, böyle birini görsem ölsem unutmazdım."

"Señora Narvaez, biz sağlık bilgilerini görmek istemiyoruz," dedi Amaia. "Öğrenmek istediğimiz tek şey yatış tarihi ve faturalarını kimin ödediği. Küçük, güzel bir kliniğiniz var gibi görünüyor ve anladığım kadarıyla burada kalanların sayısı çok fazla ve şu anda saat öğleden sonra beş olmasına rağmen hepsi hâlâ gecelik ve pijamalarıyla duruyorlar ve Sara birkaç gündür duş almamış gibi görünüyor. Burası benim yetki alanımda değil ama Madrid'deki meslektaşlarımı ararsam derhal buraya gelip buranın altını üstüne getirirler. Kurallara uysanız da uymasanız da, içlerinde en uygunsuzu bu olmayacaktır eminim, öyle değil mi?"

Kadının yüzündeki gülümseme kayboldu. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve ofisine doğru yürümeye başladı. Amaia'nın ellerini yıkamak için değerlendirdiği üç dakikanın sonunda kadın elinde bir fotokopiyle döndü.

"Bu onun kabul evrakının bir kopyası. Ücreti kimin ödediği konusunda bir fikrim yok ama para bu hesaptan geliyor," dedi, sayfanın altındaki, kalemle yazılmış sayıları göstererek.

Eşikten geçer geçmez ciğerlerini temiz havayla doldurdular.

"Bu koku haftalarca üzerimden çıkmayacak bence," dedi Zabalza, kâğıtta yazanları inceleyerek. "Banka hesabı Navarra'da, tasnif kodu Pamplona'da ve kabul evrakı Xabier Tabese tarafından 1995 yılında imzalanmış."

On beş dakika sonra Amaia'nın telefonu çaldı. Arayan Markina'ydı. Amaia telefonu açtı ama hoparlörü açmadı.

Adamın ses tonunda büyük bir özlem ve hayal kırıklığı vardı.

"Amaia, neler oluyor? Biraz önce Madrid'den, annemin bakımevinden aradılar ve senin onu görmeye gittiğini söylediler."

Vay vay, ücreti kimin ödediğini bilmeyen biri olarak kadın hiç vakit kaybetmemiş anlaşılan! diye düşündü Amaia ama bir şey söylemedi.

"Amaia, merak ettiğin bir şey varsa, bana sorabilirdin."

Amaia yine bir şey söylemedi.

"Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım. Bana bu sabah Opus Dei'nin hastanesinde olduğunu söylediler. Ceset alınırken ben de oradaydım ama sen çıkmıştın ve telefonlarımı açmıyorsun. Ben burada seni merak ediyorum, sen ise hayali gizemleri çözme peşindeymişsin anlaşılan, oysa bana sorsaydın ben sana söylerdim." Amaia hâlâ konuşmuyordu. "Amaia, cevap ver. Delirmek üzereyim. Neden benimle konuşmuyorsun? Benim ne suçum var?"

"Bana yalan söyledin."

"Annemin öldüğünü söyleyerek mi? Pekâlâ, artık onunla tanıştığına göre neden yalan söylediğimi anlamışsındır. Çocukluğumdan beri herkese onun öldüğünü söylüyorum. Sonuç olarak ben onun için ölüyüm, anlayacağın bu hakarete karşılık vermemem için bir sebep göremiyorum." Amaia susuyordu. Markina ise neredeyse bağırıyordu. Zabalza'nın yüzündeki ifadeden Markina'nın söylediklerini duyduğu anlaşılıyordu. "Neden anlamamakta bu kadar ısrar ediyorsun? Sen bana kendin de aynı şeyi söylemedin mi, annen akıl hastanesindeyken herkes onun öldüğünü sanıyormuş ve sen de bir şey demiyormuşsun... Bugünkü tepkine bir bak, bu konuda konuşmak bile istemiyorsun. Onun ölümüyle, ondan kurtulmuş olman gerçeğiyle yüzleşmekten bile acizsin. Bunu yapmak yerine sen ne yapıyorsun, Madrid'e gidip benim geçmişe gömdüklerimi ortaya çıkarıyorsun. Senin için geçerli olan şey başkaları için de geçerli olmuyor mu? Bana geçen gün bir şey söyledin ve çok da haklıydın, sen busun ve benim bunu kabul etmem lazım. Amaia, ben senin kim olduğunu

biliyorum, nasıl çalıştığını biliyorum ama yine de daha fazla neye ihtiyaç duyduğunu ve neden hâlâ aramaya devam ettiğini anlayamıyorum... Anneni buldun, şimdi benimkini de buldun. Huzur bulana kadar daha kaç tane şeytanı bulup çıkarman gerekiyor? Belki de bu oyun tahmininden daha çok hoşuna gidiyordur, ne dersin?" dedi ve onun karşılık vermesine izin vermeden telefonu kapattı.

Yine haklıydı. Kendisi, annesi hakkında konuşmaktan yıllarca kaçınmıştı. Öyle ki en yakınındakiler bile annesinin öldüğünü farz etmek zorunda kalmışlardı. Geçmişini bir normallik kisvesinin arkasına saklamıştı, hatta annesini her gece üzerine doğru eğilip onu yemekle tehdit ederken rüyasında görürken bile. Amaia onu çok iyi anlıyordu.

"Biraz sinirlenmiş gibiydi," dedi Zabalza birkaç saniye sonra. "... Üstelik daha babasını aradığımızı bilmiyor bile," dedi Amaia sinirli bir şekilde.

51

Iriarte bir saat sonra telefon etti. Keyfi yerindeydi. Igantzi'deki kadın onlara çok yardımcı olmuştu, sahip oldukları tek kızlarının ölümünden sonra işleri açılan mimar kocasından boşanmıştı. Adam sonrasında tekrar evlenmiş ve iki çocuk sahibi olmuştu, kadın bu yüzden ondan nefret ediyordu. Kadın, kocasının ondan ayrılma sebebinin ilk çocuklarının ölümünden sonra tekrar çocuk doğurmak istememesi olduğunu biliyordu. Küçük kızları o sırada bir aylıktı ve henüz vaftiz edilmemişti. Ölümünden sonra cesedi aile mezarlığına konmuştu. Iriarte ve Montes ona Esparza vakasını anlatmışlardı. Kadın, Hemşire Hidalgo'yu hatırlamıyordu ama doğumu, Fina'nın o sırada çalıştığı Río Bidasoa'daki klinikte yapmıştı. O öğleden sonra onunla beraber mezarlığa gitmişler, kadın bir sonraki gün mezarın açılması için mezarcıyla konuşmuştu.

"Hondarribia'daki iki kadına gelince, bir tanesi kızının cenazesinde tuhaf bir şey gördüğünü söyledi. Ama ne yazık ki boş olduğundan şüphelendiği tabut, eski kocasının aile mezarlığındaymış. Hondarribia'daki, kocasından boşanmış diğer kadın aile mezarlarını açmamız için bize izin verdi. Küçük kız öldüğünde nereye gömüleceğiyle ilgili büyük bir kavga çıkmış. Kadının

kocasının avukatları, yani Lejarreta & Andía olaya müdahale etmiş, en sonunda kızın annesinin aile mezarına gömülmesine karar verilmiş. Bu vakada bir sorun çıkacağını sanmıyorum çünkü kadının babası Irún Sulh Hâkimi."

"Çok iyi haber," dedi Amaia. "Tebrikler."

"Teşekkürler, patron. Tabese'ye gelince, ölüm kayıtlarını istedik, yarın elimizde olacağını umuyoruz. Bu arada mezarlıktaki cenaze kayıtlarına baktık, tarih taş levhadakiyle aynı, yani adam on beş yıl önce ölmüş. Ölüm sebebi suda boğulma olarak kaydedilmiş. Size belgenin bir kopyasını e-postayla gönderdim, yanına Tabese'nin mezarında çektiğimiz bazı fotoğrafları da ekledim, çok ilginç bulacağınıza eminim."

Amaia belgeleri açında karşısına, dört sütunla desteklenmiş, oldukça büyük ve eski model bir tapınak ve yumruk büyüklüğünde halkaları olan bir zincir çıktı. Mezar taşının üzerindeki tek isim çiçek fazlalığı yüzünden görünmüyordu.

"Doktor ölmüş ama unutulmamış anlaşılan. Çiçekleri kimin gönderdiğini bulun, fotoğraftan ne çiçeği oldukları anlaşılmıyor ama hepsi aynı tür gibi görünüyor."

"Evet, aynı, hepsi orkide. Mezarcının söylediğine göre her hafta Irún'daki bir çiçekçiden yeni çiçek geliyormuş. Çiçekçinin bizi araması için bir mesaj bıraktık."

"Güzel. Zabalza ve ben Elizondo'ya biraz geç döneceğiz, bu yüzden Igantzi'ye yarın sabah onda yola çıkarız diye düşünelim."

Kendi arabasını alsın diye Zabalza'yı karakola bırakmıştı. Şu anda halasının evinin önüne park etmiş arabada oturuyordu. Uyumayıp onu bekleyeceklerini söyleyen Engrasi ve ablalarıyla yüzleşmemek için eve giremiyordu. Bir süre arabada oturup kafasını toplamaya çalıştı. Sabah Montes ve Iriarte'ye sormak istediği birkaç soruyu not aldı ve ışıkları açık onu bekleyen sıcak eve girmeyi ertelediği için kendini aptal gibi hissetmeye başlayana kadar oturmaya devam etti.

Yüz kaslarındaki gerginliği azaltmak için ellerini yüzüne götürdü. Ellerini çekerken Sara'nın avucuna koyduğu cevizlerin verdiği hissi hatırladı ve o ana kadar göz ardı ettiği şeyin ne olduğunu fark etti. Arabayı tekrar çalıştırdı ve Alduides caddesinden mezarlığa doğru yol almaya başladı. Yolun bu kısmında sokak lambası olmadığı için soğuk ve karanlık gökyüzündeki yıldızlar neredeyse hiç titreşmiyorlardı. Arabayı ana kapının önüne park etti ve mezarlığı aydınlatması için arabanın farlarını açık bıraktı. Ama ışıklar eğimli patikaya denk gelip derinlik kaybına uğradığı için istediği etkiyi elde edemedi. Arabanın bagajında tuttuğu güçlü el fenerini alıp mezarlığa girdi. Aradığı mezarlık, ana kapıdan dümdüz giden patikanın sağ tarafında kalıyordu. Mezarı, en üste tünemiş melekten tanıdı. Farlarının altında daha net görünen meleğin kanatlı gölgesi mezarın üzerine yansıyordu. Elindeki feneri mezarın üzerine tuttu ve çiçek saksılarının arasına gizlenmiş olan cevizi buldu. Cevizi eline alınca cevizin gece yağan çiğ yüzünden soğuk ve nemli olduğunu fark etti. Cevizi cebine koyup mezarlıktan çıktı. Engrasi'nin evine gitti ve bu sefer arabadan hemen indi. Cenaze evlerinde insanların kısık sesle konuşmalarından, insanların yeni ölmüş kişinin arkasından konuşurlarken kullandıkları ses tonundan nefret ediyordu. Son zamanlarda bu tür ortamlarda çok sık bulunmuştu: küçük kız öldüğünde Ballarena'ların çiftliğinde, Navarra Adli Tıp Kurumu'nun bekleme salonunda, meslektaşları başlarını öne eğmiş Jonan hakkında konuşurlarken. Şimdi aynı fısıltıları halasının ve ablalarının ağızlarından duyuyordu. Onun geldiğini duyunca konuşmalar kesildi. Amaia paltosunu çıkarıp koridora astıktan sonra başını salonun kapısından uzattı. Ayağa kalkıp ona ilk sarılan Ros oldu.

"Ah, Amaia, özür dilerim, özür dilerim! Her zamanki gibi sen haklıydın, seni dinlemeyerek ne büyük aptallık ettik."

Flora sandalyesinden kalkıp yanına yürüdü ve vücutları birbirine değmeden hemen önce durdu. Ros aradan çekilip onları baş başa bıraktı.

"Ros'un dediği gibi, sen haklıymışsın."

Amaia başını aşağı yukarı salladı. Bunları söyleyen Flora'ydı, ondan beklenmeyecek bir şeydi doğrusu. Amaia'ya göre ablası yanıldığını kabul etmektense ölürdü daha iyi. Ros yüzünde ciddi bir ifadeyle Flora'ya bakıyordu, sanki bir şey söylemesi için onu cesaretlendirmeye çalışıyordu. Flora huzursuz bir şekilde diliyle dudaklarını ıslattı.

"Ben de özür dilerim, Amaia, seni dinlemediğim için değil sadece, yıllarca katlanmak zorunda kaldığın şeyler için. Buradan çıkan tek olumlu sonuç, artık çilenin nihayet sona ermiş olması."

"Teşekkürler, Flora," dedi içten bir şekilde. Fakat bunu, ablasının samimi olduğunu düşündüğü için değil, Flora gibi birinin bunu söylemesinin ne kadar zor olduğunu bildiği için yapmıştı.

Halası yanına gelip ona sarıldı.

"Sen iyi misin, tatlım?"

"İyiyim, halacığım. Sakın benim için endişelenmeyin, hiçbiriniz, ben iyiyim."

"Telefonlarımızı açmayınca..."

"Aslına bakarsanız, bugün benim için çok tuhaf bir gündü. Her şeye rağmen benim de beklemediğim bir son oldu."

Flora, Amaia'nın soğukkanlı tavırlarını görünce gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, sanki onun duygusal bir patlama yaşayacağını düşünüyordu.

"Cesedi yarın bize teslim ederler. Bir tür tören yapmamız gerek diye düşünüyorum."

"Ben yokum, Flora," diye araya girdi Amaia. "Annemiz için yeterince tören yaptık bence. Cenazesiyle ve uygun bir şekilde defnedilmesiyle ilgilenmek seni çok mutlu eder diye düşünüyorum. Lütfen bana ayrıntılardan bahsetmeyin."

Flora tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki Engrasi ona sert bir bakış attıktan sonra konuştu:

"Pekâlâ, kızlar, o halde neden kız kardeşinize iyi haberi vermiyoruz."

Amaia beklenti dolu gözlerle onlara baktı.

"Flora söylesin. Sonuçta bu onun fikriydi," dedi Ros.

Bu sözler üzerine Flora ona sert bir bakış attıktan sonra Amaia'ya döndü ve konuşmaya başladı. "İşin aslı şu, son birkaç gündür bu konuyu, fırını tekrar almanın avantajlarını ve dezavantajlarını tekrar düşündüm ve eğer alırsam planladığım diğer bütün önemli projelerim için vakit kalmayacağını fark ettim, üstelik televizyon kariyerimi saymıyorum bile. Bu yüzden, Ros da aile şirketini tek başına çok güzel çevirebildiğini gayet güzel kanıtladığı için, işin başında onun olmasının daha iyi olacağına karar verdim. Birkaç gün içinde evrakları imzalarız, bundan sonra Mantecadas Salazar'ın tek sahibi Ros olacak."

Amaia kaşlarını inanamıyormuş gibi kaldırarak Ros'a baktı.

"Evet, Amaia! Flora dün bunu söylemek için fırına geldi, ben de en az senin kadar şaşırdım."

"Peki, o zaman ikinizi de tebrik ediyorum," dedi Amaia, ablalarının birbirlerini attıkları düşmanca bakışları gözden kaçırmadan. Kontrolün Ros'ta olduğu her halinden belli oluyordu.

"Şimdi bana müsaade. Amaia'nın dediği gibi, uzun ve tuhaf bir gün oldu. Ben çok yorgunum, eminim siz de öylesinizdir." Flora gitmek üzere ayağa kalktı, Engrasi halayı öptükten sonra kapıya gitti.

Amaia ablasının peşinden ön kapıya gitti.

"Dur, Flora, eve kadar birlikte yürüyelim. Seninle konuşmak istiyorum biraz," dedi. Ardından paltosunu ve çantasını aldı, evdekilere de kendisini beklememelerini söyledi. "Özellikle de sen," diye ekledi, halasına işaret parmağını sallayarak.

"Ben senin gibi küçük bir bebekten emir almayacak kadar yaşlıyım. Ayrıca sakın geç kalma, polisi ararım bak," dedi Engrasi kıkırdayarak.

Engrasi'nin salonundan çıktıktan sonraki ısı farkı Amaia'nın titremesine sebep oldu. Paltosunun düğmelerini ilikledi, boynunu

sıcak tutmak için yakasını kaldırdı ve ablasıyla beraber sessizce yürümeye başladı.

"Bana ne söylemek istiyorsun?" diye sordu Flora, evin görüş alanından çıkar çıkmaz sabırsızca.

"Bana biraz şans ver, çok zor bir gün geçirdim. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Seninle eve kadar yürüyeyim dedim, öyle değil mi?"

Devriye arabalarının ve köpeklerini yürüyüşe çıkarmış komşularının yanından geçerek sessizce yürümeye devam ettiler. Flora'nın, Elizondo'daki evi çok güzeldi. Yeni yapılmış, müstakil evin etrafı, Flora evde olmadığında bir başkası tarafından sulanan çiçeklerle dolu küçük bir bahçeyle çevriliydi. Evin önünde durdular ve Flora kapıyı açtı. Ön basamaklarda Flora onunla vedalaşmaya çalışmadı. Amaia'nın kararlı tavırlarından ablasını sadece kibarlık olsun diye eve bırakmadığı anlaşılıyordu.

Doğrudan salona geçtiler. Amaia, Zarautz'daki evde gördüğü, Ibai ve kendisinin büyütülmüş fotoğrafına bakmak için durdu. Siyah beyaz portrenin güzelliğini vurgulamak için fotoğraf ince ve metal bir çerçevenin içine konmuştu. Acaba halası haklı mıydı? Flora yeğeni Ibai'ı sahiden çok seviyor olabilir miydi? Üstelik de Amaia'nın resme baktığını görmezden gelip paltosunu koltuğun üzerine attıktan sonra mutfağa gidişine bakılırsa. Kısa bir süre sonra Flora:

"Birer içki alır mıyız?" diye seslendi.

"Olur," dedi Amaia. "Ben viski alayım."

Flora, içinde kehribar rengi bir sıvı olan iki bardakla salona geldi. Bardağın birini sehpanın üzerine koyduktan sonra kanepeye oturdu ve kendi bardağından bir yudum aldı. Amaia ablasının yanına oturdu, ablasının elini, tıpkı Sara Durán'ın yaptığı gibi tuttu ve açık avucunun içine, Anne Arbizu'nun mezarından aldığı cevizi koydu.

Flora korkusunu gizleyemedi bile, sanki avucuna sıcak bir kömür konmuş gibi cevizi yere atıp bardağındaki içkiyi eteğine

döktü. Amaia cevizi kanepenin minderlerinin arasından aldı, başparmağının ve işaretparmağının arasında tutarak ablasının göz hizasına kadar kaldırdı. Flora korku dolu gözlerle cevize bakıyordu.

"Şu şeyi evimden çıkar çabuk."

Amaia yüzünde yapmacık bir şaşkınlıkla ablasına baktı.

"Neden bu kadar korktun, Flora?"

"Bunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikrin yok."

"Evet, var. Ne anlama geldiğini biliyorum. Benim anlamadığım şu, sen neden bunları Anne Arbizu'nun mezarına koyuyorsun."

"Buna dokunmaman gerekirdi, bu... Bu onun için," dedi Flora gam ve keder yüklü bir sesle.

Amaia, cevize bakan ablasının yüzündeki ifadeyi inceledi.

Duygulanıp cevizi tekrar paltosunun cebine soktu.

"Anne Arbizu senin için neden bu kadar önemli, Flora? Neden onun mezarına ceviz bırakıyorsun? Onu sevdiğini neden kabul etmiyorsun? İnan bana, Flora, seni yargılayacak değilim. Birini sevdiğini kabul etmek istemediği için hayatı mahvolan o kadar çok insan gördüm ki."

Flora elindeki bardağı masaya bıraktıktan sonra bir kâğıt mendille ve sinirli hareketlerle eteğindeki lekeyi sildi. Sonra birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Amaia ablasının daha önce de, Anne'in adı geçtiğinde aynı bu şekilde ağladığına şahit olmuştu. Hıçkırıklar kontrolsüz bir şekilde karnından çıkarken kadının bütün vücudunun sarsılmasına sebep oluyordu, Flora kısa kısa nefesler alıp veriyordu. Eteğini sildiği mendili buruşturdu ve yanaklarından sicim gibi akan yaşları silmeye çalıştı. Bu şekilde bir süre daha oturdu, sakinleştikten sonra konuşmaya başladı.

"Düşündüğün gibi değil," diyebilmeyi başardı en sonunda. "Tamamen yanlış anlıyorsun. Ben Anne'i, senin Ibai'ı sevdiğin gibi seviyordum."

Amaia büyük bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Yani tam olarak senin Ibai'ı sevdiğin gibi seviyordum demek istiyorum. Çünkü Anne Arbizu benim kızımdı."

Amaia afallamıştı.

"Anne'i doğurduğumda on sekiz yaşındaydım. San Sebastián'daki teyzelerimizin yanına gittiğim yazı hatırlarsın belki... Şey, aslında onların yanında hiç kalmadım. Bebeği doğurdum ve evlatlık verdim."

"Víctor'la çıkıyordunuz o zaman..."

"Bebek ondan değildi."

"Flora, sen şimdi bana..."

"Bir adamla tanışmıştım, büyükbaş hayvan ticareti yapıyordu ve sığır fuarlarından birine gelmişti... Olan oldu. Onu bir daha hiç görmedim. Birkaç hafta sonra hamile kaldığımı anladım."

"En azından deneyebilirdin?"

"Ben aptal değilim, Amaia, on sekiz yaşındayken de değildim. Bunun hiç olmaması gerekiyordu ve hiç istemediğim sonuçları oldu. Fakat kafamda aptal, romantik fikirler yoktu. Adam buraya uğrayıp gitmişti sadece, tek gecelik bir ilişkiydi."

"Annemle babam biliyor muydu?"

"*Ama* biliyordu."

"Ve o şey yapmanı... kabul mu etti?"

"Hayır. İlk başta, hamile olduğumu gizlemeyi başardım. Para biriktirdim, kürtaj bu ülkede yasaktı, ben de sınırın öteki tarafında bu işlemi yapan bir doktor buldum. Adam kürtajı yaptı, ben de ne kadar çok kanamam olduğuna bakarak yaptı sandım, çektiğim acıdan bahsetmiyorum bile. O kasap yumurtalıklarımı parçaladı, Amaia, içimi delik deşik etti ve tekrar çocuk sahibi olmamı olanaksız hale getirdi. Fakat buna rağmen asıl yapması gereken işi yapmayı başaramadı. O kadar kan kaybına rağmen hâlâ hamile olduğumu fark ettim. Eve döndüğümde o kadar berbat haldeydim ki durumumu *Ama*'dan saklamayı başaramadım. Annem beni hemşire Hidalgo'ya götürdü, kanamamı o durdurdu. *Ama* doğal olarak şoke olmuştu. Bebeği tek başıma büyütebileceğimi

hiç düşünmediler elbette, bu yüzden doğuma kadar gizlemeye karar verdik, doğunca da bebeği evlatlık verecektik. Annem bana bunu kimseye söylemeyeceğime yemin ettirdi, *aita*'ya bile. Bu talihsizliği, şansımı döndürmek için kullanabileceğimi söyledi. Ben evlatlık vermek istediğimi söylediğimde bana sanki bambaşka bir dilde konuşuyormuşum gibi baktı ve bebeğin evlatlık verilmeyeceğini, sadece verileceğini söyledi."

Amaia duyduklarına inanamayarak ablasının sözünü kesti.

"Vermek derken ne demek istediğini açıkladı mı? *Ama* seni tarikattakilerle tanıştırdı mı?"

"Benim tarikattan falan haberim yoktu. Ben bir tek hemşire Hidalgo'yu tanıyordum, o da hayatımı kurtarmıştı ve bebeği doğurmama yardım edecekti. Bebekle ilgileneceklerdi, benim bilmek istediğim tek şey buydu zaten. Ama buna rağmen, Fina Hidalgo'da, beni katleden kasabı hatırlatan bir şeyler vardı. Kadının yüzünde güller açıyor ve sürekli ikna edici şeyler söylüyordu bana, endişelenmeme hiç gerek yoktu, benim sorunumu çözeceklerdi ve sonrasında şansım dönecekti. Doğrum sırasında göbek bağını düğümlemedikleri için, doğum süresi tamamlanan hamileliklerde istenmeyen bebekleri öldüren ebeler olduğunu duymuştum. Amaia, benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum ve umursamıyorum da ama o çocuk için en doğru şeyi yapmak istediğime inanman gerek. Onların o zamanlar dediği gibi ona iyi bir hayat sunabilecek bir ailesi olmasını istedim. Altı aylık hamileyken, bebeği gizleyemeyecek hale geldiğimde, biriktirdiğim parayı çektim ve Pamplona'ya, benim gibi evlilik dışı hamile kalan asi kadınlara yardım etmek için rahibelerin kurduğu bir derneğe gittim. Çok kötü bir yer değildi. Bebek doğana kadar orada kaldım. Doğduğu gün onunla vedalaştım ve iyi bir ailesi olması şartıyla evlatlık verilmesini kabul ettim. Sonra eve döndüm. Víctor'la çıkmaya ve eski hayatıma devam ettim ve bu konu bir daha asla gündeme gelmedi. Fakat *Ama* beni asla affetmedi ve benden intikamını aldı.

Arbizu'ların bir kız bebek evlat edindiklerini duyduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin, bebek arabasına baktığımda bir de ne göreyim: Anne. Onu milyonlarca bebeğin arasında olsa bile tanıyabilirdim," dedi ve gözlerinden yine yaşlar boşanmaya başladı. "O yılları pişmanlık içinde geçirdim, kendi küçük kızımın başka birinin evinde büyüdüğünü görüyordum. Bakışımdan kendimi ele veririm diye kafamı çevirip ona bakmaya bile korkuyordum, onun varlığı benim için bir işkence olsa da sırf ona yakın olabilmek için bu kasabada çakılı kaldım. Sonra bir anda, geçen sene beni görmeye geldi. Bir gün fırına gelip benim ve kendisinin kim olduğunu bildiğini söyledi. Amaia, nasıl olduğunu hayal bile edemezsin, o kadar güzeldi ki, o kadar özgüvenli ve zekiydi ki. Öz annesinin kim olduğunu araştırıp beni bulmuştu. Beni asla suçlamıyordu, beni anladığını, istediği tek şeyin yaşlı anne babasının duygularını incitmeden benimle görüşmek olduğunu söylüyordu... Hatta anne babası öldükten sonra durumu herkese açıklamayı bile teklif etti. Bana bebeklik fotoğraflarından birini verdi," dedi, duvarın büyük bir kısmını kaplayan fotoğrafı göstererek.

"Ben onun Ibai olduğunu sanıyordum," dedi Amaia. "Ben de bunu ne zaman çektin diye düşünüyorum."

"Evet, inanılmaz benziyor, senin minik oğlunu görmek yüreğimi parçalıyor ama bir yandan da Anne'e o kadar çok benzediği için kendimi ona hayran olmaktan alamıyorum. Anne'i tanıdığım o kısa süre boyunca bana öyle duygular hissettirdi ki sana anlatamam. Hayatımda hiç o kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum Amaia, bir daha da asla olacağımı sanmıyorum çünkü ben tam mutluluğu bulduğumu sanırken o onu öldürdü, benim küçük kızımı öldürdü..." Flora, kendini bırakıp üzüntüsüne teslim olmuştu. Bütün günahlarını itiraf ettikten sonra artık kardeşinin onu ne halde gördüğünü umursamıyordu bile.

Amaia dili tutulmuş gibi dinlemişti onu. Anne Arbizu ile arasındaki ilişkinin her türünü düşünmüş ama bu hiç aklına

gelmemişti. Flora'yı ağlarken izledi ve bir yandan duygulanırken bir yandan da birçok şeyin anlam kazandığını düşündü.

"Sen Víctor'ı bu yüzden mi öldürdün? Víctor'ı, senin kızını öldürdüğü için mi öldürdün?" Flora başını sağa sola salladı ve duracak gibi görünmeyen gözyaşlarını kurulamak için elleriyle yüzünü ovuşturmaya başladı. "Víctor'ın neler yaptığını biliyor muydun?" Flora başını tekrar hayır der gibi salladı. "Flora, bana bak," dedi, ablasını sakinleşmesi için zorlayarak. "Víctor'ın o kızları öldürdüğünden şüphelenmiş miydin?"

Flora, dikkatli olması gerektiğinin farkında olarak Amaia'ya baktı. Ros'un haklı olduğu bir şey varsa o da Amaia'nın, bahanesi ne olursa olsun suçunu asla affetmeyecek olmasıydı.

"O gece onu evinde görmeye gidene kadar bilmiyordum, o gece her şeyi itiraf etti."

"Ama yanında silah vardı, Flora." Ablası cevap vermedi. "Demek ki şüpheleniyordun. Víctor'ın, Anne'i öldürmüş olabileceğini nereden anladın?"

"Ben Víctor'ı herkesten iyi tanırdım."

"Evet, biliyorum ama bunu ne zaman öğrendin?"

"Öğrendim işte, konu kapanmıştır."

"Hayır, Flora, konunun kapandığı falan yok, Víctor, Anne dışında iki kızı daha öldürdü, hatta siz evlenmeden önce başkalarını da öldürdü. Sen ne zaman öğrendin? Ondan şüphelenmene rağmen bunları yapmasına izin mi verdin? En sonunda Anne'e el sürmeye cesaret edene kadar?"

"Bilmiyordum, yemin ederim," diye yalan söyledi Flora. "*Basajaun* cinayetlerini işleyenin Víctor olduğu hiç aklıma gelmedi, Anne ölene kadar."

"Neden? Anne öldüğünde nasıl anladın?"

"Kurbanlarını seçişinden anladım," dedi bir anda sinirlenerek, gözyaşları kurumaya başlamıştı. "Anne'i öldürdüğünde onları nasıl seçtiğini anladım."

Amaia birkaç saniye konuşmadan ablasını inceledi.

"Flora, bizler Víctor'ın çocuklukla gençlik dönemi arasındaki genç kızları seçtiğine inanıyoruz ve bu kızların yanlış zamanda yanlış yerlerde bulunan kızlar olduğunu, yani rastgele seçildiklerini düşünüyoruz. Carla bir dağın başında erkek arkadaşının arabasından indi, Ainhoa otobüsü kaçırdı ve Anne'in, anne babasından gizli bir hayatı vardı." Flora dudaklarında acı bir gülümsemeyle başını sağa sola salladı. "Ne demek istiyorsun, Flora?"

"Tanrı aşkına! Bir de uzman olacaksın," dedi sinirle, her zamanki sabırsızlığı bir kez daha su yüzüne çıkmıştı. "Cesetlere neler yapmıştı?"

Amaia, konunun nereye gideceğini merak ederek ablasına baktı.

"Kıyafetlerini önden açıyordu, cinsel organlarını tıraş ediyor, topuklu ayakkabılarını çıkarıp makyajlarını temizliyordu..." Amaia düşünmek için durdu ve ablasına yepyeni gözlerle baktı ve her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdi. Kızların bedenlerindeki bütün yetişkinlik izlerini silerek onların bebeklik dönemlerine geri dönmelerini sağlıyordu. Sonra, ellerini yukarıya doğru açık olacak şekilde Baztán Nehri'nin kıyısına bırakarak sergiliyordu. Geçmişe, masumiyete verilmiş adaklar gibi. Cinayetlerindeki törensel nitelik en başından bariz bir şekilde belliydi. Hatta kızları boğarak, nefessiz bırakarak öldürüyordu. Bunu düşününce irkildi. "Sen ne demeye çalışıyorsun, Flora? Açıklasana."

"Onları veriyordu, kurban ediyordu," dedi Flora duygusuzca.

"Ama... Ama Víctor bunu biliyor muydu? Ona söylemiş miydin?"

Flora'nın kırışan yüzü belli belirsiz bir gülümsemeyi andırdı.

"Ben mi? Birine, özellikle de ona söylemektense dilimi kesmeyi tercih ederdim."

"Peki, o zaman nasıl haberi oldu? Anne'in senin kızın olduğunu nereden öğrendi?"

"Demiştim sana, *Ama* beni asla affetmedi."

"Rosario mu söyledi!" diye haykırdı Amaia. "Víctor'a, Anne'in senin kızın olduğunu o mu söyledi? Ama bunu neden yapsın ki, evliliğini yıkmak için mi?"

"Hayır, biz o sırada ayrılmıştık zaten."

"Peki, o zaman neden?"

"Muhtemelen Víctor'ın, kendine görev edindiği şeyi yapabileceğini düşünüyordu, ortadan kaybolduğu o gece Ibai'ı nasıl öldürmeye çalıştıysa veya bütün hayatı boyunca seni nasıl öldürmeye çalıştıysa. Öbür kız kardeşimizle başladığı şeyi bitirmek için."

"Víctor'ın bu kızları seçmesinin sebebi bu mu sence? Bu kızlar yarım bırakılmış kurbanlar, başarısız adaklar mı?"

"Kurbanlarını neye göre seçtiğini bilmiyorum ama benim kızımı öldürmesinin sebebi benim ondan vazgeçmemiş olmam, *ama*'nın ona bunu yapmasını söylemiş olması." Amaia ablasına hayretler içinde bakıyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Flora, biraz önce senin de hayatının büyük bir kısmını annemden nefret ederek geçirdiğini fark ettim, hem de muhtemelen benim nefret ettiğimden de çok."

Flora ayağa kalktı, boş iki bardağı aldı, mutfağa götürdü ve yıkamaya başladı. Amaia peşinden gitti.

"Anne'in mezarına neden ceviz bırakıyorsun?"

"Anlayacağını sanmıyorum."

"Bir dene bakalım."

"Anne diğer kızlar gibi değildi. Birçok açıdan sıra dışıydı ve kendisi de bunu biliyordu. Başka insanlar üzerinde çok acayip bir gücü vardı, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Amaia, Anne'in Ros'un kocası Freddy'yi nasıl baştan çıkardığını, çifte hayatını ailesinden nasıl gizlediğini, Freddy'nin onu arayabilmesi için kullandığı telefondan kurtulmak için yaptığı numaraları hatırladı. Bu yüzden soruşturmada kafaları ne kadar karışmıştı ve üvey teyzesi bile onu *belagile*, yani bir cadı olarak tarif etmişti.

"Bana cevizleri, cevizlerin yüzyıllardır Baztán'daki kadınların gücünü temsil ettiğini, bu gücün bir arzu olarak küçük bir cevizin içine nasıl transfer edileceğini ilk anlatan Anne'di ve o bunu nasıl kullanacağını biliyordu... Bunlar aptalca gençlik fantezileriydi, insan kendini o yaşta nasıl özel hissediyor sen de biliyorsun ama o buna inanıyordu, Amaia. Üstelik onun yanındayken ben de inanıyordum. Bana bu gücün öldükten sonra bile kaybolmadığını söylemişti ve bir şekilde Anne'in enerjisinin bu cevizlerin içinde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bizi bağlayan bir tek bu var artık, onun ruhunu hayatta tutabilmek için sunabileceğim tek adak bu."

"Ve buna rağmen o ruhta ne varsa cevize dokunmaktan bile korkuyorsun?"

Flora cevap vermedi.

Amaia ablasına bakarak iç çekti. Flora çok kurnazdı. Ona içini dökmüştü, belki de hayatı boyunca hiç yapmadığı kadar ama Amaia onun bir yandan da kendisine birkaç yalan söylediğine de emindi. Bu yalanları ortaya çıkarmak için kendi kurnazlığından faydalanmak zorundaydı.

"Peki, Engrasi halanın evinde Ros'la beraber fırınla ilgili oynadığınız abartılı piyesten ne haber?"

"Piyes falan yok. Her şey anlattığımız gibi oldu. Ros ile ben bütün sorunlarınızı çözmüş değiliz tabii ama deniyoruz en azından."

Amaia şüphe içinde baktı ablasına. Ros ve Flora hayatları boyunca hiçbir konuda aynı fikirde olmamışlardı ve bir gecede uzlaşmış olduklarını düşünmek, hem de tam kılıçlarını çektikleri sırada, Amaia'ya pek doğruymuş gibi gelmiyordu. Hiçbir şeyi kanıtlayamayacak olsa da merak ediyordu.

Flora'nın evinden çıktı ve saate bile bakmadan yokuştan yürüyerek karakola gitti. Karakola yaklaştığında demir kapının kapalı olduğunu fark etti. Kapıyı güvenlik kartıyla açarken nöbetçi iki polis memuru onu selamladı. *Basajaun* vakasıyla ilgili dos-

yaların tutulduğu ikinci kata çıktı. Sonraki birkaç saat boyunca, bir yıl önce bir daha hiç açmamayı umut ederek dosyalayıp kaldırdıkları olay yerlerinin, üç kurbanın fotoğraflarını tahtaya astı. Ainhoa Elizasu, Carla Huarte ve Anne Arbizu... Bir kez daha gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Amaia karşılarına geçip oturdu ve Ainhoa'nın kameraya bakarkenki utangaç yüz ifadesini, Carla'nın kışkırtıcı duruşunu ve Anne'in yoğun ve güçlü bakışlarını inceledi. San Martín'in çelik masasında uzanmış yatan cesetlerini, ebeveyn ve arkadaşlarının ifadelerini, aynı odada çıkardıkları katil profilini hatırladı:

Kıyafetlerini kesip kızların henüz tam olarak bir kadın vücuduna dönüşmemiş vücutlarını sergiliyor. Ve cinselliklerini ve katilin ideal çocukluğunun ihlal edilmiş olmasını sembolize eden vücut kıllarını temizliyor ve bunun yerine geçmişi, vadinin geleneklerini ve çocukluğa dönüşü sembolize eden bir hamur işi bırakıyor... Katil kendini haklı hissediyor, kendinden emin, tamamlaması gereken bir görevi var ve onlara masumiyetlerini geri vermek için daha fazla genç kıza ihtiyacı var.

Bir anda aklına Opus Dei evindeki gizli tanığın sözleri geldi: "Adak için sıfır ila iki yaş arası çocuklar idealdir çünkü bu dönemde insan ruhu geçiş aşamasındadır. Daha sonrasında, her yaş çocuklar uygundu, ta ki ergenliğe kadar çünkü o zaman da başka bir değişiklik olduğu için adak bu güçler için cazip hale gelir. Ancak bir bebeğin ölümünü gizlemek bir gencinkini gizlemekten daha kolaydır."

Basının bile törensel olarak nitelendirdiği bu cinayetlerin faili kurbanlarının boğazını ince bir iple sıkarak, onları havasız bırakarak öldürüyordu. Katil öyle bir beceri ve uzmanlıkla hareket ediyordu ki cesetlerin üzerinde en ufak bir iz kalmıyordu. Sonrasında cesetleri omzuna alıp Baztán Nehri'nin kıyısına taşıyordu. Burada kıyafetlerini keserek açıyor, kızların cesetlerinin

nehirden gelen neme maruz kalmasını sağlıyordu. Cinsel organlarındaki kılları temizledikten, kızların saçlarını tarayıp ortadan ikiye ayırdıktan ve saçlarını bukleler halinde başlarının iki yanına yerleştirdikten sonra birer bakire gibi, adak gibi ellerini avuç içleri açık olacak şekilde yerleştiriyordu. Sanki bu bir arındırma töreniydi, çocukluğa geri dönüştü. Bu kızlar tekrar çocuk olmuşlardı, iffetlilerdi ve bir kez daha kurban olmuşlardı. Amaia hiç aklından çıkmamış olsa da bir kez daha kızların doğum yerlerine baktı. Ainhoa Arizkun'dandı, Carla ve Anne Elizondo'dan. Amaia, Anne Arbizu'nun bakışlarının etkisi altında ayağa kalktı, ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olsa da kızın etkisini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu. Huzursuz bir şekilde, kızın delici bakışlarından kaçınarak tahtaya yanaştı ve nehrin sinsi yolunu çizdiği haritanın üzerine çekinerek üç yeni nokta koydu.

52

Pamplona'daki katedralde yapılan sabah ayini sabah yedi buçuktaydı ve katılım oldukça düşüktü. Amaia, Peder Sarasola'nın şoförünün kullandığı arabayı görene kadar o sıradaki açık tek kapı olan yan kapıda bekledi. Pederin onu gördüğünden emin olunca içeriye girdi ve yandaki sunaklardan birine yaklaşıp arka sıralardan birine oturdu. Bir dakika kadar sonra Peder Sarasola yanına geldi.

"Pamplona'da olan biten her şeyi bilen tek kişi ben değilim bakıyorum. Ben her sabah buraya gelirim ama eğer benimle konuşmak istiyorsan arayabilirdin. Seni arabamla alırdım..."

"Böyle pat diye karşınıza çıktığım için kusura bakmayın ama sizinle acil konuşmam gereken bir mesele var. Doktor Berasategui'nin davranışları sizi ve Vatikan'daki meslektaşlarınızı ne kadar etkiliyorsa beni de o kadar etkiliyor. Hatta onun şimdiye kadar karşıma çıkan en karmaşık profil olduğunu söyleyebilirim. Quantico, başka insanların öfkesini kanalize ederek, kendi içlerindeki zalimliği aşırı seviyelere taşımaları için onları ikna ederek ve aynı zamanda kurban seçiminde bu kadar titizlenerek cinayet işleyen bir azmettiricinin davranışlarını analiz edebilmek

için çok para verirdi eminim. Son döneme kadar profil uzmanları katilin zihnine o kadar odaklanıyorlardı ki bir dizi eylemin sonucundan başka bir şey sayılmayan kurbanlarını fark etmiyorlardı bile. Ancak buna rağmen kurtların, tavşan, tilki ve sıçan avlayabilecek olmalarına rağmen koyunlara saldırmalarının bir sebebi var. Koyunların etlerinin tadı, korkuları ve korku içinde melemeleri de kurtlar için zevklidir. *Tarttalo*'nun kurbanlarının hepsi aslen Baztánlı olup vadiden taşınmış kadınlardı ama ortada belirgin bir örüntü vardı. Berasategui'nin cinayetleri işleyecek adamları nasıl seçtiğini biliyoruz: Bir psikiyatrist olarak kendisi her türlü davranış bozukluğu tedavisiyle ilgileniyordu. Bu onun için bir restoranda menüden yemek seçmek kadar kolaydı muhtemelen. Uzmanlık alanı sebebiyle bu adamları nasıl manipüle ettiğini de biliyoruz. Bilmediğimiz şey kurbanlarını nasıl seçtiği. O tutuklandıktan sonra ben ona cinayetlerini işlemeleri için bu zavallıları kullandığını söyleyerek ona hakaret ederken o da bana, suçu asla onların üzerine atmak gibi bir niyeti olmadığını, onların kendi işini icra eden birkaç aktörden başka bir şey olmadıklarını söylemişti. Berasategui kendini bir tür sahne yönetmeni olarak görüyordu. Bu adamları kadınları öldürmeye ikna etmek Birinci Sahne'ydi. İkinci Sahne'de, asıl aktör olarak kendisi bu kadınların ön kollarını ampüte ederek ganimetini alıyordu. Bu da bana tuhaf gelen şeylerden biriydi. Berasategui kadar titiz bir katilin bu kadar kaba bir ganimeti neden tercih ettiğini hiç anlayamamıştım, üstelik bu ganimeti saklamak da onun için ayrı bir sorundu. Ta ki bu kolları sakladığı mağaranın anlamını çözene kadar, kolları adını kullandığı vahşi yaratığa bir adak olarak sunduğunu ancak o zaman fark ettim."

Sarasola başını, neredeyse kadının kulağına değecek kadar yaklaştırmış şekilde dinliyordu. Amaia kısık sesle, neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu:

"Şimdi anlıyorum ki onun seçtiği adamlar değil kurbanlardı. Dün biri sayesinde daha önce dikkatimden kaçan bir ayrıntıyı

fark ettim ve kurban seçimlerini tekrar gözden geçirdim. Baztánlı kadınlar, artık Baztán'da yaşamayan kadınlar, orada doğup bazen de kilometrelerce uzakta ölen kadınlar ama yine de sonları vadideki bir mağarada adak olarak sunulmak olan kadınlar. *Basajaun* vakasındaki, nehre adak olarak verilen o ergen kızlar gibi."

Sarasola irkilerek ayağa kalktı.

"Yetişkinliğe ait bütün izlerden arındırılmış, çıplak ve küçük kızlar gibi tıraş edilmiş, yalınayak, makyajsız ve masumiyete, geleneğe adak olarak sunulan ve boğularak öldürülmüş o kızlar."

Sarasola elini kaldırıp sanki gözünün önündeki görüntüden kurtulmak istiyormuş gibi gözlerini ovuşturdu.

"Víctor Oyarzábal dominant bir annenin oğluydu. Adam öldürme dürtüsünü bastırmak için erken yaşlarda kendini içkiye vermişti. Bu taktik bir süre boyunca işe yaradı. Bir seferinde bunu nasıl başardığını sorduğumda bana terapiye gittiğini söylemişti. Bölgedeki AA grubundan bahsettim ama o bana Irún'da, kimsenin onu tanımadığı başka bir grubu tercih ettiğini söyledi. O grubun başında kimin olduğunu bulmakta hiç zorlanacağımı sanmıyorum ama siz şüphelerimi doğrulayabilecekken bunun için zaman harcamak istemiyorum. Şimdi bana söyleyin lütfen peder, *basajaun* olarak da bilinen Doktor Berasategui, Víctor Oyarzábal adındaki bir adamın terapisini üstlenmiş miydi?"

Sarasola başını aşağı yukarı sallayınca Amaia başını sağa sola salladı. Ardından öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu ve başını ellerinin arasına gömdü.

"Bana söylemeyi düşünmüyor muydunuz?" dedi, hayretler içinde.

Sarasola derin bir nefes aldı. "Böylesinin daha iyi olduğunu söylersem bana inanır mısınız?"

"Kimin için daha iyi? Bunun ne kadar korkunç olduğunun farkında değil misiniz?"

"O adamlar öldü, Berasategui öldü, elinizde bütün gerçekler var ve benim yardımım olmadan vakayı çözdünüz."

"İşte burada yanılıyorsunuz, çözülen bir şey yok. Dün klinikte güvenlik kamerası kayıtlarını izlerken çok acayip bir huzursuzluk hissettim. Önce sebebini anlayamadım ama sonra fark ettim ki ben ne zaman bir sonuçtan tatmin olmasam böyle oluyor. Lütfen bana şunu söyleyin; eğer Berasategui'nin kendisi azmettiriciyse, onun kendini öldürmesini isteyen kimdi? Çünkü emin olduğum tek bir şey varsa o da şu; bu onun kararı değildi. Kendini öldürdüğü sabah onu sorguya çekerken, kendini öldürecek biri gibi değil de daha çok hapishaneden kaçmaya hazırlanan biri gibi görünüyordu. Ona ve Rosario'ya kendi canlarını almalarını emreden kimdi? Koruma altına aldığınız tanık otuz yıl önceki olayları anlatıyor olabilir ama bu tarikat şu anda bile en az o zaman olduğu kadar aktif, hatta muhtemelen o zamandan çok daha güçlü, daha organize ve daha bilgili. Goya'nın cadı resimlerindeki kötü figürlerin aksine bu kişilerin törensel kurbanlar veren kişiler olduklarını tespit etmek o kadar kolay değil. Hatta aksine kendileri zenginlik, başarı, güç ve nüfuz gerektiren konumları gibi tuzakların tadını çıkarıyorlar. Toplumumuz bu insanlarla dolu! Bu yüzden gerçeği gizlemekten vazgeçin, Doktor Sarasola. Siz Berasategui'nin dosyalarını okudunuz, o kadınları seçmesinin arkasındaki neden neydi?"

Peder haç çıkardı ve başını öne eğerek dua etmeye başladı. Amaia gözlerini ondan ayırmadan sabırla bekledi.

En sonunda Sarasola ona baktı.

"Tanığın söylediği şeyi unutmayın: 'Kimse tarikattan ayrılamaz ve sizden bir şekilde intikam alırlar.'"

"Yani siz şimdi bu kadınların bir zamanlar bu tarikatın bir üyesi olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Onlar, akrabaları veya partnerleri. Kesin olan bir şey varsa, borçlu oldukları. Lucía Aguirre dışında hiçbirinin çocuğu olmadı. Lucía'nın kızları da artık çok büyüktü. O kadınlar artık Inguma'ya adak olarak sunulamayacak veya kendileri de birer

adak sunamayacak durumdalardı ama kendileri, insan etine susamış daha düşük bir tanrıya adak olarak sunulabilirlerdi."

"Peki, nehir kenarındaki kızlar?"

"Yarım kalmış işlerdi onlar."

"O halde Víctor'ı da kullandılar..."

"Víctor ve onun gibileri. Birini sosyopata dönüştüremezsin ama onların takıntılarını alır ve bir yere kanalize edersen çok sadık hizmetkârlar elde etmiş olursun. Ölüm tarikatları işte bu şekilde yürütülüyor. Genellikle benzer kişilikteki insanlardan oluşan müritlerinin zayıf yanlarını tespit ediyorlar. Müritler sadık, pek zeki olmayan ve kolay manipüle edilen kişiler. Tarikat liderleri bu insanların kişiliklerini yavaş yavaş parçalıyor ve kendi iradesine göre yeniden inşa ediyor. Bu insanlar onları seven, koruyan, dinleyen, onlara saygı duyan ve içinde kendilerini –belki de hayatlarında ilk kez– önemli hissedecekleri bir dünya sunan bu tarikatın içinde yeniden doğuyorlar."

"Defolu mallar," diye fısıldadı Amaia.

"Defolu mallar, bunları kendi iradesine göre nasıl eğip bükeceğini bilen bir tarikat lideri için paha biçilmezdir."

Amaia sıradan kalktı ve Sarasola'dan izin istemek için öne doğru eğildi.

"Benim için dua edin, peder."

"Her zaman ediyorum."

53

Amaia yirmi dakikadır Navarra Adli Tıp Kurumu'nun önünde, arabasının içinde oturuyordu. Saat daha çok erken olduğu için personel henüz işe gelmeye başlamamıştı. Biraz dinlenmek için öne doğru eğilip başını direksiyona yaslamıştı. Camın üzerine üç kez vurulunca uyandı. Doktor San Martín'i görünce camını açtı.

"Salazar, hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Bilmem," diye cevap verdi Amaia.

San Martín'in ısmarlamakta ısrar ettiği makine kahvesini kabul etti ve eli yanmasın diye karton bardağın ucundan tutarak adamın peşinden ofisine gitti.

"Onu görmek istemediğine emin misin?"

"Evet ama birkaç sorum var."

San Martín omuzlarını silkti ve devam etmesini işaret etti.

"Onun fiziksel durumunu öğrenmek istiyorum, belki son bir aydır nerede olduğu konusunda bir fikrimiz olur."

"Pekâlâ, vücudunun su oranı yerindeydi, organ perfüzyonu iyiydi, uzuvlara doğru kan sirkülasyonu normaldi, cildi iyi durumdaydı, vücudunda yara bere, kesik, morluk veya soğuk havaya maruz kaldığını gösterecek bir şey yoktu. Nehre düşmüş olması ihtimalini elerdim ben olsam. Kıyafetleri elimizde. Her ne

kadar kan içinde olsalar da hava şartları için çok uygun ve kaliteli kıyafetlerdi. Ayağında düz ayakkabılar vardı. Üzerinde saat, bileklik, yüzük veya kimlik yoktu. Sonuç olarak fiziksel açıdan gayet iyi durumdaydı ve iyi beslenmişti."

"Başka?"

Doktor omuzlarını silkti.

"Onu görmen lazım. Bu kadın o kadar uzun süredir senin peşinde ki artık sana gerçek gibi gelmiyor, hâlâ kötü bir rüya gibi. Artık onu gerçek biri haline getirmen lazım."

"Klinikteki güvenlik kamerası kayıtlarını gördüm."

"Aynı şey değil, Amaia. Annen buzluktaki çekmecelerde ölü yatıyor, onun hayali bir şeye dönüşmesine izin verme."

Morg, otopsi odasının bitişiğindeydi. San Martín ışıkları açtı ve en alt sıranın ilk çekmecesini çekti. Kolu çekince üzerinde cesedin olduğu tekerlekli sedye dışarı çıktı. Yanında sessizce duran Amaia'ya baktı. Örtüyü kenarlarından tutarak cesedin üstünü açtı.

Y şeklindeki geleneksel kesikteki büyük, siyak dikiş omuzdan pelvise kadar iniyordu. Sol kulaktan hafif bir eğimle aşağıya doğru inen koyu renk başka bir çizgi daha vardı. Kesik çok derin olmasa da Amaia kesiğin ortasında görünen soluk borusunun pembeliğini görebiliyordu. Bıçağı tutan sağ el kan içindeydi ama diğer elindeki tırnaklar manikürlüydü. Klinikten Berasategui'yle kaçtığı güne göre saçları çok daha kısaydı ve ölüm anında çarpılan ağzı artık tamamen rahatlamış görünüyordu, yüzü karnavaldan sonra bir kenara atılan kauçuk maske gibi gevşekti.

San Martín haklıydı. Karşısında duran bir şeytan değil, ihtiyar ve yıpranmış bir kadının cesediydi. Bir kez daha o çok ihtiyaç duyduğu özgürlük hissinin, her şeyin bittiğine dair bir rahatlamanın gelip onu bulmasını bekledi. Ama bunun yerine zihnini bir takım görüntüler ve hiç tecrübe etmediği, kendisine ait olmayan anılar doldurdu. Ona sarılan, "canım" diyen annesine, pastalı ve kahkahalı doğum günlerine ait anılar, tadını hiç bilmediği bir şef-

katle onu okşayan ellere ait anılar ama bunların hayalini kurmuş olmanın etkisiyle bu anılar gerçek deneyimlere ve keyifli hatıralara dönüşmüştü. San Martín'in omzuna dokunan eli yeterli oldu. Ona doğru döndü ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Amerika'ya gittiklerinden beri Ibai hiç doğru düzgün uyumamıştı, her gece ağlayarak uyanıyordu. James bunun yorucu yolculuk, zaman farkı ve alışkanlıklarının değişmiş olması yüzünden olduğunu düşünüyordu. Ibai'ı kucağına alıp ona sarıldı. Oğlu kendini bırakıp, babasının omzuna kafasını koyup gözlerini kapatana kadar ona kendi uydurduğu aptalca şarkılar söyledi. James daha sonra Ibai'ı, Clarice'in aldığı beşiğe koydu, annesinin tüm itirazlarına rağmen beşiği yatak odasına taşımayı başarmıştı. Bir süre oğlunu seyretti. Genellikle çok rahat olan yüzü uzuvlarına yayılan huzursuzluğu yansıtıyor, bu huzursuzluk kendi isteğiyle bir unutuluşun içine çekilirken bedeninin sarsılmasına sebep oluyordu.

"Anneni özlüyorsun, değil mi," diye fısıldadı James uyuyan ve sanki onu duymuş gibi içini çeken oğluna. Ibai'ın hüzünlü hali James'in yüreğine dokunuyordu. Endişeli bir bakışla, komodinin üzerinde duran cep telefonunu aldı ve kim bilir kaçıncı kez mesajlarını ve e-postalarını kontrol edip Amaia'nın ona hâlâ bir şey yazmamış olduğunu gördü. Saate baktı, sabahın ikisiydi, Baztán'da saat sekizdi. Amaia çoktan uyanmış olmalıydı. Parmağını arama butonuna koydu. Basarken yüreğinin ağzına geldiğini hissetti, bu his tanıştıkları ilk günlerde onu her arayışındaki hislerini hatırlattı ona. Telefonun çaldığını net olarak duyabiliyordu. Amaia'nın, komodinin üzerinde ya da çantasının içindeki telefonunun ölmek üzere olan bir böcek gibi çaldığını hayal edebiliyordu. Arama sesli mesaja düşene kadar sesi dinledi. Sonra telefonu kapattı, tekrar uyuyan oğluna baktı ve susuşların, konuşulmamış sözcüklerin ve cevaplanmayan telefonların aslında ne kadar net bir mesaj ilettiklerini düşündü.

*

Amaia telefonundan saatin kaç olduğuna bakarak merdivenlerden çıktı. James'ten gelen aramaları gördü, muhtemelen Sarasola'yla katedralde olduğu sırada aramış olmalıydı. Aramaları sildi ve James'i ilk fırsatta geri arayacağına dair kendi kendine söz verdi. Kahve makinesine göz ucuyla baktı, bu aptal karton bardaklar ona bu kadar cazip geldiğine göre uykusuzluğu kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlıyor demekti. Toplantı odasına girince meslektaşlarının dehşet içinde tüm dikkatlerini tahtaya vermiş olduklarını gördü.

"Bu da nedir böyle?" diye sordu Iriarte, kadın içeri girer girmez.

Amaia adamın düşmanca tavrını fark etti, Montes ve Zabalza da öyle ve hemen endişeyle kadına döndüler.

"Günaydın, beyler," dedi Amaia ve olduğu yerde durdu.

Çantasını ve paltosunu rahat bir şekilde bir sandalyenin üzerine bıraktı ve selamına karşılık vermelerini bekledi. Kimseden ses çıkmayınca tahtaya yaklaştı ve Dedektif Iriarte'nin karşısına dikildi.

"Son kurban sayımına *basajaun* ve *tarttalo* cinayetlerini de eklememden bahsediyorsun herhalde?"

"Hayır, kapanmış olan iki eski dosyayı açıp yenisine eklemiş olmanızdan bahsediyorum."

"Teknik olarak, Víctor Oyarzábal ve Doktor Berasategui'nin ölümleri sebebiyle her iki soruşturmayı da sonlandırmak zorunda kaldık. Fakat bununla, iki dosyanın da kapandığını söylemek arasında dağlar kadar fark var."

"Size katılmıyorum. Bu kişiler işlenen cinayetlerin tek failleriydi ve olaya karışan herkes öldü."

"Belki de hepsi ölmemiştir..."

"Dedektif, bununla nereye varmak istediğinizi bilemiyorum ama bu iki vaka ve elimizdeki vaka arasında bir bağlantı kurmak için gerçekten de sağlam delillere ihtiyacınız var."

"O delilleri buldum. Peder Sarasola, Víctor Oyarzábal'ın, Berasategui'nin hastası olduğunu onayladı. Víctor da öfke kontrol terapisi için ona gidiyormuş, tıpkı bu cinayetlere karışan diğerleri gibi."

Montes uzun ve anlamlı bir ıslık çalınca ikisi de ona azarlar gibi baktı. Iriarte kızların fotoğraflarına doğru döndü.

"Sarasola, mükemmel bir tanık doğrusu çünkü Yargıç Markina'nın karşısına çıkınca söylediği her şeyi inkâr edecek. Bu da demek oluyor ki elimizde hiçbir şey yok."

"Dedektif, benim bu konuyu Markina'ya anlatmak gibi bir niyetim yok. Ve sen de bu bilginin soruşturma için hayati derecede önemli olduğunu inkâr edemezsin."

"Size katılmıyorum," dedi adam, topuklarını yere bastırarak. "Bu dosyalar kapandı, suçlular öldü. Bir mezar soygunu vakasını, epik boyutlarda gizemli bir olay haline getirmekte niçin ısrar ettiğinizi anlamıyorum. Ceset çalmak, kamu sağlığına karşı işlenmiş basit bir suçtur."

"Sen bu olayı bu şekilde mi görüyorsun? Mezar hırsızlığı olarak mı? Bu olayın annelere, ailelere ne kadar acı çektirdiğini unutuyor musun?"

Iriarte bakışlarını yere çevirdi ve bir şey söylemedi.

"... Anladığım kadarıyla Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin bu vaka üzerinde çalışırken öldürüldüğünü de unutmuşsun. Yoksa her şeyi kurallarına uygun yapma anlayışın yüzünden Dedektif Clemos'la aynı fikirde olduğunu mu söyleyeceksin?"

Iriarte kadına sert bir bakış attı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, sanki felç geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Öfkeyle odadan çıktı ve çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

"Hadi, gidelim," dedi Amaia. "Igantzi'de bizi bekliyorlar. İçimden bir ses Dedektif Iriarte'nin bize katılmayacağını söylüyor."

54

Mezarlığın giriş kapısının dışındaki polis arabasının arkasında lüks bir cip vardı. Dik birkaç basamağın ardından gelen, iki kenarı gür çalılarla çevrili patikanın sonunda minik bir mabet vardı. Mabedin dar saçağının altında, şemsiyelerin altına sığınmış iki erkek ve bir kadın vardı. Amaia, Montes'e önden gitmesini işaret ettikten sonra park edilmiş aracın yanına gitti.

Yolanda Berrueta pencereyi açtı.

"Yolanda? Seni eve gönderdikleri bilmiyordum."

"Kendi kendimi taburcu ettim. Kendimi daha iyi hissediyorum, hastanede kalmanın bana bir faydası yoktu artık. Ayakta hasta olarak pansumana gideceğim," dedi, sargılı kolunu kaldırarak. Kolunun şişliği azalmış olsa da kolu hâlâ çok hantal görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun."

"Yolanda, senin burada olmaman gerek, hastanede veya evde dinleniyor olman lazım. Neyse ki yargıç kefaleti kabul etti, yaptıkların için hapishanede kalmanı isteyebilirdi ama bence şansını daha fazla zorlamamalısın." Kadının sargılarını işaret etti, "Aslına bakarsan bu halde araba da kullanmamalısın."

"Artık ilaç kullanmıyorum."

"Ben sadece ilaçlardan bahsetmiyorum. Tek elle ve tek gözle araba kullanmandan..."

"Beni tutuklayacak mısın?"

"Tutuklamam gerekir aslında, kendi iyiliğin için. Evine git, Yolanda."

"Hayır," dedi kadın kendinden emin bir sesle. "Burada olmama engel olamazsın."

Amaia başını sağa sola sallayarak içini çekti.

"Peki ama gitmeyeceksen de babanı arayıp seni almaya gelmesini iste. Eğer araba kullandığını görürsem seni tutuklarım."

Yolanda başını anladım der gibi salladı ve pencereyi kapattı.

Mezar kazıcılar mezarın üzerindeki taşın çevresinde durmuş, taşı kaldırmaya hazırlanıyorlardı.

Daha önce kararlaştırdıkları gibi kadın içlerinden birine:

"Lütfen aşağıya inip mezarın içine su dolup dolmadığını kontrol edebilir misiniz?" dedi.

Meslektaşlarından birinin yardımıyla adam aşağıya bir merdiven sarkıtıp inmeye başladı. En alta geldiğinde kadın:

"Buradan bakınca kızımın tabutunun yeri defnden sonra değişmiş gibi görünüyor. Her şeyin yerli yerinde olup olmadığına bakabilir misiniz acaba?"

Adam feneri tutarak elini mührün üzerinde gezdirdi.

"Bununla oynanmış gibi geldi bana. Kapak açık," dedi ve kapağı kaldırınca tabutun içinin boş olduğu görüldü.

Amaia mezarın içine doğru eğilen kadına döndü, kadının aşağıya indirdiği siyah şemsiyenin gölgesi yüzünün bir kısmına vuruyordu. Kadın kafasını kaldırıp efkârlı bir sesle:

"İster inanın ister inanmayın ama ben biliyordum. Annelik içgüdüsü işte."

Biraz uzakta duran Yolanda Berrueta da kadınla hemfikirmiş gibi bir şeyler mırıldandı.

*

Amaia karakola geri dönmedi. O anda istediği son şey Iriarte'yle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmaktı. Ayrıca doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgundu.

Montes kadının eski kocasını sorguya almaya gitmişti. Öğlen saatlerinde halasının evinin önüne park ederken Montes arayıp kocanın tuhaf bir tesadüf eseriyle bir gün önce ortadan kaybolduğunu söyledi. Belediyede çalışan kuzeni ona aile mezarlığının tamiratıyla ilgili haber uçurduktan sonra.

Eve özellikle yorgun geldiğinde hep olduğu gibi ev onu, Amaia'nın beyninin karşılamaların en sıcağı olarak yorumladığı, hoş mobilya cilası kokusuyla koruyucu kucağının içine alarak karşıladı. Engrasi'nin, sıcak bir şeyler yemesi gerektiği konusundaki tüm ısrarlarına rağmen onun yemek teklifini reddetti. Botlarını ve kalın kazağını merdivenin altında çıkardı ve çoraplı ayaklarının altındaki ahşabın sıcaklığını hissederek üst kata çıktı. Yatak odasına girer girmez kendini yatağa attı ve yorganı üzerine çekti. Tüm bitkinliğine rağmen, belki de sırf bu yüzden, iki saat kadar dinlendikten sonra beyninin alarm çanları çalmaya devam ettiği, yarım yamalak bir uykunun verdiği buruk bir hisle kalktı. Uyurken kafasında olayların, yüzlerin, isimlerin, Sarasola'yla yaptıkları konuşmanın resmen tamamının, koruma altındaki tanığın ifadesinin ve Iriarte'yle tartışmasının üzerinden geçtiğini hatırlıyordu. Gözlerini açtığında yorgundu ve başka bir şey düşünmeye çalışmaktan çok sıkılmıştı. Yine de saatin kaç olduğunu görünce çok şaşırdı. Sadece on dakika uzandığına yemin edebilirdi.

Duş alıp giyindi. Birkaç dakika uğraştıktan sonra bir hemşireye ulaşmayı ve Doktor Takchenko'nun durumunun stabil olduğunu öğrenmeyi başardı. Aynada kendine şöyle bir baktıktan sonra alt kata inip bir şeyler yiyerek Engrasi'nin gönlünü aldı. Sonra tekrar yola çıktı.

Günün o saatinde Irún'da park etmek imkânsızdı. Yollar çocuklarını okuldan almaya çalışan anne babalarla, mesaisi biten

veya akşamüzeri alışverişine çıkan insanlarla doluydu. Bir süre daireler çizerek dolandıktan sonra arabayı bodrum katındaki bir otoparka bırakmaya karar verdiler.

Marina Lujambio ve babası onlarla bir kafede buluşmayı kabul etmişti. Montes onları tanıştırdıktan ve herkes kahvesini aldıktan sonra Amaia durumu açıkladı. Amaia, Berasategui ve onun yas terapi gurubuyla ilişkisinden bahsetti. Onun ne kadar zalim olduğunu, diğerlerinin üzerinde nasıl bir güce sahip olduğunu, hastalarını manipüle etme yeteneğini anlatırken ayrıntıya girmekten çekinmedi ama Elizondo ve Lesaka'daki kurban etme törenlerinden ve bunun bir tarikat işi olduğu teorisinden bahsetmekten kaçındı. Valentín Esparza'nın, kızının cesediyle kaçmaya çalışmasından Elizondo'daki aile mezarının yağmalanmasına kadar Esparza vakasını ve sabah Igantzi'de yaşananları anlattı. Bu vakaların hepsinde sözde Ani Bebek Ölümü Sendromu'ndan ölen kız bebeklerin olduğunu anlattı. Ölen kızların anne babalarıyla Pamplonalı bir avukat çiftin arasındaki ilişkiden ve kadının eski kocasının Argi Beltz'de katıldığı terapi grubundan bahsetti. Kırk yaşlarındaki kadın pek fazla konuşmadı. Altmışlarının ortasında olan, şık bir takım elbise giymiş, Kanadalı bir oduncu gibi sakalı olan babası duygusuz bir şekilde onları dinliyordu. Ancak Amaia konuşmasını bitirdikten sonra adamın açıksözlülüğü onu çok şaşırttı.

"Meslektaşlarınız söylemiştir, ben Irún'da sulh yargıcıyım. Siz de takdir edersiniz ki kendi aile mezarımın açılması için emir vermem hiç uygun olmaz. Fakat meslektaşınızın söylediği ve belediye meclisinin de tasdik ettiği gibi, akşam saat sekizden sonra mezarlık kapalıyken mezarın içinde dilediğimiz gibi tadilat yapma veya mezarın üstündeki taşı değiştirme hakkına sahibiz. Belli başlı bazı şartlar var tabii, örneğin mezar kazıcı, tabutla oynandığı bariz bir şekilde belli olmadığı sürece tabutu açamaz. Eğer torunumun cesedi mezarın içinde değilse, Irún'daki bir yargıçtan aile mezarının açılması için izin almakta zorlanmayacağımızdan emin olabilirsiniz."

"Teşekkürler, sayın yargıç ama buna gerek olacağını sanmıyorum. Bu vakadan Pamplona'daki bir yargıç sorumlu ve

gönüllü olduğunuzu birazdan kendisine bildireceğim. Eğer sizin dediğiniz gibi olursa gerekli belgeleri bize ileteceğine eminim."

Duyduklarından memnun olan Yargıç Lujambio elini uzattı.

"O halde yarın akşam saat sekizde görüşmek üzere."

Hondarribia'ya vardıklarında Amaia'nın çok sevdiği, deniz kıyısına özgü ışık kaybolmuştu. Dingin ve ılık bir akşamdı ve bu bölgede kendini şimdiden hissettirmeye başlamış olan, uzun zamandır beklenen baharın tadını taşıyordu. Ertesi gün açılacak mezarın olduğu mezarlığın yanına park etti ve Montes'le Zabalza'nın peşinden mezarlığa girdi. Muhtemelen havanın ılık olmasının etkisiyle içeride hâlâ birkaç ziyaretçi vardı. Amaia mezarların üzerindeki yeni kesilmiş çiçeklerin kokusuna karışan ılık deniz havasını içine çekti. Lujambio aile mezarlığı sade, gri mermerden yapılmıştı, üstü dümdüzdü ve dövme demirden sokak lambalarının ışığı altındaydı. Amaia yaklaşıp mezarın üstündeki taşın üzerindeki, mezarın içinde yatan insanların yüzlerini gösteren portreleri inceledi. Portrelerin birçoğu altmışlardan kalmıştı, bu gelenek artık yok olmaya yüz tutmuştu. Hemen yandaki patikada, işbirliği yapmaya yanaşmayan López ailesinin mezarları vardı. Mezarın üzerinde çiçek yerine bakımlı iki saksı vardı. Sonra tekrar ana kapıya doğru yürümeye başladılar ve ziyaret etmek amacıyla geldikleri mezarın yanında durdular. Amaia mezarı, Iriarte'nin ona gönderdiği fotoğraftan tanıdı. Aralarında sallanan ağır bir zincirin olduğu dört granit direkle diğerlerinden ayrılan bu mezar, mezarlıktaki diğer mezarlara belirli bir açıyla duruyordu. Amaia'nın aklına Mormon mezarları geldi. Mezarın başında, geleneksel yuvarlak görüntüsüyle bir anıt taşı vardı ve onun altında, mezarın üzerindeki ismi kapatan ve üzerinde tek bir kelime olan bir plaka vardı: *Tabese.* Mezarın üzerinde, büyük beyaz çiçeklerden oluşan bir örtünün altındaki yükseltilmiş taşın üstünde başka isimler olup olmadığını göremiyordu. Mezarın arka tarafında alçak bir duvar vardı. Arka tarafı incelemek

için mezarın çevresinden dolandılar. Bu alan mezarlık görevlileri için ayrılmıştı. Duvarın dibinde, Ainhoa'daki Tremond-Berrueta mezarının üzerini kapatmak için kullandıkları tentenin aynısından iki rulo, bunların yanında gemici düğümü atılmış gibi duran kalın bir halat yumağı ve paslı bir el arabası vardı. Duvarın diğer ucundaki açık bir giderin üzerinde bir bahçe musluğu olduğunu gördüler. Uyduruk bir masada duran çelik hasırın üzerinde ıslak ceset kalıntıları vardı. Kira kontratları sona erdiği için boşaltılan mezarlardaki cesetlerin kemikleriyle yumuşak dokularını birbirinden ayırmak için bu yöntem kullanılıyordu. Sonra bu kemikler bir çukurun içine atılıyordu.

"Kahretsin, bu çok iğrenç bir şey!" diye haykıran Montes, burnunu kırıştırdı.

Amaia, Tabese'nin mezarının arka kısmındaki mezar odasına inen üç basamağa gelene kadar duvar boyunca yürümeye devam etti. Basamakların altında kalın ahşap bir kapı vardı, kapı o kadar alçaktı ki içinden geçmek için insanın eğilmesi gerekiyordu. Amaia el fenerini arabasında bıraktığı için kendine küfretti. Cep telefonunu çıkarıp el feneri aplikasyonunu açınca görmesini sağlayacak kadar aydınlandı etrafı. Kapı sert hava şartlarına maruz kalmaktan yıpranmış olduğu için kapının hangi tür ağaçtan yapıldığı belli olmuyordu. Fakat üzerindeki kilit kadar bile eskiyse eğer, muhtemelen çok çok eski bir dönemden kalma olmalıydı. Öne doğru eğildi, bu kadar dar bir alandan bir tabutun nasıl içeriye sokulduğunu anlayamıyordu. Duvarın kenarında, kapının sağ tarafında duran yaprak yığınlarına baktı. Cep telefonunu yere doğru tutunca yerde, kumtaşı zeminden aşağıya doğru açılan bir kapı olduğu çok belli olan, muntazam bir daire gördü. Sonra kir pas içindeki menteşeleri inceledi ancak yaprakların olduğu taraftaki menteşeler, telefonundan gelen ışığın altında tertemiz bir metalin ışıltısını yansıtıyordu.

"Tabese'nin on beş yıl önce ölmüş olması gerekiyor," dedi Montes, yaptığı keşfi değerlendirerek. "Ve dün gördüğümüz mezarlık kayıtlarına göre burada sadece kendisi var."

"Birinin çok kısa bir süre önce içeri girdiği çok belli."

Amaia duvarın diğer tarafına bakmak için parmaklarının ucunda yükseldi ve bir kameranın flaşının patlamasıyla gözleri kamaştı. Duvarın arka tarafına doğru dolandı ve uzakta bir flaşın daha patladığını gördü, Zabalza birinin yolunu kesmişti. Kim olduğu konusunda bir fikri yoktu ama Dedektif Yardımcısı'yla konuşanın Yolanda olduğunu anlayınca yine de şaşırdı.

"Tanrı aşkına, Yolanda, burada ne işin var? Ben sana bu sabah ne dedim?"

"Taksiyle geldim," diye cevap verdi Yolanda.

"Evet ama neden buradasın?"

Yolanda savunmaya geçer gibi dudaklarını büzüştürdü.

"Bu kadar yeter, Yolanda. Sana karşı çok sabırlı davrandım ama artık evine dönme vaktin geldi. Seni uyarıyorum, seni yarın yine burada görürsem soruşturmaya engel olmaktan tutuklarım."

Yolanda kararlı bir şekilde öne çıktı ve bir fotoğraf daha çekti, kamerasının flaşı bütün mezarlığı aydınlattı.

Amaia yüzünde, kadının inatçılığına inanamadığını gösteren bir ifadeyle meslektaşlarına döndü.

"Buraya gelin, dedektif," diye ona seslendi Yolanda.

Amaia kadının yanına gitti.

"Bu çiçekleri gördünüz mü?" dedi. Kamerasını sargılı kolunun üzerine koyup ekrandaki görüntüyü büyüterek Amaia'ya gösterdi. "Tuhaf, sizce de öyle değil mi? Beşiklerinde uyuyan minik bebeklere benzemiyorlar mı?"

Amaia bu grotesk karşılaştırma karşısında kaşlarını çatsa da çiçeklerin görüntüsüne baktıkça güzelliklerinin etkisiyle büyülendiğini hissetti. Fildişi rengindeki çiçek yaprağı, çiçeğin ortasındaki, kollarını açmış gerinen minik bir bebeğe acayip benzeyen pembeliğin etrafında kıvrılıyordu. Yolanda makineyi Amaia'ya verdi. Zincirin en alçak yerinden geçip mezara doğru eğildi ve olağanüstü güzellikteki çiçeklerden birini sapından kopardı.

Amaia zincirin üzerinden geriye atlayan kadına yardıma gitti ama Yolanda omuzlarını silkeleyerek ondan kurtuldu ve kamerasını kaldırıp tek kelime etmeden mezarlığın kapısına doğru yürümeye başladı.

"Sana söylediklerimi unutma, Yolanda." Kadın arkasına dönmeden bir elini havaya kaldırdı ve mezarlıktan çıktı.

"Resmen zırdeli!" dedi Fermín, başını sağa sola sallayarak.

"Bu orkideleri gönderen çiçekçinin telefonu var mı?" diye sordu Amaia.

Telefona çıkan görevli Amaia'nın sorusunu dinledikten sonra telefonu çiçekçinin sahibine uzattı.

"Evet, Señor Tabese son derece zevk sahibi biri olmalı. Meslektaşlarınıza da söylediğim gibi benim uzmanlık alanım orkideler. Ben kendim de yetiştiriyorum ama nadir bazı türleri Kolombiya'dan ithal ediyoruz. Kolombiya dünyadaki en kaliteli ve sıra dışı orkideleri üretiyor. Bu orkidenin adı *Anguloa uniflora* ve evet aynen beşiğinde yatan küçük bir bebeğe benziyor. Güzel bir balerine benzeyen bir orkide, ortasında minik bir maymun suratı olan bir orkide, hatta uçan olağanüstü bir balıkçıl şeklinde olan bir orkide bile var, o kadar mükemmel ki görseniz elde yapılmış sanırsınız. Fakat *Anguloa uniflora* bunların içinde en büyüleyici olanı. Bu türün, Kolombiya'nın bazı bölgelerinde şansızlık getirdiğine inandıklarını okumuştum, bu çiçek hamile bir kadına verilirse bunun kadının bebeğinin öleceğine dair bir işaret olduğunu düşünüyorlarmış."

Kendi haline bırakılırsa, adamın orkidelerin büyüleyici dünyası üzerine saatlerce konuşacağını fark eden Amaia adamın monoloğunu böldü ve teşekkür edip telefonu kapattı.

Elizondo'ya kadar Montes'in arabasını takip etti ve aklına Zabalza'yla mezarlığın dışında, kimin daha iyi bir şoför olduğu konusunda yaptıkları yarı şaka yarı ciddi tartışma gelince kıkırdadı. Montes'e veda etmek için korna çaldıktan sonra Elizondo

yol ayrımından döndü. Cep telefonunun ekranı aydınlandı ve bilinmeyen bir numaradan arandığını gördü.

"İyi akşamlar, ben Profesör Santos. Doktor González sizin için bir kumaş parçası analizi yapmamı istemişti."

"Ah, evet, teşekkürler, size minnettarım."

"Üçümüzün dostluğu çok eskilere dayanır, benim bu işten ne kadar zevk aldığımı da bilirler. Size bu numuneyle ilgili birkaç haberim var. Bu kumaş bir ipek saten, çok kaliteli ve güçlü bir kumaş. Bunun sebebi dokumacısının, tamamen pürüzsüz bir görüntü elde edebilmek için ipek iplikleri başka ipliklerle karıştırıyor olması. İlk aklıma gelen bunun Hindistan'dan ithal edilmiş ham ipekle Avrupa'da dokunmuş olduğu oldu ama yanılmışım. Kumaşın üzerinde bir imza olması işimi oldukça kolaylaştırdı. Bu kumaş çok dayanıklı olduğu için kumaşçılar bunu genellikle kravat, yelek gibi çok kaliteli kıyafet yapımında kullanıyorlar."

"İmza var dediniz?"

"Evet, üreticiler zaman zaman imza olarak dokumada ufak değişiklikler yapar. Fakat bu kumaşta muhtemelen müşterinin kendisi kumaşın üzerinde çıplak gözle görülebilen bir damga, bir amblem olmasını istemiş olmalı. Kumaş aşırı ısıya maruz kalmasına rağmen bana oldukça ilginç bilgiler verdi. Kumaş Londra'daki, sipariş usulü çalışan bir terziden geliyor, doğal olarak benim onların müşteri listesine ulaşmam imkânsız ama bunun sizin için çok kolay olacağını tahmin ediyorum."

"Kumaşın yüksek ısıya maruz kaldığını söylediniz, doğru mu?"

"Direkt aleve maruz kaldığını gösteren bir kanıt yok ama evet, kumaşın çok yüksek bir ısı kaynağının yakınında bulunduğunu söyleyebilirim."

"Peki, kumaşın üzerindeki baş harfler neler?"

"Şey, baş harf yok. Öyle olduğunu sanmanıza mı yol açtım? Bu bir arma. Bu terzi, VIII. Henry döneminden beri beyefendi ve aristokratları giydirmesiyle ünlüdür."

55

Neler söyleyeceğini, kaydettiği gelişmeleri ve onun yardımına ne kadar acil ihtiyaç duyduğunu nasıl söyleyeceğini zihninde tekrar edip duruyordu. Fakat buna rağmen Markina'nın kapısının önünde durmuş, söyleyeceklerinden sonra nasıl bir tepki alacağını düşünüyordu. Son birkaç gündür araları gergindi ve telefonundaki cevapsız aramalar her an daha da artıyordu. Kolay bir konuşma olmayacaktı.

Markina kapıyı açtı ve bir an şaşırmış gibi kalakaldı. Sonra kadına güldü. Hiçbir şey söylemeden elini kadının boyun kıvrımına koydu ve onu dudaklarına doğru çekti.

Markina ona deli gibi sarılıp sıcak ve nemli dudaklarını onunkine bastırdığı an, onu ikna etmek için aklından geçirdiği her türlü açıklama eriyip gitti.

Kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı, onu bir kol boyu kadar kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı.

"Sakın bunu bir daha yapayım deme, geri dönmeni, aramanı, senden en ufak bir haber almayı beklerken delirecek gibi oldum," dedi adam ve onu tekrar öptü. "Sakın beni bir daha bu şekilde bırakıp gitme."

Amaia kendi güçsüzlüğünü, bu kadar basit bir şefkat gösterisinin bile ona ne kadar zor geldiğini düşünerek gülümsedi ve adamın kollarından sıyrıldı.

"Konuşmamız gerek."

"Daha sonra," dedi adam, ona bir kez daha sarılarak.

Amaia gözlerini kapattı, kendini onun öpüşüne ve telaşlı dokunuşuna teslim etti. Markina'nın onu ne kadar arzuladığının, kollarının arasındayken adam için başka hiçbir şeyin öneminin olmadığının farkındaydı. Üstünde hâlâ adliyedeyken giydiği gri takım elbise vardı. Sandalyenin üzerine atılmış evrak çantasına ve paltosuna bakılırsa Markina da eve biraz önce gelmiş olmalıydı. Öpüşürlerken Amaia onun ceketini omuzlarından aşağıya indirdi ve gömlek düğmelerini bulup açmaya başladı, bir yandan da çenesindeki kirli sakallara minik öpücükler konduruyordu.

Telefonunun uzaktan duyulan sesi, sanki onun şu anda bulunduğu yerden bir milyon ışık yılı uzaktaydı. Telefon susana kadar duymazdan gelmek istese de ona devam etmesini söyleyen sesi bastırdı, son anda Markina'nın kollarından uzaklaştı ve telaşla telefonu açmaya gitti.

James'in sesi, sanki o anda yanında duruyormuş gibi netti.

"Selam, Amaia."

Sanki o anda odadaki bütün hava boşaltılmış gibi hissetti kadın. İçinde yükselen pişmanlık ve utancın etkisiyle içgüdüsel olarak arkasını döndü ve sanki görüntülü konuşuyormuş gibi üstüne başına çekidüzen verdi.

"James. Bir şey mi oldu?" diye geveledi.

"Bunu sen bana söyle, Amaia. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum ama telefonlarımı açmıyorsun. Rosario'yu halandan duydum."

Amaia gözlerini kapattı.

"Şu anda konuşacak durumda değilim, işteyim," dedi, yalan söylediği için kendinden nefret ederek.

"Gelecek misin?"

"Daha değil..."

Telefon pat diye kesildi. James telefonu suratını kapatmıştı ama Amaia rahatlayacağı yerde bir anda kendini son derece çaresiz hissetti.

Markina mutfak tarafına geçmiş iki kadehe şarap doldurmaya başlamıştı. Kadehlerden birini kadına uzattı.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" dedi Markina, sanki telefon konuşmasını duymamış gibi ve kadının huzursuzluğunu umursamadan. "Annemi görmeye gittiğin içinse bu konuyu unuttum bile. İçindeki dedektifin ne kadar meraklı olduğunu unutmamam gerekirdi... Seninle tanıştıktan sonra seni ve aileni araştırmıştım..."

"Bu babanla ilgili." Markina'nın yüzü karardı. "Benden sana gerçeklerle, kesin kanıtlarla gelmemi istemiştin. Soruşturmayı ilerletebilmek ve senin taleplerini karşılayabilmek için bazı numaralar yapmak zorunda kaldım. Bu sabah Igantzi'deki bir mezarı açtık."

"İzinsiz mi?"

"Bu yerin sahibi olarak, küçük kızın annesinin tadilat yapabilmek için mezarı açtırmaya hakkı var. Kızın cesedi mezarda değil ve bütün deliller cesedin kızın ölümünden hemen sonra çalınmış olduğuna işaret ediyor. Baba yurtdışında, iş seyahatinde olduğu için onu sorguya çekemedik." Markina onu dikkatle dinliyordu, yüzünde ilgi ve şüphe karışımı bir ifade vardı. "Yarın akşam Hondarribia'da başka bir mezarı açacağız. Bu vakada, kocasından yıllar önce boşanmış olan kızın annesi Irún'daki bir sulh yargıcının kızı. Yargıç bizi sonuna kadar destekliyor. Hem Igantzi'deki hem de Hondarribia'daki kızların babalarının işleri sebebiyle Lejarreta & Andía adlı avukatlık şirketiyle ve bir de Berasategui'nin yas terapi grubuyla bağlantılı olduğunu ortaya çıkardık. Aynı bölgede buna benzer bir, Navarra bölgesinde de iki vaka daha var araştırdığımız. Eğer umduğumuz gibi, yarın akşam kızın cesedinin mezarda olmadığı ortaya çıkarsa, elimizde

üç tane mezara saldırı ve ceset çalınma vakası olmuş olacak ve bunların hepsi de aynı gruplarla bağlantılı. Berasategui'nin tutuklanmasına sebep olan cinayetler düşünüldüğünde, atılması gereken bir sonraki adımın resmi bir soruşturma açmak olduğuna inanıyorum." Markina bir şey söylemedi. Yüzünde, düşünürken hep olduğu gibi ciddi bir ifade vardı. "Eğer bu soruşturma devam ederse, babanın adı da bu vakayla bağlantılı olarak ortaya çıkacak."

"Eğer iyice araştırdıysan annem delirdiği zaman babamın onu terk ettiğini de biliyorsundur. Gitmeden önce bakım ve eğitim masraflarım için bir vakıf fonu açmıştı. Onu bir daha hiç görmedim."

"Onu bulmaya çalışmadın mı? Neler yaptığını hiç merak etmedin mi?"

"Bunu tahmin edebiliyordum: Milyoner bir playboy hayatı sürüp sürekli seyahat ediyordu, en son da boğulmasına sebep olacak yatla geziyordu... Bana öldüğünü söyledikleri güne kadar ondan hiç haber almadım. Annemle babamın evlilikleri harika değildi, babamın sadakatsizliği yüzünden tartıştıklarını çok duymuşumdur."

Amaia ciğerlerindeki havayı boşalttıktan sonra bir nefes aldı:

"Yaptığımız araştırmalar sonucunda, yetmişler ve seksenlerin başında Doktor Xabier Markina'nın, las Rozas'ta işlettiği özel bir kliniğin yanı sıra, Lesaka ve Baztán'da şubeleri olan bir tarikatın lideri olduğunu öğrendik. Kendisi müritlerini okült uygulamalara teşvik eden bir tür guruydu. Babanı şahsen tarif eden ve Lesaka'daki bir çiftlikte, yeni doğmuş bir kız çocuğunun kurban edilme törenine tanıklık ettiğini itiraf eden, koruma altında bir tanığımız var. Bu kişi aynı zamanda, arada sırada Baztán'da, Argi Beltz'de benzer kurban törenleri yapmaya hazırlanan grupla da görüştüklerini söyledi. Bu tanık, grubun üyeleri arasında annemin de olduğunu doğruladı. İki kurucu üye ve Argi Beltz'in şu anki sahipleri olan Martínez-Bayón'ların kızlarının on dört aylıkken öldüğünü söyledi. Kızın Birleşik Krallık'a yapılan bir

seyahat sırasında öldüğü söylenmişti, anlaşılan o seyahat hiç gerçekleşmemiş. Orada kızın ölümü, defnedilmesi veya otopsi raporu bulunamadı. Aynı zamanda, o dönemin kuralları gereği, annesinin veya babasının pasaportunda kayıtlı olması gerekirken ismi ikisinin pasaportunda da görünmüyor.

Berasategui'nin babası bana kendi kız bebeklerini bu amaçla verdiklerini ve karısının depresyonunun doğrudan bu olaydan kaynaklandığını itiraf etti. Anne yaptıklarını kabul etmekte zorlandığı için yeni doğan oğlunu sevmekte zorluk çekmiş. Bazı insanlar psikopat olarak mı doğuyorlar yoksa sevgi eksikliği ve reddedilme duygusu yüzünden mi böyle oluyorlar, emin değilim," dedi. Sara Durán'ın üzüntüden çok suçluluk duygusu yüzünden delirmiş olmasıyla ilgili şüphelerinden ise hiç bahsetmedi. "Berasategui ve gurubun diğer üyeleri arasındaki bağlantıyı, evi ne kadar sıklıkta ziyaret ettiklerini doğrulayacak bir kanıtım daha var. Bir de Yolanda Berrueta'nın çektiği, Argi Beltz'in önüne park eden arabaların fotoğrafları var."

Markina hiçbir şey söylemeden başını öne eğdi.

"Bir tanığım daha var," diye devam etti Amaia. "Kendisi şahitlik etmeyecek ve diplomatik dokunulmazlığı olduğu için onu zorlamamız da mümkün değil. Ancak bu kişinin, şu anda ulaşması mümkün olmayan bazı kaynaklar vasıtasıyla öğrendiği bazı hassas bilgilere göre *basajaun* olarak da bilinen katil Víctor Oyarzábal, Berasategui'nin öfke kontrol gruplarından birine katılıyormuş ve Berasategui, Baztán doğumlu eşlerini öldürmelerini sağlayacağı hastaları bu şekilde buluyormuş. Kendisinin ismini açıklamayacağıma yemin ettim ama en azından sana anlattıklarımın doğru olduğunu teyit etmesi için onu ikna edebileceğimi sanıyorum."

Markina kadına bakmıyordu bile.

"Ödevini çok iyi yapmışsın bakıyorum," diye fısıldadı.

"Ben sadece işimi yapıyorum."

"Peki, şimdi benden ne istiyorsun?" dedi Markina savunmaya geçmiş gibi.

"Bunun kararını verecek olan sensin. Ben bir dedektifim, gerçekler ortada ve bunları kafamdan uydurmadım," dedi kadın. "İstediğin bu değil miydi? Bir daha arkandan iş çevirmeyeceğime söz vermiştim sana ve çevirmedim de."

Markina iç çekerek ayağa kalktı.

"Haklısın," dedi, kadının yanına giderek. "Kariyerimin bu şekilde sona ereceğini asla düşünmemiştim. Ben adliyedeki en genç yargıç olmayı başardım ve şimdi, hayatım boyunca köşe bucak kaçtığım bu şey tüm hayatımı mahvedecek."

"Öyle olacağını sanmıyorum, annenle babanın eylemlerinden sen sorumlu değilsin."

"Annesi akıl hastanesinde yatan ve babası satanik bir tarikatın liderliğini yapmış bir yargıcı nasıl bir geleceğin beklediğini düşünüyorsun? Kanıtlansın veya kanıtlanmasın, bu olayla bağlantım bile benim yok olmam için yeterli."

Amaia özlem dolu gözlerle ona bakarken elinden bırakmadığı telefonu tekrar çalmaya başladı.

"Dedektif, ben Yolanda'nın babasıyım. Kızım için endişeleniyorum. Bu akşam eve gelince, çektiği çiçek fotoğraflarını bastı ama söylediği şeyler bana hiç mantıklı gelmedi. Artık ilaç kullanmadığını biliyorsunuz. Akşam yemeği yemek istemediğini söyledi ve benim arabamı alıp gitti... Onu durduramadım ve nereye gittiğini bilmiyorum."

"Sanırım ben biliyorum. Merak etmeyin, ben onu eve getiririm."

"Dedektif..."

"Evet?"

"Hani polisler gelip Yolanda'nın mezarı patlatmak için kullandığı iki yüz gramlık patlayıcıdan başka eksik patlayıcı olup olmadığını sormuşlardı ya... Şey, biraz daha patlayıcı eksik galiba, ben... kızımın başının derde girmesini istememiştim."

"Benim gitmem gerek," dedi Amaia, Markina'ya. "Bir olay olmuş," diye ekledi, Markina'nın eşyalarının olduğu sandalyenin üzerine bıraktığı çantasını ve paltosunu alarak. O sırada adamın

sandalyenin arkasına astığı lacivert paltosu kayarak yere düştü. Amaia paltoyu almak için eğildi ve paltoyu eline alınca kumaşın astarının ipeksi dokusunu hissetti. Paltoyu, içi dışarıda kalacak şekilde düzgünce katlayınca kumaşın üzerindeki rengi solmuş damgayı fark etti. Birkaç santimetre arayla tekrar eden ve terzinin imzası olan damgadaki isim, iç cepteki bir etiketin üzerine parlak renklerle işlenmişti. Amaia parmaklarını son derece pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirerek paltoyu sandalyenin üzerine koydu.

"Benim de seninle gelmemi ister misin?" Markina'nın, arkasında çınlayan sesini duydu.

Amaia topuklarının üzerinde arkasına döndü ve Markina'nın, biraz önce kendi elleriyle adamın üzerinden çıkardığı ceketini giydiğini görünce irkildi.

"Hiç gerek yok, aile içi bir mesele."

Her yerini ele geçiren, gitgide yükselen bir şüphe dalgasının tehdidi altında kapıya doğru yöneldi.

"Sonra geri gelecek misin?" diye sordu Markina.

"Bu iş ne kadar sürecek bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Seni bekleyeceğim," dedi adam, her zamanki gülümsemesiyle.

Amaia arabasına binerken kafasında dönüp duran milyonlarca soru vardı. Anahtarı kontağa sokarken elleri hafifçe titrediği için anahtarları yere düşürdü. Ayaklarının arasına düşen anahtarı alıp doğrulduğunda Markina'nın araba camından içeriye doğru baktığını gördü.

Yerinden sıçrayarak bir çığlık attı, anahtarı kontağa taktı ve camı açtı.

"Ödümü patlattın!" dedi Amaia, gülümsemeye çalışarak.

"Bana öpücük bile vermeden gidiyordun," dedi adam.

Amaia gülümseyerek yana doğru eğildi ve açık pencereden adamı öptü.

"Palton üzerindeyken mi araba kullanacaksın?" dedi, kadının gözlerinin içine bakarak. "Araba kullanmadan önce hep paltonu üzerinden çıkarıyorsun sanıyordum."

Amaia arabadan indi. Markina'nın, paltosunu çıkarmasına izin verdi ve paltoyu alıp yan koltuğa koydu. Markina ona sıkıca sarıldı.

"Amaia, seni seviyorum. Seni kaybetmeye dayanamam."

Amaia ona tekrar gülümsedi ve arabaya bindi. Motoru çalıştırdı ve Markina'nın kapıyı kapatmasını bekledi.

Dikiz aynasından, durup arabanın arkasından bakan Markina'yı gördü.

56

Ah, Jonan, ona ne kadar da ihtiyacı vardı. Meslektaşı, Amaia'nın düşüncelerinin netliğini ayarlayan bir araçtı. O olmadan, olaylar kafasının içinde karmaşık bir şekilde dans ediyorlardı. Onunla fikir alışverişinde bulunmaya, öneri ve gözlemlerine ve Amaia'nın daldığı yerlerden çıkmasını beklerken, kendini tutmaya çalışarak susuşuna çok alışmıştı. Kadın içini çekti, onu çok özlüyordu, hep de özleyecekti. Dikkatini bir kısmını, gittikçe büyüyen bir fırtınanın olduğu gökyüzünün altında kararan otobanda, kendini havaya uçurmasından korktuğu deli kadının peşinde gitme içgüdüsüne; bir kısmını da düşünmek, her şeyi yeniden değerlendirmek ve kafasındaki karmaşayı bir düzene sokmak için yavaşlaması, dünyayı durdurması için duyduğu ihtiyaca verdi. Bir şimşek çakıp fırtına tanrıçasının mekânı olan dağların tepelerini aydınlattı. *O geliyor.*

Bir terzinin imza için kullandığı damga, Markina'nın suçlu olduğunun kesin bir kanıtı sayılamazdı ama öte yandan da ülke çapında, Londra'daki bir terzinin elinden çıkmış kıyafetler giyen kaç kişi vardı... Profesör Santos'un da belirttiği

gibi, bu özel terzinin müşteri listesini görmeleri için gerekli olan tek şey bir izin belgesiydi. Paltonun astarı da kendisi gibi lacivertti ve Amaia onun, gri takım elbisesiyle aynı renkte bir palto giydiğini çok iyi hatırlıyordu. Hatta onu en son gördüğünde bu gri takım elbiseyle mavi palto kombinasyonunu ne kadar tuhaf bulduğunu hatırlıyordu. Başka biri olsa, bu konuyu bu kadar uzun düşünmezdi bile. Arama kayıtlarına bakıp bir numarayı çevirdi.

"Profesör Santos? Ben Dedektif Salazar, sizi tekrar rahatsız ediyorum, kusura bakmayın."

"Hiç önemli değil, sizin için ne yapabilirim Dedektif Salazar?"

"Aklıma bir fikir geldi. Kumaştaki ısı hasarı, atılan bir kurşun yüzünden oluşmuş olabilir mi?"

"Aynı şey benim de aklıma gelmişti," diye cevap verdi profesör telaşla, "ancak test yapacak olursam kumaş numunesinden geriye bir şey kalmaz..."

"Bu önemli değil, elimizde bir numune daha var. Bu testi yapmak ne kadar sürer?"

Bir dizi şimşek gökyüzünü ikiye ayırdı ve birkaç saniye arayla her yeri aydınlattıktan sonra Amaia'nın retinasında hemen geçmeyen siyah bir iz bıraktı.

"Herhangi bir barut izi olup olmadığını anlamak için Walker testi yapmam gerek. Elimde gerekli ekipman var ama numune küçük olduğu için kumaşı tamir edip buharla ütülemem biraz uğraştıracak... Yaklaşık yirmi dakika sürer diye düşünüyorum."

"Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Lütfen bir sonuç elde eder etmez beni arayın. Sizden haber bekliyorum." Telefonu kapattıktan sonra bir numara daha çevirdi.

"İyi akşamlar patron, hâlâ çalışıyor musunuz?"

"Evet, tıpkı senin gibi, Fermín. Bana hemen Dedektif Etxaide'nin öldürüldüğü silahın hangi adliyeden alındığını bulmanı istiyorum. Gerekirse Zabalza'yı da yardıma çağır, bilgiye ulaşmak onun için daha kolay olabilir."

Arabanın üstüne insanın kulaklarını sağır eden bir yağmur yağıyordu, hava çakan şimşeğin etkisiyle titreşirken hat kesildi.

Jonan'ın dairesinde tek bir kovan bulmuşlardı, oysa iki atış yapılmıştı. Amaia zihninde Doktor Hernandez'in grafiğinde işaretlediği ölümcül kurşun yaralarını ve birinin oturduğu yerden ateşlemiş olabileceği iki kurşunun izlediği yolu canlandırdı. Bu teoriyi daha sonra elemişti. Şu anda aklına bir olasılık daha geliyordu: Jonan'ın katili direkt onun yüzüne bakıyordu ve atışı, paltosunun altından, cebine sakladığı bir silahla yapmıştı. Kurşun bu yüzden yukarıya doğru bir yol izlemiş olabilirdi ve yine aynı sebeple, bu atış gücüyle beraber havaya uçan küçük kumaş parçası, kendi kaldırma kuvvetinin etkisiyle havada asılı kaldıktan sonra daha kaba bir kumaştan yapılmış olan perdelerle bütünleşmiş, perdeler de aynı renkte olduğu için kumaşı gizlemişti.

Aklına Jonan gelince gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti, zihni Jonan'ın ölüm anına gitti. Amaia onu kapıyı açarken canlandırdı gözünde, ilk baştaki şaşkınlığını atlattıktan sonra her zamanki gülümsemesiyle katilini içeri davet ederken... Yüreğinin acıdan patlayacak hale geldiğini hissetti ve gözlerini sıkıca kapatıp bütün kurbanların tanrılarına dua eden, zihninde yaşayan o korkak küçük kız oldu yine. Alt dudağını çok sert bir şekilde ısırdığını ağzındaki metalik tadı alınca fark etti. Karanlık gökyüzü bir şimşekle aydınlandı ve vadi boyunca onu takip eden canlı bir yaratığa benzeyen gök gürültüsünün sesi ona ulaştı. "*Hanım geliyor... Geliyor...*"

Mezarlığın dışına park edilmiş, Yolanda'nın babasına ait cipi hemen tanıdı, aracın arkasına park ederken cep telefonu çaldı.

"Merhaba, Profesör."

"Kumaşın üzerinde, patlamadan kaynaklanan belirgin bir kırmızı leke var, leke barut kalıntısıyla uyumlu."

Amaia arabadan inmeden önce el fenerinin yanında olup olmadığını kontrol etti ve mezarlığın kapısına geldiğinde kapının

kilitli olduğunu fark etti. Paltosunun kapüşonunu taktığı sırada fırtına buz gibi yağmur tanelerini sel misali üzerine boşalttı. Boğuk bir patlama sesi duyduğunu sandı, ses bir havai fişeğin sesinden daha yüksek olmasa da arazilerdeki bekçi köpeklerinin havlaması için yeterliydi. Bu ses anında Jaizkibel Dağı'nda çakan şimşeğin gürültüsü tarafından bastırıldı. Duvarın dibinde bir taş bulup kendini yukarıya çekerek duvardan atladı. Daha önce mezarlığı aydınlatan sokak lambaları artık yanmadığı için mezarlık zifiri karanlıktı. Tek ışık, Tabese'nin mezarının arkasındaki duvarın arka tarafından geliyordu.

57

Dedektif Iriarte çok huzursuzdu. Işıkları söndürmesi için işaret verilmesini bekledikten sonra ışık düğmesinin yanında durdu ve kayınvalidesinin doğum günü pastasının yanan mumlarının etrafında toplanan ailesinin mutlu yıllar şarkısını söylemesini dinledi. Yüzleşmelerden nefret ederdi ama bir meslektaşıyla arasının açılması en büyük kâbusuydu. Genellikle tartışmalardan kaçınmak için her türlü şeyi yapar ama bazen, tıpkı o sabah olduğu gibi bir zaman gelir ve bunu yapmak imkânsızlaşırdı.

Salazar'la tartışmış olmaları ağzında kötü bir tat bırakmıştı ve Iriarte söylemek istediğini söylemiş olmasına rağmen ilişkilerinin bir daha eskisi gibi olmayacak olmasından endişeleniyordu. Salazar onu resmen çıldırtıyordu. Sıra dışı yöntemleri meslektaşlarının arasında sürtüşmelere sebep oluyordu. Bu konuyu daha önce de onunla konuşmaya çalışmıştı ama bir yere vardıklarını sanmıyordu. İşlerini kurallara uygun olarak yapmayı sevdiği için Salazar'ın ona, olaylara at gözlüğüyle baktığını ima etmiş olması onu çok sinirlendiriyordu. Ama onu asıl çileden çıkaran, bir kenarda durup Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin çarmıha gerilmesine seyirci kalacağının ima edilmiş olmasıydı. İşin en kötü

tarafı da, Berasategui sorunu üzerine kendisinin de çok kafa patlatması ve en sonunda bu kadar karmaşık bir adamla ilgili bir soruşturmayı kapatmanın tehlikeli olduğu sonucuna varmış olmasıydı. Dedektif Salazar'ın teorisi mantıklıydı ama Salazar elindeki bütün bilgileri paylaşmazken gelişmeleri nasıl takip edeceklerdi?

Karısı ışıkları açtı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Kocasını koridora çekti.

"Seni endişelendiren bir şey mi var?"

Adam ona bakıp gülümsedi, karısı her zamanki gibi onun aklından geçenleri okumayı başarmıştı.

"Hayır," diye yalan söyledi.

"Işıkları açman için üç kez seslendim sana ve beni duymadın bile. Her neyse, endişeli olduğunu biliyorum, beni kandıramazsın."

"Özür dilerim," dedi adam samimi bir şekilde.

"Hadi o zaman, sen işine bak!"

"Ama annen ne der?"

"Annemle ben ilgilenirim," diye cevap verdi ve parmak uçlarında yükselip kocasını öptü.

Montes ve Zabalza geldiğinde Iriarte panonun önünde oturmuş not alıyordu.

"İkinizin bu saatte burada ne işi var?" diye sordu Iriarte, saatine bakarak.

Montes panoyu ve masanın üzerindeki kâğıt yığınlarını işaret etti.

"Patron acilen bir şeyi kontrol etmemizi istedi."

"Hangi konuda?"

"Etxaide'nin vurulduğu silahın Madrid'deki hangi adliyeden çalındığını bilmek istiyor."

"Ben biliyorum, ona bunu söyleyen de bendim zaten. Bana neden sormadı?"

"Yapma ama Iriarte!"

"Neyi yapmayayım?" dedi Iriarte ısrarla, sandalyesini o kadar sert bir şekilde geri itti ki ayağa kalkarken sandalye neredeyse düşecekti. "Yoksa siz de onun gibi, rahatım bozulmasın diye her şeyi yapacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Montes sakin bir sesle cevap verdi:

"Bu sabah, soruşturmaya başka bir koldan devam etme konusunda ona karşı çıkan sendin."

"Peki, hangi kolmuş bu? Şu anda üzerinde çalıştığınız ve Salazar'ın bana sadece kendi uygun gördüğü kadarını anlattığı kol mu?"

Montes buna cevap vermedi.

"Bu bilgiye neden ihtiyacı var? Ne yapmak istiyor?"

Montes bir anda sinirlenerek ona cevap verdi:

"Bilmiyorum... Jonan Etxaide öldükten sonra ona bir mesaj göndermiş, zaman ayarlı bir e-posta. Soruşturmanın gidişatı konusunda şüpheleri varmış anlaşılan..."

"Ve tabii ki dedektif bu bilgiyi kendisine saklamış. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Yani, ben buna bilgi demezdim, içinde birkaç ipucu olan özel bir e-postadan bahsediyoruz, kanıt yok, sadece birkaç yorum. Hatta öyle bile denemez..."

Iriarte sinirli olduğu her halinden belli olan bir ifadeyle onlara baktı. Sonra içini çekti. "Madrid, Mostoles'teki birinci mahkeme. Ama bunun neden önemli olduğunu anlayamıyorum."

"O mahkemede görevli olan yargıç, Markina'ymış," dedi Zabalza. "Geçen gün babasının profesyonel geçmişini araştırırken görmüştüm. İkisinin de soyadı aynı olduğu için önce onun ismi çıktı karşıma."

Üniformalı bir polis memuru başını kapıdan içeri uzattı.

"Patron, telefonda sizinle görüşmekte ısrar eden biri var. Daha önce de aramıştı, ona burada olmadığınızı söyledim ama artık geldiğinize göre... Yolanda Berrueta'nın babası olduğunu söylüyor."

Benigno Berrueta kızını ve Dedektif Salazar'ı aradığını Iriarte'ye hızlıca anlattı. Daha sonra bir haber alamadığı için çok endişelenmişti.

Iriarte telefonu kapattı ve Salazar'ın numarasını çevirdi. Hat meşguldü. Sonra tekrar aradı. Yakınlarda bir yerde düşen şimşeği duydular. Saniyeler sonra acil durum ışıkları devreye girdiği için binayı tahliye etmek zorunda kaldılar.

"Yine mi fırtına?" diye homurdandı Montes.

Iriarte telefonu kapattı.

"Hadi gidelim," dedi, kapıya doğru yürürken, bir yandan da silahını kontrol etti. Montes ve Zabalza da onu takip etti.

Amaia birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadan durdu ve etrafı dinledi. Mezar taşlarının üzerine vuran yağmurun sesi dışında duyulan tek şey, yanan ahşabın ve Yolanda'nın aldığı kesik kesik nefeslerin sesiydi. Mezarın arkasındaki duvardan sıçrayıp mezar odasının girişine ulaştı ve elindeki feneri sağa sola sallarken bir yandan da kapıyı tekmeleyen Yolanda'yı gördü.

"Yolanda," diye seslendi.

Yolanda arkasını dönünce Amaia onun gözlerindeki kararlı bakışı ve yağmur şapkasının altındaki alnına yapışmış saçlarını gördü. Patlatılan kapıda bir delik vardı. Kapıdaki kilit, hasar aldığı için yerinden çıkmıştı ama bu kez de kapıyla duvarın arasına sıkışmıştı.

"Kapıdan uzak dur, Yolanda."

"Benim içeri girmem lazım, kızımın orada olduğunu düşünüyorum. Bu sefer çok patlayıcı kullanmayayım dedim ama bu da yetmedi. Arabada biraz daha var."

Amaia kadının arkasına gidip elini omzuna koydu.

Yolanda sinirle geriye döndü. Amaia'ya hiç beklenmedik bir yumruk atınca Amaia tökezleyerek geri geri gitti. Tabancasını çıkardı.

"Yolanda!" diye haykırdı.

Kadın ona doğru döndü, yüzünde şaşkın bir ifade belirdiği sırada Amaia kulağının yanından hızla geçen kurşunun sesi yüzünden neredeyse sağır olacaktı. Yolanda yere yığılırken göğsündeki kırmızı leke giderek büyümeye başladı. Amaia dehşet içinde arkasına döndü ve silahını kurşunun geldiği yöne çevirince yağmur damlalarının arasından, yüzünde ciddi bir ifade olan Yargıç Markina'yı gördü.

"Sen ne yaptın?" diye sordu, kendi sesini duymakta zorlanıyordu. Sağ kulağı patlamanın etkisiyle çınlıyordu ve çevresindeki bütün sesler sanki suyun altındaymış gibi boğuk geliyordu. Yolanda'nın üzerine eğilip nabzını kontrol ederken gözünü Markina'dan ayırmadı.

"Sana saldıracağını sandım," dedi Markina.

"Yalan söylüyorsun. Onu öldürdün çünkü söyledikleri doğruydu."

Markina başını hüzünle sağa sola salladı.

"Buraya mı gömüldüler?" diye sordu Amaia, ayağa kalkıp mezar odasının kapısını işaret ederek.

Markina cevap vermedi. Amaia bir iki adım geri gitti ve birkaç dakika önce Yolanda'nın yaptığı gibi kilidi tekmelemeye başladı.

"Yapma, Amaia," dedi Markina emreder gibi, silahını hâlâ tehdit eder gibi sağa sola sallıyordu.

Amaia ona doğru dönüp öfkeyle baktı. Buz gibi yağmur yüzlerini kırbaçlıyordu.

"Beni vuracak mısın?" diye sordu. "Eğer vuracaksan, acele et çünkü hayatta son yapacağım şey bu olsa bile içeride ne olduğunu görmek istiyorum."

Markina tabancasını indirdi, gözlerinden akan yaşları silmek için eliyle yüzünü ovuşturdu. Amaia kapıya bir tekme daha savurunca kilit yüksek sesli bir çatırtıyla sıkıştığı yerden çıktı ve yere düştü.

"Amaia, yalvarıyorum, istediğin kadar bak ama önce beni dinle."

Amaia eğilip kırık kilidi aldı ve bir kenara fırlattı. Elini kilitten kalan boşluğa sokup kapıyı kendisine doğru çekerken ahşap kapının kıymıkları parmaklarına batıyordu.

Ölümün, çürümenin ilk aşamalarının kati kokusu karanlık mezar odasından ona ulaştı. Amaia tiksinir gibi yüzünü Markina'ya döndü ve Glock'unu havaya kaldırdı.

"Eğer son on beş yıldır buraya hiç ceset getirilmediyse, bu iğrenç koku nereden geliyor?"

Amaia, Markina'ya doğru yürürken ona nişan aldı.

"Amaia, ne yapıyorsun? Beni vurmayacaksın herhalde," dedi Markina, kadına yüzünde şefkat ve pişmanlık karışımı bir ifadeyle bakarak. Amaia sanki yaramazlık yapan bir çocukla konuşuyor gibiydi.

Amaia cevap vermek istiyor ama Markina'nın bakışları altında kararlılığının zayıfladığını hissediyordu. O kadar genç, o kadar yakışıklıydı ki...

"Bütün sorularına cevap vereceğim, yemin ederim," dedi Markina, elini havaya kaldırarak. "Artık yalan yok, söz veriyorum."

"Ne kadar zamandır biliyordun? Onları neden ihbar etmedin? Onları neden durdurmadın? Bu insanlar deli."

"Amaia, ben bunu durduramam, ne kadar güçlü olduklarını tahmin bile edemezsin."

"Edemem herhalde," diye kabul etti kadın, "ama en azından, Esparza'lann kızı gibi yakın zamanda öldürülenleri kurtarabilirdik."

"Ben elimden geleni yaptım."

"Sen Berasategui'yi hapishanede görmeye gittin, müdür yardımcısı bunu inkâr etti ve sen kendin onun hücresinin yakınına bile gitmediğini söyledin. Bunlar senin sözlerin ama Jonan'ın elinde senin, Berasategui'nin hücresinin önünde çekilmiş bir fotoğrafın vardı," dedi kadın.

"Berasategui seni tehdit etti, sen çok korkmuştun," diye karşı çıkacak oldu Markina.

"Onun ölümüyle bir ilgin var mı?"

Markina bakışlarını kaçırdı, darmadağın ama onurluydu, onu diğerlerinden farklı kılan zarif özgüvenini yağmurda bile koruımayı başarıyordu.

"Berasategui'yi sen mi öldürdün?"

"Hayır, kendi canına kıydı, sen de gördün."

"Peki, Rosario?"

"Onun bir yerlerde yaşıyor olduğunu bildiğin sürece asla huzur bulmayacağını söyledin."

Amaia hayretler içinde ona bakıyordu, onu en çok şaşırtan şeyin ne olduğundan emin değildi, Markina'nın asıl azmettirici olduğunu keşfetmiş olması mı yoksa adamın işlediği suçları böylesi bir haklılıkla itiraf etmesi mi?

"Sana inanmıyorum! Ben içeri giriyorum."

"Lütfen girme, Amaia, sana yalvarıyorum."

"Neden girmeyecekmişim?"

"Benimle konuşmaya devam et ama içeri girme. Sana yalvarıyorum," dedi ve tabancasını tekrar kaldırıp kadına nişan aldı.

Amaia ona hayretler içinde bakakaldı.

"Sen de beni vuramazsın," dedi, arkasını döndü ve eğilerek mezar odasına girdi.

Basit bir dizaynı vardı odanın. Ortada duran sunak taşının üzerinde aşırı süslü oymaları olan ahşap bir tabut vardı.

En az yirmi kadar bebeğin cesedi tabutun çevresinde, oval bir şekil oluşturacak biçimde konulmuştu. Bazı cesetler o kadar eskiydi ki artık neredeyse kemikleri kalmıştı ama Amaia hemen önünde duran, Esparza'ların küçük kızının şişmiş ve çürümeye başlamış cesedini hemen tanıdı. Onun yanında, eski bir şala sarınmış ve tek kolu olmayan minik beyaz bir iskelet vardı. "Tıpkı diğerleri gibi." Midesi bulanmaya başlayınca el feneri dizlerinden aşağıya düştü. Markina tam arkasındaydı. Yerdeki el fenerini aldı ve feneri, içerideki iğrenç manzarayı aydınlatsın diye duvardaki bir çatlağın arasına sıkıştırdı.

Amaia öfke ve utançtan yakıcı gözyaşları döküyordu. Hayır, bu olamazdı, bu çok anlamsızdı. Midesi altüst olmuştu ve mide bulantısı onu daha da çok sinirlendiriyor ve tiksindiriyordu. Sahile vuran dalgalar gibi aklına binlerce soru geliyordu ve her biri bir öncekinden daha da hiddetliydi.

"Tüm bunlardan sorumlu olan kişinin baban olduğunu biliyordun ama bunu benden sakladın? Peki ama neden? Kariyerini kurtarmak için mi? İtibarın için mi?"

Markina içini çekti ve kadına her zamanki gülümsemesiyle bakarken dışarıda çakan şimşek, tek çıkış yerinin önünde dikilen siluetini aydınlattı. Amaia o anda burada olmaktansa yüzünü kamçılayan soğuk rüzgârın ve yağmurun, başının üzerinde kükreyen gök gürültüsünün altında olmayı tercih edeceğini fark etti. Fırtına bile sığınmak için bu kasvetli yerden çok daha huzurlu olurdu.

"Amaia, en son düşündüğüm şey itibarım. Bu şey tahmininden daha güçlü, çok daha vahşi... Bu bizlerden çok daha eski, çok uzun zamandır var olan doğal bir güç."

Amaia dehşet içinde ona baktı.

"Yani sen de bunun bir parçası mısın?"

"Ben basit bir aracıyım, vadinizde, kasabanın kurulduğu taşların altında, içinde yaşadığın evde ortaya çıkan dünya kadar güçlü antik bir din için bir kanalım sadece. Asla hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü ve beslenmek isteyen bir güç için."

Duyduklarını kavramaya çalışırken Amaia'nın gözleri yaşlarla doldu. Bu nasıl olabilirdi? Kollarının arasına aldığı, uğruna kutsal olarak gördüğü sınırları aştığı ve kendisinin de bir kurban olduğunu düşündüğü, onu sevmesi gereken kişi tarafından sevilmemiş olan bu adam şimdi gözden düşen bir kahraman gibi alçalıyordu karşısında. Söylediklerinin veya yaptıklarının ne kadarı onu hedefinden şaşırtmak, bu inançları güçlendirmek içindi acaba? İlişkilerinin samimi, gerçek olan bir tarafı var mıydı acaba? Fakat kendini tutup bu soruları sormadı çünkü cevabı biliyordu

zaten ve bunu onun ağzından, hâlâ çok arzuladığı o ağızdan duymaya dayanamayacağını da biliyordu.

Dışarıdaki, ortalığı kasıp kavuran fırtına mezarlığın etrafındaki ağaçların arasında ulurken yağmur her zamankinden daha sert ve daha hışımla yağıyordu. Basamaklardan, açık mezar odasına dolmaya başlayan su dalga gibi onlara çarparak yeri ıslatıyordu.

"Sen bunu yaptığına mı inanıyorsun? Bu gücü beslemek için küçük kızları ona kurban olarak sunuyorsun, o da onların canını alıyor, öyle mi?" dedi, tabancasını sunağın etrafındaki kararmış cesetlere doğrultarak. "Anne babalarını onları kurban etmeye zorluyorsun? Benim kitabımda buna cinayet diyorlar."

Markina başını iki yana salladı.

"Bedel çok yüksek, kurban dediğin şey kolay ve basit olamaz. Ancak ödüllerini tahmin bile edemezsin ve bu uygulama tarih öncesi çağlara dayanıyor. Hristiyanlık daha sonra geldi, günah veya suç diye yaftalayarak her şeyin üzerini örttü, bu yüzden erkekler ve kadınlar bu canlı güçlerle nasıl iletişim kurulduğunu unuttular."

Amaia ona bakakaldı, tanıdığı adamın bu olduğuna inanamıyordu. Kullandığı sözcükler din adamlarının ve kıyamet habercilerinin kullandığı sözcüklerdi.

"Aklını kaçırmışsın sen," diye mırıldandı Amaia.

Mezarlıkta bir yere, insanın kulaklarını sağır edecek kadar güçlü bir çatırtıyla yıldırım düştü.

Markina gözlerini kapattı.

"Lütfen böyle söyleme, Amaia. Ne istersen anlatacağım, sadece bana böyle hitap etme, en azından sen böyle yapma."

"Sizin gibi insanları tanımlamak için tehlikeli akıl hastaları demekten başka bir yol var mı? Annem benim ikiz kız kardeşimi öldürdü!" diye haykırdı Amaia ve siyah topraktan çığlıklar atan bembeyaz kemik yığınına baktı. "Sonra da hayatım boyunca benim peşimi bırakmadı... Sen benim oğlumu öldürecektin!" diye bağırdı adama.

Markina başını sağa sola sallayarak kadına bir adım yaklaştı, tabancasını tekrar indirmişti ve sabırlı, uysal bir sesle konuşmaya başladı.

"Berasategui psikopatın tekiydi, annen verdiği sözü tutmaktan başka bir şey düşünemeyecek haldeydi... Anlaman gereken şey şu, bazı insanlar bunu, yapılması gereken bir görev gibi değil de zevk için yapıyorlar. Ama ben bu sorunu çözmüştüm ve sana söz veriyorum bundan sonra hiç kimse sana ya da Ibai'a zarar veremez. Seni seviyorum, Amaia, bana bütün bunları geride bırakmam, seninle yeni bir hayata başlamam için bir şans ver. Bunu ikimiz de hak ediyoruz."

"Peki, Yolanda ne olacak?" dedi Amaia, kapıya doğru bakarak. Kadının yerde iki büklüm olmuş bedeni, küçük bir şelale gibi basamaklardan akıp girişte karanlık bir göçük oluşturmaya başlayan yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

Markina buna cevap vermedi.

"Onu neden bana yolladın?"

"Bana geldiğinde kafası çok karışıktı, oğullarının kayıp olduğuyla ilgili o saçma hikâyeyi anlatıp duruyordu. Ben de bunun senin soruşturman açısından mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm. Böylelikle bu işin bir yere varmayacağını, kadının oğullarının mezarlarında olduğunu görüp bunların deli bir kadının sayıklamalarından başka bir şey olmadığını görmüş olacaktın. Ama senin arkamdan iş çevireceğin asla aklıma gelmedi. Benim de sürecin bir parçası olmam gerekiyordu, Yargıç De Gouvenain'in her şeyi mahvetmesine izin veremezdim. Yargıcın mezarı açma emri net değildi, eğer Yolanda diğer tabutu görecek olsaydı, onu da açmak zorunda kalacaklardı. Bu yüzden olaya müdahale etmek zorunda kaldım. Doğal olarak, kadının mezarı patlatacak kadar deli olabileceği de hiç aklıma gelmedi."

Tehlikeli sayılacak kadar yakınlarında çakan şimşek ikisinin de içgüdüsel olarak eğilmelerine sebep oldu. *Hanım geliyor.*

Amaia, tepelerinde birleşen doğal güçlerin coşkusunu göz ardı etmeye çalışıp konuşmaya devam etti:

"Sen bu zavallı kadının kendini sakat bırakmasına izin verdin, onu kurbanlık koyun gibi gönderdin, şimdi de öldürdün."

"Seni yere devirmişti, ayrıca elinde patlayıcı veya silah olduğunu biliyordum."

"Bana bunu neden yaptın? Neden peşimde koştun?"

"Eğer bana sana neden âşık olduğumu soruyorsan, o kısmı planlı değildi. Bunu anlamadın mı? Seni seviyorum, Amaia, sen benim için yaratılmışsın, sen bana aitsin, ben de sana. Aramıza hiçbir şey giremez çünkü bunu kabul etmek ne kadar zor olsa da bu durumun bana olan hislerini değiştirmediğini biliyorum."

Tepelerinde, görkemli bir fırtına kükreyip göğü aydınlatırken Amaia'nın aklına bir şimşeğin aynı yere iki kez düşmesi olasılığıyla ilgili istatistikler geldi. *O geldi, hanım geldi.* Uluyan fırtınada kendi seslerinden başka bir şey duyamıyordu. Göklerin tanrılarından biri olan Mari, insanın beynini uyuşturan ozon kokusunu da yanında getirerek gök gürültüsü ve şimşeklerin arasında gelmişti. Markina da hanımlarını selamlayan *lamia*'ların sesini duymuş gibi arkasını dönüp kapıya baktı.

"Evime girip flaş diski çaldın. Doktor Takchenko'nun yaptığı kaza, sekreterin benim ona bir zarf verdiğimi görmüştü..."

"Arkadaşına olanlar için üzgünüm. Onu severdim. Ölmemesine sevindim. Ama çok ileri gittiler, ben asla acı çekmesini istememiştim, zalim bir adam değilim ben."

"Zalim bir adam değil misin? Peki, bütün o kadınlara, nehir kenarında ölü bulunan genç kızlara, bütün o bebeklere ne demeli? Ellerinde kimlerin kanı var?"

"Hiç kimsenin, Amaia. Hayatımızın kontrolü kendi elimizde ancak senin sorumluluğun da bana ait. Ben seni seviyorum ve kimsenin seni incitmesine izin veremem. Seni korumadığım için beni istediğin kadar suçlayabilirsin. Haklı olduğun bir konu var sadece; annen kontrolden çıkmıştı, mantıklı davranmıyordu,

amacına ulaşana, yani seni öldürene kadar durmayacaktı, buna izin veremezdim."

"O da Berasategui ve diğerleri gibi son emri bekliyordu. Senin bu insanlar üzerinde nasıl bir gücün var? Onların hayatlarını nasıl kontrol edebiliyorsun böyle?"

Markina omuzlarını silkti, Amaia'yı büyüleyen o çekici ve özgüvenli gülümsemesi vardı yüzünde. Arka arkaya çakan şimşekler altlarındaki toprağın sarsılmasına sebep oldu. Markina ona bu şekilde bakmaya devam ederken ölülerin ülkesi ona cehennemin de ağzıymış gibi geliyordu. Onu sevdiğini, bu adamı sevdiğini, erkeksi mükemmelliğin idealini, baştan çıkarıcı bir şeytanı sevdiğini kabul etmek onu derinden rahatsız ediyordu.

"Gri palton nerede?"

Markina ona kederli gözlerle baktı ve dilini şaklattı, "Yok ettim."

"Tanrım!" diye homurdandı Amaia.

Dışarıdaki fırtınanın şiddeti gitgide artıyordu. Acılarını dışa vuran yaslı insanlar gibi, mezar taşlarının arasında uğuldayan rüzgârla birlikte, birbirine karışarak tekrar tekrar gürleyen gök gürültüsü ve şimşek göğü aydınlatırken Baztán'ın gözyaşları sel olup akıyor ve *lamia*'lar çığlık çığlığa haykırıyordu: *Suçu temizle, nehri arındır.*

Markina elini uzatıp yanına geldi.

"Amaia."

Amaia gözyaşlarıyla kaplı yüzünü kaldırdı.

Sorarken boğazı düğümlenecekmiş gibi oldu:

"Jonan'ı sen mi öldürdün?"

"... Amaia."

"Jonan Etxaide'yi öldürdün mü?" diye sordu fısıldar gibi. *Lamia*'lar ağlıyordu dışarıda.

Markina ona bakarak başını sağa sola salladı.

"Bana bunu sorma, Amaia," diye yalvardı.

"Öldürdün mü öldürmedin mi?" diye haykırdı kadın.

"Evet."

Amaia acı dolu bir çığlık attı ve hıçkırarak öne kapaklandı, yüzü mezar odasının çiğnenmiş toprağına değiyordu. Gözünün önüne bir kan gölünün ortasında yatan Jonan geldi, kurşunun etkisiyle saçları öbek öbek kafa derisinden kopmuş, merhametli katili onu katlettikten sonra gözlerini kapamıştı. Doğruldu, Glock'unu kaldırdı ve nişangâha bakarak direkt Markina'nın göğsünü hedef aldı. Gözleri yaşlarla doluydu ama ıskalaması mümkün değildi. İki metre mesafeden imkânsızdı.

"Seni pislik!" diye haykırdı.

"Amaia, yapma." Markina kederli bir ifadeyle kadına bakıp isteksizce tabancasını kaldırınca Amaia bu tabancanın Jonan'ın tabancası olduğunu gördü. Adam tabancayla kadının başına nişan alırken, "Çok yazık," diye fısıldadı.

Kapının dışından yapılan atışlar küçücük yerde kulakları sağır eden bir sesle yankılandı. Daha sonra, bu olayı düşündüğünde Amaia fırtına yüzünden iki mi yoksa üç el mi atış sesi duyduğunu hatırlayamayacaktı. Markina kafasını eğip göğsüne baktı, hissettiği acı onu şaşırttıysa da yüzüne yansımamıştı. Kısa mesafeden yapılan atışların gücü onu öne doğru ittiği için adam Amaia'nın yanına yüzüstü düştü. Sırtından akan kan, gri takım elbisesini lekeledi. Amaia kapının önünde dikilen Iriarte'yi gördü, sırılsıklam olmuş adamın elindeki tabancanın dumanı tütüyordu hâlâ. Iriarte kadının yanına gelip ona iyi olup olmadığını sordu. Amaia, Markina'nın cesedine eğilip Jonan'ın tabancasını aldı ve sanki ona bir açıklama yapması gerekiyormuş gibi:

"Jonan'ı o öldürdü," dedi.

Sanki olay yerinden kaçıyormuş gibi fırtınanın hızla uzaklaşmasıyla birlikte etrafa önce bir sessizlik çöktü. Bundan kısa süre sonra ambulans, adli tıp ekipleri, Ertzaintza karakolundan polisler, sulh yargıcı ve komiser geldi. Yüzleri ciddi ve endişeliydi, cenaze törenlerinde ve cenaze evlerinde kullanılan kısık seslerle

konuşuyorlardı,. Yaşadıkları şok ve şaşkınlık onları ölçülü ve temkinli olmaya zorluyordu. Sonra sıra sözcüklere geldi. İfadelerini tamamladıklarında öğlen olmuştu. Avukatlar, Lejarreta ve Andía, tüm karşı çıkmalarına ve dava açma tehditlerine rağmen ofislerinde tutuklandılar. Elizondo polisi Orabidea'daki Argi Beltz'le ilgilendi, Rosario'nun ortadan kaybolduğu süre boyunca burada kaldığı anlaşıldı. Fina Hidalgo'nun Irurita'daki evine geldiklerinde kadını, o çok sevdiği ceviz ağacında, bir ipin ucunda sallanırken buldular. Pamplona'da, çirkin, kindar geyşa Inma Herranz, yaltakçı doğasına uygun bir şekilde, gözyaşları içinde onu dinleyen herkesi eylemlerini baskı altında yaptığına ikna etmeye çalıştı. San Sebastián'daki, ne yazık ki cesetlerin, özellikle de çocuk cesetlerinin kimliğini saptamadaki başarıları sayesinde ünlenen adli patoloji uzmanları ekibi vaka üzerinde çalışıyorlardı. Daha sonradan boş olduğu anlaşılan tabutun çevresine korkunç birer adak olarak sıralanmış küçük kızların cesetlerinin kimliklerini ve ölüm tarihlerini tespit etmek haftalarını alacaktı.

Tabese olarak da bilinen Xabier Markina adına bir arama emri çıkarıldı.

Yargıca ateş ederek onu öldürmüş oldukları için İçişleri davayı beklenenden daha hızlı bir şekilde ele aldı. Iriarte'yi sert bir şekilde eleştirdiler ama Amaia raporunu yazılı olarak sunduktan sonra ona hiç dokunmadılar. Raporda, Markina'yla aralarındaki özel ilişki dışında soruşturmayla ilgili her türlü ayrıntı vardı.

Öğle yerini akşamüstüne bırakırken ve Amaia kendi arabasıyla eve dönerken bir önceki gece meydana gelen fırtınanın Hondarribia ve Elizondo arasındaki caddede yol açtığı etkileri gözlemledi. Yola düşen ağaç dalları, yaprakları dökülmüş ağaçlar... Yolda çok az araba vardı, Amaia her şeye nüfuz eden dinginliğin tadını çıkarmak için arabanın camını açtı. Sanki vadi, her sesi yutan, ruhuna işleyen temiz ve ıslak toprağın taze ve nemli kokusunu yayan ham pamuğun altına gömülmüştü.

Muniartea Köprüsü'ne geldiğinde durdu ve gökyüzünde gümüş rengi bir ışık gördü. Arabadan indi ve ayaklarının altında akan Baztán Nehri'nin topraksı kokusunu içine çekti. Parmaklıkların üzerinden eğilince, Erratzu'daki sağanak yağıştan sonra yatağından taşarak Hondarribia'daki denize kadar var gücüyle akan nehrin su seviyesinin ne kadar yükseldiğini fark etti. Baztán'ın sakin sakin akışına bakarken bu kadar güçlü olabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu. Ellerini, nehrin isminin kazınmış olduğu soğuk taşın üzerinde gezdirdi ve su bendinin sesini dinlerken bu kadarı yeterli oldu mu acaba diye düşündü, artık nehir arındırılmış ve suçlar temizlenmiş miydi? Öyle olmasını umdu çünkü içinde savaşacak güç kalmamıştı artık. Gözünden akan sıcak yaşlar soğuk taşa düşüp Baztán'ın bütün sularının merhametsiz yolculuğuna eşlik etmek üzere nehre doğru süzüldü.

Amaia eve girdiğinde onu kucaklamak için hazır bekleyen Engrasi'yi gördü, tıpkı küçük bir kızken defalarca yaptığı gibi halasının kucağında ağladı. Korku, öfke, acı ve pişmanlık gözyaşlarıydı bunlar; kaybettikleri, lekelenenler, ölenler, kemik ve kan için ağlıyordu. O kadar çok ağladı ki en sonunda Engrasi'nin kucağında uyuyakaldı ve uyanınca, Engrasi kapıların sonsuza kadar kapanması ve kızının ağlayarak dünyadaki bütün kötülüklerden kurtulması için dua ederken o biraz daha ağladı. Böyle bir gün geçti, sonra bir gün, bir gün daha. En sonunda ağlayacak gözyaşı kalmamıştı. Böyle olması gerekiyordu. Yapması gereken yapmak için hazır olması gerekiyordu.

Sonrasında dört kişiyi aradı, bir kişi de onu aradı.

İlk önce, annesinin intihar etmediğini ve onlara verdiği mektup sayesinde, şu anda tüm gazetelere manşet olan çocuk katillerinden oluşan tehlikeli tarikatın üyelerini yakalamayı başardıklarını söylemek için Elena Ochoa'nın kızını aradı.

İkinci olarak, kız torununun cesedini Yolanda'nın yanına gömebileceğini söylemek için Benigno Berrueta'yı aradı.

Üçüncü olarak Marc'ı aradı ve Jonan'ı öldüren pisliği vurduklarını söyledi. Marc'ın tahmin ettiği gibi, bunun Jonan'ı geri getirmek veya kendini iyi hissetmesini sağlamak bir yana kendini çok daha kötü hissetmesine sebep olduğundan hiç bahsetmedi.

Son olarak James'i aradı.

İlk birkaç günü, James her aradığında halasının ona yaptığı açıklamaları ve onu teselli edişini dinleyerek geçirmişti. Sonra birden bunu yapmak istememişti. Şu anda, elinde telefon, sanki hayatının en zor anını yaşıyormuş gibi gücünün azaldığını hissediyordu.

James telefonu anında açtı.

"Selam, Amaia." James'in sesi her zamanki gibi sıcak ve nazik olsa da Amaia onun gergin olduğunu hissedebiliyordu.

"Selam, James."

"Gelecek misin?" diye sordu James. Amaia onun bu kadar açıksözlü olmasına şaşırdı. James gittiğinden beri, her konuşmalarında ısrarla sormaya devam ettiği soruydu bu.

Amaia derin bir nefes aldı.

"Quantico'daki seminerler iki gün sonra başlıyor ve katılmama izin verdikleri için evet, geliyorum, James."

"Ben onu sormuyorum," dedi adam. "Gelecek misin?"

"James, o kadar çok şey oldu ki. Bence konuşmamız gerek."

"Amaia, benim duymak istediğim tek şey benim yanıma geleceğin ve eve birlikte gidecek olmamız. Bilmem gereken tek şey bu. Gelecek misin?"

Amaia gözlerini kapattı, gözlerinin tekrar yaşlarla dolmasına şaşırdı.

"Evet," diye cevap verdi.

Beklediği telefon geldiğinde hava kararmıştı.

"Baztán'da gece oldu mu, Dedektif Salazar?"

"Evet."

"Şimdi benim senin yardımına ihtiyacım var..."

YAZARIN NOTU

Görünmez Gardiyan 2013 yılının Ocak ayında yayımladığından beri insanlar bana romanın çıkış noktasını sorup duruyor; beni Baztán Üçlemesi'ni yazmaya iten bir şey var mı, varsa nedir? Ben bu soruya her zaman aynı yanıtı veriyorum, romanlarım benim kişiliğimin şekillenmesine sebep olan şeylerden oluşuyor. Ben anaerkil bir ailede büyüdüm ve çocukluk dönemimde başka birkaç yerde daha olduğu gibi, Baztán Vadisi'ndeki değişik kılıklara gizlenmiş olarak varlığını sürdüren mitolojik dünyadan beslendiğim için mutluyum. Edebi bir açıdan değerlendirecek olursam, bir cinayet soruşturmasını başından sonunda kadar takip etmek beni büyülüyor ve hem okumak hem de yazmak istediğim roman türü buydu. Bu kitabın yazılmasına yol açan asıl fikre gelince...

Bu fikri, acı çekerek, bir haksızlık ve dehşet hissiyle okuduğum, kısa, rahatsız edici ve okuduktan sonra aklımdan hiç çıkmayan ve her zaman zihnimde yaşayan bir hayalet gibi bana musallat olan bir haberden aldım. Haber, hiç fark edilmeden basına nasıl sızdıysa yine aynı şekilde ortadan kayboldu ve ne kadar araştırırsam araştırayım bu şok edici vakayla ilgili başka bir

kaynak bulamadım. On dört aylık bir kız bebeğin kurban edildiği bir törene katıldığını itiraf eden bir tanığın açıklamasının üzerine bir sessizlik örtüsü çökmüştü anlaşılan. Bu olay, otuz yıl önce (Bu tarihi Amaia Salazar'ın doğum günü olarak belirledim.) Navarra bölgesindeki bir çiftlik evinde meydana gelmişti. Tanık, bebeğin anne babasının kızlarını kurban edilmek üzere verdikten sonra cesetten bir şekilde kurtulduklarını iddia etmişti ve sonrasında tarikat üyeleri bu güne kadar devam eden bir sessizlik yemini etmişlerdi.

"Kızın adı Ainara'ydı ve öldürüldüğünde on dört aylıktı. Kız hakkında başka bir şey bilinmiyor."

Gerçek haberden alınan bu cümle zihnime kazınmıştı sanki ve zaman içinde Ainara, ondan alınan ne varsa hepsini geri kazandı: bir yüz, küçük bembeyaz eller, dünyanın en hüzünlü bakan gözleri ve tedirgin ilk adımları. Bu tanımadığım kızın anısına bir de, ona zarar veren insanların aynı zamanda onu sevmesi ve koruması gereken insanlar olduğunu fark edişim eklendi. İsminin unutulmuş olmasının yarattığı haksızlığı, doğru düzgün bir mezarının olmayışının dinmeyen öfkesini, genç bir hayatı yok etmenin akıl almaz şiddetini ve bunun bir inanç, sinsi bir din, şeytana tapan doğaüstü bir tarikatın bir ritüeli olarak savunulmasını saymıyorum bile.

Bu hikâye bu haberden, bir avuç dolusu gerçek bilgiden ve birçok belirsizlikten yaratıldı. Bu romanı yazarken amacım neler olmuş olabileceğine dair akla yatkın bir açıklama yapmak değildi. Ben daha çok, kurgu dünyasına ait olmayacak kadar gerçek olan bu tür inançların kötücül eylemleri teşvik etmekteki gücünü vurgulamak istedim. Bunlar, masumların kanından beslenen ölümsüz inançlar. Şeytan gibi insanlar, kötü insanlardan değil, saf kötülükten bahsediyorum.

Kitabın her sayfasında Ainara'nın anısı var. Onun o kısacık hayatını, doğduğu günden itibaren kimse tarafından sevilmeyerek sürdürdüğü yeri ziyarete gittim. Bu cinayetle ilgisi olabilecek

her türlü referansı kontrol ettim, bu gizemli tanığın kim olabileceğini binlerce kez düşündüm. En sonunda, *Kemiklerin Mirası*'nı yazarken soruşturmanın başındaki kişiyle röportaj yapmayı başardım. İspanya'da bu olaya karışan insan sayısının çokluğu yüzünden gizli yapıldı. İhbar eden kişi dışında, tarikatın diğer üyeleri onca sene boyunca bu şeytani anlaşmayla ilgili sessizlik yeminlerine sadık kaldılar.

Ben bunları yazarken Ainara'nın cinayet dosyası hâlâ açık.

TEŞEKKÜRLER

Navarra Polis Teşkilatı, özellikle de Elizondo ekibine, benim de kendime düstur edindiğim mottolarına sadık kaldıkları için teşekkürlerimi sunuyorum: İYİ GİDİYORSUN, BÖYLE DEVAM!

Bir teşekkür de desteği ve nezaketinden öte insanı hayran bırakan titizliği ve adanmışlığı için Iñaki Cía'ya ve balistik ve patlayıcılar üzerine verdiği tavsiyelerle beni ölümcül bir silaha dönüştüren Patxi Salvador'a.

Pamplona'daki *Guardia Civil* Bölge Polis müdürü ve ekibine, cömertlikleri ve değerli yardımları için teşekkür ederim.

Aynı zamanda editörüm olan, arkadaşım Silvia Sesé'ye de çok teşekkür ederim.

Benimle hep ilgilenen, benim kötü polisim ve akıl hocam olan temsilcim, sevgili Anna Soler-Pont'a da yürekten teşekkürlerimi sunarım.

Bilgisayarla ilgili her konuda beni eğiten José Ortega de Unoynueve'ye de minnettarlığımı belirtmek isterim. Nihayet anlamaya başladım!

Elizondo'daki *El Casino*'dan Fernando'ya, unutulmaması gereken ritüellerin ve geleneklerin güzelliğini benimle paylaştığı için. Tekrar teşekkürler Fernando.

Travma ve olay yeri temizleme alanında uzmanlaşan ve bana zorlu işlerinin olumlu ve olumsuz yanlarını açıklayan Amalur ve 24/7 adındaki şirketlere de çok teşekkür ederim.

Baztán Perakendeciler Derneği'ne, Bertan Baztan'a, cömertlikleri ve yardımları için teşekkür ederim.

Özel Ajan John Foster'a da çok teşekkür ederim.

Son olarak, çok önemli birine, Hanım'a, Mari'ye teşekkür etmek istiyorum, bu tohumun meyvelerini toplamam için bana verdiği ilham ve bu olağanüstü ekinin bereketi için.